

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AUTHOR OF THE CHEAT SHEET AND WHEN IN ROME

SARAH ADAMS

PRACTICE MAKES PERFECT

UYGULA MA YAPAR MÜKEM MEL

SARAH
ADAMS

DE
KS
N

Pratik Yapmak Mükemmelleştirir bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2023 by Sarah Adams

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Penguin Random'un bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Dell tarafından yayınlanmıştır.

House LLC, New York.

DELL tescilli bir ticari markadır ve D kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İsimler: Adams, Sarah, 1991- yazar.

Başlık: Pratik yapmak mükemmelleştirir / Sarah Adams.

Açıklama: Dell Ticari Ciltsiz Baskı. | New York: Dell Books, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022051990 (basılı) | LCCN 2022051991 (e-kitap) | ISBN 9780593500804 (ticari ciltsiz) | ISBN 9780593500811 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3601.D3947 P73 2023 (baskı) | LCC PS3601.D3947 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23 LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2022051990> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022051991> Ebook

ISBN9780593500811 adresinde mevcuttur

randomhousebooks.com

Başlık sayfası resmi: imaginarybo © Adobe Stock

Photos *Kitap tasarımı Sara Bereta, e-kitap için*

uyarlanmıştır Kapak illüstrasyonu ve tasarımı:

Sandra Chiu

ep_prh_6.1_143319816_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Epigrafi

Birinci Bölüm: Annie

İkinci Bölüm: Annie

Üçüncü Bölüm: Will

Will Dördüncü Bölüm

Annie Beşinci Bölüm

Will Altıncı Bölüm Will

Yedinci Bölüm Annie

Sekizinci Bölüm Will

Dokuzuncu Bölüm:

Annie Onuncu Bölüm

Will On Birinci Bölüm

Annie On İkinci Bölüm

Annie Onüçüncü Bölüm

Annie Ondördüncü

Bölüm Will On Beşinci

Bölüm: Annie On

Altıncı Bölüm Will

On Yedinci Bölüm: Annie

On Sekizinci Bölüm Will On

Dokuzuncu Bölüm Will

Yirminci Bölüm: Annie
Bölüm Yirmi bir: Annie
Bölüm Yirmi İki: Will Yirmi
Üçüncü Bölüm Annie Yirmi
dördüncü Bölüm Yirmi
beşinci Bölüm Annie Bölüm
Yirmi altı: Annie Bölüm
Yirmi yedi: Will Bölüm
Yirmi Sekiz: Annie Bölüm
Yirmi Dokuz: Will Bölüm
Otuz: Annie Bölüm Otuz
bir: Will Bölüm Otuz iki:
Annie Bölüm Otuz üç: Will
Bölüm Otuz dört: Annie
Bölüm Otuz beş: Will
Bölüm Otuz altı: Annie
Bölüm Otuz yedi: Will
Bölüm Otuz sekiz: Annie
Bölüm Otuz dokuz: Annie
Bölüm Kırk: Annie Sonsöz:
Roma Gazetesi

Adanmışlık

Teşekkür Yazan:

Sarah Adams

Yazar Hakkında

Bir bahçe dikmek yarına inanmaktır.

-Audrey Hepburn

BİRİNCİ BÖLÜM

Annie

insanlığa işkence etmek için şeytani bir kötü adam tarafından yaratıldığına ikna

oldum.

Dramatik mi? Hiç de değil. Benim gibi sosyal anksiyetesi olan içe dönükler için Flört süreci bikini bölgenize ağda yapmakla eşdeğerdir. Adet döneminizin ikinci gününde adet krampları. Beklemediğiniz acil bir diş prosedürü ve tahmin edin ne oldu: novokainleri yeni bitmiş.

"Bira için tekrar özür dilerim," diyorum karşımda oturan adama.

"Sorun yok," diyor kırılmış bir şekilde ve bu kesinlikle sorun olduğu anlamına gelmiyor. Bu iş iyi gitmiyor. Geçmişte benim için hiç iyi gitmemişti,

ama bu sefer gerçekten değil. Sanırım bir erkeği randevunun ilk on dakikasında soğutmak benim yeni rekorum. Çünkü karşımda oturan John, yanlışlıkla masanın üzerinden kucığına düşürdüğüm içki yüzünden sırlıklam olmuş, bira lekeli polosu ve haki pantolonuyla kaçmaya hazır görünüyor. Onu suçlayamam.

Neden bunu yapabileceğimi düşündüm ki? Biriyle çıkmayalı yıllar oldu ve o zamanlar bile bundan pek hoşlanmıyordum. Ne pahasına olursa olsun dikkat çekmekten kaçınan biriyim. Karşısında oturan adam dikkatle ona bakarken söyleyecek tek bir şey bile bulamayan biriyim.

Yine kendime soruyorum, neden buradasın Annie?!

Doğru ya. Brownie'ydi. Önce, annemin hep hayalini kurduğu çiçekçi dükkânını açtıktan sonra bile, içimde hâlâ bir şeylerin eksik olduğu hissinin beni rahatsız ettiğinin farkına vardım. Bu yüzden mükemmel biriyle yuva kurmak için bir plan yapmanın zamanı geldiğine karar verdim - çünkü hayatımda işaretlenmemiş tek kutu bu. Ve John'a ağzımın suyu akarak

baktığımdan beri

(kız kardeşlerim ve benim her zaman Ateşli Banka Memuru diye bahsettiğimiz adam), onun bu iş için mükemmel bir aday olabileceğini düşündüm.

Söz konusu işin, ailemin aşk dolu evliliğine dayanan çok katı kriterleri var. Bir, şehirde yaşamalı ve kökleri burada, Rome, Kentucky'de olmalı; iki, istikrarlı bir işi olmalı; üç, nazik olmalı ve aynı zamanda kariyerimi desteklemeli; ve dört, bir aile istemeli.

Benim için önemli olan tek şey bunlar.

En son çek yatırmak için bankaya gittiğimde, yılda bir kez yaşadığım Dışadönüklük Anımı kullandım ve ona bir ara dışarı çıkmak isteyip istemediğini sordum. Mucizevi bir şekilde evet dedi ve ben de ertesi haftayı sorarken yaşadığım stres ve kaygıdan kurtulmaya çalışarak geçirdim.

Her neyse, yeni bir manzara görmek (ve meraklı, tek duraklı kasabamızı işimden uzak tutmak) için Roma'nın biraz dışında bir yerde buluşmayı önerdiğimde, yaklaşık otuz dakika uzaklıktaki güzel bir restoran olan Peppercorn'u önerdi. Araştırdığımda Yelp'te buranın mükemmel bir dev brownie'si olduğunu gördüm. Bundan daha iyisi olamaz.

Bu acı verici garip randevuda hâlâ burada oturuyor olmamın tek nedeni tatlı.

Keşke şu anda kız kardeşlerime mesaj atıp ne yapmam gerektiğini sorabilseydim. Ama bunun için randevuda olduğumu bilmeleri gerekir ki bu da beni kaçınmaya çalıştığım türden bir ilgiye açık hale getirir. Kız kardeşlerim bir koca bulma arayışımı öğrendikleri anda diğer herkes de öğrenecek. Mabel'in (benim için büyükanne gibi olan kadın) tanıdığı her uygun bekarla beni tanıştırmaya çalışmasından gerçekten nefret ediyorum. Bu yüzden hayatımdaki çoğu şey gibi bunu da gizli tutuyorum.

Şu anda korkunç sosyal kaygılarımın üstesinden gelmeye çalışmamın tek nedeni, eksik olan şeyin evlilik olduğuna tamamen inanmam. Keşke ailemi arayıp fikirlerini alabilseydim ama ben üç yaşındayken öldükleri için bu asla bir seçenek olmayacak. Bunun yerine onların izinden gidiyorum. Yirmi sekiz yaşında mutlu bir evlilik. Bu da bana hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişiyi bulmak için bir yıldan az bir süre veriyor.

Önce benim çıkmam gerekmesi çok kötü.

John'a gülümsüyorum, bunun içkimi içmekten duyduğu rahatsızlığı azaltacağını umuyorum. Ama ben Annie Walker'ım: utangaç, sosyal kaygıları olan, içine kapanık ve bu adamın benimle bir saniye bile geçirmek istemediğini hisseden biri. Bu da gülümsememi titrek bir yüz buruşturma gibi hissettiriyor. Hırlamaya benzediğini hayal ediyorum. Burun deliklerim bile açılıyor olabilir.

Bunu yapamam.

John boğazını temizliyor ve kendi rahat gülümseme denemesini yapıyor. Kuşkusuz onunki benimkinden daha iyi. "Peki... çiçekçi dükkânı sahibi olmak nasıl bir şey?" Sesi sıkılmış gibi geliyor.

Fermuarımı açıp kemiklerimi Meksika'ya kadar koşturmak istiyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve bu havalı restoran çok gürültülü. Ben buraya ait değilim. Ama kız kardeşlerim Madison ve Emily buraya bayılırdı.

"Annie?" Hemen cevap vermeyince John tekrar soruyor.

Doğru ya! Konuşma. Bunu yapabilirsin, Annie. Adam sana sevdiğin bir konu hakkında soru sordu diye susmana gerek yok. Çiçekler. Kolay, limon sıkar gibi.

Yutkunuyorum ve cevabıma hazırlanıyorum. "Eğlenceli." John bir an bekliyor ve sonra hafifçe öne eğiliyor, belli ki daha fazlasını söylememi bekliyor. "Gerçekten eğlenceli," diye ekliyorum kelime sayısı daha yüksek bir cümle kurma arzusunu yatıştırmak için.

Detaylandırırdım ama şu anda beynimde dönen tek şey çiçeklerin üreme döngüsü (ki bunu son derece büyüleyici buluyorum), ancak John'un yaşam bilimine hayranlık duyacak bir tip olmadığını hissediyorum. Bu yüzden ağzımı tekrar kapatıyorum.

"Yani... gerçekten eğlenceli mi?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "İyi, güzel." Derin bir nefes alıyor ve sonra sandalyesine yerleşip uzaklara bakıyor. Rahatsız edici bir sessizlik içinde yılanıyoruz. Bu durum çoğu insanı bir şeyler söylemeye iterdi -herhangi bir şey- ama beni değil. Daha da donup kalıyorum. Bir konuşmayı sürdürmenin ağırlığı omuzlarıma çok ağır geliyor.

Ailemde sessiz olan benim. Burnu her zaman bir kitapta olan çünkü diğer insanlarla etkileşime girmek zorunda olmadığı dünyaları tercih ediyor. İlişkiler hakkında okumak, onları geliştirmekten çok daha kolay.

Daha az tehlikeli de. Bir kitaba yazarak kimseyi gücendiremem. Yanlış bir şey söyleyemem. Ve kitap karakterleri benim hakkımda yargıda bulunmazlar.

John cep telefonunu çıkarıp gezinmeye başlayınca, bir çeşit konuşma denemem gerektiğini fark ediyorum, yoksa bu gece başlamadan bitecek. "Ee, John," diye başlıyorum ve sonraki on dakika boyunca durmadan gevezelik ettiğim için neredeyse bayılıyorum, ancak "İşte bu yüzden çiçeğin birincil amacı üremektir." diye bitirirken bilincim yerine geliyor.

"Vay canına. Tamam. Bu... çiçeklerle ilgili çok fazla bilgiydi," diyor perili olmaya yakın bir ifadeyle. Belli ki konuşmak için yaptığım hamle onu delip geçmiş ve kan kaybediyor.

Çekingen bir şekilde gülümsüyorum ve garsonumuzu arıyorum. Burası o kadar yoğun ki, içkilerimizi aldıktan sonra siparişlerimizi almaya gelmedi. Şu anda bir kesinti gerçekten işime yarayabilirdi.

Hiçbir şey.

"Peki en azından bir hobin var mı?" diye soruyor.

Tanrım, "en azından". Zaten flört radarından o kadar uzağım ki, en *azından* beni küçük bir şekilde kurtaracak bir şey arıyor.

Masanın altında elbisemin kumaşını sıkıyorum. Bir hobim var ama kız kardeşlerim bile bunu bilmiyor, bu yüzden benimle vakit geçirmekten fiziksel rahatsızlık duyuyormuş gibi görünen bu adamla bunu paylaşmayacağımdan eminim.

"Çiçekler hem hobim hem de kariyerim sayılır."

"Doğru," diyor kayıtsızca çünkü bir kez daha tüm konuşma yollarını kapatmıştım. Neden böyleyim? Konuşmaya ihtiyacım var. Ona sorular sormalıyım! Neden hiçbir şey düşünemiyorum? Beynim tertemiz cilalanmış bir beyaz tahta gibi.

Ama şimdi parmağıyla masaya vuruyor ve gözlerini benden kaçırıyor.

Panik içinde aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Evlenmek istiyorum."

Bak, sonunda John'un dikkatini çekecek bir şey söyledim.

Ağzı açık ve şok içinde bana bakıyor, çünkü evet, zaten kötü giden bir randevuda az önce evlilikten bahsettim.

Kendimi toparlamaya çalışarak, "Hayır, sana değil!" diye devam ediyorum. Yüzünün buruştuğunu görünce gülümsemem kayboluyor. "Belki senin için. Kim bilir? Bu gece işler yolunda giderse her şey olabilir." Şimdi fark ediyorum ki bu gece kesinlikle birlikte yatacakmışız gibi konuştum ve John'un beni kazanmak için beni yeterince memnun etmesi gerekiyor. Süper.

"Özür dilerim, hayır, seninle evlenmem için bildiğin şeylerde iyi olman gerektiğini kastetmedim. Eminim bu tür şeyler söz konusu olduğunda bir öğrenme eğrisi vardır."

Şimdi yüzünün tüm rengi soluyor çünkü bunu çok daha kötü hale getiriyorum. John bana göz kırpmıyor, göz kırpmıyor, göz kırpmıyor, nasıl cevap vereceğini tamamen şaşırmış durumda. Bu randevuyu kurtarmanın bir yolu yok.

"Bana izin verir misin, John? Tuvaleti kullanmam lazım." Ve yeniden toplanın. Ve muhtemelen pencereden tırmanıp kaçacağım.

Birkaç dakikalığına yanımda olmayacağı için o kadar rahatlamış ki hevesle başını sallıyor. "Evet, acele etme!"

Sallantılı bacaklarımın üzerinde durup restoranın içinde yürüyorum, mantıksız bir şekilde buradaki herkesin bu elbisenin üzerime ne kadar garip oturduğuna baktığını hissediyorum. Kız kardeşimin elbisesi, bu yüzden üzerimde biraz uzun duruyor. Olması gerektiği gibi tüm kıvrımlarımı sarıyor ama sonra dizlerimi boğuyor ve Emily'nin dizlerinin hemen üstüne denk geldiği yerin aksine kalçalarımın ortasında duruyor. Bu elbiseyi birçok başarılı randevusunda giyiyor çünkü zerre kadar sosyal kaygısı yok. Evden çıktığımı fark etmesin ve nereye gittiğimi sormasın diye dolabından çaldım ve çantama yerleştirdim. Kendime ait giyecek bir şeyim yoktu çünkü asla güzel randevulara çıkmam (üç yıl önce buna çok benzer bir şekilde ilerleyen bir randevudan beri hiç çıkmadım).

Diğer kız kardeşimden bir elbise alabilirdim ama Madison kıpır kıpır bir peri kadar ve onun elbiselerinin hiçbirisi benim kalçalarımına olmazdı.

Bir mil uzunluğunda bir yürüyüşten sonra banyoya varıyorum ve duvara yaslanıyorum. Otomatik el kurutma makinesi omzumda çalışınca yerimden sıçrayıp çığlık atıyorum.

"Pekâlâ Annie, kendini toparla. Bunu yapabilirsin," diyorum el kurutma makinesinden uzaklaşıp çantamdan telefonumu çıkarırken. Yakında baldızım olacak Amelia ile mesajlaşmak için kaydırıyorum. Bu gece bir randevum olduğunu bilen tek kişi o.

Amelia (onu dünyaca ünlü pop yıldızı Rae Rose olarak tanıyor olabilirsiniz) bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce şehre gelip ağabeyime aşık olduğundan beri aramızda tam olarak açıklayamadığım bir bağ oluştu. Sanki her zaman ailemizde olması gerekiyormuş gibiydi. Ve ailede yeni olmasına rağmen, ona diğer pek çok insana güvenmediğim şekilde güveniyorum. Bu yüzden şimdi ona mesaj atıyorum.

YARDIM!!!!

Olamaz! İyi gitmiyor mu?

İçkimi üzerine döktüm. Ve sonra ona evlenmek istediğimi söyledim.

Yikes! Ondan bu kadar çok mu

hoşlanıyorsun? Hayır, ondan nefret ediyorum.

Kafa karıştırıcı. Kefaletle çıkabilir misin?

Hayır! Bu çok kaba!

Em ve Maddie birkaç dakika içinde geliyorlar. Ona bir işin çıktığını söyle ve sonra bizimle takılmaya gel!

ANNIE: Üzerine bir içki döktükten sonra bunu ona yapamam ve sonra yatakta beni memnun etmesi gerektiğini ima ediyor yoksa evlilik kesimi.

Aman Tanrım. Açacak çok şey var.

Hızlı yiyeceğim. Bensiz filme başlama.

İyi şanslar! Bana eve bir brownie getir. En iyisi onlarda.

-

Aynaya bakıp uzun sarı saçlarımı düzeltiyorum (en azından Emily'nin benim de çaldığım maşası sayesinde çok güzel görünüyor) ve sonra banyodan çıkıyorum.

Ne yazık ki, John'un benim duymamı istemediği bir telefon görüşmesini bitirdiğini duymak için tam zamanında masaya geri dönüyorum. "Evet, sana söylüyorum o inanılmaz derecede sıkıcı. Garip ve tuhaf biri. Sıfır kişilik gibi." Hattın diğer ucundaki kişiyi dinliyor. "Yani, evet, sanırım güzel ama bu gece onunla takılmayı denemek bile istemiyorum çünkü çok sıkıcı. O yüzden beş dakika içinde beni acil bir durum için ara. Tamam, olur. Teşekkürler."

Yanaklarım alev aldı. Yan masamızdaki bayan her şeyi duydu ve bana acıyan gözlerle baktı. Acıyan gözlerden nefret ederim. Gülmesini tercih ederdim. Kahkahalarla başa çıkabilirim. Kardeşlerim profesyonel şakacılar, bu yüzden hayatım boyunca gülmeye şartlandım. Acıma-hayır.

Ağlamamak için burnumdan nefes alıyorum - çünkü bu gerçekten pastanın üzerindeki krema olurdu, değil mi? - ve birkaç adım geriye doğru yürüyorum. Beşe kadar sayıyorum ve yeterince sakinleştiiimde yüksek sesle yeniden ortaya çıkıyorum.

"Geri döndüm!"

John kayar ve peçetesini düzeltir, yüzünde yeni bir parlak gülümseme (büyük olasılıkla acil durum çağrısından sonra ayrılmak zorunda olduğu için inandırıcı bir şekilde üzgün görünebilmek için). "Harika. Ne sipariş etmek istediğinizi biliyor musunuz?"

"Muhtemelen sadece bir brownie," diyorum John'dan çok kendime, sonra gözüm restorana giren bir çiftte takılıyor. Kafamı kaldırıp iki kez bakıyorum.

Bu.. korsan.

İKİNCİ BÖLÜM

Annie

O Hayır. Gerçek bir korsan değil, Will Griffin - pop yıldızı Rae Rose'un eski koruması - kardeşimin nişanlısı Amelia olarak da biliniyor. Noah Amelia bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce arabası onun ön bahçesinde bozulduğunda tanıştı. O zamandan beri birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Amelia'nın son turnesinden sonra, resmi olarak kardeşimle birlikte yaşamak için küçük kasabamız Rome, Kentucky'ye taşınmaya karar verdiğinde, Will yerleşene ve basın sakinleşene kadar birkaç hafta onunla birlikte geldi. Güvenliğine yönelik fazla bir tehdit olmadığı için Will başka bir yüksek profilli ünlünün güvenliğini sağlamak üzere transfer edildi.

Ondan önce beş yıl boyunca Amelia'nın korumalığını yapmış ve Amelia'nın ona ihtiyaç duydukça bu görevi bırakmıştır. Bu süre zarfında dünyanın en seksi korumalarından biri olarak ünlendi. Ve tehlikeli biri. Google'da Ateşli Tehlikeli Koruma diye aratırsanız karşınıza ilk olarak Will'in fotoğrafı ve Amelia'ya ulaşmaya çalışan korkunç insanları duvarlara sıkıştırdığı ya da bir politikacıyı korurken bıçak çeken bir adamı yere serdiği bir dizi video çıkıyor. İşini eksiksiz ve başarılı bir şekilde yaptığına dair çok sayıda korkutucu derecede cesur görüntü ve video var. Bir de BuzzFeed'in makalesi var ki bu benim kişisel favorim. Bütün bir yazıyı Will Griffin'in birçok görünümüne ayırmışlar. Temelde ya sert ya da baygın olduğu görüntü ve GIF'lerden oluşan bir rotasyon. Will, bana karşı gelmeye çalışırsan seni dümdüz ederim ama ellerim vücudunda çok yumuşak olabilir arasındaki dengeyi mükemmelleştirmiş.

Ayrıca *People* dergisinde, dünyanın çeşitli yerlerinde farklı kadınlarla çekilmiş fotoğraflarını gösteren bir makale de var. Ve orada

çoktur. Bu makaleyi o kadar sevmedim.

Amelia, dünyada onun cazibesine karşı bağışıklığı olan tek kadın.

-Bir sokak dövüşçüsüne benzediğini iddia ediyor ama yanılıyor. Sokak dövüşçülerinin kulaklarından parçalar kopar, dişleri kırılır ve yumrukları etlidir. Will Griffin çok güzel.

Yaramaz mavi-gri gözlerini kesen güçlü mürekkep siyahı kaşları var. Kaslı, kıvrak bir vücudu ve gülümsediğinde kesinlikle hıncır görünen şakacı bir ağzı var. Sol kolunda da güzel, süslü, siyah çizgili çiçek dövmelemleri var ve bu dövmelemler tonlu kolundan aşağıya doğru kıvrılarak elinin üst kısmına ve parmak eklemlerine yayılmış bir kelebekte son buluyor. Kelebeğin orada olduğunu doğrulamak için şimdi bakmama gerek yok. Will'in şehirde olduğu haftalar boyunca bana bakmadığı zamanlarda şeklini ezberleyecek kadar çok kez inceledim.

Will'in öyle bir yüzü var ki, ona karşı gelmeye cesaret edemezsiniz çünkü kovalamacaya bayılır, macera için can atar. Hayır, o bir sokak dövüşçüsü değil, çapkın, vahşi bir şeytan. Bir korsan. En azından benim fantezilerimde öyle. Ayrıca, söz konusu fantezilerde, bir küpesi var ve var olduğunu varsaydığım dövmelemlerinin göğüs kısmını ortaya çıkaran açık yakalı, beyaz keten bir gömlekle dar geyik derisi pantolon giyiyor.

Hobimin tarihi romanlar okumak olduğunu söylemiş miydim? Özellikle korsan türünde.

Will ve muhteşem sevgilisi restorana adım attıklarında, sanki her yer aniden canlanmış gibi görünür. Yumuşak sırtışı havada bir elektrik girdabı yaratıyor. Elini sevgilisinin sırtının alt kısmına koyduğunda, aynı dokunuşun hayaletini tenimde hissediyorum. Will ve kadın restoranda süzülerek masalarına doğru ilerlerken zaman yavaşlıyor - o kadar güvenli ve kendinden eminler ki kimsenin baktığını fark etmiyorlar bile. Belki de buna alışmıştır.

Tam o sırada John'un telefonu çalmaya başladı. Oscar'a layık bir performans sergilerken kendi kendime gülümsüyorum. Gözlerini telefona diyor ve kaşlarının arasına küçük bir çentik atıyor. Küçük, komik bir *hmm* sesi çıkıyor. "Oda arkadaşımın beni neden aradığını merak ediyorum. Cevap vermemin bir sakıncası var mı?"

"Hayır, hepsi değil," diyorum zayıfça, Will'in deri yalayan takım elbise ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına sardıktan sonra gömleğinin manşetlerini kıvrıdığını görünce dikkatim dağılıyor. Kutsal Guacamole, o ön kollar muhteşem.

John telefonunu açıyor, "Alo?" derken sesinden alarm damlıyor.

Yüzü hemen çatık kaşlı bir şeye dönüşüyor ve ben de onu taklit ediyorum çünkü ben de bir Oscar istiyorum.

"Ciddi misin? Ne oldu?" Bana bir işaret parmağı kaldırıyor ve sonra masadan kalkıp oda arkadaşıyla ya da hattın diğer ucundaki her kimse onunla endişeli bir şekilde sohbet etmek üzere uzaklaşıyor.

Sonunda bütün gece bizi görmezden gelmeye niyetli görünen garsonu işaret ettim ve hesabı ve dev bir brownie istedim.

Sonra peçetemi mükemmel bir kare şeklinde katlamakla meşgul oluyorum. "Annie?" diye tanıdık bir erkek sesi geliyor üstümden.

Kalbim hıçkırıyor ve Will Griffin'in mistik gözlerine bakmak için başımı kaldırıyorum. Daha önce adımı söylediğini hiç duymamıştım, büyüleyiciydi. Ona merhaba demeyi bile planlamamıştım çünkü beni hatırlayacağından emin değildim.

Amelia'nın koruması olarak, her santimi odaklanmış bir ajandı. Elbette, nazikçe gülümser ve yaşlı kadınlara göz kırparak Mabel'ı kendinden geçirirdi; ama asla çene çalmazdı. Yansıtıcı havacı güneş gözlükleriyle her zaman kenar mahallelerde takılır ve her an Amelia için kurşun yemeye hazır görünürdü. Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

"Will Griffin. Bu sensin. Merhaba."

Gülümsüyor. "Annie Walker. Merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?" Adele'i görmeyi umarak etrafıma bakındım ama hayır. Sadece birlikte geldiği muhteşem esmer menüsüne bakıyordu. Gözlerimi tekrar Will'e çeviriyorum ve işte o zaman bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Özel dikim takım elbisesinin pantolonu kaslı kalçalarını güzelce sarıyor, siyah düğmeli gömleği ise üst kısmını örtüyor. Gömlek omuzlarına tam oturuyor, yaka düğmeleri açık ve ön kollarına kadar kıvrılmış. Gömleğinin altından manolya çiçekleri ve yapraklardan oluşan sanatsal bir kol çıkıyor ve bileğine kadar iniyor.

Kutsal Patates, bahse girerim Will bu restorandaki diğer tüm erkeklerin, Will'in onlardan biriyle kaçmaya karar vermemesini umarak kadınlarını can havliyle kucaklamasına neden olmuştur.

"Aslında bir randevum var," diyerek masasındaki güzel bayanı işaret ediyor.

"Roma'dan otuz dakika uzakta bir randevudasın? Bu bir tesadüf mü?"

Sırıttıyor ve iki kırışık - tam olarak gamze değil - gülümsemesini paranteze alıyor, sanki vücudu bile ne kadar olağanüstü bir gülümseme olduğunu anlıyor ve bunu vurgulamak istiyor. "Pek sayılmaz. Gretchen ve ben bu bölgeden geçiyorduk, bu gece buluştuk ve yarın Roma'ya gideceğim. Amelia sana söylemedi mi? Bir süreliğine yine ona atandım."

"Ah. Bilmiyordum." Neden bana söylemedi? O zaman neden bana söylesin ki? Will'le ilk tanıştığımdan beri ona karşı bir şeyler hissettiğimi kimse bilmiyor.

"Ekibi düğünün yaklaşmasıyla birlikte şehirde medya ilgisinin artacağını tahmin ediyor. Her ihtimale karşı beni yakınlarına istediler."

"Güzel. Geri dönmene sevindim." Sonra kulağa nasıl geldiğini fark ettim ve ekledim, "Yani, Amelia'nın hatırı için."

Yumuşakça sırtıyor ve midem bulanıyor.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Ve bir süreliğine kız arkadaşına bu kadar yakın olacak olman da güzel," diyorum, yanlışlıkla tekrar şehirde olacağına sevindiğimi itiraf etmekten onu uzaklaştırmaya çalışarak. Tekrar benim etrafımda.

Kısa bir süre omzunun üzerinden arkasına bakıyor. "Gretchen benim kız arkadaşım değil, sadece bir randevu."

Ama geceyi onunla geçireceğini söyledi.

Oh! Doğru! Sadece takılıyorlar. Güzel, güzel, güzel. *Tamamen havalı ve normal ve Will'in tüm kıyafetlerini çıkarma düşüncesi cildimi hiç de sıcak, garip ve karıncalı yapmıyor.*

"Burada yalnız mısınız?" diye soruyor, gözleri önce beni sonra da masayı ve boş sandalyeyi tarıyor.

Bir sonraki anda John masaya geri döndü. O daha ağzını açmadan, onun yerine ben konuşuyorum: "Şey, ben bir randevudaydım. Ama sanırım John acil bir işi olduğu için gitmek üzere." John'un kocaman gözlerine bakıyorum. O

Artık medyum olduğumu düşünüyör. "Eviniz yanıyor mu? Büyükanne hastanede mi? Ya da oda arkadaşınızın lastiğı mi patladı?" Neşeyle soruyorum.

Bir saniye tereddüt ediyor. "Uh- patlak lastik olan."

Oscar için çok fazla. Will'in aniden karanlıklaşıan bakışları altında John'un oyunculuk becerileri de cesaretiyle birlikte sönüyor.

Garson kız hesabımızı ve hazır brownie'mi getirdiğinde nazikçe, "Böyle olmasından nefret ediyorum," diyor. Will'i iki kere süzdükten sonra hesabı bıraktı. Will'in yakışıklılığı karşısında bir an için şok oldu. Sıraya girin hanımefendi.

"Pekala, John, arkadaşına yardım etmede iyi şanslar. Dikkatli sür!" Ayrılmadan önce içkimin ve tatlımın parasını ödemek için cüzdanıma uzanıyorum - buradan çıkıp bu randevuyu geride bırakmaya fazlasıyla hevesliyim.

John ayaklarının üzerinde kayar ve anahtarlarını bacağının kenarına vurur.

"Evet.

Anlayışınız için teşekkürler."

"Sorun değil." Hâlâ çantamı karıştırırken ona el sallıyorum.

Bir gırtlak sesi duyduğumda başımı kaldırıyorum ve Will'in omzunun John'un göğsüne hafifçe bastırıldığını ve görünüşe göre yapmaya çalıştığı gibi uzaklaşmasını engellediğini görüyör. Will'in kafası konuşulmayan bir erkek diliyle masaya doğru eğiliyor ve John elini arka cebine atıp cüzdanını çıkarıyor ve masaya bir ellilik atıyor. "Kefaletle çıkmak zorunda olan ben olduğum için hesabı ben öderim."

"Ama ben döktüm-"

"Sorun değil. İyi geceler, Annie." Ve sonra John o kadar hızlı gitti ki halıda sigara izi kaldı.

Çantamı omzuma atıp ayağa kalkıyorum. Will henüz kıpırdamamıştı ve şu ana kadar adamın ne kadar uzun olduğunu hiç fark etmemiştim. Omzuna kadar geldim. Ama sadece 1.80 boyundayken bunu yapmak çok da zor değil.

"İyi misin?" Will kaşlarını çatarak soruyor.

Gülümsüyör. "Evet. Neden olmayayım ki?"

"Çünkü o ahmak görünüşe göre kaçmak için bir bahane uydurdu?"

"Evet. Kesinlikle öyle yaptı."

Will sıkıntı belirtisi var mı diye bana dikkatle bakıyor. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Düşünüyorum ve dürüstçe cevap veriyorum. "Biraz, ama çok değil. İkimiz de berbat zaman geçiriyorduk. Eğer mutsuzsa burada kalmasını istemezdim." Omuz silkiyorum. "Umarım artık gecesini toparlar."

Will kısa, inanmayan bir kahkaha atıyor. "Ciddi misin?"

"Olmamalı mıyım?"

Gülümsüyor ve yine midemin çukuruna bir ateş düşüyor. Tanrım, onun gibi bir adamla çıkmak nasıl olurdu? Tüm karizma ve güven. Kesinlikle kendimi utandırırdım.

"Belki de fazla nazıksın?" Bunu bir soru gibi söylüyor.

"Kız kardeşlerim de seninle aynı fikirde ama trafikte kafamın içine bir göz atsan..." Hafifçe ıslık çalıyorum ve ima edilen kötülüğün sallanmasına izin veriyorum.

"Peki ya sen? Kötü bir gece mi geçireceksin?"

"Eve dönerken kocaman bir brownie yiyen biri gerçekten kötü bir gece geçirebilir mi?" Kanıt olarak plastik kabımı kaldırıyorum.

Olamaz. Şimdi de bana acıyan gözlerle bakıyor. "Evet. Bu kesinlikle durumu daha da kötüleştiriyor. Akşam yemeğinde bana ve Gretchen'a katılmak ister misin?"

Bu beni sesli bir şekilde güldürdü. "Hayır, teşekkür ederim ama hayatta olmaz. Bu çok utanç verici olurdu," diyorum ve restoranın çıkışına doğru ilerliyorum. Will yanımda duruyor, benimle adım adım eşleşiyor ve neden hâlâ benimle konuştuğunu tam olarak anlayamıyorum. Doğru ya, yazık. "Benim için endişelenme. Ciddiyim. Muhteşem bir gece geçireceğim. Gerçekten bitirmek istediğim bir kitap var."

Bu yarı gerçek. John'un sözlerinin acısıyla eve dönerken kesinlikle ağlayacağım ama sonra bitirmem gereken, bir korsanın bir kadını çaldığı ve kadının esprili sözleri ve büyüleyici kişiliğiyle onun dünyasını alt üst etmek üzere olduğu ateşli bir romantizm var.

"Bir kitap," diye tekrarlıyor

kuşkuyla. "Hı-hı."

"Bir kitap eğlenceli olacak mı?"

Yürümeye devam ederken kıkırdıyorum. "Sen şu okumayanlardan mısın? Sizi temin ederim ki film hiç bu kadar iyi olmamıştı."

"Okumayan biri olduğumu söyleyemem. Okumak sadece daha önce radarıma girmemişti."

"Ama şimdi öyle mi?" Ona bakarak umutla soruyorum. "Belki de." Sırıttıyor.

Kapıya kadar geldim ve Will'le yollarımızın ayrılacağı anın bu olduğunu düşündüm ama beni şaşırtarak öne doğru eğildi, benim için kapıyı açtı ve sonra beni takip ederek dışarı çıktı, sevgilisine bir bakış fırlattı ve benimle çıkmasında bir sakınca olmadığına dair bir işaret aradı. Kadın ona devam etmesi için el sallıyor. İyi kız.

Hava, Güney'deki tüm yaz geceleri gibi sıcak ve bunaltıcı; topuklarım beton kaldırımında *gıcırıyor*. Gülmekten kendimi alamıyorum. Bu benim hayatımın olağan müziği değil. Normal ayakkabı tercihim bir çift beyaz Converses. Kıyafetim: Beş farklı renkteki tulumlarımdan biri ve altında bir tişört. Eğer sözlükte *rahat* kelimesini ararsanız benim bir resmimi bulacaksınız.

"Peki hangi kitap olacak?" diye soruyor Will, kamyonetime vardığımızda ve ben anahtarlarımı çıkardığımda.

Hafifçe gülüyorum. "Ne?"

"Bu gece hangi kitabı okuyacaksın?"

Kısa bir süreliğine restorana bakıyorum ve neden sevgilisiyle birlikte olmak yerine burada benimle birlikte gizli kitap kulübüme katılmaya çalıştığını merak ediyorum. Sanki oyalıyor, sohbetimizi uzatmaya çalışıyor gibi geliyor. Ama hayır, eminim sadece nazik davranıyordur. Onun gibi bir adamın, randevunun ortasında terk edilmiş bir kadınla ilgilenmesine imkan yok çünkü kadın inanılmaz derecede sıkıcı, güzel ve ilişki için uygun bile değil. Eminim Will yoluna devam etmeden önce bu güzel kıza biraz ilgi gösteriyordur.

Gözlerimi kısıyorum ve gülümsüyorum. "Sana söyledim ama o zaman seni öldürmem gerekirdi. Ve ben cinayetten pek hoşlanmam, o yüzden sanırım bunu kendime saklayacağım."

Will öksürerek gülüyor. Benden ne anlam çıkaracağı hakkında hiçbir fikri yok. Ve bu ikimiz için de geçerli çünkü aniden fark ediyorum ki burada durmuş Will Griffin'le zahmetsiz bir konuşma yapıyorum ve bunu nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bir şekilde kolay olduğu.

"Ne olursa olsun, umarım kitabınızı okurken gerçekten eğlenirsiniz."

Will kamyonetimin kapısını açıyor ve bir an için üzülüyorum - çünkü onunla geçirdiğim bu beş dakika, şimdiye kadar çıktığım tüm randevulardan daha iyiydi ve yine de bunu bir daha asla yaşayamayacağım. Ve artık her randevumda kapıyı benim için açmalarını umacağım - ki açmayacaklar, çünkü dünyadaki kadınların yarısı bir erkeğin kapılarını açmasından nefret eder, diğer yarısı ise buna bayılır, bu da erkeğin paniklemesine ve kadının gerçekte neyi tercih ettiğini hiç sormadan onun tarafına gülle atmasına neden olur. Her iki durum da hiç umurumda olmamıştı ama Will'in bunu benim için yapmasından sonra artık kesinlikle hoşuma gidiyor.

Daha da kötüsü, bir sonraki randevumun Will'inki gibi mavimsi gri gözlere sahip olmasını umacağım - ama herhangi bir mavi-gri değil, grimsi mavi ve etraflarında kalın, tehlikeli bir siyah kenar var. Bunun ne anlama geldiğinden bile emin değilim, sadece o kenarın tehlikeli olduğunu ayak parmaklarıma kadar hissettiğimi biliyorum.

Çok fazla aşk romanı okuyor olabilirim.

Gülümsüyorum. "Ve umarım Gretchen'la tüm aşk maceralarında iyi vakit geçirirsin." Tanrım. Will'in gözleri büyüdüğünde yüzümü buruşturdum.

Zaten çok açık değilse, ben bakireyim. Sadece şu anda not etmek önemli geliyor.

"Muhtemelen bunu söylememeliydim. Özür dilerim. İlk buluşmadan kalan gariplik. Sana çiçeklerin üremesinden bahsetmeden önce gitmeliyim."

Will ne çekiniyor ne de başka tarafa bakıyor. Tamamen gülümsüyor ve bu gülümseme kalbimin etli kısmına doğru kayarak onu acil bir yüzdürme cihazı gibi şişiriyor. "Sanırım seni kasabada göreceğim Annie."

"Sanırım yapacaksın."

Sonra kamyonetime atladım. Ama biraz fazla yükseğe zıpladım ve kafamı kapının pervazına çarptım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Will

“H” "Bugünlerde işin nasıl gidiyor Annie?" Sevgilim gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve ben hatamı hemen anlıyorum. "Gretchen! Kahretsin. Özür dilerim. Bu-"

"Onu dışarı çıkardığından beri bunu ikinci kez yapıyorsun," diyor Gretchen sessizce ama sinirli bir şekilde. Annie'yle dışarıda birkaç dakika geçirmemde bir sakınca görmüyordu ama ilk isim sürçmesinden sonra işler hızla kötüye gitti. Anlaşılır bir şekilde.

Bir randevuya başka bir kadının ismiyle hitap etmek ne kadar dangalakça bir hareket. Benim neyim var böyle? Nedense Annie Walker'ı aklımdan çıkaramıyorum. Sürekli onun yumuşak mavi gözlerini hayal ediyorum ve sonra masanın üzerindeki tuzluk ve biberliğe baktığımı fark ediyorum.

Çözülmemiş bir çekim, hepsi bu.

Roma, Kentucky'de çalıştığım süre boyunca, Walker'ın en küçük kız kardeşine dikkat etmemek her zaman zor olmuştur. Herkes tatlı olan derdi. Sessiz olan. Sevimli olan. O kasabadaki insanların Annie'den bu kelimelerin mümkün olan her eşanlamlısı olarak bahsettiklerini duydum ama bir kez bile onu gördüğümde aklıma gelen sıfatı ona vermediler: *muhteşem*.

Daha önce hiç konuşmamıştık çünkü birincisi, isteyken sosyalleşmiyorum ve ikincisi, Annie'yi gördüğüm andan beri ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Onda beni çeken bir şeyler var, ona karşı bir şeyler hissedebiliyorum. Ve ben duygulardan anlamam.

Ama bu gece onunla konuştum ve bu çok büyük bir hataydı. Onu düşünmeden duramıyorum.

Annie ile restoranın dışında yaptığımız o kısa konuşma bile uzun zamandır biriyle sohbet etmekten en çok keyif aldığım andı. Bu bir sorun çünkü şu anda odaklanamadığım bir kadınla randevum var. Annie'nin tüm yüzünün nasıl aydınlandığını ve düşüncelerini nasıl yansıttığını düşünüp duruyorum. Kocaman gözleri. Pembe ağzı. Gerginliği. Bütün gece onunla konuşmak istedim. Oturup kitabını okurken onu izlemeye bile razıydım. Eminim okurken her türlü suratı yapıyordu.

Ve şimdi yine yaptığımı fark ettim. Gretchen bir şey söyledi ve ne olduğunu bilmiyorum. Kahretsin, bu gece onunla bir randevuya çıkmayı hak etmiyorum. "Uh-" Ona gülümsüyorum, beynimin herhangi bir parçasının onu duyup duymadığını anlamaya çalışıyorum. "Kahretsin, özür dilerim Gretchen. Bu gece dikkatim dağınıktı ve söylediklerini kaçırdım." Ona tüm dikkatimi verememekten nefret ediyorum. Annie bana bir şey yaptı - beynimi karıştırdı.

Gretchen peçetesiyle dudaklarını sıvazlıyor. "Sorun değil, sadece işimde terfi aldığımı söyledim."

"Bu harika. Bunu hak ediyorsun."

"Evet," diye kabul ediyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Dürüst olmak gerekirse Will, kendimi bir duvarla yemek yiyormuşum gibi hissediyorum. Onun yüzünden mi? Annie yüzünden mi?"

Yalan söylüyorum, çünkü çoğunlukla doğru olmasını istiyorum. "Hayır. Yani, sayılır. Annie, yarından itibaren tekrar güvenliğini sağlayacağım kişinin aile üyelerinden biri."

"Rae Rose," diyor Gretchen kesin bir dille. "Beş yıldır aralıklarla onun korumalığını yapıyorsun Will, bu bir sır değil. Sadece adını söyleyebilirsin."

Evet, ama bunu asla yapmayacağım. Amelia'yı koruma işimi ciddiye alıyorum ve bu da onun adını asla ağzıma almamak anlamına geliyor. Beni o lanet BuzzFeed makalesinden tanıdıkları randevuların sayısı çok fazla. Her zaman Amelia hakkındaki dedikoduları bilmek istiyorlar. Nasıl biri? Tatlı biri mi? Onunla hiç takıldım mı?

İnsanların bir ünlünün hayatının kamu tüketimine açık olduğunu düşündükleri için onun hakkında soracakları müdahaleci sorular bana çok vahşi geliyor. Ve

Bu arada, son sorunun cevabı kesinlikle hayır. Amelia ile asla yatmadım, yatmayacağım da. Dediğim gibi, işimi ciddiye alıyorum ve koruduğunuz kişiyle yatmak profesyonelce değil. İyi ahlaklı olduğumu düşünmekten hoşlandığımdan bahsetmiyorum bile, bu yüzden nişanlı biriyle yatmak çekici değil. Ve üçüncüsü, Amelia için bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra, hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim gibi hissediyorum.

Yine de insanları kırmak istemiyorum, bu yüzden Gretchen'in ifadesini de diğerlerinininkini yaptığım gibi geçiştiriyorum. "Her neyse, Annie'yi gördükten sonra kafam olması gerekenden önce çalışmaya başladı. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama sanırım bu akşamki randevumuzu kısa kesmek ve yemekten sonra dışarı çıkmak zorunda kalacağım."

Gretchen kaşlarını çatı. "Bekle. Otelime geri gelmeyecek misin?"

Neden üzgün olduğunu anlıyorum. Gretchen ve ben birbirimizi düzenli olarak görmüyoruz. Bir ilaç şirketinde çalışıyor ve bunun için çok seyahat ediyor. Aynı bölgede olduğumuzda ara sıra takılıyoruz ve genellikle daha önce bir randevuya çıkıyoruz. Arada bir fark var. Ama bu gece o işle ilgilenmiyorum. Annie her nedense aklıma takılmış durumda ve ben başka biriyle meşgulken Gretchen'in evine gitmenin doğru olacağını sanmıyorum.

"Evet, sanırım bu gece biraz uyumam gerekiyor."

Gülümseyerek alay ediyor ve peçetesini kucakından alıp masanın üzerine koyuyor. "Vay canına. Gerçekten bir izlenim bırakmış olmalı."

"Özür dilerim Gretchen," diyorum tekrar ve gerçekten ciddiyim. Bunun olmasını istememiştim ve daha önce hiç olmamıştı.

Gretchen'in buz gibi tavrı biraz kırılıyor ve içtenlikle gülümsüyor. "Sorun değil. Gerçekten. Neden birdenbire bu kadar kıskanç davrandığımı bilmiyorum. Seninle hiç böyle bir ilişkimiz olmadı ve ben de bunu istemiyorum. Sanırım, ben sadece..." Duraklıyor, tabağına bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Onu düşünürken yüzünde beliren ifade-" Hafifçe omuz silkiyor. "Bir an için birinin beni düşünürken böyle görünmesinin hoş olacağını düşündüm. Belki de niyetlerimi yeniden düzenlemenin zamanının geldiğini fark ediyorum."

Bekle, yüzümde bir ifade mi vardı? Bu hiç iyi değil.

Gretchen iç geçiriyor ve devam ediyor, "Hiç birine bağlanmayı düşündün mü? Beni kastetmiyorum... sadece gelecekte birini?"

"Asla," diyorum hemen. "Uzun süreli ilişkiler bana göre değil ve asla da olmayacak."

Suyumdan bir yudum alıyorum, aniden boğazımın konuşamayacak kadar kuruduğunu hissediyorum. Bunun başlıca nedeni Gretchen'in sorusunun kulaklarımda yüksek sesle çınlaması. Annie bir izlenim bıraktı ve ben bundan memnun değilim. Kadınlardan hoşlanıyorum, flört etmeyi seviyorum ve kadınları takdir eden ve onlara saygı duyan iyi bir adam olduğumu düşünmeyi seviyorum. Herkesin niyetimi önceden bildiğinden emin olurum ve sadece hayatta benimle aynı hedeflere sahip kadınlarla yatarım - bekârlık.

Ancak son zamanlarda hareketsiz oturduğumda tam olarak tespit edemediğim, daha doğrusu belki de tespit etmek istemediğim bir his olduğunu fark ettim. Bu yüzden iş ve maceralarla meşgul olmayı seviyorum. Kafamın dağılmasını engelliyor.

Ancak bu gece, Annie'yle konuştuktan sonra onun gidişini izlerken, kendimi o lanet duyguyu hafifletmek için göğsümü ovarken buldum. Bundan nefret ediyorum. Akşam yemeğinin parasını ödeyip Gretchen'i evine götürmek ve bu his geçene ve bir daha asla hissetmeyene kadar geceyi onunla takılarak geçirmek istiyorum.

Onun yerine, yemeğin parasını ödedim ve arabasına kadar ona eşlik ettim. Yolda unutulmaz bir konuşma yaptık ve SUV'uma binip ondan uzaklaştığımda rahatlayarak iç çektim - doğrudan geri dönmek zorunda kalmamayı umduğum kasabaya doğru. Şu anda bana dünyanın en tehlikeli insanı gibi gelen kadına doğru.

Yolculuğumun onuncu dakikasında telefonum çalıyor ve arabamın Bluetooth'u üzerinden cevap veriyorum.

"Selam dostum," diyorum Ethan'a cevap verdikten sonra. Benden iki yaş küçük ve birbirimize hiç benzemiyoruz. Benim siyah saçlarım ve bazı ışıklarda gerçek maviden daha gri görüldüğü söylenen mavi gözlerim varken, onun koyu kahverengi gözleri ve kirli sarı saçları var. Görünüşümüz dışında birbirimize çok benziyoruz.

Birbirimizi yeterince göremiyoruz çünkü işim beni meşgul ediyor (okuyun: meşgul olmayı seviyorum) ve o ülkenin diğer ucunda yaşıyor

New York'ta, kendi yoğun kariyeriyle. O bir boşanma avukatı, ki bu da bizim büyüme şeklimiz düşünüldüğünde hem uygun hem de tatmin edici.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sanki doğrudan konuya girmek yerine havadan sudan konuşmak için araması çok normalmiş gibi. Telefonla konuşmuyoruz, yani aradığımızda genelde şöyle oluyor:

Hey,

adamım.

Selam.

İyi misin?

Evet,

iyiyim.

Sen iyi

misin?

Evet,

iyiyim.

Tamam, sonra görüşürüz.

Ve sonra birbirimize ara sıra mesaj atarak hala hayatta olduğumuzu bildiriyoruz.

"Şu anda Roma, Kentucky'ye geri dönüyorum. Bu arada orası da çok kötü çekiyor ve telefonum her an kesilebilir." Oraya dönmekten korkmamın bir başka nedeni daha. Bu kasabada telefon çekmiyor dediğimde, kara delik gibi demek istiyorum. Arama yapmak istiyorsanız, telefonunuzu başınızın üzerine uzatarak dolaşmanız ve cep telefonu tanrılarının tek bir çubuk bahşetmesini ummanız gerekiyor. Acentem bana son gittiğimden bu yana, işyerlerine wifi kuran birkaç dükkanın yardımıyla biraz daha iyi hale geldiğini söyledi, sanırım hiç yoktan iyidir.

"Yarına kadar gitmeyeceğini sanıyordum?" diye sorar Ethan.

Direksiyonu tutuşumu ayarlıyorum. "Onun yerine bu gece gitmeye karar verdim."

Akşam yemeği, Annie'yi görmek ve Gretchen'la geçirdiğim geceden vazgeçmekle ilgili kısmı bilerek atlıyorum. Çünkü bu büyük bir mesele değil ve onun bunu büyük bir mesele haline getirmesini istemiyorum. Sadece yorgunum ve dikkatim dağınık, hepsi bu. Annie dengemi biraz bozdu ve yarın işim başlamadan önce kafamı toparlamak için tek ihtiyacım olan sağlam bir gece uykusu.

"Harika," diyor Ethan ve sonra sessizleşiyor. Duraklama, elle tutulur

hale gelene kadar büyüyor ve büyüyor. Büyük bir şey yaklaşıyor, bunu hissedebiliyorum. Ve eğer bu kadar oyalıyorsa, bundan hoşlanmayacağımı bildiği içindir.

"Yani... uh-dinle." Durdu. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Tamam."

"Um...kahretsin, sadece söyleyeceğim. Dün gece Hannah'ya evlenme teklif ettim." Bir duraklama daha. "Evet dedi."

Boğazım düğümleniyor. Ensemde soğuk bir ter oluşuyor ve ellerim direksiyonu öyle sert kavlıyor ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

"Hadi Will. Bir şeyler söyle," diye ısrar ediyor Ethan uzun süre sessiz kaldığımda.

Ama bir şey söylemek istemiyorum. Alay etmek istiyorum. Ona küfretmek ve telefonu kapatmak istiyorum.

Direksiyonu daha da sıkıyorum. "Buna ne dememi bekliyorsun bilmiyorum. Tebrikler mi? Senin adına çok mu mutluyum? Bunu yapamam, bunu sen de biliyorsun."

Ethan derin bir iç çekti. Onu bu şekilde hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama evlilik konusunda nerede durduğumu biliyor ve birkaç ay öncesine kadar bundan kaçınırken tam yanımda duruyordu.

"Beni tebrik etmenizi beklemiyorum, ama belki... Bilmiyorum, sadece beni dinlemeye çalışın."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve karanlık yola bakıyorum. "Kahretsin, Ethan. Seni dinlemek istemiyorum! Onunla daha yeni tanıştın. Ne kadar, üç ay önce mi? Hayatını onunla geçirebileceğini bilmek için bu kadar süre nasıl yeterli olur? Sen bir boşanma avukatısın, bundan daha iyisini bilirsin."

"Evet, öyleyim, o yüzden gözüm açık gideceğimi biliyorsun. Ama onu seviyorum dostum. Şansımı denemek zorundayım çünkü... Başka bir şey yapmaktan acizim."

Başka bir şey yapmak için çaresizim. Yüzüne yumruk atmak istiyorum.

"Artık bunun bir hata olduğunu gerçekten biliyorum. Bana bunun pratik nedenlerle olduğunu söyleyin - sigortanıza girmesi gerekiyordu ya da vergi indirimi istediniz. Bunu yanlış yönlendirilmiş romantik bir düşünceyle yaptığın dışında herhangi bir şey söyle, o zaman kabul edebilirim. Ama çaresizlik? Saçmalık."

"Neden yanlış yönlendirilmiş olmak zorunda?" diye sertçe soruyor.

"Nedenini biliyorsun!" Sesim granit kadar sert. Bunu ona açıklamak zorunda kaldığıma bile inanamıyorum. "Sen ve ben aynı lanet şeyin altında büyüdük."

Çatı, Ethan. Ebeveynlerimiz seri dolandırıcılardı. Zehirliydiler ve bütün suçu bizim üzerimize atıyorlardı. Belki de seni hatırlayamayacağın kadar çok korudum. Belki de onlar mutfakta birbirlerine bağırırken ve biz üst katta korkudan aklımızı kaçıtırırken kulağındaki kulaklıkları çıkarıp yatak odamızın kapısını açmalıydım?"

"Gayet iyi hatırlıyorum," diyor ama gerçekten hatırlıyor mu merak ediyorum.

Anılar kafalarımızda yüzerken ikimiz de sessizleşiyoruz. Benimki büyük olasılıkla onunkinden farklıydı çünkü onun aksine, Ethan için her zaman en azından bir normallik yanılsaması yaratmaya çalışarak, işlevsiz yetiştirilme tarzımızın en büyük yükünü ben çektim. Anne ve babamız günün büyük bir kısmında, bazen geceleri de evde olmamalarını gerektiren düşük ücretli işlerde çalışıyorlardı. Kardeşime onlardan daha çok ben baktım. Yemeklerinin çoğunu ben pişiriyordum. Çamaşırlarımızı ben yıkardım. Ev ödevlerine yardım etmesini sağladım. Sonra eve yorgun ve kızgın geldiklerinde, yemeği yaptıktan sonra bulaşıkları yıkamayarak her şeyi berbat edenin ben olduğumu söylerlerdi. Benim algılanan tembelliğim annemle babamın kavgasını başlatırdı. Babam içerdi. Annem ayrılır ve o sırada hangi erkekle yatıyorsa ona giderdi - ve sonunda, her zaman bir araya gelirler ve bana ve Ethan'a bunu bizim için yürüteceklerini söylerlerdi.

Biz büyürken evimizde çok az mutluluk vardı ve kesinlikle aşk da yoktu. Belki evlilik, birbirini destekleyen ve önemseyen ebeveynlerle ideal evlerde büyüyen insanlar için işe yarayabilir; ancak ben ve Ethan gibi insanlar için, iyi bir ilişki kurmaya nereden başlayacağımızı bile bilemeyiz. Birkaç kez denedim. Üç haftayı geçmeden ya ben ya da o ilişkimizi bitiriyoruz çünkü kavga etmeyi bırakamıyoruz ya da ilk kıvılcım sönüyor. Bu yüzden artık denemeye bile zahmet etmiyorum. Nasıl seveceğimi bilmiyorum, hatta bunu yapabileceğimden bile emin değilim. Aslında, buna inandığımı da bilmiyorum.

Ve üç ay önce bir konserde Hannah ile tanışana kadar Ethan da aynı şekilde hissediyordu.

"Üzgünüm ama bu konuda seni desteklemeyeceğim. Büyük bir hata yapıyorsun ve sen bunu yaparken sessizce oturamam," diyorum ona açıkça - onu üzme zorunda olduğum için nefret ediyorum ama aynı zamanda ona karşı dürüst olamamaktan da acizim

Aynı zamanda. Onu, hayatını bu şekilde mahvetmesini izleyemeyecek kadar çok seviyorum. "Neden biraz frene basıp ağırdan almıyorsunuz? Bir süre çıkmaya devam edin ve aşkınızın devam edip etmediğine bakın - çünkü büyük olasılıkla, hepsi bu ve yakında kavga başlayacak ya da aldatacak ya da-"

"Kes şunu. Şu anda incinmemeyi seçiyorum çünkü nereden geldiğini biliyorum ama Hannah hakkında olumsuz konuşmanı dinlemeyeceğim. Seni herkesten daha iyi anlayan biri olarak, ilişkiler ve evlilik konusunda yanıldığımı söylediğimde beni dinlemeye istekli olmanı ve bana güvenmeni umuyordum. Berbat bir yetiştirilme tarzımız vardı ama tüm ilişkiler böyle olmak zorunda değil. Hannah ile ilişkim çok iyi Will. İletişim kuruyoruz, hem alıp hem veriyoruz ve günün sonunda beni her şeyimle sevecek birine sahip olduğumu bilmek çok güzel.

."

Aramayı sonlandırıyorum.

Daha sonra ona mesaj atıp servisi kaybettiğimi söyleyeceğim ama şimdilik bu konuda daha fazla konuşmasına dayanamıyorum. Henüz yepyeni olan duygular yüzünden onu gerçekten incitebilecek bir şeye doğru tam gaz koşmasından nefret ediyorum. Ve bundan benim kadar korkmuyor gibi görünmesinden gerçekten nefret ediyorum. Benim her gün etkilendiğim bir şeyken o bunu nasıl bu kadar çabuk atlatabiliyor?

Bunun bir önemi yok. Çünkü gerçek şu ki, insanları kendimden uzak tutmaya başladığım zaman gerçekten mutluluğu bulmaya başladım ve bu kararımı sorgulamama neden olan hiç kimseyle tanışmadım.

Hiç kimse.

Gretchen değil, geçen yıl İtalya'da tanıştığım kadın değil, Teksaslı Jada değil, Indiana'dan Allie değil, hatta...

Düşüncelerim, bazı nedenlerden dolayı diğerleriyle bir araya getiremediğim bir isme takılıyor:

Annie Walker.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Annie

ARestorandan çıktıktan sonra kızlarla Audrey Hepburn film gecesi için doğruca Amelia ve Noah'nın evine gidiyorum. İçeri girmeden önce, Yine de Emily'nin elbisesini çıkarıp kamyonetimde her zamanki tulumumu ve tişörtümü giyiyorum, sonra da elbiseyi çantama atıyorum. Sorun değil, hava karanlık. Kimse bir şey görmedi.

Kız kardeşlerim ve ben Amelia'nın uygulamasını benimsedik; bir şeyler ters gittiğinde, canınız yandığında ya da kendinizi kötü hissettiğinizde bir Audrey filmi açar ve iyileşene kadar onun gülümsemesini kalbinize enjekte edersiniz. Ya da genel olarak bir kızlar gecesi düzenler, dedikodu yapar ve patlamış mısır yeriz.

Bu gece, dördümüz de Noah'ın oturma odasının (ya da sanırım artık Amelia'nın oturma odası olarak düşünmeliyim) çeşitli yerlerinde kıvrılıp *Funny Face*'i izlerken olan şey bu. Amelia bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce şehre ilk geldiğinde hiç Audrey filmi izlememiştik. Ancak Amelia ona kafayı takmış durumda. Filmlerini izledikten sonra kız kardeşlerim ve ben de öyle olduk.

"Hayır," diyor Amelia filmin sesinden aniden, oturma odasının dışındaki koridoru işaret ederken. "Seni gördüm. Odana geri dön."

Kardeşim Noah asık bir suratla koridordan çıkıyor. "Hadi ama. Bırakın da bunu sizinle birlikte izleyeyim. Beni kendi oturma odamdan alıkoyamazsınız."

Amelia, kız kıza gece geleneğimizi korumakta çok kararlıydı ve Noah ile nişanlanması da bunu değiştirmede. Komik olan şu ki, aslında filmi izlemek istediğini sanmıyorum. O sadece itmeyi seviyor

Amelia'nın düğmeleri var ve onlara basılmasını seviyor. Cennette yapılmış bir eşleşme.

"Affedersiniz, burası artık benim de oturma odam. Ve bu kızlar gecesi. Erkeklerle izin yok."

Noah gözlerini devirir. "Tamam. Ben James'in evine gidiyorum." James, Noah'nın en iyi arkadaşı ve ikinci kardeşimiz gibi. Yandaki Huxley Çiftliği'nin sahibi (*yandaki* derken birkaç dönüm ötedeki demek istiyor).

"İşimiz bittiğinde bir kurye güvercini göndereceğim,"

diyor Amelia. Noah bir şapka takıyor. "Sadece ara."

Maddie sinsi bir gülümsemeyle, "Geri dönüp oynamak güvenli olduğunda ışıkları yirmi kez yakacağız, Aşık Çocuk," diyor. Noah, Amelia'ya ilk aşık olduğunda ona taktığımız bu lakaptan nefret ediyor. Bunun peşini asla bırakmayacağız.

Noah kaşlarını çattı. "Bittiğinde beni ara ki yatağa gelebileyim. Bazılarımız yaz tatilinde öğretmen değiliz ve sabahları gerçek işlerimiz var."

Emily iyi bir projeksiyon elde etmek için ellerini ağzının etrafında birleştiriyor. "Hortumu açacağım ve biz çıkarken James'in penceresinden su akıtacağım, böylece eve gelip Amelia ile tatlı tatlı sevişmek için sahilin temiz olduğunu bileceksin!"

Noah gülümsemek için elinden geleni yapıyor, ama hepimiz onu orada, pusuda görebiliyoruz.

Sonra bana baktı. "Senden bir şey yok mu?" Omuz silkiyorum. "James'e selamımı söyle."

Kız kardeşlerim ve Amelia yuhalarken Noah bana sırtıyor. "En çok seni seviyorum."

Dönüp gider ama ön kapı arkasından kapanır kapanmaz tekrar açılır. Noah hışımla içeri girer. Amelia'nın oturduğu kanepenin arkasından dolaşır, ellerini çenesine koyar ve veda öpücüğü verebilmek için yüzünü yukarı kaldırır.

Noah ve Amelia'yı bir çift olarak ilk gördüğümde şok olmuştum. Hepimiz şaşırdık. İkisi arasındaki sevgi çok kolay ve özgürce veriliyordu. Noah'yı başka hiç kimseyle böyle görmemiştim. Amelia'nın şöhretinin sınırlamaları içinde çıkarken uzun mesafeli ilişkilerini yönetme biçimlerini izlemek ilham verici.

"İğrenç," diyor Madison tiksintiyle gülerek. "Onu Örümcek Adam tarzında mı öpeceksin? Tobey için iyi bir görüntü değildi ve senin için de iyi bir görüntü değil."

Emily, Maddie'ye bir yastık fırlatıyor ve Maddie bir karate darbesiyle onu savuşturuyor. Noah öpüşmeden sonra Amelia'ya fısıltıyla "Seni seviyorum," diyor ama ben duyabilecek kadar yakın oturuyordum.

Kucağımda gülümsüyorum çünkü Amelia ve Noah'nın ilişkisine bayılıyorum. Sanırım benim aileminkine benziyor olmalı. Sağlam, derin ve güvenilir. Ve tıpkı annemle babamın fotoğraflarında gördüğüm gibi gözlerinde kalplerle birbirlerine bakıyorlar. Bu öyle bir sevgi ki işe yarıyor ve etraflarındaki herkesi kıskandırıyor. Ben de bunu istiyorum. Yapışkan, hiçbir yere gitmeyen, ölene kadar bir parçamız olan bir ilişki. Yanımda duracak ve bana elini uzatacak, hayat boyunca birlikte mutlu bir şekilde yürüyeceğimiz biri.

Noah sonunda ayrılıyor ve Audrey Hepburn'ün tüm filmleri arasında kişisel favorim olan *Funny Face*'i izlerken Amelia'nın yanakları tamamen pembeleşiyor. Audrey'nin canlandığı Jo karakteriyle derin bir bağ kuruyorum. Jo bir kitapçıda çalışıyor (kendi çiçekçi dükkânımın sahibi olmasaydım hayalimdeki iş bu olurdu) ve sessiz, içedönük, hatta belki biraz sade biri olarak görülüyor.

Ancak filmde, ünlü bir moda dergisi fotoğrafçısı olan Dick Avery (Fred Astaire tarafından canlandırılan) Jo'yu fark eder ve onda hiç de sade ya da sessiz olmayan bir şeyler görür. *Quality* dergisinin editörü Maggie Prescott ile birlikte Jo'yu Paris'e götürür ve orada onu kabuğundan çıkarıp bir modele dönüştürerek nasıl giyineceğini, poz vereceğini ve kendini nasıl kaliteli bir kadın gibi taşıyacağını öğretirler. Tabii ki sonunda Jo ve Dick birbirlerine delicesine aşık olur ve sonsuza dek mutlu yaşarlar - her iyi hikayenin olması gerektiği gibi.

Audrey ve Fred'in "'S Wonderful" şarkısı eşliğinde dans ettikleri son sahneden sonra televizyonu göstererek, "Gördün mü?" diyorum içimden. "İşte ihtiyacım olan şey bu."

Maddie ve Emily mutfakta ve duyamayacakları bir yerdeler.

"Sana aşık olacak yaşlı bir adam mı?" diye sorar Amelia gülerek.

Nefesim kesildi. "Sakın büyük Fred Astaire'e ve en sevdiğim filmin kahramanına iftira atmaya cüret etme."

Amelia yüzünü buruşturuyor ve sehpadan bir avuç patlamış mısır daha almak için öne doğru eğiliyor. "Normalde bir Audrey filmine karşı tek kelime etmezdim. Ama ben bile buradaki eşleşmenin tuhaf olduğunu kabul etmek zorundayım. Audrey yirmili yaşlarındaydı ve Fred kesinlikle ellili yaşlarındaydı."

"Oh. Söndürücü," diyorum tekrar ekrana bakarak.

"Her neyse, neden yaş farkı olan büyük bir aşk ilişkisi istiyorsun, Anna-muz?"

Bacaklarımı kanepeye çekip kollarımı bacaklarımın etrafına doluyorum. "Yaş farkı olan bir aşk ilişkisi istemiyorum. Sadece genel olarak bir aşk ilişkisi istiyorum. Yani diyorum ki, Dick Avery ya da Maggie Prescott gibi birinin gelip bana herkesin çıkmak istediği kaliteli kadın olmayı öğretmesini isterdim. Ya da en azından flörtlerimin sıkıcı olduğumu söyleyip sonra da arkadaşlarının arayıp ayrılmak için bahaneler uydurmasını istemiyorum."

"Ne?!" diyor Amelia biraz fazla yüksek sesle.

"Şşşt!" Omzumun üzerinden kız kardeşlerimin mutfakta bir şeyler pişirmekle meşgul oldukları yere bakarak tıslıyorum. Aslında Madison yemek pişiriyor ve Emily de onun etrafında dolanıp diğer birkaç öğretmen arkadaşıyla birlikte Meksika'ya yapacakları tatilin programıyla ilgili sorular sorarak başının etini yiyor. Bunu karşılayabilmek için bir yıldır para biriktiriyorlar.

"Bu gece olan bu muydu?" Amelia bu kez fısıltıyla soruyor. "Evet."

Ellerimi inciklerimde aşağı yukarı ovuşturuyorum. "Ama onu suçlama-" "Suçluyorum."

"Berbat bir randevuydum. Çok az konuştum ve konuştuğumda da zavallı adama evlilik teklif ettim. Ve tüm bunlardan sonra bile, John'unkini kucağına bırakmama rağmen Will içkileri ona ödetti. Tam bir felaketti."

Amelia aniden öne doğru oturur. "Bekle, bekle, bekle. Geri dön. Will mi dedin?"

Başımı salladım. "Evet, Will. Bilirsin işte. Will Griffin."

"Will Griffin, korumam Will Griffin mi? Randevunuzda o da var mıydı?"

"Hayır." Durakladım. "Yani, evet. Korumanız benim hayatımın en kötü randevusunu yaşadığım restorandaydı ama o kendi randevusunda çok başarılı görünüyordu."

"Ama seninle takılıyordu?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Şey, sayılır. Yanıma geldi ve merhaba dedi, ama tam da John'un Dodge'dan kaçtığı sırada, Will benimle kamyonete kadar yürüdü ve konuştuk."

"Konuştun. Will ile mi?"

"Neden ifadelerimi tekrarlayıp duruyorsunuz ve bunları bir soru olarak şekillendiriyorsunuz?"

"Sadece hayal etmeye çalışıyorum." Anlık bir tekrarı canlandırmaya çalışıyormuş gibi ellerini havada daireler çiziyor. "Bana karşı her zaman çok iş bitiricidir. Neredeyse ondan dostluk koparmak zorunda kalıyorum ve o burada sana doğru yürüyor ve sohbet ediyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve patlamış mısırdan bir ısırık daha alıyorum. "Sadece en fazla beş dakika sürdü. Önemli bir şey değil," diyorum, Amelia'nın gözlerindeki biraz fazla dikkatli bakışı tamamen görmezden gelerek. Belki de Will'e karşı bir şeyler hissettiğimi düşünüyor ve onunla çıkmaya çalışacağımdan endişeleniyordur? *Ha! Çok* komik bir düşünce. "Her neyse, hemen restorana geri döndü ve bu gece randevulaştığı kadınla kalacağını ve yarın Roma'da olacağını söyledi." Dizini dürtüyorum. "Bu arada onu geri gelmesi için tuttuğunu bilmiyordum. Güvenlik sorunları mı yaşıyorsun?"

"Pek sayılmaz. Son zamanlarda birkaç paparazzi çok yaklaştı ama endişelenmedim. Sadece düğün detaylarına açlar. Keysha düğünden sonra ortalık sakinleşene kadar bir mobil koruma çağırmanın zamanının geldiğini düşünen kişi."

Keysha, Amelia'nın menajeri. Bir yıl önce eski menajerinin arkasından bazı karanlık işler çevirdiğini öğrendikten sonra onu işe almış. Keysha'nın Amelia için gerçekten iyi olduğunu düşünüyorum - Amelia'nın hayatını biraz daha sorunsuz sürdürmesine yardımcı olmak için işe aldığı kişisel asistanı Claire gibi.

Amelia aniden, "Ama yanılıyorsun," dedi. "Will yarın gelmeyecek. O şimdi burada."

Bekle, ne? Bu ihtimal karşısında çok heyecanlı görünmemeye çalışıyorum ve zihinsel olarak yanaklarımı onun adından bahsedildiğinde kızarmamaları için korkutuyorum. "Ama bana bu gece Gretchen'la kalacağını söyledi."

Amelia büyük bir sınavdan önce cevaplar için beni inceliyormuş gibi görünüyor - cevapların kırmızı mürekkeple cildimin her yerine yazılmış olmasını bekliyor. "İlginç. Tek bildiğim otuz dakika kadar önce gece vardiyası görevlisi Harold bana mesaj attı ve Will'in gözetim karavanına vardığını ve acil durum uydu telefonunu aldığını söyledi." -buralarda telefon çekmediği için yanlarında bulunduruyorlar- "Sonra da geceyi geçirmek üzere Mabel's Inn'e gitti ve yarın sabah sekizde işe başlamaya hazır olacak. Yani randevusunu kısa kesmeye karar vermiş olmalı."

Amelia tesislerinde gerçek bir bekçi kulübesi inşa ettirme sürecinde, ancak en az bir veya iki ay daha hazır olmayacak. O zamana kadar güvenlik ekibi her zaman yolun aşağısındaki Mabel's Inn'de kalıyor.

Ayrıca, Will'in geceyi Gretchen'in evinde geçirmemiş olmasından bir anlam çıkarmamayı tercih edeceğim.

I. Will. Yapmayacağım!

Bunu duydun mu, seni romantik kalpli ahmak? Will'in Roma'ya bir gece erken gelmesinin benimle ve bu akşamki buluşmamızla hiçbir ilgisi yok. Tek bildiğim, çok hızlı takıldılar ve o da gitti. Hikayenin sonu.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Maddie başını kanepenin arkasından uzatarak soruyor.

Amelia hiç şüpheli görünmeden, "Korumam Will Griffin. Annie'ye onun şehre döneceğini ve düğün sonrasına kadar benimle kalacağını söylüyordum."

Maddie'nin gözleri parlıyor ve bu nedense parmaklarımın seğirmesine neden oluyor.

Emily köşeyi dönüyor ve koltuğa tekrar oturuyor. "Bekle, kim?"

"Ülkenin en seksi koruması," diyor Maddie, oturma odasına gelip otururken.

"Oooh, Will Griffin?"

Yine, Maddie'nin kimden bahsettiğini hemen anlamasını sevmedim. Ama neden umursadığımdan emin değilim. Onunla ilgili bir umudum yok. Ve açıkçası, dışa dönük, muhteşem kız kardeşlerimin onunla benden çok daha fazla şansı var. Oh, ve biliyorsun, en önemli kısmı: İstikrarlı bir ilişki istiyorum. Will hiçbir şekilde istikrarlı demek değil.

Maddie yüzünü muzipçe yumruklarının üzerine koyarak Amelia'ya bakıyor. "Tamam, bize karşı dürüst ol, Will'le hiç takıldınız mı?"

"İğrenç, hayır!" Amelia gerçekten iğrenmiş bir ifadeyle "Hayır!" diyor. "Birincisi, Will şu anda benim kardeşim gibi ve bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. İkincisi, onu hiçbir zaman çekici bulmadım."

"Asla mı?" diye soruyor Emily araştıran bir ifadeyle. "Sizin için çalışmaya başladığında bile o güzel kaslı adamı bir kez bile çekici bulmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Amelia omuz silkiyor. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bana göre biri değildi. Bence harika bir adam ama benim tipim değil. Diğer yandan Noah..."

Üçümüz de inliyoruz.

Maddie, "Kardeşimiz için aşk acısı çekmeye devam edersen seni grubumuzdan atacağız," diyor.

"Kardeşine aşığım. Bu yüzden düğün yaklaşıyor!" Maddie'nin kafatasına fiske vuruyormuş gibi yapıyor.

"Ama bu kızlar gecesinde öyle davranmak için bir bahane değil. Yani, kahretsin, Amelia, en azından kibarca davran ve bizim iyiliğimiz için ondan bıkmış gibi yap," diyor Maddie yüzünü buruşturmadan önce.

Spiralli cep defterimi açıp adının yanına bir çetele eklerken Emily bana bir kalem uzatıyor bile.

"Ödeme yapmam gerekene kadar daha kaç günüm var?" Maddie soruyor.

"Üç." Küfürsüz Defter'i kapatıyorum ve keşke onu bir uçurumdan atabilseydim diyorum. Benim tarafımdan bir mizah girişimi olarak başlayan şey, kardeşlerimin kaçmama izin vermediği karakterimin tam teşekküllü bir parçasına dönüştü. Herkes küfür ettiğinde bir çetele işareti alıyor ve bir ay içinde yirmi küfre ulaştığında yirmi dolar ödemek zorunda kalıyor. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin daha az küfür etmesini sağlamadı. Bunun yerine, bizi düzenli olarak

Kasabadaki çeşitli kar amacı gütmeyen kuruluşlar, çünkü herkes ödemesini yaptıktan sonra her ay ganimetlerimizi bağışladığım yer burası. Bize bir grup hayırsever diyebilirsiniz.

"Will'e dönersek, sence sarı saçlı, hafif otoriter kadınlardan hoşlanır mı?" Emily soruyor, belli ki şaka yapıyor ama yine de içimde ayağa fırlayıp *Hayır diye bağırma isteği uyandırıyor! Ona sahip olamazsın!*

Sessiz kalıyorum.

Görünüşe göre Maddie de benimle aynı şeyi düşünüyor. "Asla olmaz! Will'le çıkacak biri varsa o da benim. Belli ki o kötü çocuk tipinde ve benim gibi birinin onu tamamlamasına ihtiyacı var." Kirpiklerini şakacı bir şekilde kırıştırıyor. Onu çok seviyorum ama şu anda o kirpiklerin her birini koparmayı hayal ediyorum.

Amelia -kusura bakmasın- sonra bana baktı. "Biliyor musun, bence Annie gibi biriyle daha iyi anlaşırdı."

Madison buna bir kahkaha atar. Emily de kıkırdar. "Anna-banana ve Will Griffin mi? Hayır. Kesinlikle olmaz," diyor Maddie, bir yandan da kıkırdıyor.

Yumuşakça gülümsüyorum ve midemin düğüm düğüm olduğunu belli etmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sanırım bu konuda Maddie'ye katılmak zorundayım," diyor Emily. "Annie çok yumuşak, tatlı ve bakır. Onu Will gibi biriyle hayal edebiliyor musun? Onu canlı canlı yerdi."

Sanırım Emily bunun kulağa üzücü gelmesini istemişti ama nedense bana o kadar da itici gelmiyor. Kız kardeşlerime asla itiraf edemeyeceğim bir şey, çünkü evet, ne yazık ki bakire olduğumu biliyorlar ve hayatımın her günü bana hatırlatıyorlar.

"Hmm," diyor Amelia, gözlerini kısarak ve bana doğru yumuşak bir gülümsemeyle. "Ne düşünüyorsun, Annie? Sen ve Will birlikte iyi olur muydunuz?"

Hemen yanaklarım kızarıyor. Eğer evet dersem, kız kardeşlerim gülecek ve birbirimize uygun olmadığımızın tüm bariz nedenlerini göstermeye devam edecekler. Ben zaten tüm nedenleri biliyorum (Ben evcimenim, o maceraperest. O sayısız kadınla çıktı, ben bir erkeğin benimle randevusunu bitirmesini bile sağlayamıyorum), bu yüzden

Utanç duygusunu bir kenara bırakmaya karar verdim. "Tek istediğim her gün yanımda ol a c a k iyi bir adam."

"Gördün mü?" diyor Madison şakacı bir alaycılıkla. "Kesinlikle Will değil- BuzzFeed'in en seksi koruması ve seri apkın. Annie seks yapmak için evlenene kadar bekleyeceğı ve Emily de Will için fazla otoriter olduğı için, sanırım Will'i bir geceliğine eve getirecek kişi ben olmalıyım."

Emily ona bir yastıkla vurur. "Hiçbirimiz Will'i eve getirmesek ve hepimiz arkadaş kalsak nasıl olur?"

"Anlaştık," diyorum biraz fazla hızlı bir şekilde.

"İyi. Lanet olası parti bozanlar," diyor Madison fırından pişirmekte olduğı kekleri almaya gitmeden önce. ikolatanın varlığında tüm erkekler unutulur.

Sonraki bir saat düğün hakkında konuşarak ve Amelia ile planlamak istediğimiz son detayları gözden geçirerek geçti. Çiçekleri ben sağlayacağım ve bundan daha heyecanlı olamazdım. Düğüne götürecek bir sevgilim de olsaydı daha heyecanlı olabilirdim ama sanırım bu konunun dışında.

Daha sonra, hepimiz gece için dışarı çıktıktan sonra, Emily ve Maddie kamyonlarına doğru yürürken Amelia beni kapıda durduruyor. "Tamam, ben de senin çıkma durumunu ve filmde sonra söylediklerini düşünüyordum."

"Sizce evlenecek yaşlı bir adam bulmak için yaşlılar merkezine gitmeli miyim?"

Amelia kaşlarını atar. "Bunu bu kadar çabuk söylemen beni rahatsız etti. Bana bu fikri başından beri düşündüğünü düşündürüyor."

"Düşüncelerinize devam edin."

Amelia gülümsüyor. "Şu anda hala kafamda tüm parçaları bir araya getiriyorum, ama randevulaşma konusunda daha iyi olmana yardım etmenin bir yolu olsaydı, bunu yapmak ister miydin?"

"Elbette," diyorum kolayca, çünkü dürüst olmak gerekirse Amelia'ya hayatım pahasına güveniyorum. Benden istediğı her şeyi yaparım. Bazı açılardan kendimi ona kız kardeşlerimden daha yakın hissediyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama Amelia hayatıma girdiğinde aramızdaki bağı sanki çocukluğumdan beri oluşuyormuş gibi geldi. "Tek istediğim

Noah'nın senin için, babamın da annem için olduğu kadar mükemmel biriyle evlenmek istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için bana yardım edebilirsen, ne istersen yaparım."

Amelia bana geniş (biraz sinsî?) bir gülümseme veriyor. "Mükemmel. Çözdüğümde sana haber veririm."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Will

AUykusuz bir gecenin ardından, nihayet gün için normal bir kalkış saati.
Sabahın beşi (Tamam, en azından benim için normal.)

Askerlik günlerimdi. Hava Kuvvetlerinde Güvenlik Kuvvetleri uzmanı olarak altı yıl aktif görevde bulundum ve iki yıl da yedek subay olarak eğitim alıp kariyerime yönetici koruma ajanı, diğer adıyla EPA olarak başladım. Dürüst olmak gerekirse, orduya tamamen yanlış nedenlerle girdim. Hiçbir zaman hayalim olmamıştı ama hızlıca ilerleyebileceğim bir yola ihtiyaç duyduğumda karşıma çıktı. Orduda geçirdiğim zamandan pişman değilim ama bana hiçbir zaman doğru gelmedi. Benim için çok fazla mutluluk yoktu. Ve şimdi burada, EPA olarak beşinci yılımdayım ve hala yapmam gereken şeyin bu olduğundan emin değilim.

Gözlerimi açtım ve nerede olduğumu yeniden bulmam gerekti. Sağ tarafta. Roma, Kentucky, önümüzdeki bir ay boyunca benim olacak odada uyuyorum. Başımı sağa çeviriyorum ve duvarda asılı bir nakış sanatıyla karşılaşıyorum: Bless This Mess. Nöbetçi kulübesinin henüz bitmemiş olması ve benim handa uyumak zorunda kalmam gerçekten çok kötü.

Buraya son gelişimden bu yana Amelia ve Noah mülklerinde pek çok değişiklik yaptılar. Sadece evin etrafına ve mülklerinin çevresine son teknoloji bir güvenlik sistemi kurmakla kalmadılar, aynı zamanda arazide bir güvenlik evi inşa ediyorlar. Şimdilik, mülkün önünde Harold'un geceleri izlediği ve sabahları başka bir adamla, Sam'le, gün boyunca izlemek için değiş tokuş yaptığı küçük bir gözetim karavanı var.

Kariyerim boyunca yönetici koruma ajanı (ya da kitlelerin bize verdiği isimle bodyguard) olarak birçok ünlü için çalıştım ve her ünlünün güvenliğe yaklaşımı farklı. Bazıları bir güvenlik ekibine sahip olmanın

Para israfı ve kendilerini korumak için yeterince çaba göstermiyorlar. Bunu görmekten nefret ediyorum. Genellikle onları uyandırmak ve güvenlik bütçelerine daha fazla para aktarmaları gerektiğini göstermek için gerçekten korkunç bir şey olması gerekir.

Ama bir de Amelia gibi güvenliğini her zaman ciddiye alan insanlar var (gecenin bir yarısı kaçıp gittiği ve hiçbirimize nereye gittiğini söylemediği zaman hariç). Neyse ki bu kasaba çoğunlukla güvenli ve basın dahil hiç kimse bir süre nerede olduğunu bilmedi. Asla ciddi bir tehlike altında değildi. Ayrıca Noah'ın ona yaklaşan herkesin ağzını burnunu kıracağından eminim. Ama şimdi paparazziler onu burada, şehirde gördükleri için haber yayıldı ve bu da ne yazık ki Roma'yı haritaya koydu. Bu yüzden Amelia gelirinin büyük bir kısmını güvenliğe yatırıyor, ben de bu yüzden buradayım. Bir ay boyunca Amelia'yı takip edeceğim ve onun güvende ve rahatsız edilmeden kalmasını sağlayacağım.

Turnede benim işim neredeyse her zaman heyecan verici. O içeri girmeden önce mekanları süpürüyorum ve sonra ona her yerde eşlik ediyorum, etrafımızdaki insanları sürekli inceliyorum ve bazen o gün fotoğrafının çekilmesini istemiyorsa paparazzilerin görüşünü kasıtlı olarak engelliyorum. Konserler sırasında da sahne güvenliğini aşip platforma çıkan aşırı hevesli hayranları zapt etmeye yardım etmeye hazır bir şekilde sahne arkasında geziniyorum.

Gece bir konserimiz olmadığı sürece genellikle bir seferde sadece sekiz saat çalışıyorum, ancak düşündüğünüzden daha fazla mola veriyorum. Genellikle Amelia evde ya da otel odasında takılırken, gözetleme ekibi işi devralıyor. İşte o zaman bulunduğumuz şehri keşfetmek ve her türden insanla tanışmak için boş zamanım oluyor. İşim sayesinde Paris'te paraşütle atladım, Bahamalar'da şnorkelle daldım ve Cape Town'da ATV sürdüm. Her zaman her şehrin bilinen en az bir heyecan verici şeyini yapmaya çalışıyorum.

Ama şimdi Roma, Kentucky'deyim, hiçbir heyecanın yaşanmadığı süslü bir pansiyonda beyaz tavana bakıyorum. Kasabada sadece bir bar var, başka da bir şey yok. Macerayı unutun. Görünüşe göre nakışla uğraşmam gerekecek.

Sadece bir ay ve Amelia için olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Bir çift atletik şort ve koşu ayakkabısı giyiyorum ve sonraki bir saatimi bu taşra kasabasında koşarak geçiriyorum. Güneşin doğup buğday ve mısır tarlalarını aydınlatmasını izlerken kötü ruh halim yavaş yavaş eriyor. Birkaç dakikalığına her şey altın rengine bürünüyor ve her zaman daha çok şehirli bir insan olmama rağmen, ben bile taşrada yaz mevsiminin güzel olduğunu kabul edebilirim. Çimler o kadar yeşil ki neredeyse gerçekmiş gibi hissettirmiyor. Sonunda, tam da dükkan sahipleri kapılarını açarken kasabaya doğru yol alıyorum.

Ve işte o zaman fark ediyorum: her yönden bana bakan gözler. Dükkan pencerelerinden. Girişlerden bakıyorlar. Köşelerden. Terden sıırıslı olmama ve yorgunluktan ölmeme rağmen hızımı artırıyorum çünkü yemin ederim bu kasabadaki herkes ben koşarken bana bakmak için tuhaf bir korku filmi gibi dükkanlarından çıkıyor. Ne oluyor be?

Nihayet hana geri döndüğümde, ellerim kalçalarımnda nefes almaya çalışırken, bir çift siyah düz ayakkabı görüş alanıma giriyor. Az önce alınımdan kaldırıma düşen büyük ter damlasının hemen yanında duruyorlar. Dışarısı o kadar sıcak ki yemin ederim cızırdıyor.

Başımı kaldırdığımda koyu renk kot pantolonu, siyah-beyaz çizgili tişörtü ve elinde seyahat kahve kupasıyla Amelia Rose'dan başkasını göremiyorum; kolunda yerel bir lokantanın logosunu taşıyan büyük bir çanta asılı. Kaşları havaya kalkıyor ve ben hâlâ nefes nefese olduğum için "Selam, şehre döndüm" demekten başka bir şey diyemiyorum.

"Anlıyorum," diyor, ses tonunu renklendiren bir eğlenceyle. "Lokantadan biraz kahvaltı alıyordum ve gelip yerleştiğinden emin olmak istedim. Ama işte buradasın." Kahvesini yudumlarırken gülecekmiş gibi görünüyor.

"İşte buradayım." Zar zor nefes alabiliyorum. "Demek kasabada böyle koşun?"

"Ne gibi?" Sonunda ayağa kalkıp yüzümdeki ve boynumdaki teri emmesi için tişörtümü kullanıyorum.

"Çıplak göğüslü ve dövme sanatçınız için yürüyen bir reklam panosu mu?"

Sanki gömlek giymediğimi yeni fark ediyormuşum gibi karnıma bakıyorum. "Evet," diyorum, başımı kaldırıp ona bakıyorum ve hâlâ ağır ağır nefes alıyorum. "Bu kötü bir şey mi? Buralarda koşmak için bir kıyafet kuralı var mı?"

Yine sırtıyor. "Resmi olarak değil. Ama eve dönsem iyi olur, böylece sabit hattımı doldurmak üzere olan tüm aramalara cevap verebilirim."

"Bekle, neden?" Ona geri çekilmesini soruyorum.

"nk dedikodu treni bu sabah son sürat ilerliyor olacak. Çok uzaklaşmadan onu yakalamalıyız!" Kupasını kaldırıyor. "stn değiştirdikten sonra eve gel. Paylaşacak çok kahvaltımız var!"

Yönetici koruma ajanlarının korudukları insanlarla oturup kahvaltı etmekten hoşlanmamaları gerekir. Yine de Amelia, yapacağı son şey olsa bile beni arkadaş çevresine katmaya kararlı.

-

Yarım saat sonra, yeni duş almış bir halde Amelia ve Noah'nın n kapısını çalıyorum. Kulağında sabit telefonuyla kapıyı açıyor. "Uh-huh. Kesinlikle. Bu mükemmel bir nokta Harriet, bunu ileteneğimden emin ol." Gülümsüyor ve beni içeri buyur ediyor.

Mutfaktan küçük adaya uzanan, köşedeki duvarın etrafında kaybolan ve sonra koridordan geçip elinde tuttuğu telefona giden kıvrıcık telefon kablosunun üzerinden geçmem gerekiyor. Beline de bir kez dolanmış.

Amelia oturma odasını göstererek içeri girip oturmamı işaret ediyor. Telefondaki konuşmasının son bölümünü kendini kablodan çözerek geçiriyor. Arkamdan bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve Noah'nın koridorda belirdeğini görünce ayağa kalkıyorum.

"Will," diyor odaya girip elini uzatarak. Sıkıca kavrıyorum ve birbirimizi sıkıyoruz. "Geri dnmen çok güzel."

Noah'dan gerçekten hoşlanıyorum. Amelia ondan önce dişlerini boğazlarına geçirmek istediğim birkaç adamla çıkmıştı. Ama bu adam gerçek. Sadık ve Amelia'yı ilk sıraya koyuyor. Ben ona güveniyorum, o da bana güveniyor gibi görünüyor.

"Tekrar Amelia için çalışıyor olmak güzel."

Sırtıyor. "Kasabanın senin sevincini paylaştığından emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerim onun bakışlarını omzumun üzerinden takip ederek Amelia'nın hâlâ telefonda konuştuğu yere gidiyor ve kulağının dibinde gevezelik eden kişiye dalgınca başını sallıyor.

"Sen koşudan döndüğünden beri bu onun dördüncü araması."

Telefon görüşmesini bitirirken ikimiz de dikkatimizi Amelia'ya çeviriyoruz, telefonu yavaşça kulağından uzaklaştırıyor, her kelimedede ahizeye daha da yaklaşıyor. "Evet... Uh-uh... Kesinlikle... Tamam... Yapacağım... Hoşçakal şimdi!" Telefonu kapatıyor ve dramatik bir şekilde duvara yaslanıp yere kadar kayıyor. Sonra parmağıyla beni işaret etti. "Sen!"

"Ben mi?" diyorum kaşlarımı kaldırıp kendimi göstererek.

"Evet, sen! Bu sabah tişörtünü çıkararak koşmak zorunda kaldın ve tüm kasabada kargaşaya neden oldun."

"Şaka mı yapıyorsun?" Bu bir tür şaka olmalı.

Noah başını sallar. "Hayır. Kasaba çalkalanıyor. Bu sefer gerçekten başardın."

Amelia ayağa kalkar ve oturma odasına doğru yürür. "Az önce Harriet'le telefonda konuştum, kasabada çıplaklığınızı sergileyerek evlenmemiş genç hanımları şehvete davet etmenizden hiç hoşlanmamış."

Çenem açıldı. Nutkum tutuldu.

Noah başını bana doğru sallıyor. "Çok düşüncesizsin. Onları baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? İşteki ilk günün mü?"

"Kim? Genç bayanlar mı?" Ellerimi kaldırıyorum. "Hayır. Yemin ederim. Sadece sıcakladım ve normalde yaptığım gibi gömleğimi çıkardım ve..." İkisinin de zorlukla bastırdıkları kahkahalarını duyduğumda duraksıyorum. "Ve sen de benimle dalga geçiyorsun."

Noah bu kez sırtarak başını sallıyor. "Seninle dalga geçiyoruz." Yanıma geliyor ve omzuma vuruyor. "Roma'ya tekrar hoş geldiniz. Kimsenin birbirini şikâyet etmekten başka bir şey yapmadığı yere."

Amelia'nın yanından geçer ve onu dudaklarından öpmek için durur - ne uzun ne de kısa bir öpücük. Sadece... içten. Göğsümü ovuyorum. "İşe gitmem gerek. Bir süre sonra görüşürüz. Ve Will," bana geri dönüyor. "Lütfen bugün lanet kıyafetlerini çıkarmamak için elinden geleni yap."

"Denerim."

O kapıdan çıktıktan sonra Amelia bana bir fincan kahve koyuyor ve ben de onların küçük mutfak masasına oturuyorum. Birkaç dakika sohbet ediyoruz ve bana basınla ve biraz fazla yakınlaşan birkaç süper hayranla neler olup bittiğini daha ayrıntılı olarak anlatıyor. Bir ay için bir oyun planı belirledik ve günlük programlama esasına göre gitmeye karar verdik. Sabah buluşup o günkü planlarını öğreneceğiz, sonra şehre ve gitmesi gereken başka yerlere kadar ona eşlik edeceğim ama o evde ya da stüdyosundayken etrafta dolaşmama gerek yok. Görünüşe göre yeni bir albüm üzerinde çalışıyor ve burada çok zaman geçirecek ve o bunu yaparken ben de kendi eğlencemle baş başa kalacağım. Güzel.

Düğünden sonra her şeyin sakinleşeceğini umuyor. Her iki durumda da, bir ay dolduğunda başka bir müşteriye transfer edilmeyi istemeyi planlıyorum. Amelia için çalışmayı sevmediğimden değil -her zaman sevdim- ama bu kasabada gereğinden bir dakika bile fazla kalmayacağım. Can sıkıntısı bana göre değil.

"Bu sana iyi geliyor mu?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Kulağa harika geliyor. İhtiyacın olan her şey için buradayım. Cidden, bahçe işi? Olukların temizlenmesi? Ben senin adamınım. Yapacak bir şeyim olmadığında çıldırdığımı biliyorsun."

Amelia güler. "Biliyorum. Bu yüzden boş zamanlarında başka şeylere de yardım edebileceğini söylemene sevindim."

Aklında ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanarak öne doğru oturuyorum.

"Evet, ne olursa."

Adını söyle."

Yanılmıyorsa, gülümsemesi biraz muzipleşti. Başka biri olsa bu gülümsemeyi görür ve cinsel bir şey ima ettiğini düşünürdü. Ama Amelia'yı tanıdığım kadarıyla, kesinlikle öyle değil. Bu farklı bir şey. Aldatıcı bir şey. Yapmak istemeyeceğim bir şey.

"Harika. Başlangıç olarak, benim için şehre bir mektup götürür müsün?"

"Elbette," diyorum, onun peşinde olduğumu anlaması için kelimeyi uzatarak. "Postaneye gitmek gibi mi?"

"Hayır." Daha geniş sırtıyor. "Çiçekçiye aslında."

Şehirde sadece bir çiçekçi olduğu için bugün Annie Walker'ı göreceğim. Kahretsin.

Elimde küçük beyaz bir zarfla kapıdan çıkarken Amelia "Hey, Will!" diye seslendi.

"Öyle mi?"

"Hayır deme, tamam mı?" "Neye?"

"O zarfın içindekine." Yüzünde yalvaran ve içten bir ifade vardı.
"Lütfen hayır deme."

ALTINCI BÖLÜM

Will

TKasabaya gitme vakti geldiğinde, tamamen giyiniktim. Bu, herkesin kafasını vitrinlerden çıkarıp bakmasını engellemiyor gibi görünüyor. I Yorgancıdan çıkan bir bayana el sallıyorum. Kadın kızarıyor ve el sallıyor. Biraz ileride hırdavatçıdan bir adam fırlıyor (sanırım adının Phil olduğunu hatırlıyorum) ve herhangi bir alete ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Şerit metre bugün indirimde, diye hevesle ve sadece biraz vahşi olarak tanımlanabilecek gözlerle beni bilgilendiriyor.

"Bugünlük böyle iyiyim, teşekkürler." Yanından geçmeye çalışıyorum ama o da geçiyor. Belki de burada olduğum sürece sadece tamiratla ilgili her şey için dükkânından alışveriş yapacağıma dair bir sigorta istiyordur diye düşündüm ve geniş bir gülümsemeyle, "Ama bir şeye ihtiyacım olursa nereye gideceğimi biliyorum," diye devam ettim.

"Tabii ki var!" diye karşılık veriyor, biraz da rahatsız edici bir şekilde. Sonra omzunun üstünden, aynı yaşlarda olan ve sokak tabelasına tebeşirle yazı yazan bir adama bağılıyor. "Todd! Bugün mezuralar indirimde dedim. Tornavidalar değil."

Todd iç çeker ve karmaşık detaylarla dolu el işini sessizce silerek baştan başlar. Zavallı Todd.

"Pekala, aslında çiçekçiye doğru gidiyorum, yani..." Lütfen yolumdan çekil.

Gözleri kısıldı. "Ah, Annie'mizi görmeye gidiyorsun, öyle mi?"

"Sayılır ama tam olarak değil." Kaldırımın sağına doğru ilerliyorum, o da benimle birlikte ilerliyor. Tekrar.

"Tabii, tabii. Anlıyorum. Bugünlerde çocuklar bağlılığa karşı. Seçeneklerini açık tutmanın havalı olduğu düşünülüyor." Hava tırnak işareti yapıyor.

havalı diyor.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve ona bakıyorum, burada bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Yine de kolay anlaşılır bir şekilde kıkırdıyorum. "Dinle Phil, tamam mı? Ben sadece patronum için bir ayak işi yapıyorum." Herkes Amelia için çalıştığımı biliyor ama yine de dikkatli davranıyorum. "Gerçekten yapmam gereken bir iş. O yüzden sakıncası yoksa sohbetimizi ertelemek istiyorum." Nazik ama kararlı. Her zaman yürüdüğüm ip.

Etrafindan dolaşmaya çalışıyorum ama Phil'in elini göğsümde hissettiğimde aniden duruyorum. Yavaşça parmaklarına bakıyorum ve hissettiğim tüm yakınlık duygusu yok oluyor. Şimdi elimi bileğine dolama ve arkasından bükme dürtüsüyle savaşıyorum. Bana uyarılmadan dokunulduğunda ilk içgüdümün bu olmasından nefret ediyorum. Bir yanımda bu işi çok uzun zamandır yapıyor olabilir miyim diye merak ediyor. Ama başka ne yapabilirdim ki?

Kendimi nefes almaya ve rahatlamaya zorluyorum - çünkü bu Phil, hayatı boyunca bu kasabada yaşamış ve muhtemelen Annie'nin büyümesini izlemiş bir adam. Bu yüzden onu bana bir daha dokunmaması için uyararak geriye doğru itmek yerine gözlerinin içine bakıp dinliyorum.

"Annie'miz çok tatlı, biliyor musun?" Bunu neşeli bir tonda söylüyor, ama gözümde kaçmayan bir keskinliği var. Söylenmemiş uyarı sözleri: Annie'miz çok tatlıdır, bu yüzden ona bulaşmayın, yoksa bugün yüzde 50 indirimde olan zincir testereyle taşaklarınızı keserim. Phil, mavi beyaz çizgili yakalı gömleği, haki şortu, ayak bileklerine kadar uzanan çorapları ve baba tenis ayakkabılarıyla beni tehdit ediyor. Ben; göğüs göğüse dövüş, kaçış manevraları ve silah eğitimi konusunda uzmanlaşmış, yüksek eğitimli bir yönetici koruma ajanı. Ve tahmin edin ne oldu? İşe yarıyor. Phil'in babacan bakışları kanımı donduruyor.

"Biliyorum," diyorum dürüstçe, çünkü Annie'nin yumuşak mavi gözlerine tek bir bakış bile bir insanın ruhundan iyilik ve empati fışkırdığını anlaması için yeterlidir.

Phil başını sallar. "Kimsenin - ama kimsenin - kızıma zarar verdiğini duymak istemiyorum. Anladın mı?"

Ona bilerek zarar vereceğimi ima etmesine biraz sinirlensem de Phil'e ve onun tüp çorap giyen haline daha çok saygı duyuyorum. Ya da herhangi bir kadını.

"Anlıyorum, efendim."

Göğsümü okşuyor ve elini çekiyor. "Ve bundan sonra koşarken bir tişört giy. Bu sabah Gemma'nın kumaş kutusunda bayılmasına neden olacaktın. Ondan sonra onu asla bulamazdım."

Bir ay. Bunu bir ay boyunca yapabilirim. Otuz gün. Daha kötülerine de katlandım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Annie

HCennetin çiçeklerden oluşacağı inkar edilemez.
Dünyada hiçbir şey benim ruh halimi

Çiçekçi dükkânıma girip çiçeklerden derin bir nefes alıyorum. Sabah güneşi dükkânın ön cephesindeki büyük pencerelerden içeri süzülüyor ve küçük dükkânımın her köşesinden fışkıran gökkuşağı çiçeklerini öpüyor.

Keşke annem de görebilseydi. Çiçeklere bayılırdı ve hatta toptan çiçek aldığım yerel çiftliğimizde çiçek ekimini başlatan da oydu. Dükkânımın adının Charlotte's Flowers olmasının sebebi de o. Kulağa garip gelse de, mekânı annemin gülümsemesiyle eşleştirmeye çalıştım. Parlak, açık, misafirperver, umutlu. Onu çok az tanıma şansım oldu ama yine de sık sık onun için üzülüyorum. Dükkânın çevresini kaplayan uzun saplı çiçeklerle dolu tahta kovalar hakkında ne düşüneceğini bilmek isterdim. Açık renkli geniş tahta döşemeyi sever miydi? Sanırım bit pazarından ucuza bulduğum odanın arka ortasındaki devasa eski çiftlik masasına bayılırdı.

Annem bir türlü kurtulamadığım bu boşluğa ne derdi? Hayalindeki çiçekçi dükkânını açıp bunun benim için yeterli olmadığını fark ederek ona ihanet etmişim gibi hissediyorum. Kalbim aşka, evliliğe ve bir aileye hazır olmalı ve tüm bunları elde ettiğimde mutlu olacağım. Annemle babamın bir fotoğrafına baksanız, birbirlerinde ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarını görürsünüz. Neşe ve huzur saçıyorlardı. Ben de bunu istiyorum.

Şu anda James'in daha önce arayıp yakında alacağını söylediği buketi bitiriyor olmalıydım; onun yerine Çok Önemli İşlerle meşgulüm. (Elimden bırakamadığım son korsan romantizminin bir bölümünü araya sıkıştırıyorum)

Coraline'in göğüsleri, Allistair'i arzudan çılgına çevirecek şekilde elbisesinin dar korsajının üzerinde kabarıyordu. Kendini daha fazla uzak tutamayarak kolunu Coraline'in beline doladı ve onu sıkıca kendine çekti. "Coraline," diye fısıldadı, ağzı Coraline'inkinin sadece bir nefes üzerindeydi. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. İzin ver bana-"

Dükkânımın kapısının üstündeki zil çalıyor ve Allistair tam da Coraline'e izin vermesi için yalvarırken sözümün kesilmesinden duyduğum rahatsızlıktan dolayı inlememek için kendimi zor tutuyorum... ne? Onu öpmesine mi? Onunla sevişmek mi? Bunu bilmem gerek!

Başımı kaldırıyorum, soluk soluğa kalıyorum ve kitabımı omzumun üzerinden depo odamın uçurumuna doğru fırlatıyorum.

Dükkânımda çapkın bir gülümsemesi ve bir kol dövmesi olan bir adam duruyor.

"Merhaba," diyor Will Griffin, fazlasıyla eğlenmiş görünüyor. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"Hayır." Çok hızlı cevap veriyorum.

Merakla gülümsüyor. "Ama az önce arkana bir kitap attın, değil mi?"

"Hayır." Yine çok hızlı. Yutkunuyorum ve derimin kaynamamasını söylüyorum. "Ama

Eğer bunu yaparsam -hipotetik olarak konuşuyorum- hangi kitabı okuduğumu bilmenizi istemediğim için yaparım. O yüzden lütfen daha fazla soru sormayın."

Dükkâna doğru ilerleyip çalışma masamın önünde dururken gülümsemesi genişliyor. "Anlıyorum. Eğer sana söylersem seni öldürmek zorunda kalacağım o aldatıcı kitap. Ama bilmelisin ki, hangi kitap olduğunu bilmemek başlı başına bir işkence."

Hay Allah. İşkenceden bahsetmişken. Will'in gözlerinin içine bakmak neredeyse dayanılmaz. Güneşe bakmak gibi. Ölümlüler için çok güçlü.

Konuyu bilerek değiştirdim. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Will? Çiçek için mi buradasın yoksa koruma görevinde misin?"

"Yönetici koruma ajanı."

Kaşlarımı çattım ve o da şaşkınlığımı gördü.

"Bize yönetici koruma ajanı denmesini tercih ediyoruz. Ama şu anda sanırım ben daha çok ayak işlerine bakıyorum." Küçük bir zarf uzatıyor

Bakışlarım, bana bu kadar yakın olan kelebek dövmesinin siyah mürekkebiyle birleştğinde beynim bir anlığına kararıyor. Bununla ilgili bir şey yasadışı hissettiriyor. Sanki o kadar seksi ki, bu adamın eli FBI'nın çok gizli bir dosya dolabında saklanan En Tehlikeli Erkekler listesinde yer almalı.

"İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor mektubu nihayet ondan aldığımda - bu sırada ellerimizin birbirine değmemesine dikkat ederek çünkü çiçekçi dükkânımda kendiliğinden yanmak gibi bir niyetim yok. "Amelia sadece mektubu sana getirmemi ve ben buradayken açmanı istedi."

"Biraz tuhaf görünüyor," diyorum ve Will omuzlarını silkiyor; bunu yaparken beyaz tişörtü kaslarını zorluyor.

Gözleri benden duvara dayalı çiçek kovalarına kayıyor, sonra ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokup dükkânı keşfetmek için arkasını dönüyor. Buraya ilk kez geldiğini fark ediyorum. Şehre en son geldiğinde, Amelia hangi işyerindeyse hep dışarıda bekler, sadece kalabalık varsa içeri girerdi. Ama burası Roma ve bir işyerinde aynı anda bir ya da iki kişiden fazlası bulunmaz.

Amelia'nın bana neden koruması aracılığıyla bir mektup gönderdiğini merak etsem de, gözlerimi Will'den ve onun dükkânının her ayrıntısını nasıl incelediğinden ayırmam bir dakikamı alıyor. Yapraklara ve saplara dokunuyor. Dükkânın üst çevresini saran kalın kartonpiyerlere bakmak için başını kaldırıp boğazının uzun sütununu ortaya çıkarıyor. Ayağını geniş tahta zemine vuruyor. Bütün gün bunu yaparken onu izleyebilirim.

Ancak ürkütücü olmak yerine kendimi zarfın mührünü açmaya ve Amelia'nın el yazısını okumaya zorluyorum. Kelimelerini hızlıca taradıktan sonra mektubu hemen katlıyorum ve ağzıma atıp yutmayı düşünüyorum, böylece bir daha asla görülmeyecek.

"Ne yazıyor?" Will, arkasını dönmüş ve görünüşe göre onu okumamı izlemiş olarak soruyor.

"Hiçbir şey." Sesim şüphe uyandıracak kadar ilkel. Dükkânın kapısına doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. "Eminim bugün yapacak çok işin vardır. İzin verme

Sen bende kal. Bunu getirdiğin için teşekkürler!"

"Hiç sanmıyorum." Kolunu tutuyor ve kapıyı yavaşça kapatıyor. Gözlerini bana çevirdi. "O mektupta ne vardı?"

Ona kayıtsız bir gülümseme veriyorum. "Oh, bilirsin, önemli bir şey değil. Kız meseleleri."

O yaklaşıyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım uzaklaşıyorum. Tehdit edildiğimi hissettiğim için değil, tehdit edilmenin tam tersini hissettiğim için.

"O mektubun benimle bir ilgisi olduğunu biliyorum."

Bir vantrilok gibi ağzımın kenarından konuşuyorum. "Birileri biraz narsist."

"Annie. Bana mektubu göster." Will'in ses tonu hesaplı bir şekilde kolay ve gülümsemesi baştan çıkarıcı. Beni yemliyor.

Bana ne oldu bilmiyorum ama kendimi durduramadan ağzımdan "Beni zorlayamazsın" sözleri döküldü.

Gülümsemesi çapkın ve meydan okuyan bir şeye dönüşüyor. "Bahse var mısın?" Bir adım daha yaklaşıyor ve damarlarımda daha önce hiç tatmadığım bir heyecan dolaşiyor.

Will Griffin'in bu mektubu ele geçirmesine kesinlikle izin vermeyeceğim. Amelia ne düşünüyordu? Bu utanç verici! Bu berbat bir fikir! Bu da mektubu korkunç derecede *utanç verici* yapıyor.

Will yavaşça yaklaşıyor ve attığı her adımda tenim mutlulukla cızırdıyor. Bu kafa karıştırıcı çünkü şu an mutlu cızırtıları düşünmenin zamanı değil.

Zavallı, az tonlu parmaklarımın sağladığı tüm kaslarımı kullanarak mektubu parmaklarımın arasında şiddetle sıkıştırıyorum ve sonra arkama sıkıştırıyorum. "Bu mektup sizin için değil, efendim."

"Ama bu benimle ilgili, değil mi?"

"Hayır." Çenemi daha yukarıda tutuyorum. Sırıttıyor.

"Yalan söylüyorsun."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni izledim. Anlattıklarını biliyorum."

Zemin ayağımın altından kayıyor. "Beni... izledin mi?"

Utanmış ya da ürkütücü bir şeyi itiraf etmiş gibi görünmüyor. Bunu bir gerçekmiş gibi ifade ediyor. "Amelia'nın etkileşimde bulunduğu herkesi izlemek ve dinlemek benim işim. Buna sen de dahilsin. Bu yüzden tüm gerçeği söylemediğinde çenenin hafifçe kaldırdığını biliyorum. Sanki yalan söylemek için cesaretini toplamak zorundaymışsın gibi. Çok tatlı."

Keşke "şirin" demeseydi. Bu kafa karıştırıcı. Ondan gelen iltifatlar başımı döndürüyor. Ama bu onun amacı, değil mi?! *Orman Kitabı'ndaki* yılan gibi, hipnotize edici gözlerle yaklaşıyor.

"İkimiz de o mektubu alacağımı biliyoruz Annie, o yüzden mektubu verip ikimize de biraz zaman kazandırmaya ne dersin?" Sesi o kadar çekici ve şakacı ki eriyebilirim. Ve o bu kadar yakınken kokusunu alabiliyorum. Vücut yıkama ve deodorant karışımı bir koku ama kolonya değil. Hafif erkeksi ve temiz bir koku, o kadar güzel ki acıtıyor.

"İstiyorsan benden çalmaya çalışman gerekecek. Çünkü bu mektubu sana vermemin imkanı yok."

Yumuşak ve alçak sesle kıkırdıyor, sanki ona karşı gelmeyi düşündüğüm için bile tapılası biriymişim gibi. "Bir şey çalmaya çalışmıyorum. Çalmayı başarıyorum. İlk hatan bu kadar yaklaşmama izin vermek oldu."

"Öyle mi? O zaman mektup nasıl hâlâ elimde?" "Değil. Bir dakika önce düşürdün."

Nefes nefese kalıyorum ve kâğıdın hâlâ parmaklarımdan arasında sıkışıp kaldığını doğrulamak için göz temasını kesiyorum ve bunu yaptığımda Will, bir anlık şaşkınlığını kullanarak şimşek hızıyla ilerliyor ve kâğıdı avucumdan kaydırıyor.

"Ve işte böyle söylemeden yalan söylüyorsun, Annie Walker," diyor neşeli bir gülümsemeyle. "Bakalım Amelia burada benim hakkımda ne yazmış, değil mi?"

Son kelimesini zar zor söyleyebildi, ben de kâğıdı elinden koparıp milyonlarca okunmaz parçaya ayırmak için üzerine atıldım. Ama benim 1.80 boyunda olduğumu, onun ise en az 1.80 boyunda ya da daha uzun olduğunu unutuyorum ve ben ağaçtan elma koparmaya çalışan bir çocuk gibi zıplarken mektubu başının üzerinde tutup okumaya başlıyor.

Boğazını dramatik bir şekilde temizliyor. "Sevgili Annie! Flört sorunlarına bir çözümüm olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Ver şu mektubu bana!"

"Onu kapınıza kadar getirdim. Will'in tam da ihtiyacınız olan kişi olduğuna ikna oldum-"

"*William!*" Yüksek sesle bağıyorum, kendi sesim sinirlerimi tırmalıyor ve o mektup için onu hoplatmaya, çekiştirmeye ve etrafında dönmeye devam ediyorum. "Bunu okuyamazsın! Bu utanç verici."

Bu kez mektubu yem gibi yüzümün önüne indiriyor. Parmağıyla başparmağı arasında hafifçe sallanıyor. Elim attığım anda çekip alacağını çok iyi bildiğim için dudaklarımı büzüyorum ama yine de yapıyorum. Ve evet, hemen sağa, ulaşamayacağım bir yere doğru çekiyor. Şimdi göğüs göğüse geldik. Benim yüzüm yukarı, onunki aşağı eğik. İstesem şu anda onu öpebilirim.

Bu düşünce de nereden çıktı?

"Adımın William olduğunu nereden çıkardın?" diyor sessizce, sanki bir çiçekçi dükkânında kapışmıyormuşuz da yatakta birlikte uzanıyormuşuz gibi.

"Peki. Lütfen mektubu bana ver Wilson," diye fısıldıyorum.

Sırıttırıyor. "Flört sorunlarının çözümü olduğumu fark ettikten sonra kesinlikle olmaz. O kadar ilgimi çekti ki artık asla geri veremem."

Homurdanıyorum ve kağıda hamle yapıyorum. Başının üzerinden diğer tarafa doğru fırlatıyor.

"Wilbert, lütfen onu bana hemen ver yoksa sana... kaba şeyler söylemek zorunda kalacağım."

"Beni uyarman çok kibarca," diyor etkilenmiş bir ses tonuyla. Sanki gülmesine saniyeler kalmış gibi. "Sanırım kaba şeyleri duymak isterim."

Bu sefer pazusunu tutup aşağı çekiyorum. Benim iki katım olduğu ve yıllardır zekâmdan başka bir şey kullanmadığım düşünülürse, bunu yapmama izin verdiğini biliyorum. Ama onun acıma duygusunu kendi lehime kullanıp kolunu omzumun üzerinden çeviriyorum, böylece sırtım ona dönük oluyor ve önümde sallanan elindeki kâğıdı kapabiliyorum. Dünyanın en yeni Güçlü Kadını olduğuma emin olduğum anlık bir zafer yaşıyorum, ta ki Will diğer kolunu bana dolayıp geriye doğru sarılana kadar. Elleri

Şimdi ikimiz de kağıdı tutuyoruz. Nefesini kulağımda hissediyorum. "Kaba yorumun nedir, Annie?"

İçimde bir ürperti dalgalanıyor. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Korkunç olacak," diye alay ediyorum; beni saran güçlü ama nazik kollarının ve midemde uçuşan kelebeklerin verdiği hisle normal nefes almaya çalışıyorum. "Çok kötü."

"Ben hazırım. Bana bırak."

Yutkunuyorum ve çenemi çevirip gözlerine bakıyorum; o kadar yakın ki bir cetvel kullanıp mavi-gri irislerinin etrafındaki siyah kenarı hassas bir şekilde ölçebilirim. "Cimri... bir... kış mıncıklayıcı gibi davranıyorsun!"

Nefesi kesiliyor. "Butt munch? Kalbimi tam ortasından kestir. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum ama yıkıldım."

O kadar çok gülüyorum ki ayakta zor duruyorum. Dizlerim bükülüyor ve Will de gülerken beni tutmak için kollarını kullanıyor.

"Peki," diyorum onu elimden kaçırmak için tökezleyerek. "Pes ediyorum. Belli ki gitmiyorsun, o yüzden sadece oku ve kurtul."

Nefesini tutuyor, kâğıdı açarken sadece bir sırtış imasıyla beni izliyor. "Biliyor musun, senin utangaç olduğunu sanıyordum."

Omuz silkiyorum. "Çoğu insanla öyleyim." *Ama garip bir şekilde, sen değilsin*, söylemediğim şey bu.

Will mektubu okuyor ve gözleri kelimeleri tararken onu yakından izliyorum. Mektubu ilk ben okuduğum için Amelia'nın (aklını yitirmiş bir kadın) Will'den flört koçum olmasını istememi önerdiğini biliyorum. Deneme randevuları yapmamız gerektiğini ve Will'in İlk Randevu Kaygımı yenmemde bana yardımcı olabileceğini düşünüyor. Will'in onu tanıdığı birkaç yıl boyunca randevu sıkıntısı çekmediğini ve bu konuda profesyonel sayıldığını yardımsever bir şekilde belirtiyor. Dövmelerine ve tehditkâr kişiliğine rağmen harika bir adam olduğunu ve kesinlikle evet diyeceğini de ekliyor. Buna zihinsel olarak gülüyorum çünkü Will'i hiç de tehditkâr bulmuyorum. Etkileyici, evet. Tarihi bir romanın kapağında inanılmaz görünür müydü? Kesinlikle. Ondan korkuyor musun? Hayır. Hem de hiç.

Amelia mektubunu cesur olmamı söyleyerek bitiriyor ve Audrey olsa ne yapardı diye soruyor. Ucuz bir numara, Amelia Rose.

Eksik olan şey cesaretim değil, kulağımda çalan ve bunun kötü bir fikir olduğu konusunda beni uyaran yüksek sesli alarm. Will'den benimle çıkmasını isteyemem çünkü ona bir bakın! Belli ki büyük bir aşk yaşıyorum ve o etraftayken vücudumun nasıl tepki verdiği bakılırsa, bu önerinin her yerinde felaket yazıyor. Duygularım birbirine karışacak ve hedefimin gerçekten ne olduğu konusunda kafam karışacak. Ben kendimin farkında bir kızım ve kusurlarımı biliyorum. Korsanlara benzeyen ve ilişki kurmayan yakışıklı gizemli erkeklere çabucak aşık olmak kesinlikle bunlardan biri.

Ama Will'e de aşık olamam çünkü o benim evlenmek istediğim türden bir adam değil. Güvenilir, tatlı ve rahat birine ihtiyacım var. Benim hislerime uygun biri. Gelecekteki çocuklarımıza harika bir baba olacak, matematik ödevlerine yardım edecek ve bahçede yakalamaca oynayacak biri. Buna karşılık, Will tehlikeli, seksi ve heyecan verici. Yakalayacağı tek şey, yere atmadan önce kalbim olacak ve gün batımına doğru yelken açmadan önce onu milyonlarca küçük parçaya ayıracak.

Bu mektubu okuması çok uzun sürüyor. Aklından neler geçtiğine dair bir ipucu bulabilmek umuduyla yüz ifadelerini inceliyorum. Bana neredeyse hiçbir şey söylemiyor çünkü çok iyi bir poker suratı var, bunu da yıllarca korumalık yaparak öğrendiğini varsayıyorum. Çenesi esniyor ve benimki de esniyor. Kaşı seğiriyor, ben de benimkini seğiriyorum. Sonra aniden gözleri bana kaydı ve sırttı çünkü bunca zamandır göz ucuyla beni izliyordu.

Pekala.

Mektubu bitirmek için benden uzaklaşıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Dükkânımın kapısının üstündeki zil çalıyor ve dikkatim Will'in her hareketini incelemekten en sevdiğim ve en zorlu müşterimin içeri girdiğini görmeye zorlanıyor. "Kemerini bağla, Buttercup! Sana öyle bir siparişim var ki ya sevinç gözyaşları dökceksin ya da üzüntüden ağlayacaksın. Göreceğiz bakalım."

Büyükannemin elli yılı aşkın süredir en iyi arkadaşı olan ve aynı zamanda beni ve kardeşlerimi yetiştiren Bayan Mabel kapıdan içeri giriyor; çiçek desenli elbisesi şehvetli vücudunu sarıyor ve eteklerinden hafifçe sallanıyor. Sanki buraya güçlkle gelmiş gibi ağır ağır nefes alıyor ve deri çantasını geniş göğsüne bastırmış.

"Günaydın, Mabel! Ne tür bir düzen-"

Dükkanın kapısı aniden bir salon kapısı gibi açılınca sözüm kesiliyor. Mabel'in dönüp eteğinin altındaki jartiyerden bir altıpatlar çıkarmasını bekliyorum.

"Yarın akşama kadar pembe ve beyaz renklerde on beş çiçek aranjmanına ihtiyacım var!"

"Lanet olsun sana, Harriet! Buraya ilk ben geldim," diye homurdanır Mabel.

"Bana küfretme. Oyalanman benim suçum değil." Bu ikisi ben doğduğumdan beri didişip duruyorlar. Bunu neyin başlattığından emin değilim ama ikisi de mezara girene kadar devam edeceğinden eminim. Hatta belki mezarı bile geçecekler. Mabel, Harriet'in mezarına musallat olacak, mezar taşına uygunsuz resimler çizecek ve Harriet de Mabel'in mezarının etrafında avazı çıktığı kadar şarkı söylemesi için ilahi bir koro getirerek misilleme yapacak.

Mabel ellerini kalçalarına koyar ve kaşlarını çatar. "Bayanlar çayı için çiçeklerden ben sorumluyum. Ve mor çiçekler istiyorum."

Harriet, sıkıca sarılmış gri saçlarıyla mükemmel uyum sağlayan gri A kesim elbisesinin altında göğsü kabarmış bir halde dükkâna girdi. "Planlama seansımızın ortasında masadan kalkıp Deloris aranjmana ihtiyaç olduğunu söylediği anda çiçekçiye koşmak seni çiçeklerden sorumlu yapmaz."

"Şimdi, hanımlar," diyorum yumuşak bir ses tonuyla. "Tartışmaya gerek yok. Mabel, o gülü yere bırak. Saygısızlık etmek istemem ama Harriet'e onunla vurursan, onu satın almak zorunda kalırsın." Mabel homurdanır ve gülü ait olduğu kovaya geri koyar. "Kimin sorumlu olacağına karar vermek için isimlerinizi bir şapkaya koymama ne dersiniz? Ya da daha iyisi, aranjmanların yarısını pembe ve beyaz, yarısını da mor ve beyaz yapabiliriz."

"Ya da," diyor Mabel kapıya doğru ilerlerken, deri destekli mokasenleri her adımda hafifçe gıcırıyor. Elini kapının koluna koyuyor ve devam ediyor, "Bunu planlama komitesinde oylamaya sunabiliriz. Gidip onlara söyleyeyim! Seni tekrar kasabada görmek güzel, William!" Kapıyı hızla açıp içeriye doğru çılgınca bir hamle yapıyor ve topuklarını sürüyerek vitrinin önünden geçip kaldırıma iniyor.

"Pis dolandırıcı! Ben oraya varmadan önce kendisine oy verirse Deloris'e bunco gecesi için yemek odasını kullanma sözü verecek." Ve bir tutam yumuşak grilikle dışarı fırladı.

Yüzümde bir gülümsemeyle mağazaya dönüyorum ve Will'in bana baktığını görünce neredeyse yerimden sıçırıyorum.

Bana öyle güçlü bir bakış fırlatıyor ki sırtüstü düşeceğimi sanıyorum. "Cevabım hayır. Senin randevu koçun olamam."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Will

ANnie'nin elleri kalçalarına gitti. "Başta kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama sen neden kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun?"

Aklıma bir milyon iki sebep geliyor. Ama ilki ve en önemlisi Annie'den acınacak derecede etkilenmem ve önümüzdeki bir ay boyunca ondan mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyor. Dün gecedен beri onu aklımdan çıkaramıyorum. Onu rüyamda bile gördüm.

Lanet olsun o rüyaya.

Ona kesinlikle bulaşamam. Sadece Amelia'nın yakında baldızı olacağı için değil, Annie kaçındığım her şeyi temsil ettiği için. Bağlılık. İlişki. Uzun ömürlülük. Beynim onu görüyor ve başının üstünde kocaman bir *Hayır!* işareti belirliyor. Kesinlikle olmaz.

"Çünkü," diyorum, bunun yeterli bir cevap olmasını dileyerek. "Hiç böyle filmler izlemedin mi? Kadın her zaman yapmaktan hoşlanmadığı bir sürü şey yapmak zorunda kalır, onu rahatsız eden yerlere gitmek, tarzını değiştirmek ve normal dünyasının dışına çıkmak gibi. Ve filmin sonunda adam ona aşık oluyor ve her şey karmaşıklaşıyor. Hayır, kulağa berbat bir fikir gibi geliyor. Aşk olayına karşı olduğumdan bahsetmiyorum bile. Hiç kimseyle bir ilişki istemiyorum ve neden bana öyle gülümsüyorsun?"

Mavi gözleri tehlikeli fikirlerle parlıyor. "Aman Tanrım. Amelia haklı. Sen bu iş için mükemmelsin."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Az önce beni dinliyor muydun?"

"Evet ve bir randevu koçu olmak için çok nitelikli bir adam duydum." Başımı salladım. "Hayır, yapmıyorum. Bunu yapmayacağım."

"Ama ya sana aşık olmayacağıma söz verirsem?" diyor sanki bu gurur verici bir seçenekmiş gibi. "Sen zaten aradığım türden bir adam değilsin."

"Vay canına. Şimdi harika hissediyorum. Teşekkür ederim."

"Hadi, Will! Bu mükemmel."

"Annie..." İçgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum ama o beni takip ediyor. Kendimi hiç şu an hissettiğim kadar avlanmış hissetmemiştim. Keşke bundan hoşlanmadığımı söyleyemeseydim.

"Wildon, lütfen öğretmenim ol."

Etrafindan dolanırken gülmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Bir dakika önce tüm gücü elinde tutan bendim ve bir şekilde senaryoyu tersine çevirdi ve ondan kaçmak için dükkânın tam ters tarafına geçmemi sağladı. "Neden bir özel öğretmene bu kadar ihtiyacın var?"

"Çünkü seksen yaşına gelmeden evlenmeyi çok istiyorum ve son randevum tam bir felaketti."

"Bir felaket olamazdı."

"Bir felaket," diye tekrarlıyor kararlı bir şekilde, gözlerini kocaman açarak. "Buluşmanın başında nasıl gittiğini hatırlıyor musun? Ondan önce telefonda arkadaşına benim inanılmaz derecede sıkıcı olduğumu söylediğini duymuştum. Takılmak için fazla sıkıcıymışım."

Öfke hızla ve hiddetle üzerime çöküyor. "Ne sikim ama. Bana onun adını söyle. Ben-"

"Bunu duymamı istememişti," diyor Annie, bunu hak etmeyen bir adamı savunarak. "Ve gerçek şu ki, haksız da değildi. Buluşmayı düşündüm ve... gerçekten sıkıcıydım. Konuşacak bir şey bulamadım. Randevularda nasıl eğlenceli olunacağını öğrenmek için yardıma ihtiyacım var."

Ama Annie'nin kızarmış yüzüne ve ışıldayan gözlerine baktığımda, sözleri hala yerine oturmuyor. Kendini değiştirmek zorunda kalmamalı.

Yaklaşıyorum. "Eğer bir ahmak senin sıkıcı olduğunu düşünüyorsa, bu onun sorunu, senin değil."

Başka tarafa bakıyor. "Böyle söylüyorsun çünkü sana hiçbir zaman sıkıcı, sıkıcı ya da sağlıklı denmedi. Sana bir bakan herkes bilir ki sen

Bu kelimelerin antitezi. Ama benim yardıma ihtiyacım var, yoksa asla birini bulamayacağım. Bir koça ihtiyacım var."

Annie'ye baktıkça, onun kendinden şüphe etmesine neden olan adamı yok etmek için daha fazla kaşınıyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Çıktığın adamdan daha fazlasını hak ediyorsun ve ben bu tepede ölürüm. Seni gerçekte olduğun gibi göreceğ birini bulacaksın."

Annie düşünceli monologumu tamamen göz ardı ediyor.

"Lütfen Will!" diye öyle bir yalvarıyor ki sırtımda bastırmak zorunda kalıyorum.

"Hayır."

Elini kalçasına koyuyor. "Bana aşık olacağından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır, değilim."

"O zaman hiçbir sorunumuz yok!"

"Beni dinlemiyorsunuz. Sorunlarım var çünkü bu planın bir parçası olmak istemiyorum. Kendini değiştirmek kötü bir fikir." Ve daha da ötesi, Annie'nin değişiminin hiçbir parçasını görmek istemiyorum. Tek bir şeyinin bile. Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmadım ve bir kadının randevularda nasıl olması gerektiğine dair popüler bir toplumsal yapıya dönüşmesi çok yazık olur. Bundan nefret ediyorum. Eğer bir ahmak onun gerçekte kim olduğunu öğrenmek için gerginlik katmanlarını soymaya zaman ayırmıyorsa, en rahat olduğu anda ona sahip olmayı hak etmiyor demektir.

Annie beni odanın diğer ucuna kadar takip ediyor; mektubunu sanki bir dilekçe için imza topluyormuş gibi önünde tutuyor. "Kendimi değiştirmeyeceğim. Sadece randevularda kendim olarak daha rahat olacağım. Artı, belki gerektiğinde orada burada biraz değişiklik yaparım."

"Kaşlarımı tamamen aldırmayı tercih ederim."

"Kaba."

Hiç düşünmeden ellerimi Annie'nin omuzlarına koyuyorum. Yumuşak ve ılık teninin sert avuçlarıma çarpması bir an için beni şaşkına çeviriyor. İçimde öyle güçlü ve ani bir arzu uğultusu yükseliyor ki ellerimi geri çekmek zorunda kalıyorum. Onun için bir çeşit flört öğretmeni olamayacağıma dair bir kanıt daha. Fanteziler bu tür şeyler üzerine kurulur.

"Bunu yapmayacağım," diyorum kesin bir dille. Son. Hikayenin sonu.

Annie'nin omuzları çöküyor ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi kötü hissediyorum. Ama yine de artık Annie olmamasının bir parçası olmayacağım.

"Peki," diyor, daha inatçı bir poza bürünerek. "O zaman bunu yapması için başka birini tutmam gerekecek." Dönüyor ve deposunun olduğunu varsaydığım yere doğru yürümeye başlıyor.

"Kim gibi?" Onu takip ediyorum.

O çalışma masasının etrafında dönüyor, ben de tam ortada buluşana kadar karşı tarafa geçiyorum. Gözlerini keserek doğrudan benimkilere bakıyor. "Birisi." İki kez göz kırptırıyor. "Seksi olmakta iyi olan ve benim de seksli olmama yardım edebilecek biri." İki kez daha göz kırptırıyor. "Belki bir erkek eskort."

Sessizce ıslık çalarım. "Bir erkek eskort mu? Annie Walker'ın kötüye gitmesine imkan yok.

Seks için de ekstra ödeme yapacak mısınız?"

Gözleri hafifçe parlıyor ama sonra çenesi kalkıyor. "Kesinlikle... seks için ekstra ödeme yapacağım." Son kelimedede sesini fısıltıya düşürerek beni güldürüyor.

"Bunu görmem lazım. Onu işe aldıktan sonra bana getireceğine söz verir misin?"

Annie depoya doğru yönelirken, "Oh, bundan şüpheliyim," diyor. Ben de onu takip ediyorum ve kapı aralığında aniden duruyorum, çünkü beklediğimden daha hızlı bir şekilde elinde önceden hazırlanmış küçük bir buket çiçekle çıkageliyor. Birlikte duruyoruz, kapının iki yanında yerimizi almışız. "Bana her türlü şeyi öğretirken onu yanımda getiremeyecek kadar meşgul olacağız."

Gözlerimi kısıyorum ve elimi omzunun üzerinden kapı çerçevesine yaslamak için öne doğru eğiliyorum. "Sadece açıklığa kavuşturmak ve tüm resmi anladığımdan emin olmak için. Erkek eskortunuzla çok meşgul olacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet, benimle..." Kısa bir süre başının yanındaki koluma bakıyor ve sonra zayıf bir şekilde cümlesini bitiriyor, "erkek eskort".

"Çünkü sana her türlü şeyi öğretecek. Cinsel şeyler olduğunu varsayıyorum, ama yanılıyorsam beni düzeltin."

Burun delikleri genişliyor ve güçlendirici bir nefes alıyor. Onunla

uğraşmak çok eğlenceli. Annie'nin ciddi olmasının imkanı yok. O sadece

Onun koçu olmayı kabul edeceğimi umarak içimdeki bir tür koruma içgüdüsünü ateşlemeye çalışıyor.

"Muhtemelen. Yani, evet. Kesinlikle çok ama çok..." yutkunuyor, "ufukta seksi zamanlar var."

"Vay canına, bu harika olacak. Çok eğleneceksin," diyorum, Annie'nin gözlerinin dudaklarıma kaydığını fark etmeden önce bu alaycı tavırdan çok keyif alıyorum. Ve aynen böyle, tüm gösteriyi yeniden çaldı. Tüm şimşeğim gitti ve gözleri ağzıma öyle sabitlenmişken doğru düzgün düşünemiyorum.

Sabit durmaya çalışıyorum çünkü şu anda beni öpmeyi düşündüğünü biliyorum ve buna izin veremem. İstiyorum, Tanrım, istiyorum ama yapamıyorum. Ten hücrelerimin her biri bir adım öne çıkıp bedenlerimizi birbirine bastırmam için can atıyor. Ama bunu yapamıyorum çünkü yaparsam bana ne olacağından korkuyorum.

Ama ikimiz de geri adım atmıyoruz ve bir şekilde boştaki elimin boğumları onunkilere değişiyor. Parmakları karşılık veriyor ve hafifçe benimkilere doğru hareket ediyor. Parmaklarımız asla iç içe geçmiyor; sadece tenimizin diğerine karşı kontrollü bir ateşle sürtünmesine izin veriyoruz. Nasıl oluyor da bu başıma gelen en erotik şey oluyor? Ve şimdi, canı cehenneme, onu öpmek zorundayım. Hayır, onu öpmekten daha fazlasını yapmalıyım - onu bu kapı çerçevesine bastırmalı ve vücutlarımızın çarpıştığını hissetmeliyim.

O yüzünü kaldırıyor ve ben başımı eğiyorum ve-

Dükkânın dışında bir arabanın kapısı çarpıyor ve ikimiz de sarsılıyoruz, kafalarımız suçlulukla vitrine doğru dönüyor.

"Oh, James arıyor," diyor nefes nefese. "Bu buketi almaya geliyor." Sadece benimkine işkence etmeyen eliyle göğsüne bastırdığı buket. "Bu sabah aradı ve sipariş etti."

Dalgınca başımı sallıyorum -tembel hareketlerim onun tembel ses tonuna uyuyor çünkü ikimiz de duygusal, rahatlamamış bir pus içinde sıkışıp kalmışız. James'in yan tarafında Huxley Çiftliği logosu olan büyük beyaz kamyonun etrafında dönmesini izlemek için gözlerimi çevirdiğimde kolum hala Annie'nin arkasında duruyor. Amelia'nın bana anlattığına göre, çiftlik ailesine fazla gelmeye başladıktan sonra artık onunmuş. Görünüşe göre Noah'ın en iyi arkadaşı ve neredeyse Walker kardeşlerle birlikte büyümüş. Sanırım onlar için bir kardeş gibi.

Belki de değildir.

"Vay canına," diyor Annie, James'i de izliyor ama sesi her geçen saniye daha az bulanık çıkıyor. "Takım elbise giyiyor!"

Evet, öyle. Ve ben bile adamın iyi görüldüğünü kabul edebilirim. Çiftçi vücudunu vurgulayan güzel bir takım elbise. Uzun boylu, kaslı, bronz tenli. Ve daha da önemlisi, Annie'ye baktığımda, ona daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. Nabzım öfkeyle atıyor. Sahiplenici bir şekilde.

James dükkânın kapısını açarken tezgâha gitmek için benden uzaklaşıyor.

"James, merhaba!" diyor neşeli bir ses tonuyla, buketi tezgâhın üzerine koyup etrafına sarmak için bir parça kahverengi kâğıt çıkarırken. İşin garip tarafı, ellerinin ne yaptığına hiç bakmıyor bile. Tüm zaman boyunca James'e bakıyor. Onu istiyormuş gibi değil ama sanki onu düşünüyormuş gibi.

Kahretsin. Korkarım şimdi ne olduğunu biliyorum.

"Günaydın, Annie! Bunu benim için hazırladığın için teşekkürler." Bu adamın her yerinde Town Golden Boy yazıyor. Göz kamaştırıcı gülümseme. Açık bir yüz. Gözlerindeki pırıltı, dünya tarafından hiç biktirilmemiş bir insanın pırıltısı. Mantıksız bir şekilde, ondan nefret ediyorum.

"Harika görünüyorsun," diyor Annie, bana sorarsanız fazlasıyla vurgulayarak. "Nereye gidiyorsun?" Parmakları kahverengi kâğıdın etrafına incelikle sicim sarmaya çalışıyor ve tek düşünebildiğim o parmakların benimkilere karşı nasıl yumuşakça hareket ettiği. Göğsümde dans ederken nasıl hissettireceklerini. Sırtımı kavradıklarını.

"Annemle birlikte kuzenlerimden birinin düğününe gideceğiz."

"Baban iyi mi?" diye soruyor, ses tonunu tatlılık ve endişe kaplıyor.

Annie gibi birinin senin için endişelenmesi nasıl bir şey? Şüpheliyim. James sahip olduklarının değerini bile biliyor.

Hafifçe kıkırdıyor. "Siyah kravat giyme zorunluluğu olduğu ve annem John Deere şapkasını takmasına izin vermediği için düğüne gitmeyi inatla reddetmesini sayarsan, evet, o iyi. Ancak ben, suçluluk duygusuyla gitmeye ikna edildikten sonra bütün öğleden sonra perişan olacağım."

"Ve yine de ona bir buket çiçek götürüyorsun. Ne adam ama," diyor yumuşak bir kıkırdamayla. "Ama harika vakit geçireceksin. Seni dans pistinde gördüm ve gecenin sonuna kadar tüm kadınları sıraya dizeceğini biliyorum."

James yine gülüyor ve aralarındaki arkadaşlık beni biraz hasta ediyor.

"Göreceğiz," diyor James Annie'ye göz kırpmadan önce, bariz bir şekilde Matthew

McConaughey tarzı. Ve şimdi onu kendi kamyonuyla ezmek istiyorum.

Kıskanıyor muyum? Hayır, asla kıskanç değilim. Tüm yetişkin hayatınız boyunca bir dizi kadınla karşılıksız ilişki yaşayıp kıskanç bir tip olamazsınız. Bu imkansız. Yine de, Annie'nin James'e değerlendirici bir şekilde baktığını ve bir tür sonuca vardığını gördüğümde, kesinlikle kıskandığımı fark ediyorum.

"Hey, James?" diye başladı düşünceli bir şekilde. "Sana sormak istediğim rastgele bir soru var. Ve hayır demekten çekinme, ama sen-"

"Ben yaparım," diyerek Annie'nin sözünü kesiyorum.

Başını bana doğru çeviriyor ve gözlerini dikip bana bakıyor. "Yapacak mısın? Ama az önce dedin ki-"

"Biliyorum. Fikrimi değiştirdim. Bunu yapmak istiyorum." Gözlerini kırıştırıp bana gülümsüyor ve kalbim lav gibi bir şeyle doluyor. "Ama bir şartım var."

"Adını söyle."

Sırıtiyorum. "Bugün buradan senin kitabınla çıkacağım." "Kitabım mı?" diye soruyor, beni yanlış duyduğunu umarak.

"Kitap." Yanaklarında iki pembe lekenin belirmesini izlerken gülümsüyorum.

Bir an için sessizlikten başka bir şey yok. Acı verici, yoğun bir sessizlik. Sonra yavaşça Annie'nin tatlı gülümsemesi sinsi bir sırıtışa dönüşüyor ve az önce feci şekilde oyuna getirildiğimi fark ediyorum.

"Anlaştık, koruma."

"Yönetici koruma ajanı."

James boğazını temizler. "Neden önemli bir fırsatı kaçırmışım gibi hissediyorum?"

Çünkü sen yaptın. Şimdi kaybol, o benim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie

Amelia'nın stüdyosunun kapısını dramatik bir şekilde açıyor ve sonra duvara çarpmadan önce kolu yakalamak için hamle yapıyor. Amaç, Amelia'nın

Şok edici bir giriş, duvarda bir delik değil.

Amelia piyano sırasının üzerinde dönüp duruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Mektubu kaldırdım. "Bu kabul edilemezdi, seni küçük..." Kesici bir şey söyleyip söylemeyeceğimi görmek için daha da yaklaşıyor. "İşgüzar! Aslında güzel işgüzar, çünkü bugün gerçekten parlıyorsun ama bu sana kızgın olduğum gerçeğini değiştirmiyor!"

Amelia gülümser. "Bugün sen de çok güzel görünüyorsun."

"Bana yağ çekmeye çalışma. Başın belada. Bana komik surat yaptın!"

"Evet, yaptım!" Gülümsemesi büyüyor. "Cevabı neydi?"

Duvara yaslanmış küçük koltuğa oturuyorum ve elimi kolçağın yumuşak yeşil kadifesi üzerinde ileri geri gezdiriyorum. "Bilemezsin. Karışanlar ödüllendirilmez."

"Dün gece bir plan yapmama izin vermiştin, hatırladın mı? Fred'in Audrey'e Kaliteli Kadın olmayı öğrettiği gibi, birinin gelip sana randevulaşmada nasıl iyi olacağını öğretmesini istediğini söylemiştin. Ben de senin Fred'ini buldum."

"Ama planı bana Fred'in önünde sunmaman gerekiyordu!" Başımı sallıyorum. "Will'i kastediyorum, o lanet şey için benimle güreşecekti."

Amelia mutlu bir nefes alıyor. "Evet dedi, değil mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum, etrafımdaki boşluğa bakıyorum ve onun belirsizlik içinde biraz sallanmasına izin vermeyi seçiyorum. Şu anda düşünebildiğim en iyi işkence şekli bu.

an. "Stüdyo çok güzel oldu. Beğendiniz mi?"

Stüdyosu gerçekten çok sevimli. Ekli bir banyosu olan bir oda. Amelia çok süslü bir şey istemediğini, sadece evdeyken müziği üzerinde çalışmak için doğal ışık alan sessiz bir alan istediğini söyledi. Köşede bir piyano, birkaç gitar ve kayıt için ekipmanların bulunduğu bir masa var. Ancak mekanın en sevdiğim kısmı, yeşil kadife bir kanepa ve ekstra oturma için etrafa serpiştirilmiş birkaç yer pufundan oluşan bu küçük rahat uzanma alanı. Kanepenin üzerinde, pembe çiçeklerden oluşan bir duvarın önünde krem rengi bir elbise içinde duran kraliçemiz Audrey Hepburn'ün dev bir posterı var.

"Evet, evet, stüdyo harika. Bana Will'in ne dediğini söyle."

Gözlerimi kısarak odanın çeşitli yerlerine bakıyorum. "Burada daha fazla bitkiye ihtiyacın var. Bence şuradaki köşeye bir keman yapraklı incir iyi olurdu."

"Annie..."

"Ve piyanonuzun üzerinde bir sukulent."

Amelia piyano sehpasından kalkıyor ve kendini benimle birlikte kanepeye atıyor. Beni kucakladı. "Bana kızma, Annie! Senin kibar gevezeliğine katlanamıyorum. Bu soğuk bir omuzdan daha kötü."

Sarılmasına direniyorum, kollarımı sıkıca yanlarıma sıkıştırıyorum. Sevgiye direnmeliyim. Daha da sıkı sarılıyor. Gün ışığını içimden çıkarıyor. Daha fazla dayanamadığımda, "Tamam! Veriyorum. Will evet dedi," diyorum ve sonra ona sarılıyorum, çünkü pek çok insan benim bu özelliğimi anlamıyor ama ben şefkati seviyorum.

Amelia gıcırıyor, bir kez daha sıkıyor ve sonra hızlı bir mutluluk dansı -ya da belki zafer dansı- yapmak için zıplıyor ve sonra bana parmak silahlarını ateşliyor. "Biliyordum! Yapacağını biliyordum."

"Oha! Dikkatli ol." Öne doğru uzanıp parmak silahlarını dikkatlice çıkarıyormuş gibi yapıyorum, emniyetini açıyorum ve sonra onları kanepenin altına koyuyorum. "Böbürlendiğin zaman tehlikeli oluyorsun."

Gülerek ve biraz da nefes nefese, tekrar yanıma oturdu. "Peki siz ne zaman başlıyorsunuz?"

Omuz silkiyorum. "Henüz emin değilim. İrtibata geçeceğini söyledi." "Ne Dick Avery ama."

Kelime oyununa bir kahkaha attım. "Tamam, ama gerçekten Will Griffin, Dick Avery değil."

"Neden olmasın? Will nazik biri. Dışa dönük. Alanında uzmandır -tüm bu özellikleri step dansı yapan dostumuz Bay Avery de paylaşırdı."

Kıkırdıyorum. "Sahada oynama konusunda uzman demek istiyorsun. Arada fark var."

Will Griffin ve Fred Astaire'i (nam-ı diğer Dick Avery) karşılaştırmak bile bana çok komik geliyor. Will'in bir odaya girip bir kadınla doğrudan göz teması kurması külotunun alev alması için yeterli. Fred Astaire erkenden yatağa girmeden önce bir fincan bitki çayı içmekten gerçekten keyif alacakmış gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben Fred Astaire gibi birine daha uygunum.

Will tehlikeli hissediyor.

Amelia omuz silkiyor. "Will'le evlenmeye çalışmıyorsun, o yüzden sahaya çıkma meselesi senin amacına hizmet etmekten başka bir şey değil, yani biriyle çıkma konusunda rahat olman. O bu iş için mükemmel." Hemen cevap vermeyince bacağıma hafifçe dürtüyor. "O bu iş için mükemmel, Annie."

"Uh-huh. Bunu söyleyip duruyorsun ve ben de aynı fikirdeydim ama düşündükçe o kadar da emin değilim."

Amelia ayaklarını minderlerin üzerine uzatır. "Tamam, bunu konuşalım. Bana endişelerini anlat."

Amelia bir yıldan biraz fazla bir süredir hayatımda olmasına rağmen, bir şekilde ona kız kardeşlerimden daha yakın hissediyorum. Emily ve Madison'a tapıyorum ve onlarla özel bir kız kardeş bağlantım var, ancak Amelia ile bu sadece bir kız kardeş bağlantısı değil, aynı zamanda yakın bir arkadaş bağlantısı. Beni kız kardeşlerimden farklı görüyor. Fikirlerime değer veriyor ve beni Emily ve Madison'ın asla anlayamadığı bir şekilde anlıyor gibi görünüyor. Onların yanında her şey tek bir bakış açısına indirgeniyor: Annie bizim tatlı küçük kız kardeşimiz, biraz sade ve heyecansız. Birkaç yıl içinde otuz yaşında olacak olmam önemli değil; bana on yaşındaymışım gibi davranıyorlar. Bu yüzden hayatımla ilgili pek çok şeyi kendime saklıyorum. Bazen duymak istemiyorum-

Onlara gerçeği söylediğimde her zaman tatlı Annie'ye dürtme-eğlencesi ile cevap veriyorlar.

Amelia bana bunu yapmaz.

Yine de bu durumda ona gerçeği söylemek istemiyorum. Çünkü gerçek şu ki, bugün Will'in eli elime dokunduğunda tüm vücudum elektriklendi. Kollarını bana doladığında derin bir nefes aldım. Derin nefes aldım, millet! Ve dürüst olmak gerekirse, benimle mektup üzerine oyun oynaması, belki de hayatım boyunca bir insanla yaşadığım en eğlenceli şeydi. Bu iyi bir şey değil çünkü Will kesinlikle bana göre bir erkek değil ve ondan bu kadar etkilenmişken önümüzdeki birkaç hafta içinde ona karşı hisler beslememek konusunda kendime güvenebileceğimden emin değilim.

Amelia'ya bunların hiçbirini söyleyemem çünkü o zaman kenarda beni biraz fazla yakından izliyor olur. Daha da kötüsü, Will'e söyleyebilir ve o da herkesin yaptığı gibi başımı okşar ve ona olan ilgimin sevimli olduğunu söyler. Hayır, bu sırrı kendime saklasam daha iyi olur, böylece ona karşı duyduğum arzuyu bastırmak için tek başıma çalışabilirim.

"Tuhaf olacağından endişeleniyorum," diyorum, bu yalanı söylerken çenemi güzel ve düz tutuyorum çünkü tuhaf olmayacağını biliyorum. Son iki gündür Will'le konuşmanın hiçbir kısmı tuhaf gelmedi. Aslında, iyi hissettirdi.

"Nasıl garip?"

İç çekiyorum. "Tuhaf... utanç verici. Randevulaşma konusunda çok iyi olan bir adam bu konuda ne kadar berbat olduğumu görecektir ve içten içe bana gülecek. Muhtemelen dışarıdan da gülecektir. İşaret etme ve kıkırdama olabilir."

Amelia başını sallar. "Olaya tamamen yanlış bakıyorsun. Randevulaşma konusunda çok iyi olan bir adam sana sistematik adımlarla yol göstermeyi teklif ediyor, böylece gidip başka biriyle garip olmayan bir şekilde çıkabilir ve derinden aşık olabilirsin, böylece bir daha asla çıkmak zorunda kalmazsın. Ve gerçekten, kaybedecek bir şeyiniz yok. Will ile çıkmaya çalışmıyorsunuz ve o da ilişkilerden hoşlanmıyor, bu yüzden masada sıfır olasılık veya beklenti var. Bu, nasıl çıkılacağını öğrenmenin baskısız, ipsiz sapsız bir yolu."

Derin bir nefes alıyorum. "Haklısın."

"Biliyorum," diyor şımarık bir gülümsemeyle. "Ama şimdi asıl soru şu: Kardeşlerine söyleyecek misin?"

"Hayır." Daha önce hiç düşünmemiş olmama rağmen cevap hemen geliyor. Bu ani bir tepki ama yüksek sesle söylediğimde doğru kararmış gibi geliyor. Bunu özel olarak yapmak istiyorum.

Kız kardeşlerimi çok severim, ancak bana sık sık çocukmuşum gibi davranmalarının yanı sıra, hayatım söz konusu olduğunda aşırı fikir sahibi olma eğilimindedirler ve bu, onların katkıları, önerileri veya alayları olmadan kendi başıma yol almak istediğim bir durumdur. Şimdi görebiliyorum: Emily bu planın işe yaramayacağına dair uzun bir liste hazırlayacak, Maddie Kötü Çocuk'un İyi Kız'a özel ders vermesiyle ilgili kaba şakalar yapacak ve ben sadece...ugh. Bıktım artık. Bu anlatının her gün etrafımda dönüp durmasından çok yoruldum. Herkesin beni düzgünce bir kutuya koyup etrafına ipek bir kurdele bağlamasından ve sonra bana oturmamı ve kalmamı söylemesinden bıktım.

Günlerimi tehlikeli derecede seksi bir korumayla çıkmayı öğrenerek geçirmek istersem, geçiririm.

Yani hayır, onlara söylemeyeceğim. Kimseye söylemeyeceğim çünkü bu konu tartışmaya açık değil.

ONUNCU BÖLÜM

Will

“**W**Kasabanın nesi bu kadar kötü?" diye soruyor telefon hattının diğer ucundaki patronum Liv Nolsen. Beni ikna etmeye çalışıyor. Amelia'nın daimi ajanlarından biri olarak Roma, Kentucky'de kalış süremi uzattım. İstedğim gibi bir ay sonra Washington, D.C.'ye transfer olmak ve yüksek profilli bir politikacıyı korumak yerine. Daha bir hafta sonu buradaydım ve şimdiden çok sıkıldım.

Amelia için çalışmadığım zamanlarda genellikle başka ünlülerle birlikte çalışıyorum - bunun nedeni kısmen beni BuzzFeed ve sosyal medyada gördükten sonra talep etmeleri ya da ünlü arkadaşlarından biri için çalışırken benimle tanışmaları. Yine de Amelia saçımı başımı yolmak istememe neden olmayan tek ünlü.

Ve doğrusu, en sevdiğim görevler politikacıların güvenliğini sağlamak oldu. Neden mi? Çünkü onlar için işler ciddileşiyor. Ülkenin yarısının nefret ettiği birini korumak nadiren sıkıcıdır. Ve meşgul olduğumda, durup başka bir şey düşünecek vaktim olmuyor. Yalnız olup olmadığımı ya da doğru kariyer seçimini yapıp yapmadığımı düşünecek zamanım yok. Sadece çalışıyorum ve hareket halinde kalıyorum ve zihnim mutlu bir şekilde temiz kalıyor.

Yaklaşık on dakika önce patronum Amelia'nın ekibinin talebi üzerine beni Roma'da tutmayı düşündüğünü söylediğinde midem bulandı. Amelia yüzünden değil - her turunda onun güvenliğini memnuniyetle sağlayacağım. Ama bu sakın kasabada uzun vadede: hayır.

"Şöyle söyleyeyim, sizinle kafedeki sabit hattın konuşuyorum çünkü cep telefonu hizmeti çok zayıf. Ve kaldığım oda

Duvarlarda firfırlı işlemeli ifadeler ve yatağın yanında bir *Chicken Soup for the Soul* kitabı ile dolu."

Wifi var, ama bunun için lanet olası bir şifreye sahip olmanız gerekiyor. Ve bu tesislerin hiçbirinde kimse şifreyi almama izin vermiyor. Görünüşe göre, erişim sağlamak için onlardan biri olmanız gerekiyor ve tişörtümü çıkararak koştuğumdan beri bana güvenmiyorlar.

"Vay be. Mayberry kasabalarını seviyorum," diyor Liv. Stoacı bir ajan olabilir ama aynı zamanda romantiktir. Her zaman bir gün bir görevde mükemmel kadınla tanışacağını ve James Bond tarzı aşık olacağını iddia eder. James Bond'un bir sonraki filmde asla aynı sevgiliye sahip olmadığına dikkat çektim, ama o beni hep geçiştirdi.

"Madem küçük kasabaları bu kadar çok seviyorsun, neden gelip yönetimi devralmıyorsun?"

"Çünkü Bayan Rose, menajeri düğünden sonra bile bir menajerin bir süre daha kalmasını istediğini söylediğinde özellikle sizi istedi çünkü yeni albümün duyurusunu yapacaklar. Ve en çok kazanan müşterimiz olduğu için, onu mutlu etmek için böbreğimi satmak ya da en iyi menajerimi bir süreliğine onun şehrinde yaşamaya zorlamak da dahil olmak üzere her şeyi yaparım. Rae Rose güvenebileceği birinin onu güvende tutmasını ve özel hayatıyla ilgili ketum davranmasını istiyor ve birlikte geçirdiğiniz yıllar sayesinde sen bunu onun için başarıyorsun, o yüzden sineye çek Griffin."

Harika. Güvenilir ve çalışkan olmanın bana kazandırdığı şey bu. Sırf ailem fark etsin diye sınıfın en yüksek, en etkileyici notlarını almak için neredeyse kendimi öldürdüğüm liseye geri döndüm. Onları gururlandırmak için mi, beni görmelerini sağlamak için mi, yoksa bu kadar çok kavga etmeyi bırakıp beş saniyeliğine de olsa iyi geçinmelerini sağlamak için mi, hala bilmiyorum. Muhtemelen üçünün ağır bir kombinasyonu. Her iki durumda da işe yaramadı. Bana karşı işe yaradı. Ailem iyi notlarımı fark etmedi, bunun yerine rastgele düşük olanları fark ettiler ve öyle olmadığımı bildikleri halde tembellik ettiğim için beni acımasızca azarladılar.

Elimi saçlarımın arkasında gezdirerek boynumda oluşan gerginliği ovuyorum. "Bu başka seçeneğim olmadığı anlamına mı geliyor? Düğünden sonra bile D.C.'ye transfer olmama gerçekten izin vermeyecek misin?" Eğer böyle bir şey olursa

Ne yapacağımı biliyorum. Büyük ihtimalle istifa edeceğim. Kariyerimin geri kalanında sallanan bir sandalyede ayaklarımı tekmelemek zorunda kalmaktansa ajans değiştirmeyi tercih ederim.

Uzun bir nefes verir. "Bunu düşüneceğim. Şimdilik elinizden gelenin en iyisini yapın ve boş zamanlarınızda bir hobi edinin. Bu sana iyi gelecektir. On yıl önce ajansa katıldığından beri köpek gibi çalışıyorsun."

"Hobi istemiyorum."

Alay ediyor. "Bir kız arkadaş bul o zaman."

"Bu kesinlikle olmayacak-" Sanki bir işaretmiş gibi, kafenin ön pencerelerinden dışarı bakıyorum ve Annie'yi caddenin karşısında görüyorum. Ortak otoparktan kaldırıma doğru yürüyordu ve bu devasa pencerelerden onu mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Bugün kot şort ve pembe bir atlet giyiyor; sarı saçları aşağıya doğru ve düz.

Phil'le bir dakika konuşmak için nalbur dükkanının önünde durmadan önce gülümseyerek önünden geçen herkesi selamlıyor. Phil ona öyle bir şey söylüyor ki gülerken başını geriye eğiyor. Göğsümdeki ağrı sıkılaşıyor. Mutlu, sıcak ve... çok tatlı görünüyor. Can sıkıntımından kurtulmak için tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey. Annie'ye bedenimin istediği şekilde sahip olamayabilirim ama en azından onunla onun istediği şekilde eğlenebilirim.

Bir noktada Liv'i tamamen unuttuğumu fark ediyorum. "Griffin. Alo? Orada mısın?"

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Bir an için hat kesildi." "Sabit hat kullandığınızı sanıyordum?"

"Doğru ya. Aslında, bazı şüpheli faaliyetler dikkatimi dağıttı."

Kağıtları karıştırıyor. "Şüpheli faaliyet sensin." "Liv-özür dilerim, gitmem gerek."

"E-postanızı kontrol edin. Takipçiler ve izlenmesi gereken hayranlar hakkında yeni bilgiler gönderiyorum."

"Tamam," diyorum, barista siparişimi söyleyip Amelia'nın buzlu lattesini tezgâha koyarken telefonu ahizeye yerleştiriyorum. İşte ben bu hale düştüm: ayak işlerine bakan bir çocuk. Ve hayır, Amelia beni buraya getirtmedi.

Sadece kahve içmek için kasabaya geldim ve bugün stüdyoda çalışırken yapacak bir şey bulması için ona yalvardım. İşte buradayım.

"Bir dakikalığına buzdolabına koyabilir misiniz?" Baristaya s o r d u m .
"Hemen döneceğim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Annie

Raftan bir kutu Fruit Crunch çekiyorum ve arkamda bir erkek sesi duyduğumda yerimden sıçıyorum. "Merhaba."

Omzumun üzerinden bir el uzanıp bir kutu rendelenmiş buğdayı kapana kadar uygun bir iç sesle dehşet içinde ciyaklıyorum. Gözlerim kutuyu Will'in bacağının yanında asılı duran boş alışveriş sepetine kadar takip ediyor.

"Burada ne işin var?" Suçlayıcı konuşuyorum çünkü onu beklemiyordum ve onu görmeden önce arkadaşlığına hazırlanmak için tam beş dakikaya ihtiyacım var. Bilirsiniz, zihinsel olarak belimi kuşanmak falan.

Başını öne eğiyor. "Bu faaliyet en yaygın olarak market alışverişi olarak anlaşılıyor," diyor ve kanıt olarak sepeti kaldırıyor.

Alaycı sözlerini onaylamak yerine kaşlarımı çatarak sepetine bakıyorum çünkü en kötü mısır gevreğini seçmiş ve hayatını böyle iç karartıcı bir şekilde yaşamaya devam etmesine izin veremem. Onun seçimini kaldırıp rafa geri koyuyorum ve sepetine bir kutu Fruit Crunch yerleştiriyorum.

"Demek istediğim Wilbur, günün ortasında burada alışveriş yaparak ne yapıyorsun?"

Rendelenmiş buğdayı raftan tekrar alıyor ve bu kez sepetime koyuyor, bana şakacı bir hoşgörülle bakıyor. "Lifli gıdaya ihtiyacın var, Annie Walker."

"Bugün kasabaya kadar geldin çünkü lif alımımın düşük olduğundan şüpheleniyordun?"

"Kasabaya kadar, evet." Tembelce sırtıyor ve bu adamın dalga geçerken çıkardığı ses gibisi olmadığını fark ediyorum.

Ve inci tanesi, bugün harika görünüyor. Koyu yeşil tişörtü omuzlarına öyle bir uzanıyor ki, dişlerimi kaslarının yuvarlak kıvrımlarına hafifçe geçirme isteği duyuyorum. Bu nasıl bir akıl almaz düşünce? Will'i bana göre olmayanlar kategorisine koymak için bir neden daha. Akıl sağlığımın statükosunu bozuyor.

Giydiği siyah kargo joggers ona her türlü iyiliği yapsa da, beni geri dönüşü olmayan bir yola sürükleyen şey o dövmeler. Çiçeklerin ve sarmaşıkların çizgilerini gömleğinin kolunun altında kaybolana kadar izliyorum ve işte o zaman mantıksız bir şekilde öfkeleniyorum çünkü nerede bittiklerini bilmiyorum. Omzunun üzerinden mi uzanıyorlar? Sırtından aşağı mı? Göğsünün üzerinden mi?

Bunu asla bilemeyeceğim ve bu düşünce beni hayal kırıklığına uğratarak ona sırtımı dönmeme neden oluyor.

Bana çabucak yetişiyor. "Öğle tatilinde misin?"

"Evet. Pazartesileri büyükannemi ziyaret etme günüm, bu yüzden Jeanine günün ikinci yarısında benim için dükkânda çalışıyor, ben de market alışverişimi yapmak için biraz erken çıkıyorum, büyükanneme en sevdiği vanilyalı gofretlerden bir kutu alıyorum ve sonra onu kontrol etmek için destekli yaşam merkezine gidiyorum."

Tüm bunları ona neden anlattım ki? Sadece öğle tatilinde olup olmadığını sordu ve ben tüm programımı paylaştım. Belli ki sosyal becerilerim düşündüğümünden de kötüymüş. Her an hoş bir şekilde gülümseyecek ve sonra arkasını dönecek. Ön kapıma yapışkan bir not yapıştıracak ve şöyle diyecek: Artık derslere yardım edemem. Beni sıkıyorsun.

Will yanımda yürüyor. "O nasıl?"

"Um-okay. Alzheimer hastası, biliyor musun? Yani iyi ve kötü günleri var. Ama genel olarak hep düşüşte. Bundan sonra da böyle olacak." Ağız hijyeni bölümünün önünde duruyorum ve beklenmedik bir keder dalgası beni sararken kutulara boş boş bakıyorum. Onun sağlığının gerçek durumunu, yani beni yetiştiren kadının bir gün öleceğini düşünmeme pek izin vermiyorum. Bu iç burkucu.

"Kulağa gerçekten zor geliyor," diyor nazikçe, vücudu bir an öncesine göre bana daha yakın, sanki beni rahatlatmak istiyor ama nasıl yapacağını bilemiyor. Ona bakıyorum ve sıcak bakışları gözlerimin arkasında aniden oluşan duygulara hiçbir şey yapmıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve bir kutu diş macununa uzanıp sepetime atıyorum. "Sorun değil. Artık onunla geçirdiğim anların tadını çıkarıyorum," diyorum, kötü hislerimi bir kenara bırakarak. Onları hissetmenin hiçbir faydası yok. Hastalığının geçmesini sağlamıyor. Ailemi geri getirmiyor. Onlara dikkat etmemek en kolayı.

Will daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama benimle aynı marka diş macununu alıp kendi sepetine koyuyor. Ardından bir kutu protez temizleyicisi seçiyor ve uzaklaşmadan önce benimkinin içine bırakıyor.

Hemen rafa yerleştiriyorum ve ona yetişiyorum. "Senin sıran. Neden günün ortasında alışveriş yapıyorsun?"

Omzunun üzerinden bana hızlıca bir bakış atıyor ve hızını yavaşlatıyor ki ben de ona yetişebileyim. "Amelia stüdyoda, bu yüzden biraz boş zamanım oldu. Harriet'i varlığımla kutsamak için mükemmel bir an olacağını düşündüm."

İkimiz de koridoru dönüyoruz ve tam o anda Harriet'in Will'e yönelttiği soğuk bakışları yakalıyoruz. Will ona gülümsüyor. "Bugün çok güzel görünüyorsun, Harriet!" diyerek kaşlarını çatmasına neden oluyor.

İnci gibi beyaz dişlerinin arasından, "Gördün mü, beni seviyor," diyor.

Gülüyorum ve Harriet'in Will'i sevmemekle kalmayıp açıkça ondan hoşlanmadığını bilerek bizi bir sonraki koridora yönlendiriyorum. Onu çekici bulmamın bir nedeni de bu olabilir mi? Filmlerde görmüştüm. İyi kız, kendisi kötü olamadığı için kötü çocuğa mı yönelir?

Bu en kolay açıklama, bu yüzden bunu kabul edeceğim ve Will ile bir bağlantı hissettiğimi söyleyen kafamdaki daha sessiz sesi görmezden geleceğim.

Kadın hijyeni reyonunun önünden geçiyoruz ve bir paket gecelik ped alıp sepetine atıyorum, sonra diğer tarafa yürüyüp yüzündeki donuk ifadeye gülmemeye çalışıyorum. Sinsi bir gülümsemeyle köşeyi dönüyorum ve Will bir sonraki koridorun yarısında benimle buluştuğunda, pedler görünürde yok.

Atıştırmalık bölümüne bakıyorum ve baharatlı ya da peynirli cips arasında karar vermeye çalışıyorum.

Benimle omuz omuza duruyor ve bir generalin teftişı için sıraya girmiş gibi görünüyoruz. Gözlerimi ona dikiyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını görünce sıırtmamaya çalışıyorum. Sonra bana doğru eğiliyor. "Bu arada, kitabı bitirdim."

İçime bir şok dalgası yayıldı ve elimdeki Lay's poşetini düşürdüm.

Will kayıtsızca ve usulca sepetime bir kutu Imodium koyuyor ve uzaklaşıyor.

Utanç, korku ve merak içimde savaşa dönüştü. Çiçekçide kitabı ona uzattığımdan ve kaslı, yarı çıplak bir adamın üzerine örtölmüş zayıf giyimli bir kadın gördüğünde kaşlarının havaya kalkmasını izlediğimden beri korkudan yavaş yavaş ölüyordum. Ve artık biliyorum. Will Griffin benim ateşli aşk romanımı okudu. Birden Will'in yatakta gömleksiz yatarken o inanılmaz seksi sahnelerden bazılarını okurkenki görüntüsü tüylerimi diken diken etti. Beğenip beğenmediğini bilmek istediğimi sanmıyorum.

Bekle, evet biliyorum.

Hayır, kesinlikle istemiyorum.

Will'i bir sonraki koridorda yakaladım. "Nasıl buldun?"

Tamam, görünüşe göre öyle.

Cevabını duymayı beklerken kalbim hızla çarpıyor. Umutlanmamaya çalışıyorum çünkü büyük olasılıkla nefret ettiğini biliyorum. Aslında, Roma'da geçireceğı zamanın geri kalanında alay edilmeye ve dalga geçilmeye hazırım.

Yavaşça eriyen gülümsemesine hazırlıklı değilim. Sanki okurken yüzünde oluşan ifadeyi benim için yeniden canlandırıyor gibiydi. "Dürüst olmak gerekirse, elimden bırakamadım. Dün bütün gün evde oturup okudum."

Burnumdan derin ve mutlu bir nefes çekiyorum. Beni çocuksu göstereceğini düşünmesem ayaklarımın üzerinde zıplayabilirdim. "Ciddi misin sen?"

Bugün burada alışveriş yapan tek kişi biz değiliz ve adını hatırlayamadığım, daha önce kesinlikle gördüğüm bir kadın bizim koridordan geçmeye başlıyor. Will ondan kaçmak için bana yaklaşıyor ve göğsü vücudumun yan tarafına baskı yapıyor. Ateş beni sarıyor. Nefesini şakağımnda hissettiğimde doğru düzgün düşünemiyorum bile. "Çok seksiydi."

Gözlerimi önümdeki ballı buğday ekmeğine dikiyorum çünkü şu anda Will'e bakarsam derim eriyip vücudumdan ayrılacak. Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret eder! Sanki... sanki her zaman gizlice birinin benimle konuşmasını hayal etmişim gibi.

Kadın geçer ve Will yanına bir somun ekmek alarak tekrar geri çekilir. "Ama aynı zamanda çok eğlenceliydi. Beklediğimden daha fazla macera vardı. Ve birçok derin an da vardı. Serbest terapi gibi hissettim."

"Değil mi?!" Dönüp ona bakıyorum ve kitabı okuduğu ve sadece beğenmekle kalmayıp onunla bağ kurduğu için saçma bir şekilde memnun hissediyorum. "En sevdiğin sahne neydi?" Sepetime uzanıyorum ve ishal ilacını onun yerine koyuyorum.

"Teknedeki dövüş sahnesi oldukça müthişti."

Sırıtiyorum ve gözlerimi kısıyorum. "En sevdiğin sahne hangisiydi Will?"

Biraz daha yaklaşıyor, gözlerinde alaycı bir bakış var. "Bardaki sahne mi?"

"William," diye nazikçe azarlıyorum, en sevdiği sahnenin merdivenli olan olduğunu çok iyi biliyorum. Ona bundan bahsettirmeye çalışmamalıydım ama elimde değil. Will'le ilgili bir şey benim farklı bir yönümü ortaya çıkarıyor.

Aramızdaki hava kollarını büyütüyor, gömleklerimizin önlerini yakalamak için uzanıyor ve sepetlerimiz yan yana sığacak kadar yakınlaşana kadar bizi daha da yakınlaştırıyor. Market sepeti tetrisi. Will'in gözlerinde bir parıltı yakalıyorum ve ağzının köşesi çekiliyor.

"Beni uygunsuz bir konuşmanın içine çekmeye çalışmıyorsun, değil mi Angel Annie?"

Bir anda, hissettiğim tüm şakacılık bu korkunç lakapla birlikte yok olup gidiyor. Başkaları bana böyle seslendiğinde ya da benimle alay ettiğinde bir şey oluyor ama Will'den duyunca dayanamıyorum.

"Bana öyle deme lütfen," diyorum, kendime nadir bir dürüstlük anı tanıyarak. "Bundan hoşlanmıyorum."

Will'e bakmıyorum ama bakışlarını hâlâ hissedebiliyorum. Ve sonra parmaklarının dirseğimi hafifçe kavradığını hissedebiliyorum, sanki sürükleneceğimden korkuyormuş gibi

ve beni yanında tutmaya ihtiyacı vardı. "Annie. Özür dilerim." Sesi alçak ve içtendi. "Bunu olumsuz anlamda söylemedim."

Gülümsemeye zorluyorum ve ona bakıyorum. "Biliyorum. Bana bu isimlerle seslenen hiç kimse bunu yapmaz. Ve ben hepsini duydum: Aziz Annie, Melek Annie, İyi kalpli Annie. Asla kötü anlamda söylenmiyor ama bu, söylendiğinde olumsuz bir çağrışım hissetmediğim anlamına gelmiyor." Önemli bir şey değilmiş gibi hafifçe omuz silkiyorum, *gerçi...* sanırım benim için önemli bir şey. "Sanki herkes kadar özümün olmadığını söylüyorlarmış gibi geliyor. Tatlı olduğum için sunacak fazla bir şeyim yokmuş gibi. Sürekli küçümsendiğimi hissediyorum ve bundan çok yoruldum."

Will'in başparmağı şefkatle tenimde kayıyor. Sesi iyice kısılana kadar alçalıyor. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Nefes veriyorum. Nasıl bu kadar kolay oldu? Duyduklarının beni rahatsız edeceğini bildiğim zaman insanlara hissettiğim gerçeği söylemekte hep zorlanmışımdır, bu yüzden genellikle içime atarım. Ama Will'in yüzeyin altında gerçekte neler olduğunu bilmesini istiyorum. Belki de onunla kalıcı bir şekilde var olmayan bir ilişki için gerçek bir tehdit olmadığını bildiğim içindir?

"Teşekkür ederim." Gözlerim Will'in ağzına kayıyor ve işte o zaman bir markette iki arkadaş için uygunsuz bir şekilde yakın durduğumuzu fark ediyorum. Gülümsüyorum ve alışverişime devam etmek için geri çekiliyorum.

Will arkamdan geliyor. "Yine de anlatabilirim."

Bu beni güldürüyor. "Çok tatlı olarak görülmekle ilgili bir şey söyleyebilir misin?" "Şey, hayır. Ama hafife alınmakla."

"Nasıl yani?" Ona dönüp bakarak ve ortak alışveriş gezimizden fazlasıyla keyif alarak söylüyorum.

Will omuz silkiyor. "İnsanlar genellikle dövmelerimi, agresif bir taraftarı zorla ortamdan uzaklaştırdığım videoları ya da o lanet BuzzFeed makalesini görüyor ve beni tanıdıklarını sanıyorlar. Benim sadece bir fu-" diye kendini tutuyor ve sırtarak "muhtemelen liseyi bitirmemiş bir oyuncu" diye düzeltiyor.

Bunu görebiliyorum - onun hakkında hiç böyle düşünmedim ama başkaları düşünebilir. Harriet'in şu anda evin etrafında gizlenmesinden de anlaşılıyor.

Will'in her an malları cebine atmasını bekliyormuş gibi, şüpheli gözlerini her gözetleme deliğinden içeri sokuyor. Ya da daha iyisi, sanki beni omzuna atacak ve beni - kasabanın tatlı altın kızını - kır çiçekleriyle dolu bir yatağa yatırıp benimle sevişeceği geceye götürecekmiş gibi-

Oh bekle, ha? Bahsettiğimiz şey bu değildi.

Alışveriş sepetimi ön koluma yerleştiriyorum ve raftaki bir kutu krakeri kaydırarak Harriet'in görüş alanını kapatıyorum. "Peki, şu hayali Will Griffin hakkındaki gerçek ne o zaman?"

"Gerçekten özel bir şey yok." Dükkânın yeni bir köşesine doğru yürüyor ve bu sefer ben de onun peşinden gidiyorum. "Alaska'da bir mağarada büyüdüm. Bir kurt sürüsü tarafından büyütüldüm. Bilirsin işte. Standart."

İnledim. "Oh hadi ama."

İçten içe yanan bir sırtışıla koridorun sonunda dönüp duruyor. "Kışlar soğuk geçirdi ama ayıları dişlerimle öldürüp kürklerini sırtıma geçirdikten sonra idare etmeyi öğrendim."

Gülerken onu itiyorum. "Korkunç. PETA'nın senden haberi var mı?"

Yüzü gerçek olamayacak kadar ciddileşiyor. "Birinin çocukluğuna gülmek gerçekten çok kaba bir davranış Annie. Biraz merhametli ol."

Gülümsemekten yüzüm acıyor. "Pekala, Kurt Çocuk. Bana doğruyu söylemeyeceksen, hemen gitmem gerekiyor." Ama Will'in yanından geçerken, eli dışarı fırlıyor ve hafifçe benimkini yakalıyor. Parmaklarımdan karnıma doğru sıcak bir titreşim yayılıyor. Ona baktığımda, dokunuşundan ne kadar etkilendiğimi gözlerimde görebilmesinden korkuyorum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, liseyi bitirdim. 4.0 not ortalamasıyla ve daha sonra Hava Kuvvetlerine katıldım ve Güvenlik Kuvvetleri uzmanı olarak görev yaptım çünkü üniversiteye gitme ve başarı arayan bir mükemmeliyetçi olarak sefil varlığıma devam etme düşüncesine dayanamadım."

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum, bana gelen tüm bu hızlı bilgileri özümsemeye çalışıyorum. Ama bu üniformalı adamın zihnindeki görüntüsü karşısında dizlerimin bağı çözülüyor. Ne kadar hükmedici görünüyor olmalıydı. Nasıl... ağız sulandıracak kadar lezzetli demek doğru olur mu?

Pişman olacağım bir şey söyleyemedim Will devam ediyor.

"Ve kitaptaki en sevdiğim an kesinlikle merdiven sahnesiydi." Kısa bir süre duraklıyor. "Tüm paramla bahse girerim ki seninki de öyleydi." Düşüncelerimi doğru bir şekilde okurken gözlerindeki neredeyse hınzır bakış karşısında kalbim acıyla çarpıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Dünyada başka hiç kimse en sevdiğim sahnenin kitaptaki en iğrenç sahne olduğundan şüphelenmezdi ama Will şüpheleniyor çünkü nedense o beni herkes gibi görmüyor. Aslında, başka hiç kimse bu tür kitapları sevdiğimi tahmin bile edemez. Bu kız kardeşlerimin bile bilmediği bir sır çünkü aşk romanları kutumu yıllardır yatağımın altında, gözlerden uzak bir yerde özenle saklıyorum.

Ve evet, romantik kitap okuma alışkanlığım konusunda yüksek sesle konuşmam ve gurur duymam gerektiğinin farkındayım ama benimki gibi kardeşlerle büyüdüğünüzde ve bu kardeşler size Melek Annie lakabını taktığında ve *Big Duke Energy* ile buharlı kitapları sevdiğinizi bilselerdi hayatınızın geri kalanında her gün sizi kesinlikle kızartırlardı, siz de kitabı yastığınızın altına saklardınız. Bu (yatağımın altındaki aşk kitapları kutusuyla birlikte) ölüme götüreceğim bir sır. Eğer biri mezarımı soyarsa, beni gömleksiz korsanlarla örtülü, kitabın dönemiyle uzaktan yakından alakası olmayan bir elbise giymiş bir kadını şiddetle kucaklarken bulduklarında şok olacaklar.

Ama şimdi Will benim derin karanlık sırrımı biliyor. Düşüncesi bile vücudumu ısıtıyor.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Çünkü herkesin senin hakkında söylediklerinin aksine, yumuşak mavi gözlerinin ardında yaramaz bir kıvılcım görebiliyorum, Annie Walker."

Will'in gözleri dudaklarıma düşüyor ve üç kalp atışı boyunca nutkum tutuluyor. Arzu havayı duman gibi dolduruyor -kalın ve ağır- nefes almayı zorlaştırıyor.

"Ama... kimseye söylemeyeceksin, değil mi?" Will'in bakışlarının tekrar gözlerime doğru yükselmesini sağlayarak sessizce soruyorum. "Derslerimiz hakkında bile mi? Kardeşlerimin bilmesini istemiyorum."

"Neden bilemiyorlar?"

Aşağı bakıyorum. "Yaparlar... yapamazlar." Başımı sallıyorum. "Eğer öğrenirlerse, benim istemediğim fikirler ve önerilerle dolu olacaklar."

istiyorum." Emily'nin şu anda ne planladığımı en ince ayrıntısına kadar öğrenene kadar yirmi soru sordüğünü ve ben sonunda boyun eğip onun duygularını incitmemek için her şeyi onun istediğı gibi yapana kadar daha iyi bir yol önerdiğini duyabiliyorum. Maddie özel öğretmenim olmayı talep edecek ve ben de kardeşlerim etraftayken her zaman yaptığım gibi bir şekilde gölgede kalacağım.

Will'in gözlerinin içine bakıyorum ve bakışlarının ne kadar sabit olduğunu görünce neredeyse ırkiliyorum. Daha fazlasını söylememi bekliyor. "Sadece bir süreliğine kendim için bir şeyler yapmak istiyorum, bu kötü mü? Yanlış hissediyorum."

"Bunun yanlış olduğunu düşünmüyorum, ama doğuştan bencil bir insanım, bu yüzden belki de sorulacak en iyi kişi ben değilim."

"Bana bencil gibi görünmüyorsun."

Parmakları benimkilerin etrafında hafifçe geriliyor ve yüz ifadesi neredeyse çaresiz görünüyor. "Annie, bilmeni isterim ki ben ilişki kurmam. Asla. Ve asla da yapmayacağım. Eğer istediğın bu dersleri yaparsak, arkadaş olarak yapacağız, başka bir şey değil."

Sözleri acı vermemeli. Onun hakkında bunu zaten biliyorum ve ondan tamamen zıt bir adam aradığımı da biliyorum. Yine de onları cam kırıkları gibi hissediyorum. Ama o bunu bilemez.

Daha da yaklaşıyorum. "Ve ben sadece ilişki yaşarım. Yani mükemmel bir anlaşma içindeyiz."

Gözleri benimkileri arıyor. "Yani... sadece arkadaşlar mı?" "Sadece arkadaşlar."

"Harika. Eğer müsaitsen bu gece derslere başlayabiliriz."

Sesli bir şekilde yutkunmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Ve sesime güvenmediğim için sadece başımı sallıyorum.

Başparmağının elimi bırakmadan önce tenimin üzerinde gezindiğı anı kaçırmıyorum. "Seni gizlice odama sokacağım. Altı buçuk gibi?" Sepetime küçük bir kutu attığını fark etmiyorum bile çünkü son söylediğı şey yüzünden içten içe paniklemekle meşgulüm.

"Ama nasıl?" Ona yetişmek için koridorda hızlı adımlarla yürürken soruyorum. "Beni nasıl gizlice içeri sokacaksın? Bu kasabanın her yerinde gözler var."

"İşaretimi hanın dışında bekle." Will bana dönüp bakmıyor. Sepetini yere bırakır ve pazardan ayrılır.

Aşağı bakıyorum ve sepetinin boş olduğunu fark ediyorum. Buraya sadece benimle konuşmak için mi geldi?

Kasada sepetimi yere bırakıp Harriet'in taraması için ürünleri çıkarmaya başladım. Ve çok geç fark ettim ki elimde, Will Griffin'in izniyle, onun zevki için yırtılmış bir kutu prezervatif var.

Yanaklarım yanarken, doğrudan Harriet'in çatık kaşlı yüzüne bakıyorum. İşte bu yüzden kız kardeşlerim tüm özel eşyalarını Amazon'dan alıyor.

"O çocukla konuşurken kendine dikkat et Annie. O senin için iyi biri değil ve kesinlikle hayatında ihtiyacın olan türden bir erkek değil."

Will'in güldüğünü ve marketten uzaklaştığını görmek için tam zamanında pencereye dönüyorum; kendisiyle ve yaptığı şakayla gurur duyuyor.

Bence Harriet haklı. Will Griffin kesinlikle ihtiyacım olan türden bir adam değil.

İstediğim adam olma yolunda hızla ilerlemesi çok kötü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Annie

Gitme zamanı.

Solumdan sağıma bakarken, evimin arkasından geçen ara sokaktan çıkıyorum.

çiçekçi dükkanına ve park yerine. Hemen Phil ve Todd'u görüyorum - Güney'in ağızları - bu yüzden onlardan kaçınmak için kamyonumun arkasına eğiliyorum. Bugün hava cehennem gibi sıcak, kaldırımdan yükselen yoğun nemli ısı açıkta kalan her şeyi kaynatıyor. Kamyonumun tamponuna yaslandığımda, kolumun arkası kızgın bir demir gibi yanıyor.

Aracınıza yaslanarak üçüncü derece yanıklara maruz kaldığınız Güney'e hoş geldiniz dostlar. Yine de fark edilmemek için buna değer. Kesinlikle kasabanın diline düşerdim. Annie Walker'ın geceyi Will Griffin'in odasında tek başına geçirdiğini duydunuz mu? *Skandal!*

Beni rahatsız eden şey, eğer Emily ya da Madison olsaydı, kimse iki kere düşünmezdi. Ama ben olduğum için, ertesi gün kalbimi korumam için beni uyaran on beş ziyaretçim olacak.

Phil, Todd'la bir şey hakkında tartışıyor (her zaman bir şeydir) ve ben de saklandığım yerden çıkmak için onların güvenli bir şekilde kamyonlarına binip uzaklaşmalarını bekliyorum. O gün için ayrılan son dükkan sahipleri onlardı, bu yüzden etrafın temiz olduğunu biliyordum. Herkesin araçlarına binip evlerine gitmelerine fırsat vermek için kapanış saatine kadar şehre dönmeyi bekledim. Çünkü dramatik olmak istemem ama bu gece benim için her şeyin değişeceği gece. Will bana usta bir flörtçü olmayı öğretecek ve ben de hemen bir koca bulacağım.

Will daha önce kapıma bir not bıraktı (mesaj atabileceği bir cep telefonum olduğunu düşününce beni güldürdü) ve bu gece

dersler için resmi bir plan yazacakmış. Bu tüylerimi diken diken etti çünkü madde madde sıralanmış iyi bir listeden daha çok sevdiğim bir şey yoktur. Mektupta ayrıca elle çizilmiş bir harita ve görevin her bir bölümünün ne zaman tamamlanması gerektiğine dair zaman damgaları da vardı. Okumayı bitirdikten sonra notun kendi kendini imha etmesini bekledim.

Kesin olan bir şey var ki, adam çok titiz. Bu da onu öpmenin nasıl bir şey olacağı konusunda merak uyandırıyor.

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Plana geri dönelim. Saat 18:30'da Mabel'ın Hanı'nın dışında olmam gerekiyor, Will onun dikkatini dağıtacak, böylece o beni görmeden içeri girebileceğim. Görünüşe göre, bana bir işaret verecek ve ben de duyduğumda anlayacağım.

Dinle, bu yüksek riskli bir iş. Jason Bourne bile Mabel'ın görevlerinden birini keşfetme potansiyeliyle karşı karşıya kalsa terlerdi. Eğer öğrenirse, Instagram'da canlı yayına çıkabilirim çünkü buradan Kentucky'nin sınırına kadar herkes gizli derslerimizi ayağım eşiği geçmeden öğrenmiş olacak.

Saatim, otelin dışında olmam gereken zamana kadar dört dakikam olduğunu söylüyor. Park yeri boşaldığında aceleyle caddeyi geçiyorum. Normal mi yürüsem yoksa çömelerek mi acele etsem karar veremiyorum ve sonuçta Annie altına kaçırmak üzereymiş gibi görünmekten korkuyorum. Will'in şu anda pencereden dışarıyı izlemediğini umuyorum.

Birkaç blok sonra varış noktamdayım: Mabel's Inn.

Küçük çimenlik alanın etrafında beyaz çitleri olan muhteşem eski bir Viktorya dönemi evi. Kasabadan önce inşa edilmiş bir ev görünümünde ve çocukluğumdan beri benim için ikinci bir ev oldu. Her Pazar kiliseden sonra büyükannem Silvie bizi öğle yemeği için Mabel'ın evine getirirdi. Mabel kiliseye gitmezdi, bu yüzden bütün sabahı büyük bir ziyafet hazırlayarak geçirebilirdi ve onun ne kadar inanılmaz derecede asi olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Kiliseye gitmemek mi?! Nefesim kesildi! Bir keresinde ona bunu sordum ve bana sadece "Süslü kıyafetler giyen ve sahte davranan bir grup insan görmek isteseydim, engelli koşuya giderdim" dedi. İşte buydu ve ben de büyüdüğümde Mabel olmak istiyorum.

İronik olan şu ki, Mabel kiliseye adım atmazken, her Pazartesi Hank's Bar'da kilisedeki kadınlarla poker oynuyor. Ne yazık ki, o etkinlik için saat sekize kadar buradan ayrılmayacak, bu yüzden onu gizlice geçmem gerekiyor. Kaldırımını takip etmek yerine, yan çitten atlıyorum ve Will'in söylediği gibi sırtımı evin yan tarafına yapıştırıyorum. Yerime oturur oturmaz hanın ön kapısı açılıyor. Ve sonra Will'in

Ses.

"İşte burada, Mabel! Beni takip et," diyor yüksek sesle.

"Kahretsin, evlat. Bağırmana gerek yok. İşitme cihazlarım zaten sonuna kadar açık," diyor Mabel beni her zaman gülümseten cızırtılı tatlı sesiyle.

"Bunun için üzgünüm."

"Özrün kabul edildi. şimdi bana şu endişe verici dış cephe kaplamasını göster."

"Evet, hemen şurada-" Will'in sesi, benim durduğum evin yanından geçerken kesiliyor.

Alakasız bir haber, harita okuma konusunda pek iyi değilim.

Bakışlarımız karşılaşıyor ve Will'in gözleri büyüyor. Çılgınca el sallamaya başlıyorum ve Mabel köşeyi dönmeden hemen önce topuklarının üzerinde dönüyor. "Hoppala! Yanlış taraf. Diğer tarafta olduğunu tamamen unutmuşum." Gölgeleeri çimlere yansıyor ve Will'in ellerini Mabel'ın omuzlarına koyup onu ters yöne doğru yönlendirdiğini görüyorum.

Hafifçe ıslık çalıyor. "şimdi, William. En azından önce beni yemeğe götür." Kasabada Will'den daha çapkın olan tek kişi Mabel'dır.

"İnan bana, Mabel, eğer bir şansım olduğunu düşünseydim..." Will, Mabel'ın kıkırdamasına ve benim gözlerimi devirmeme neden oluyor. Sesleri giderek uzaklaşıyor ve ortalığın sakinleştiğine inandığımda başımı köşeden uzatıyorum.

Hayır.

Net değil.

Tabii ki Noah elinde bir turtta kutusuyla hanın ön kaldırımında yürümektedir. "Mabel? Burada mısınız?" diye bağırır.

"Evet! Tam burada," diyerek evin önüne geliyor ve Will'i yan tarafta bırakıyor.

"Turtanı getirdim."

"Güzel, verandaya koy ve gelip bak. William bana evdeki kötü bir dış cephe kaplamasını gösteriyordu."

"Gerçekten mi? Dış cephe kaplamasını daha geçen ay değiştirmediniz mi?"

Mabel sesini alçaltır. "Tanrım, evet. Ama aramızda kalsın, sanırım çocuk yalnız. Benimle vakit geçirmek için bahaneler uyduruyor. Gelip onu benimle eğlendsen iyi olur."

"Neler oluyor?" Hana doğru yürüyen ve sirke katılmak için gelen Emily'nin sesi. Frankenstein kardeşlerimin bu saatte kasabada ne işi var? Onların hayatları yok mu?!

"Will bize hanın kötü bir dış cephe kaplamasını gösteriyor," diyor Noah.

Emily alay ediyor. "Yok artık. Mabel'ın geçen ay hepsini değiştirdiğini sanıyordum. Ve bunu yapan da Darell'dı. O asla kötü bir iş yapmaz."

Bu durumda çadır getirmeliymişim gibi görünüyor. Boynumda ter birikiyor. Şortum bacaklarıma yapıyor. Will'le geçireceğim bu geceye bataklık kadını olarak çıkmak istiyordum.

"Mabel, Will'in yalnız olduğunu ve dikkat çekmeye çalıştığını düşünüyor."

Emily gülüyor. "Bundan oldukça şüpheliyim. Amelia'nın söylediklerine bakılırsa, istediği zaman bir sürü kadınla birlikte olabiliyor."

İfadesi cildimi rahatsız edici bir şekilde kaşındırıyor.

"Burada neler oluyor?" Tanrım. Gerçekten Harriet'i de bu işe karıştırmamız gerekiyor mu? "Bu da bensiz başka bir doğaçlama kasaba toplantısı mı?" Sonuncusundan sonra Mabel'ı hala affetmedi.

"Bu bir kasaba toplantısına mı benziyor, Harriet? Sen hiç aklını kullanmaz mısın?" diye sorar Mabel acımasızca.

"En azından kullanabileceğim bir tane var! Ve eğer bu bir toplantı değilse, neden burada dikilip duruyorsunuz?"

"William bana kötü bir dış cephe kaplaması

gösterecek." "Dış cephe kaplamasını daha geçen ay değiştirmemiş miydiniz?"

"Evet," diyor herkes hep bir ağızdan, ben de dahil nefesimin altında.

Sonunda Will'in sesini duyuyorum. "Mabel, sen-oh, millet. Şuna bakın." Yüzündeki kızgınlık ifadesini hayal ederek kendi kendime gülümsüyorum. Kelebek elini saçlarının arasında gezdirdiğine dair tüm birikimim üzerine bahse girerim.

"Evet, William, çetenin hepsi burada. Şimdi bize şu çürümüş kaplamayı göster."

"Güzel. Doğru. Hepimizin bunu görebilmesine sevindim." Duraklar ve boğazını temizler. "Herkes beni takip etsin."

Üç nefes bekliyorum, köşeden tekrar bakıyorum ve sonra hızlıca dört numaralı odaya **ç ı k ı y o r u m .** Will'in odası.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Annie

TWill'in odasına girdiğim anda paniğe kapıldım.

Büyük baştan çıkarıcının odasına kendi isteğimle mi girdim (ki biri onu arar ama kesinlikle aramalıdır) Will Griffin? Bunun için yeterince hazırlıklı değilim. Ya derslerimizi yatağa taşımayı teklif ederse? Tanrım, ya prezervatifler konusunda ciddiye ve birlikte yatmamızı istiyorsa? Will'in cazibesine karşı koyabilecek miyim? Karşı koymak istiyor muyum? Karşı koymazsam, hâlâ bakire olduğumu itiraf etmem gerekecek ve sanırım bunu asla bilmemesini tercih ederim.

Ama sonra odasına bakıyorum ve biraz gülerek rahatlıyorum. Yatağın üzerinde Mabel'in standart yorganlarından biri var (Gemma'nın yorgan dükkanı Comfort Quilts'in ikramı) ve şifonyer ile komodinlerin üzerinde birkaç dekoratif biblo var. Rastgele bir baykuş. Antika bir saat. Üzerinde *Pretty as a Peach* (Şeftali kadar güzel) yazan bir yastık, çarşafın üst kenarının katlandığı özenle yapılmış yatağın ortasında duruyor. Will'in burada kaldığına dair tek kanıt, duvara takılı cep telefonu şarj aleti ve şifonyerin üzerindeki katlanmış giysiler. Bunların dışında, bir tırmığın modern zaman versiyonunun burada kaldığını gösteren hiçbir şey yok.

Açıkçası, endişelenecek bir şeyim yok.

Kapı aniden açılır ve Will aceleyle içeri girerek kapıyı arkasından kapatır.

Bir ayıyı atlatmış gibi arkasına yaslanıyor. Kelebek elinin içinde bir parça beyaz kaplama var. "Kahretsin Annie, beni neye dönüştürüyorsun? Herkes bakmaya gelmeden önce Mabel'in dış cephe kaplamasının bir parçasını kasten koparmak zorunda kaldıktan sonra şimdi yeni bir korkunçluk seviyesindeyim! Tabii ki ona tamir edeceğimi söyledim ama nasıl olduğunu gördükten sonra kabus görecekmişim gibi hissediyorum.

Ben söktükten sonra tamir etmeyi teklif ettiğim için bana bakıp gurur duydu." Üzerinde hâlâ bu sabahki siyah kargo pantolonu ve yeşil tişörtü var ama şimdi yüzünde çapkın ve heyecanlı bir gülümseme var. Yüz ifademi gördüğünde bu gülümseme kayboluyor. "Neden öyle gülümsüyorsun?"

"Oh, önemli değil," diyorum, onu başından savarak ve hâlâ kıkırdamalarımı tutamayarak.

Başını şüpheyile eğiyor ve dış cephe kaplamasını yatağın üzerine fırlatıyor. "Tamam, belli ki hiçbir şey değil. Bu kahkahalar da neyin nesi?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimde küçük buğu damlacıkları oluşana kadar gülüyorum. "Bu çok aptalca. Ama bu gece seninle odanda takılacağım için biraz gergindim çünkü ünün yüzünden. Ama sonra senin Altın Kızlar'ın odalarından birinde yaşadığını fark edince artık o kadar da endişeli hissetmedim."

"Dur, dur, dur," diyor, şimdi oldukça kırgın görünüyor. "Neden artık endişeli hissetmiyorsun?"

"Çünkü!" Will'in o mavi-beyaz kareli yorganın üstünde beni baştan çıkarmaya çalıştığını düşünüp tekrar gülüyorum. "Şu odaya bak! Burada yapabileceğin tek şey bir İncil çalışması."

"Psh," diyor uzaklara bakarak ve sonra habercisi olarak bildiğim bir sırtışıla tekrar geri dönerek. "Sence bu dekorun bir önemi var mı? Eğer seni baştan çıkarmak isteseydim, yastığın üzerindeki fırfırlar beni durduramazdı."

"Hayır, üzgünüm, ben saçmalık diyorum," diyorum, çok sağlıklı ve seksi olmayan yatağın ucuna oturarak. "Ben de Will Griffin'in saten çarşafları olan ve köşede bir pikabı olan bir yerde yaşayacağını ve bana en sevdiği slow şarkıları dinleterek ortamı yumuşatacağını düşünüyordum. Gerçek bir kötülük yuvası-"

"Bu ismi sevmiyorum."

"Ama gerçekten, bu sadece beni çiftçi pazarına gitme havasına sokuyor! Bu şey hiç..." Şiltenin üzerinde birkaç kez zıpladım. "Aman Tanrım! Gıcırdamıyor bile, Will! Sen nasıl bir kadın erkeğisin?!" Kendimi kaybediyorum ve yıkıcı bir kahkaha atarak yatağa geri düşüyorum.

Beni gülümseyerek izliyor. "Eğleniyor musun?"

"Oldukça. Çünkü siz, efendim, böyle bir odada yaşayarak tüm kötü çocuklar için bir utanç kaynağısınız! Arkanızda Bless This Mess nakışıyla orada dururken fotoğraflarınızı çekip BuzzFeed'e satmak istiyorum."

Will tembel bir gülümsemeyle bana doğru adım atıyor. "Pekâlâ. Kaldır kışını."

Ayağa kalkıp uzattığı elini tuttuğumda sevinçten uyuşmuş ve gevşek bacaklı hissediyorum. "Nereye gidiyoruz? Mutfakta reçel yapmaya mı?"

Ama sonra kapıya geldiğimizde nefesim ciğerlerimde tıkanıyor ve Will beni sırtım kapıya yaslanacak şekilde döndürüyor. "Özenle çalıştığım itibarıma hakaret ettiğin için, derslerin şimdi başlıyor. Birkaç şey göstereceğim -ilk randevuda hafif flört olarak planladığım birinci dersi atlayarak- yedinci derse geçeceğiz: Birini yatağa atmaya hazır olduğunda kullanabileceğin, randevu sonrası baştan çıkarma."

Oh Tanrım.

"Ama önce, her zaman mutlak rızaya inanırım. Bu yüzden ellerine ve sadece ellerine dokunmamın sorun olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, nabzımın boynumda attığını hissediyorum. "Kelimeler, Annie. Evet dediğini duymam gerek."

Boğazımı temizliyorum. "Evet."

"Harika." Bir adım daha yaklaşıyor - o kadar yakın ki göğsü neredeyse benimkine değiyor ve mavimsi gri gözleri içimi yakıyor. Bu aniden çok fazla mesafe varmış gibi hissettiriyor. Will'in bakışları benimkileri tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçirirken beni büyülüyor. Yavaşça. Kasıtlı olarak. Tenim hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Elleri büyük, nasırlı ve sıcak. Yavaşça iki elimi de başımın üzerine kaldırıyor ve kapıya doğru bastırıyor. Ne çok sert, ne de çok yumuşak. Sadece doğru miktarda baskı. Baskıdan bahsetmişken, bedenim artık aramızdaki boşluğu kapatması için can atıyor. Beni ona bastırması ve... Bilmiyorum, bir şeyler yapması için!

Dudaklarım ayrılıyor ve Will'in gözleri alçalıyor, anı olduğu gibi izliyor. Dudaklarını yüzümün kenarına indirmeden önce ağzının köşelerine en küçük kıvrımlar dokunuyor. Nefesi yüzümün kabuğuna değiyor.

Kulağım ve vücudumdaki her sinir ucunu gıdıklıyor - onları döllüyor ve bir şekilde daha da büyüyor. Daha önce hiç bilmediğim yeni hisler midemin çukurunda yüzeye çıkıyor ve... daha aşağıda. Çok güzel kokuyor. Çok iyi hissettiriyor.

"Her şey sırayla..." Tatlı pekmez, sessiz, gürültülü yatak odası sesi sıcak. "Bu asla odayla ilgili değildir. Oda sekste bir rol oynamaz." Sesi derin, eğlenceli ve kendinden emin. Bu durumda tam olarak böyle olacağını hayal etmiştim. Daha iyi değil.

Söz verdiği gibi, ellerimden başka hiçbir şeye dokunmuyor. Yavaş yavaş yok oluyorum.

Devam ediyor -sıcak ve ağır nefesi yüzümün yan tarafına çarpıyor. "Başın sıkıştığında bir dolap, bir banyo, hatta bir araba bile iş görür." Ağzı şimdi boynuma doğru nefes almak için daha da alçalıyor. Bana hiç dokunmuyor, sadece nefes alıyor. "Dekor önemli değil." Konuşurken boğazımdan yukarı çıkıyor ve diğer tarafa doğru ilerliyor. Her noktaya ve yarığa ulaştığından emin olmak istercesine başımı eğiyorum. "Çünkü randevu boyunca dikkatini etkili bir şekilde çektiysem, yalnız kaldığımız andan itibaren nabzı hızla atacak ve zihni dokunuş, nefes ve o kadar çok arzuyla dolacak ki, lanet yatak örtümün rengi bir kez bile aklına gelmeyecek."

Ağzı yine kulağımda ve elleri beni kıvrandıran lezzetli, yumuşak bir baskıyla başımın üzerinde sabitlenmiş halde tutmaya devam ediyor. Hoşlandığımı bilmediğim bir şey. İhtiyacım olduğunu bilmiyordum. Şimdi hayatımın geri kalanında bundan mahrum kalacağımdan korkuyorum.

Will kulağımdan uzaklaşıyor, nefesini çenemde gezdiriyor ve şimdi dudaklarımın hemen önünde duruyor. "Annie, gözlerini aç ve bana bak," diye emrediyor ve o noktaya kadar gözlerimin kapalı olduğunu bile fark etmemiştim.

Göz kapaklarım açıldığında sarhoş hissediyorum. Gri bakışları şimdi karanlık ve ağır bir şekilde üzerimde. Öne doğru eğilip beni öpmesi için çaresiz hissediyorum. Başparmağı bileğimin iç kısmında ileri geri geziniyor. Bugün buraya ne için geldiğimi ya da adımın ne olduğunu zar zor hatırlıyorum. Tek bildiğim nabzımın kulağımın içinde yüksek sesle attığı ve tekrar tekrar aynı şeyi söylüyor gibi görüldüğü. Öp beni. Öp beni. Öp beni. Öp beni.

Ağzı benimkinden sadece bir santimetre uzaktayken gülümsüyor. "Bana

inanıyor musun?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Harika," diye fısıldıyor ve sonra ellerimi bırakıyor. Kollarım iki yanıma düşüyor çünkü şu anda bir çuval jöleye dönmüş durumdayım. Ancak Will hiç etkilenmiyor ve kanepeye geri dönüyor. "Gel otur da ders planı hakkında konuşalım."

Bir an için burada durmaktan ve kapıya yaslanmaktan başka bir şey yapamıyorum. İçim alev alev yanıyor. Karnım iki büklüm olmuş durumda ve o orada, ben burada olduğum için saçma bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

"Bunu nasıl yaptın?" Ayaklarım beni sersemlemiş bir halde kanepeye taşırken nihayet sesimi bulabiliyorum. Beynim henüz doğru çalışmıyor, bu yüzden oturmak yerine, bir sonraki komutu bekleyen bir robot gibi burada duruyorum.

Will sırtıyor ve parmağını şortumun bol arka cebine sokup beni kanepeye çekiyor. Gözlerimi kocaman açarak oturdum.

"Güven," diyor ve dizüstü bilgisayarını alıp açıyor. Eğilip tekrar kapatıyorum.

Kıkırdıyor.

"Ama nasıl?! Ya kendine güvenmiyorsan?" Hayatımda bir gün bile kendime güvendiğimden emin değilim.

"Numara yapıyorsun, Annie."

"İmkânı yok." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Böyle bir özgüveni taklit edemezsin. Tüm bunlar..." Parmağımı, Will Griffin tarafından hiçbir zaman baştan çıkarıcı bir şekilde büyülenmemiş olan Annie'nin hayaletinin hâlâ yaşadığı kapıya doğru çeviriyorum, "...senin için doğaldı."

Sırtıyor. "Doğru değil. Gergindim."

İrislerinin etrafındaki tehlikeli siyah çerçeveli korsan gözlerini, kolunu saran ve herkesi tahrik eden erkeksi damarlara sahip dövmelelerini ve son olarak da elini her sallayışında alnının üstünden aşağı dökülen asi saç dalgasını görüyorum. "Sana bir saniye bile inanmıyorum."

Will'in gözleri yüzümde daralıyor, bir şeyi tartışırken çenesi sıkılıyor. Sonra Will elini aramızdaki hizaya kaldırıyor. İşte o zaman anladım. Eli, o güzel, güçlü, mürekkepli eli titriyor. Will Griffin bana dokunduğu için titriyor.

"Hayatımı yaşamak ve yapmak istediğim şeyleri yapmak için kendime güvenene kadar bekleseydim, asla yaşayamazdım." Gözlerimin içine bakıyor. "Bu ders zaman kadar eski bir ders: Başarana kadar numara yap. Eğer bir şey istiyorsan, ondan korkmayan biriymişsin gibi davran."

Kanepeye yaslanırken bir *huh* sesi çıkardım. "Bunu sen mi yapıyorsun?" "Her zaman," diyor, hâlâ bana bakarak. "Beni görmeliydin ilk kez paraşütle atlamaya gittiğimde. Aslında uçakta altıma sıçacağımı düşünmüştüm." İkimiz de gülüyoruz. "Ama kendime o anda Tom Cruise olduğumu söyledim ve bir şekilde işe yaradı. Sonunda yaptığım en eğlenceli şeylerden biri oldu."

Onun tarafından büyülendim. Bacaklarımı minderin üzerine çekip tamamen ona dönüyorum. "Heyecan arayan birine benziyorsun."

Gülümsüyor. "Kesinlikle öyleyim. Bağımlılık yapıyor." "Çocukken de böyle miydin?"

Will başka tarafa bakıyor. "İlkokulu bırakıp aslan terbiyecisi olarak çalışmak için sirke katıldığım zamanı mı kastediyorsun? Kesinlikle..."

Tamam, bu çocukluğuyla ilgili bir soruyu ikinci kez geçiştiriyiş. Görünüşe göre bu, ergenlik dönemiyle ilgili herhangi bir konuşmanın masadan kalktığı anlamına geliyor. İlginç.

"Başka hangi maceralı şeyleri yaptınız?"

Derin bir nefes alıyor, yumuşak tişörtünün altında göğsü genişliyor. Garip bir şekilde, beynim onun üzerine çökmenin ve tam orada, omzunun kıvrımında dinlenmenin ne kadar güzel bir his olduğuna dalıyor. Kollarının beni sarması ve sadece bana sarılması.

"Bir bakalım... Amelia'nın son dünya turu sırasında Güney Afrika'daki Atlantis Trail'de ATV sürmeye gittim. Tüplü dalış sertifikam var ve pek çok yerde dalış yaptım ama sanırım en sevdiğim Meksika'ydı. Ve Red Rock'ta yürüyüş yapmak harikaydı."

"Çok fazla *ing* kelimesi var," diyorum, birden ona kıyasla ne kadar az şey yaptığımı fark ediyorum. Will bir kez daha yararsızca yüzümü okuyor. Parmak eklemlerini dizime vuruyor.

"Yapmak istediğin her şeyi yapmak için hâlâ vaktin var."

Omuz silkiyorum. "Maceranın bana göre bir hayat olduğunu sanmıyorum. Beni tanıyan herkes sabit, güvenli bir rutin için daha uygun olduğumu onaylayacaktır. Hayalim iyi bir adamla evlenmek ve sonunda çiçekçi dükkanımı devredebileceğim bebeklere sahip olmak. Hafta sonları futbol maçları ve sonbaharda hasat partileri. Ve bunların hepsi burada, Roma'da gerçekleşecek. Benim geleceğim bu."

Bakışlarımı tutuyor ve usulca gülümsüyor.

"Hmm." "Ne?"

Başını yana eğiyor. "Sadece söylediklerinin doğru olduğundan tam olarak emin değilim."

"Öyle," diyorum kaşlarımın arasında bir çatılma hissederek. "Tamam."

"Gerçekten mi!" Sesim normalden bir oktav daha yüksek. "Ben de bunu istiyorum."

Kaşlarını çatıyor, yere bakıyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. "Madem öyle diyorsun. Şimdi, bu dersler için. İstiyor musun?"

Dizüstü bilgisayarı kapattım. "Bana gerçekten inanmıyor musun?"

Gülümseyen bakışlarındaki meydan okuma doğrudan benimkini kesiyor. "Hayır. Gerçekten bilmiyorum."

"Neden olmasın?"

Will'in gözleri yüzümü okşuyor gibi. "Çünkü sana Angel Annie demememi söyledin. Çünkü beni dükkânında güreştirdin ve sonra ustaca bir manevrayla flört koçun olmamı sağladın. Çünkü sıradan hayatlarından çekilip büyük maceralara sürüklenen ve burada gelişip tutku bulan kadınlarla ilgili kitaplar okuyorsun. Çünkü bu yaşlı kadının odasında yaşadığımı fark ettiğinde rahatladığını söyleyen de gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum." Bakışları dudaklarıma düşüyor, iki saniye öyle kalıyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Bana öyle geliyor ki Annie, sen sadece birinin sana yüksek sesle kendin olman için izin vermesini bekliyorsun."

Kalbim onun sözlerine takılıyor. Sessiz kalıyorum. Odasını görünce hayal kırıklığına uğramadım, rahatladım. Değil mi? Elbette, bunca zamandır Will'den hoşlanıyordum ama onunla arkadaştan öte bir şey olmak için gizli bir hırs besliyor değildim.

Hayır, söylediklerinin hiçbirisi doğru değildi. Doğru olamaz - çünkü eğer öyleyse, hissettiğim bu boşluk ona tarif ettiğim gelecekle ortadan kalkmayacak. Daha da kötüleşecek. Büyükanнемin sağlık durumu kötüye giderken ve Noah'ın düğünü ile birlikte zaten pek çok şey bir anda değişirken, ailem Annie'nin erken yaşta bir yaşam krizi geçirmesini kaldıramayacak.

Bu yüzden onun sözlerini aklımdan çıkaracağım ve üzerinde durmayacağım. İhtiyacım olan tek şey bu flört dersleri, böylece kendime bir koca bulabilir, evlenebilir ve tıpkı annem ve babam gibi sonsuza dek mutlu yaşayabilirim. İşte bu kadar.

Will'in elinin dizimde hafifçe yayıldığını hissettiğimde yere bakıyorum. "Seni üzmemek istememiştim."

"Yapmadın," diyorum çabucak, duygularımı yutuyorum ve toplayabildiğim en iyi gülümsemeyle ona bakıyorum. Yavaşça başını sallıyor ve gözlerini dizüstü bilgisayarına çevirip bir kez daha açıyor. Bu sefer ona izin verdim.

Bana bakmadan ekledi, "Bak ne diyeceğim Annie. Sana kararlı ilişkini ve beyaz çitlerini getireceğiz ve eğer bir nedenden dolayı doğru hissetmezsen ve sonrasında macera istersen-" Bana bakıyor. "Ara beni, gelip uçakta elini tutayım."

Sözleri kalbimi sarıyor ve sıkıştırıyor. İşte bu anda BuzzFeed'in Will'de gördüğüm en harika ifadeyi yakalayamadığını fark ediyorum: şefkat.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Will

“**A** Her ne kadar takdir etsem de, dış cephe kaplamasını tamir etmek zorunda değildin. Darell geri gelip tamir edebilirdi,” diyor Mabel. Pembe kazak elbisesi içinde, elinde dumanı tüten bir fincan kahve ile arkamda geziniyor.

"İnan bana, yaptım." Kasıtlı olarak kırdığım bir şeyi değiştirmesi için ona para ödetecek değildim. Mabel'in onu tamir edenin (ya da tamir etmeyi planlayanın) ben olduğumu bilmesini bile istemiyordum. Ama yaklaşık beş dakika önce dış cephe kaplamasını eve geri takmaya çalışırken beni duydu ve sabahın köründe burada ne halt ettiğimi sormak için elbisesiyle dışarı çıktı. Saat sabahın sekizi. Pek şafak sayılmaz. Ama bazen dünyanın geri kalanının benim sabahın beşinde uyanıp koşuya çıkma ritmimi paylaşmadığını unutuyorum.

Bugün uyandığımda yağmur yağıyordu, bu yüzden daha sonra yatakta kalmaya çalıştım. Ama sonra düşüncelerim beni ele geçirdi ve kaçınmaya çalıştığım her yola daldı. Ethan'ın çok az tanıdığı biriyle evlenmesi ve dün gece yatmadan önce bana gönderdiği mesaja nasıl yanıt vereceğimi merak etmem gibi: Lütfen beni dondurma. Tüm bunlar olurken sana ihtiyacım var.

Dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilemiyorum. Yeni nişanlısını kollarımı açarak karşılamaya hazır değilim ve bunun Ethan ya da Hannah ile bir ilgisi olmayabileceğini fark etmeye başladım. Dün gece Annie'nin nasıl bir gelecek istediği hakkındaki konuşmasını dinlerken, göğsümde yine o amansız çekişi hissettim. Bahsettiği hasat partileri ve futbol maçlarıyla dolu hayatı istediğim için değil, Annie gibi biriyle, aklıma ilk gelen şeyin "*Ama nasıl başarısız olacak?*" olmadığı bir hayat hayal edebilmek istediğim için.

Ethan yaşadıklarımızı geride bırakabilecek yeni bir parçasının kilidini açmış gibi görünüyor ve sanırım bunun için onu çılgınca kıskanıyorum. Hatta belki biraz da acıyorum. Çünkü bizim yetiştirilme tarzımızdaki tek fark, Ethan'ın kendisinden büyük birinin onunla ilgilenmesi, sevildiğinden ve düzenli olarak kucaklandığından emin olmasıydı.

Kimsem yoktu.

Şu anda bile kimsem yok ama aradaki fark, birinin bu rolü doldurmasını beklemeyi bıraktım ve bunun için daha iyiyim.

Ethan'la ilgili düşünceleri bir kenara ittikten sonra, onların yerini yenileri -aynı derecede istenmeyenler- aldı. Annie Walker'ın başrolde olduğu düşünceler. Ellerini ellerimin altında hissediyordum. Gösteri sırasındaki kokusu. Ugh. Şu lanet gösteri. O gelmeden önce, kendime uslu duracağıma söz vermiştim. Düğmelerimi ilikli ve iş gibi tutacaktım. Ama elbette Annie Annie olmak zorundaydı ve beni ters köşeye yatırıp mantıksız davranmama neden oldu.

Şimdi onun yumuşak teninin, ayrılmış dudaklarının ve genişlemiş göz bebeklerinin anısına saplanıp kaldım. Onu öpmemi istiyordu. Hem de çok. Ve ben de onu öpmeyi çok istedim. Muhtemelen daha fazla. Ve en kötüsü de, ondan sadece fiziksel olarak etkilenmedim. Onu dinlemeye doyamıyorum, sakladığı her kitabı okumak istiyorum ve onu asla unutamayacağı bir maceraya götürmeyi her şeyden çok istiyorum.

En azından sonunda bu dersler için gerçek bir planımız var. Yine de kolay bir iş değildi, çünkü Annie'ye onu çevrimiçi randevulara kaydettirmemiz gerektiğini söyledim - Annie zamanın büyük bir bölümünü turşu resimleri gönderilmesini hiçbir şekilde istemediğini açıklayarak geçirdi. Ona dünyanın geri kalanı gibi sık resimleri demesini söyledim ama o sadece yüzünü buruşturdu ve reddetti, flört profili için yükleyecek bir selfie'si bile olmadığını söyledi. Bu beni mantıksız bir şekilde üzdü. Neden kendi fotoğrafı yok? Kimse onun fotoğrafını çekmediği için mi yoksa fotoğraflarda yer alacak kadar rahat olmadığı için mi? Bunun üzerine şehre geldiğimde Annie'nin fotoğraflarını çekeceğime dair sessizce söz verdim. Ve internetten randevulaşmayı tamamen veto ettik. Bunun yerine, birkaç gün içinde onu dışarı çıkaracağım, böylece ne tür bir "kötü randevu" ile karşı karşıya olduğumu resmi olarak görebileceğim ve oradan devam edeceğiz.

Neyse, bu sabaha dönelim. Düşüncelerimle savaşmaktan bıkmıştım, bu yüzden kalkıp yağmurda koştum ve sonra hava açıldığında, Mabel's Inn'de bir şeyleri tamir etmeye başladım.

Şimdi kupasını dudaklarına götürüyor ve dış cephe kaplamasını nasıl tutturduğumu merak ederek beni izliyor. Hanın deposunda bir çekiç ve birkaç çivi buldum ama ayaklarımın dibinde işe yaramaz bir şekilde duruyorlar. Sanırım burada çok önemli bir şeyi atlıyorum - çünkü diğer dış cephe kaplamalarına baktığımda tek bir çivi bile göremiyorum.

"Ne yaptığını bilmiyorsun, ha?" Mabel sorar. "Hem de hiç."

Homurdanıyor. "Güzel olman iyi bir şey."

Ona ters ters bakıyorum ve dış cephe kaplamasını, kullanacağımı sanmadığım çekiç ve çivilerin yanına yere bırakıyorum. "Dış cephe kaplamacınızın numarasına ihtiyacım olabilir," diye itiraf ediyorum, her ne kadar yaptığım pisliği başkasına temizletmektense ayakkabımı yemeyi tercih etsem de.

"Dediğim gibi, bundan sen sorumlu değilsin. Darrel'i arayacağım. Sen gününe devam et." Eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı.

Ayaklarımın üzerinde rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Yine de yardım etmek isterim. Bana iletişim numarasını verirseniz, tamir etmesini sağlarım ve parasını da öderim."

"Annie'yi odana gizlice sokmak için dikkat dağıtmak amacıyla o kaplamayı söktün, değil mi?" Bana bir bakış atıp cevabımı beklerken alnındaki kırılganlıklar çoğalıyor.

Ağzım açık kaldı. Bir cevap bulmak için çırpınıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Yalan söylemeye değmez. Bu kadının hafife alınmaması gereken yetenekleri var.

Bana yavaşça sırtıyor; yılların ustalığıyla mükemmelleştirilmiş bir sırtış. "Bu şehirdeki her şeyi bilirim."

"Korkunç."

"Öyle değil mi?" Kahvesini yudumluyor.

"Sanırım neden odama gizlice girdiğini bilmek istersiniz?" "Sorsam söyler miydin?"

"Hayır," diyorum dürüstçe. "Annie benden yapmamamı istedi. Bu yüzden ona verdiğim sözü tutmak zorundayım."

Ve nedense Annie'nin güvenine sahip olmak dünyayı elinde tutmak gibi geliyor. Asla kırmak istemiyorum.

"İyi adam. Senden hoşlandığımı biliyordum." Kupasını kaldırıyor. "Hemen pes etseydin sana olan saygımı kaybederdim." Gözleri kayıp dış cephe kaplamasına kayıyor ve gözlerinden kahkahalar fışkırıyor. Gülümseyerek başını sallar. "Aptal. Bana Harriet'in poker gecesinde yerimi almak için erkenden bara gittiğini söyleyebilirdin."

"Kahretsin," diyorum içtenlikle ve dikkatimi hanın yan tarafındaki göze batan şeye çeviriyorum.

"Bir dahaki sefere." Kupasından içiyor ve sonra arkasını dönüyor. "Kimseye söylemeyeceğim," diyor cızırtılı sesiyle yüksek sesle. "Ve dış cephe kaplamacısı benim yeğenim. Onu aramama izin ver çünkü ona yaptığı işin tutmadığını söylemek ve sonra babasını aramakla tehdit etmek çok komik olacak." Duraklıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Şimdi Amelia seni kovmadan ve sen de kasabayı ve Annie'yi geride bırakmak zorunda kalmadan önce işe koyul." Ağzının kenarı seğiriyor ve sanırım beyni yapmaması gereken her türlü sonucu çıkarıyor. Dügün çanları, bebekler ve derin, çok derin kökleri olan sonuçlar.

Herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmak için, "Annie'yle aramda hiçbir şey olmayacak," diyorum.

Gülüyor. "Saatin daha sabahın sekizi olduğunun farkındasın, değil mi? Bu da senin saçma sapan konuşman için çok erken demek. Şimdi gidip *The Price Is Right*'i izlerken kahvemi bitireceğim, o yüzden defol git buradan."

Mabel'dan biraz korkmama rağmen gülüyorum. Dehşet ve hayranlık içinde. "Sonra görüşürüz, Mabel."

Sırtı bana dönük, kabarık pembe elbisesi yürürken sallanıyor ve elindeki kupayı havaya kaldırıyor. İçinde gerçekten kahve olduğuna tam olarak ikna olmadım.

-

Huxley Çiftliği'ndeki seralarda dolaşırken Amelia bana "Çok komik görünüyorsun," diyor.

"Hayır, çok gülünç görünüyorsun," diyorum Amelia'ya yukarıdan aşağıya bakarak. Ev yapımı kısa şortlar, kahverengi iş botları, gri bir atlet ve büyük, sarkık bir şapka giyiyor; yani her zamanki klasik, özel görünümünün tam tersi. "Bir köylü gibi."

Normalde bir müşteriyle bu kadar rahat konuşmaya cesaret edemezdim. Ama bu Amelia ve o kadar uzun süredir birlikte çalışıyoruz ki neredeyse akraba sayılırız. Ve Amelia, kendini beğenmiş bir ünlüden alabileceğiniz en uzak şey. Onunla çalıştığım ilk gün, bana öğretilen her şeyi pencereden dışarı attı. Kadın önümde yürümeyi reddetti, benimle birlikte adım attı, sonu gelmeyen bir dizi soru sordu: Peki nerede doğdun? Kaç kardeşsiniz? En sevdiğin hobin ne?

Bir yıl sonra Amelia istesem de istemesem de arkadaşım oldu. Asla bundan fazlası olmadı. Evet, o kadın için kesinlikle kurşun yerdim ama onunla bir milyon yıl geçse de asla yatmazdım. Ve yüzde bin eminim ki o da aynı şekilde hissediyordur.

Boğazında gırtlaktan bir kakhaha düğümleniyor. "Giydiğinden daha iyi bir köylüsün. Taşrada ders alması gereken, Hallmark filmlerinden fırlamış bir şehirli gibi görünüyorsun. Kim çiftlikte beyaz spor ayakkabı giyer ki Will?"

Yere bakıyorum ve şimdiden oluşmaya başlayan kir lekelerine bakıp utanıyorum. "Gözden kaçtığı kesin. Ama *Beverly Hillbillies*'deki Elly May Clampett gibi giyinmekten iyidir. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

Bu konuda ona kızıyorum ama gerçek şu ki Amelia'nın bu yeni yönünü seviyorum. Daha hafif ve eğlenceli görünüyor. Taşra hayatı ona maceranın bana yakıştığı gibi yakışıyor. Noah'la buraya gelene kadar bu yere, bu insanlara ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemiştim.

Hasır şapkasının kenarına dokunuyor. "Bu temelde çiftlik kıyafet yönetmeliği.

Merak etme, öğreneceksin."

"Hiç sanmıyorum. Patronumu gitmeme izin vermesi için ikna ettiğinizde, bunların herhangi birinin bana bulaşması için yeterli zaman kalmadan buradan gideceğim." Amelia ve Noah'nın tören ve resepsiyonlarını yapmayı planladıkları seraların her birinin arkasındaki geniş açıklığa doğru yürürken çimler ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

Amelia gözlerini kısarak bana bakıyor. "Gerçekten düğünden sonra burada kalmak istemiyor musun?"

Bu sabah çiftliğe giderken onunla patronumla yaptığım konuşma hakkında konuştum. Müşteriyle geleneksel olmayan bir ilişki kurmanın avantajlarından biri de bu. Dürüst olabiliyorum. Yine de Amelia pek heyecanlanmadı. Onu rahatlatan tek şey, tekrar tura çıkmaya hazır olduğunda beni aramasını söylemem oldu.

"Yapamam," diyorum, gerçekten üzgün bir gülümsemeyle ona bakarak. "Yanında çalışmayı en çok sevdiğim kişisin ve iyi bir dostsun ama beni bilirsin. Hızlı tempolu bir hayata ihtiyacım var. Sadece birkaç gündür buradayım ve şimdiden saçımı başımı yolmaya başladım." Sayılır. Tamam, aslında o kadar da kötü değildi ama bunu Amelia'ya itiraf etmek istemiyorum, yoksa şekerçi dükkanındaki çocuk gibi olur.

"Hızlı tempolu bir hayat gerçekten ihtiyacın olan şey mi?" diye soruyor ve ses tonundaki ciddiyetle beni şaşırtıyor. Şu anda ruhani rehber gözleri var ve beni korkutuyor.

Ona doğru döndüm ve kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?" "Boş ver."

"Boş ver" lafına hiç güvenmiyorum. "Patronuma yeni bir EPA'ya atanma konusunda sorun olmadığını söyler misin?"

Anlamlı bir şekilde keskin bir ifade ve gergin bir sırtıyla bana bakıyor. "Bunu düşüneceğim."

Yani hayır.

Bakışlarını açık alana çevirirken elini şapkasının tepesine doğru kaldırıyor. "Peki ne düşünüyorsun? Düğün için harika bir yer, değil mi?"

Koyu mavi gökyüzünün altında yemyeşil ağaçların arasında kaybolan küçük beyaz kır çiçekleri ve karahindibalarla tozlanmış yemyeşil çimenlere bakıyorum. "Bu çok güzel."

Benim gibi alaycı biri bile buranın bir düğün için ne kadar mükemmel bir yer olduğunu takdir edebilir.

"Ben de öyle düşünüyorum." Amelia ayaklarının üzerinde hafifçe zıplıyor ve sonra heyecanla hayalinde ne olduğunu anlatarak önümde yürümeye başlıyor. "Burada bir sıra sevimli ahşap katlanır sandalyemiz olacak. Bir tane de burada. Burası da

orta koridor olacak." Sol tarafını işaret ediyor. "Şurada geçici bir dans pisti kuruyoruz ve tüm bu rüya gibi ışıklar ve kadife kumaşlar bir gölgelik gibi üzerine örtülecek. Şurası da yemeklerin olacağı yer."

Amelia'nın boş alanda zıplamasını sessizce izliyorum; düğününü anlatırken güneş ışığı gibi sevinç saçıyor. Hayatınızı bir başkasıyla paylaşmaya yönelik o dizginlenemez heyecanı hissetmek nasıl bir şey? Korku ve alaycılık yerine umut ve beklenti dolu olmak. Ona imreniyorum.

"Pekâlâ, orada sıkılıyor musun?" diye bağılıyor çimenlerin üzerinden.

Gözlerimi kapatıp horlar gibi yapıyorum, bu da onu güldürüyor.

"Peki, şu fotoğrafı çekeyim de gidelim," diyerek telefonunu çıkarıyor.

Şu anda burada olmamızın tek nedeni, uzaktan çalışan düğün planlayıcısı için bölgenin fotoğrafını çekebilmesi ve ardından öğleden sonrayı Noah ile The Pie Shop'ta geçireceği şehre kadar ona eşlik edeceğim. Sonra da günün geri kalanında tek başıma olacağım. Eskiden bu düşünce dehşete neden olurken, şimdi içimde bir heyecan hissediyorum. Acaba Annie ne yapıyor?

Amelia'nın fotoğraf çekimi bittikten sonra çiftlikten geçip kamyonetine doğru yola çıkıyoruz. Sessizliği her zamanki gibi kolayca dolduruyoruz.

"Güzel bir çiftlik," diyorum, çiftlikler hakkında bir şey biliyormuşum gibi davranarak. "Güzel otlar."

Neyse ki Amelia benim alaycı mizah anlayışımı paylaşıyor. "Değil mi? Belli ki en iyi traktör de bu."

"Evet. Yeşil iyidir."

"Ben sürdüm," diyor gururla. "Oldukça yavaş."

Yine ürün ve çiçeklerle dolu seralara yaklaşırken kayıtsızca mırıldanıyorum. Çiftliklerle ilgili sınırlı bilgime rağmen burası devasa gibi geliyor. Seralara ek olarak açık havada da ekinler var. Bazı süt inekleri de.

Amelia ve ben ileri geri çiftlikle ilgili cahilce yorumlar yapmaya devam ediyoruz, ta ki birkaç metre ötede kocaman pembe çiçek sıralarından birinde bir figür görene kadar. Gözlerim hemen takıldı ve iki kez baktım. Annie. Sarı saçları yana doğru örülmüş, yüzü büyük bir hasır güneş şapkasıyla korunuyor. İş eldivenleri giymiş ve elinde bir çift bahçe makası tutuyor. Bugün kısa kot tulumunun altında dar beyaz kısa kollu bir gömlek var. Güneş ışığının bu kadına diğer insanlardan daha farklı vurduğuna yemin edebilirim. Cildine sızıyor, onu parlatıyor.

Ellerimi o güneşin ısıttığı tende gezdirdiğimi hayal ediyorum ve arzu mideme bir yumruk indiriyor. Daha doğrusu midemden daha güneyde bir yere. Gözlerimi dikeyyorum ve Annie çiçeklerden birkaç uzun sap koparmak için eğildiğinde her şey daha da kötüleşiyor. Bakışlarım kışının yumuşak kıvrımlarında, bronz bacaklarından kahverengi iş botlarına kadar geziniyor. Ağız sulandırarak kadar tatlı görünüyor.

"Nasıl oluyor da onun Elly May Clampett'e benzediğini söylemiyorsun?" diye soruyor Amelia, omzunu koluna çarparak.

"Kim?" Sesim çöl kadar kuru çıkıyor. Amelia bir kahkaha atıyor ve ben de şaşkınlığımdan sıyrılıp ona bakıyorum. "Sadece bu çiçeklerin adının ne olduğunu bulmaya çalışıyordum."

Sırıttıyor. "Hı-hı. Tabii. Neden aval aval baktığın kadına sormuyorsun?"

Parmaklarımı onun kendini beğenmiş yüzünün önünde oynatıyorum. "Bunu daha az yapar mısın lütfen?"

Kirpiklerini kırptırıyor. "Neyin azı?"

"Çöpçatanlık. Bunu hissedebiliyorum. Bu şehir beynine sızmış ve seni iğrenç, umutsuz bir romantiğe dönüştürmüş."

"Ve eğer bu kadar mücadele etmeyi bırakırsan seni de bir oyuncuya dönüştürebilirim. Sonsuza kadar bir oyuncu olmak istemeyeceksin, biliyorsun değil mi? Ve eğer sevimli sarışın bir çiçekçi dükkânı sahibiyle tanışırsan ve biriyle çıkmayı denemek istersen... işte o zaman-"

"Benden Annie'nin flört koçu olmamı isteyerek art niyetli olduğunu biliyordum. İşler yolunda gitmediğinde büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın.

istediğin gibi. Annie'ye ya da her ne olacağını dűşünüyorsanız ona aşık olmayacağım."

"Evet... aşk kısmı. Ben de tam olarak böyle olacağını dűşünüyorum." "Cehennem gibi. Aşk için yaratıldığımı sanmıyorum."

Gözlerini kısar, hâlâ ikna olmamıştır. "O zaman Annie'ye yardım etmeye neden evet dedin?"

Neden, gerçekten. Çünkü beni anlayamadığım bir şekilde etkiliyor. Çünkü heyecanlandığında gözleri ışıl ışıl parlıyor ve ışık tam da onlara vuruyor. Çünkü alt dudağının kıvrımı mükemmel. Çünkü o yanımdayken bir sonraki söyleyeceği çılgınca şeyi bilmek için çaresiz hissediyorum.

"Çünkü bu kasabada yapacak hiçbir şey yok ve senin bana ihtiyacın olmadığı zamanlarda beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var-"

Sözümü kesiyorum, gözlerim önümde beliren yeni sahneyi takip etmeye dalıyor. James bir anda ortaya çıkıyor ve çiçek sırasının üzerinden Annie'ye doğru yürüyor. Kesilmiş güllerle dolu bir kova taşıyor ve kollarındaki kaslar iğrenç bir şekilde şişiyor. Annie'ye gülümsüyor ve Annie onu gördüğüne çok sevinmiş görünüyor. Adam kovayı yere bırakır ve Annie kendini onun kollarına atarak kocaman bir ayı gibi sarılır. Adamın karşılık olarak onu sıkması biraz fazla gibi geliyor.

Amelia yine görüş alanımda geziniyor ve bakışlarımı takip ediyor. "Birileri biraz kıskanç mı hissediyor?"

"Hiç de değil."

"Çenen az önce esnedi."

"Bunu doğal olarak yapıyor çünkü çok kare."

"Kıskandığında bunu doğal olarak yaptığını mı söylüyorsun?" Kelimeyi sinir bozucu bir şekilde uzatıyor.

İç çekip gözlerimi kapatıyorum, yüzümü güneşe doğru çevirip beni yakmasını diliyorum. Bir görevde Amelia'ya katlanmak zorunda kalmaktan daha iyi olurdu. Bu son kez taco yüzünden olmuştu. Ona taco sevmediğimi söylemek gibi korkunç bir hata yapmıştım -ki bu onun en sevdiği yemektir- ve o da bir gün boyunca her ünlü taco mekanında durmaya devam etti.

ABD turu ve beğendiğim bir restoran bulana kadar her restorandan bir tane denememi sağladı.

Ne yazık ki artık taco seviyorum ama bu sinir bozucu.

Amelia gülüyor ve korkarım ki burada daha fazla durursak onun şeytani kıkırdamasını duyacaklar ve bizi fark edecekler.

Gözlerimi açıyorum ve ellerimi Amelia'nın omuzlarına koyarak onu arabaya doğru yönlendiriyorum - Annie ve James'in yolunun tam tersine. "Pekâlâ. Gitme zamanı."

"Kıskançlıktan kudurduğun ve James'in suratına yumruğunu indirmek üzere olduğun için mi?"

"Çünkü belli ki sıcak çarpması geçiriyorsun ve sayıklıyorsun. Annie'den hoşlanmıyorum." Değilim, değilim, değilim. Ya da eğer öyleysem, bu tamamen şehvet. Harekete geçmeyeceğim bir şehvet çünkü bu, gerçekleşmeyi bekleyen garip bir durum gibi geliyor. Bu büyüklükteki bir kasabada biriyle tek gecelik ilişki yaşayamazsın. Amelia'nın Annie'nin flört koçu olarak beni içine soktuğu durumdan bahsetmiyorum bile. Tüm işaretler *yapma diyor!*

Amelia yine de acımasızdır. "Biliyor musunuz? Şimdi düşündüm de, Annie ve James çok tatlı bir çift olmuşlar. Onun yerine James'ten Annie'ye antrenman randevularında yardım etmesini istemeliyim."

Kamyona daha hızlı varmak için yeri yiyerek onu tozum içinde bırakıyorum. "Noah'ı bulman iyi oldu," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

"Gitmeden önce ona bir kez daha bakmak istemez misin?" Amelia neşeyle alay eder.

"Hayır. Ben iyiyim."

"Aman Tanrım, Will, az önce öpüştüler! O kadar çok dilleri var ki buradan görebiliyorum."

Gözlerimi devirip yürümeye devam ediyorum. Ama Amelia'nın kamyonetine geldiğimde (şirket tarafından sağlanan SUV'ye binmeyi reddediyor), omzumun üzerinden kısaca bakıyorum.

Annie yine çiçeklerin arasında tek başına ve nedense bu bana rahat bir nefes aldırıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Annie

Jeanine sipariş ettiğim Fransız tostı tabağını krep tabağının hemen yanına koyuyor. Domuz pastırmalı omleti yer açmak için biraz sola. Meyve kâsesi masanın karşı kenarında dengede duruyor, ama ayağımı altına uzatıp ayakkabımın burnunu kullanarak onu tekrar yerine koyuyorum.

"Hun, bu senin için bile çok fazla," diyor Jeanine, muhteşem kırmızı at kuyruğunu omzunun üzerinden geriye doğru iterek. Jeanine bir günlüğüne gölge gibi izlemek ve *her şeyi* nasıl yaptığına dair notlar almak istediğim kadınlardan biri. Yürürken kalçalarında doğal bir salınım var ve bu kendine güveni haykırıyor. Doğuştan çapkın bir gülümsemesi var. Bir keresinde ben ve kız kardeşlerimle birlikte şehirdeki bir bara gitmiş ve orada bir kadın on tane telefon numarası almıştı! Gülünçtü. İlham verici.

"Hepsi benim için değil. Biriyle buluşacağım."

Eğer bir plak çalıyor olsaydı, gıcırdayarak dururdu. Jeanine'in keskin mavi gözleri bana dikildi. İki kabin aşağıda oturan Phil ve Todd yüzlerini bana doğru çevirdi. Greg, kahvaltı barının arkasında, neredeyse doldurduğu kahveyi döküyordu.

Sonra Jeanine gülümsüyor. "Kız kardeşlerinden biri mi?"

"Hayır." Ellerimle bir şeyler yapmak için tabakların yerini değiştiriyorum. "Başka biri." Dizim masanın altında zıplıyor ve terliyorum. Çünkü bugün Will'le bir antrenman randevusu için buluşacağım.

Bu sabah erken saatlerde dükkâna uğradı ve alçakgönüllü bir alıştırma randevusu için onunla buluşmak isteyip istemediğimi sordu. Yerel bir lokantada buluşacak olmamıza rağmen, sanki onunla buluşacakmışım gibi gergin bir enerjiyle doluyum

Üç yıldızlı bir Michelin restoranında ve canlı TV için çekilecek. İşime hiç odaklanamadım. İşe giderken ellerim titrediği için kahvemi döktüm. Karnımda sanki uçacakmışım gibi hissettiren sürekli bir uğultu var.

"Başka biri mi dediniz?" Jeanine soruyor, belli ki bütün dedikoduları benim anlatmamı istiyor, böylece kendi başına araştırmak zorunda kalmayacak.

O anda, söz konusu Başkası kapıdan içeri girer. Onun varlığı, ani bir yaz rüzgârı gibi mekânı doldurur. Will lokantaya giriyor, ağır çekimde güneş gözlüklerini çıkarıyor (tamam, normal hızda ama bir kız hayal edebilir), bunu yaparken siyah kısa kollu gömleğinin altında pazuları esniyor. Başını çeviriyor, mavi gri gözleri beni bulana kadar lokantayı tarıyor. Gözlüklerini gömleğinin yakasına asarken ağzının kenarına bir gülümseme yerleşiyor.

Kabinde eriyip bir su birikintisine dönüştüm. Artık insan değilim, sadece bir arzu damlasıyım.

Şimdi de bana doğru yürüyor ve Jeanine'in yüzünde bir şok ve şaşkınlık ifadesi var. Herkes, ama herkes Will Griffin'i ve onun mürekkepli vücudunun masama doğru yürüyüşünü izliyor. Belli ki Amelia'yı sessizce korurken sorun olmadığını düşünüyorlardı ama benimle yalnız bir öğle yemeği için buluşmasını hazmedemiyorlardı. Angel Annie ve koruma Will mi? Bu büyük bir kavram. Ben bile buraya nasıl geldiğimizi anlamakta zorlanıyorum.

Hepsi sahte, işte böyle!

Gülen, çapkın gözleri üzerimde gezinirken "Merhaba," diyor.

"Sana da merhaba." Tanrım, niyet ettiğimden biraz daha çapkınca oldu ama yatak odasında geçirdiğimiz öğleden sonranın gölgesi beni hâlâ gerçeklikten koruyor. Kabinin yanında durduğunda ona gülümsüyorum, Jeanine'in önünü kapatması yüzünden yerine oturamıyor, koyu bir sessizlik içinde bakıyor. Will Griffin'in neden benimle öğle yemeği için buluştuğunu anlamaya çalışıyor.

"Hey, özür dilerim, sakıncası yoksa ben..." Kızın engellediği bankı işaret ediyor.

Jeanine kendini onun hipnotik gözlerinden kurtarır ve neredeyse sıçrayarak uzaklaşır. "Özür dilerim! Evet. Otursana tatlım!" Herkese tatlım der. Bu onun olayı. Bu yüzden bardan on telefon numarası alıp eve gidiyor.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sorar Will'e, hâlâ şaşkındır.

Masaya bakarak gülüyor. "Normalde evet derdim ama görünüşe göre tüm menü zaten burada." Tek kaşını kaldırarak merakla bana bakıyor. Bu yetenek çok etkileyici.

Tabağımın yanındaki peçeteyle oynuyorum. "Beklerken gergindim. Ben de gidip bizim için birkaç şey sipariş ettim..."

"Sadece birkaç tane," diye tekrarlıyor bana doğru gülümseyerek ve sonra tekrar Jeanine'e bakıyor. "Sanırım burada ihtiyacım olan her şey var. Teşekkür ederim."

"Pekâlâ hayatım, bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli." Bana konuşur gibi bir bakış attı ve sonra yavaşça tezgahın arkasındaki alana dönmek için kendini çekti.

Will hafifçe öne eğiliyor. "Bu bakış ne içindi?"

Bu bakışın ne anlama geldiğini çok iyi bildiğim halde omuzlarımı silkiyorum. Sonra dolu tabağımı itiyorum çünkü birdenbire yemek yeme fikrini aklıma bile getiremiyorum. "Pekâlâ. Şöyle yapalım. Önce ne var?"

Will'in bakışları tabağımdan yüzüme kayıyor, yüzünde temkinli bir gülümseme beliriyor. "Ne demek istiyorsun?"

Aramızda bir işaret yapıyorum. "Randevu. Önce ne yapacağım? Oturdun, sana ihtiyacın olabilecek her şeyi sipariş ettim. Şimdi ne yapacağım? Özellikle ellerimi, çünkü onları sebepsiz yere sallama isteği duyuyorum."

Ve vay canına, bunu birine söylemek çok özgürleştirici. Normalde randevularda bu düşünceleri aklımda tutmam gerekir ama bu senaryoda içimi dökabiliyorum ve kötü bir şey olmuyor. Amelia bir dahi.

"Ellerinize bir şey yapmanıza gerek yok."

"Öyle hissediyorum. Bu nasıl?" Onları masanın üzerine yerleştiriyorum ve ben onları tekrar ayarlarken hareketlerimi izliyor. "Hayır mı? Böyle nasıl o zaman?" Kolumu kabinin arkasına doğru uzatıyorum. Burnumu kıvırıyorum. "Bu erkeksi hissettiriyor. Erkeksi görünüyor muyum? Bu hakimiyet kuruyormuşum gibi mi görünüyor, çünkü şu anda size söyleyebilirim ki ben sonuna kadar beta'yım."

Will masanın öbür ucuna uzanıp tabağımı önüme geri itiyor. "Bunu yemeye ne dersin?"

"Yemek yiyemiyorum. Çok gerginim."

"Gergin olacak ne var ki?"

Filtrelemeyi hatırlamadan önce dürüstçe "Sen," diyorum. Will'le ilgili bir şey bana bunu yaptırıyor ama yine de ne düşündüğümü söylemeden edemiyorum. "Ya da... erkek olarak sen. Bir randevu. Anladın sen onu."

Su bardağını eline alıyor, dudaklarını bardağın kenarına bastırıyor ve hızlıca bir yudum alıyor. "Bilmek isteyebileceğin bir sırrım var. Korsan kitaplarınızla ilgili."

Hayatım boyunca hiçbir şeyi bilmeye bu kadar ihtiyaç duymamıştım. "Anlat bana," diyorum masanın üzerine eğilerek ve ellerimi yüzeye yayarak, gerekirse her şeyi bir kenara itmeye hazırmışım gibi.

Sırıttırıyor ve tabağıma doğru başını sallıyor. "Bir ısırık al, ben de alacağım."

Ona yan gözle bakıyorum, taktiklerini anlıyorum. "Ben yemek konusunda endişelenmen gereken kızlardan değilim, biliyor musun? Normalde yemeği severim. Sık sık tadını çıkarırım. Eğer bu beni kusacakmışım gibi hissettiren bir alıştırma randevusu olmasaydı muhtemelen bu tabakların çoğunu kendim temizleyebilirdim." İrkildim. "Masada kusmak dedim. Bir randevuda. İşte bu yüzden genellikle sessizliği tercih ediyorum. Beni harekete geçirdiğinde, filtre yok."

Kusmuk yorumumdan etkilenmemiş gibi başını sallıyor. "Sadece ben varım. Berbat edemezsin çünkü ortada berbat edilecek bir şey yok. Ben senin çalıştığın kişiyim, hatırladın mı?" Bakışlarımı tutuyor. "Benimle güvendesin."

Nazik ses tonu vücudumdaki tüm gerginliği kızarmış ekmek üzerindeki tereyağı gibi eritiyor. Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Tamam."

"Tamam." Bir gülümseme. "Şimdi ye."

Sanki bir işaretmiş gibi, midem gurulduyor. Canlanan iştahımla yumurta tabağını burger ve patates kızartmasıyla değiştiriyorum. Hamburgeri ısırdıktan sonra peçetemle ağzımı siliyorum ve Will'e kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir sır için bir ısırık. Duyalım bakalım, Kurt Çocuk."

Tembelce kulağını işaret ediyor. "Eskiden küpe takardım."

Ağzım açık kalıyor ama sonra orada yemek olduğunu hatırlayıp ağzımı kapatıyorum. Will'in korsan kıyafeti, belindeki deri kemerden sarkan tabancalar, mürekkepli göğsünün üzerinde açık duran gömleği ve şimdi de... kulağında gümüş bir halka olduğu aniden gözümün önüne geliyor. Ya da hayır, daha gösterişli bir şey olabilirdi. Bir zümrüt. Balo salonundaki bir kadından çaldığı bir yakut. Aynı balo salonunda

beni görür ve bana ihtiyacı olduğuna karar verir. Bensiz bir saniye daha yaşayamaz. Tüm odanın çığlıkları arasında kolunu belime doladı ve beni yerden kaldırarak gecenin karanlığına doğru kaçırıldı. Beni (bir şekilde yakınlarda demirlemiş olan) gemisine götürüyor, orada beni parmaklıklara doğru itiyor ve sonra ağzı benimkine çarpıyor. Kollarımı boynuna doladım ve-

"Şu anda aklından neler geçiyor?" diye sorarak beni fantezimden uzaklaştırıyor.

Yüzüm alev alev yanıyor. "Yok bir şey. Konuyu değiştirelim." Koltuğumda kıpırdanıyorum, birden kendimi hem ateşli hem de garip hissediyorum. Will kafamdan neler geçtiğini asla bilemezdi.

Bir şekilde zaten biliyormuş gibi sırtarak mırıldanıyor. Peçetemi büküp ona fırlatıyorum. "Bilmiyorsun."

"Sanırım biliyorum." Bir parmağını yüzünde gezdiriyor. "Tüm düşüncelerini yüzünde taşıyorsun. Çok açık bir şekilde. Kafanın içinde elbiselerimi çıkarıyordun."

Öfkeli bir kadın gibi soluk soluğa kaldım. "Kesinlikle olmaz."

Gözleri parlıyor. "Beni ne kadar çıplak bıraktın? Tamamen mi yoksa sadece iç çamaşırlarıma kadar mı?"

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Devam ediyoruz! Sırada ne var?"

Bana acıyor, öne doğru eğiliyor ve dirseklerini masaya dayıyor. "Pekâlâ. İlk buluşmalar söz konusu olduğunda en güvensiz olduğun konuyu söyle bana. En zayıf noktan nedir?"

"Her şey çok mu geniş?"

"Biraz, evet."

Derin bir nefes alıyorum ve John'la olan randevumu düşünüyorum. "Sohbet, sanırım. Aileme ve onlarla hiçbir zaman sessiz bir an olmamasına o kadar alıştım ki boş anlarla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Bu yüzden genellikle mümkün olduğunca çabuk doldurmaya çalışıyorum."

"Ve bu başınızı belaya mı sokuyor?"

"Son randevumda çiçeklerin üreme döngüleri üzerine bir Ted konuşması yaptım."

Will kakhahalara boğulmamak için cesurca bir çaba gösteriyor. Ama ben onu orada, yüzeyin altında görüyorum. Burun delikleri açılıyor. Yanakları seğiriyor. "Bu monoloğu dinlemeyi istemek çok mu fazla? Lütfen bana çiçeklerin sapıkça şeylerden hoşlandığını söyle?"

"Dur!" Gülüyorum ve dizini itmek için ayağımı masanın altına uzatıyorum. Kıkırdayarak, onu tekmelememe izin vermek yerine bileğimi yakalıyor. Başparmağı bileğimin hassas derisi üzerinde yumuşakça kayıyor ve aynı anda kakhahalarımız kayboluyor. Aramızdaki hava çatlıyor ve ben boğazımı temizleyip dik otururken o bırakıyor.

Sessizlik masayı kaplıyor.

Will ağzına bir kızartma atıyor ve sonra dudaklarındaki tuzu yalıyor. Farkına varmadan, çok yakından izliyorum. Araştırma için! Belli ki. Profesyonellerin nasıl yaptığını not ediyorum.

Bu sefer benim denediğim ama beceremediğim erkeksi bakışı yapıyor: kolunu koltuğun arkasına asmış. Çok rahat ve sakin. Sanki uzun bir antrenmandan sonra omuzları gerilmiş ve onları esnetmeye ihtiyacı varmış gibi. Gözlerim o uzun kolu takip ediyor, üstten uzanıyor ve çiçek dövmelerini benim için sergiliyor.

Will boğazını temizler. "Bu arada, konuşmanın biraz sessizleşmesine izin vermenizde bir sakınca yok. Sessiz kalabilmek özgüveni gösterir." Sanki bir noktayı açıklamak istercesine yerinden kayar, su bardağını eline alır ve uzun bir yudum alır. Adem elması boğazının uzun sütununda sallanıyor ve şimdi buz dolu bir havuza atlamam gerektiğine ikna oldum çünkü lokantada sıradan bir öğle yemeği için çok sıcak ve rahatsızım. Bana neler oluyor böyle?

Kollarımı masaya dayayıp öne doğru oturuyorum. "Bu işte nasıl bu kadar iyisin?"

"Pratik yapın. Herkes iyi bir randevunun doğuştan gelen bir şey olduğunu düşünür ama öyle değildir. En iyi taktikleri öğrenmek benim için zaman aldı. Geçen gün odamda yaptığımız gibi..." Sözünü kesiyor ve kısaca yere bakıyor. "Her neyse, evet. Artık güçlü yönlerimi biliyorum ve onlara güveniyorum."

İlginç. O anı hatırlamaktan da kaçınıyor. O da benim kadar etkilendi mi?

Heyecan verici bir konsept.

"Hey, sana rastgele bir soru sorabilir miyim?" "Tabii."

"James ile aranızda bir şey mi var?"

Boğazımdan irkiltici bir kahkaha fırlıyor. "Ben ve James mi?" Gözlerimin yuvalarından fırladığına eminim. "Asla olmaz. Bu benim Noah'ya aşık olmam gibi bir şey olurdu. İğrenç."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, biraz şüpheci bir ifadeyle.

"Gerçekten. Daha az çekici bir şey düşünemiyorum. James alınmasın." Will başını sallayınca gülümsedim. "Neden sordun?"

Omuz silkiyor. "Sebebi yok. Sadece resmin tamamını görmenin iyi olacağını düşündüm. Eğer özellikle James'i kapmana yardım etmeye çalışsaydık, o zaman derslerimizi ona göre şekillendirebilirdik."

Mantıklı. Ama hayır, James kan kardeşim olmayabilir ama yine de benim kardeşim.

Bacaklarımı kabinde yukarı çekiyorum, birini diğerinin üzerine geçiriyorum. "Tamam, derslerden bahsetmişken. Sessizliğin tadını güvenle çıkarmayı öğrendikten sonra ne olacak? Konuşmam gerektiğinde ne olacak? Seksi çiçeklerimin diğer insanlar için senin için olduğu kadar ilginç olduğunu sanmıyorum."

Gülüyor ve bir peçete kapıyor. "Kalemin var mı?"

Çantamı karıştırdıktan sonra bir tane buluyorum ve ona veriyorum. Will daha sonra peçetenin üzerine bir dizi cümle yazıyor ve bana uzatıyor. "Bunlar her randevumda sormak üzere ezberlediğim sorular. Aileyle ilgili sorular her zaman gariptir ve çok fazla potansiyel tuzak içerir ve kimse işi hakkında konuşmak istemez. Bu yüzden bunun yerine eğlenceli buz kırıcılar sormayı seviyorum. Her seferinde işe yarıyor."

Peçeteyi yüksek sesle okudum. "Çocukken izlemeyi en çok sevdiğin TV programı neydi? Her zaman yapmak istediğin ama yapmaktan korktuğun şey neydi? Paraşütle atlamayı mı yoksa kitap okumayı mı tercih edersin?" Peçeteyi indiriyorum. "Bunları ezberledin mi?"

Başını sallıyor.

"Ve gerçekten işe yarıyorlar mı?"

Cevap vermiyor. Onun yerine başını eğip sanki yıllardır kafasını kurcalayan bir soru varmış gibi beni izliyor. "Annie, bir şey nedir

Her zaman yapmak istediğiniz ama yapmaktan korktuğunuz bir şey var mı?"

Aklıma hemen bir cevap geliyor. Benim dile getiremeyeceğim bir cevap. Onun bilemeyeceği bir cevap.

Bunun yerine, bir kızartma kemiriyorum ve düşünme sesi çıkarıyorum. Sonra gözlerim onun koluna takılıyor ve daha uygun bir cevap geliyor aklıma. "Aslında hep dövme yaptırmak istemişimdir."

Öne doğru oturuyor, heyecanlı ve biraz da memnun görünüyor. "Gerçekten mi? Neden yapmadın?" Sanki saç kestirmek kadar basit bir şeymiş gibi soruyor.

"Bilmiyorum. Acıtmasından korkmak ve ne alacağımdan emin olmamanın bir kombinasyonu." Ve çünkü yapamam. Ben Annie'yim. Bu şok edici olurdu. Benim karakterime çok aykırı olurdu. Eğlenceli olurdu.

Birden Will'in geçen gün söylediği sözler aklıma geldi: "Bana öyle geliyor ki Annie, sen sadece birinin sana yüksek sesle kendin olman için izin vermesini bekliyorsun." Ne kadar haklı olduğunu itiraf etmekten korkuyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım konuşmamızı aklımdan çıkaramıyorum. Düşündükçe, ona tarif ettiğim geleceğin yeterli olmayacağından daha çok korkuyorum. Bu evlilik bana sonsuza dek mutlu bir hayat vermeyecek. Ve eğer bu doğruysa, bu boşluk hissine ne sebep oluyor?

Krepten büyük bir ısırık almadan önce "O kadar da acımıyor," diyor. "Eminim bununla başa çıkabilirsin."

Gözlerim kolunu kelebeğe kadar takip ediyor. "Çiçeklere nasıl karar verdin?"

Ona inanmam için çok hızlı cevap veriyor. "Bilmiyorum, onları hep sevmişimdir."

"Yalan söylerken çenemi kaldırırsam, biraz fazla lakayt görünmek senin söylemendir. Gerçek ne Will Griffin?" Öne eğilmiş pozisyonunu taklit ederek soruyorum, böylece göz göze geliyoruz.

Yüz ifadesi hiç değişmeden bana bakıyor. Ve sonra dürüst bir cevapla beni şok etti. "Çocukken bahçemde... arkada bir manolya ağacımız vardı. Orada çok saklanırdım. Uzaklaşmak istediğimde. Benim için bir sığınak gibiydi."

Oh.

Will'in gözlerindeki ve düşünceli ses tonundaki bir şey bana o ağacı sık sık ziyaret ettiğini söylüyor. Ve orası sadece bir sığınak değil, güvenli bir sığınaktı. Çok sık ihtiyaç duyduğu bir yerdı. Bu adamın daha genç bir versiyonunun manolya ağacında tek başına saklandığını hayal ettiğimde, kalbim kanıyor. Onunla birlikte oraya tırmanmak ve elini tutmak istiyorum. Onu o dallara iten her nedeni bilmek ve tüm bu acıyı dindirmek istiyorum.

Aniden arkasına yaslanıyor ve gülümsüyor. "Tabii ki bu kurt ailemi bulmadan önceydi. Ondan sonra arazide dolaşmakla ve avlanmakla o kadar meşguldüm ki ağaçlara tırmanamadım."

Will'i tanıdıkça, onun büyüleyici şakacılığının her zaman gerçek olmadığını daha iyi anlıyorum. Bazen bunun bir maske olduğunu düşünüyorum. Yapışkan bir nota çizilmiş ve yüzüne yapıştırılmış bir gülümseme. Eğer onu çıkaracak olsaydım, altında bir kaş çatma bulurdum.

"Yapma, bana öyle bakma lütfen." Omzunun üzerinden bizi şahin gibi dikkatle izleyen diğer lokantacılara bakıyor. Birine ısıltılı bir gülümseme fırlatıyor. Bir başkasına el sallıyor.

"Sana bakıyor muyum?"

"Ağır bir tane," diyor gözlerini tekrar bana çevirmeden önce. "Devam edelim ve hangi dövme yaptırman gerektiğine karar verelim."

Onu huzursuz hissettirmek istemiyorum, bu yüzden karşımdaki bu adamı tanımak için artan, umutsuz ihtiyacımı bastırıyorum. En iyisi de bu zaten. Empati, duygulara doğru atılan ilk adımdır. Ve Will Griffin duygu besleyebileceğim biri değil.

"Hmm. Senin taklitçin olmaya çalıştığımı düşünme riskini göze alarak, çiçek almak eğlenceli olurdu. Belki bileğimde küçük bir buket." Ama sonra aklıma yeni bir fikir geliyor ve heyecanım karnıma doğru yükseliyor. "Ya da burada." Omzumu öne doğru çekip arka ortasına dokunuyorum. Will'in gözleri parmağımı takip ediyor ve ağzında lav gibi bir gülümseme eriyor. Bir an için zihninde canlandırdığı görüntünün içinde kayboluyor. Sonra mavi gri gözbebekleri benimkilerle birleşiyor; siyah merkezler genişliyor. "Bunu kesinlikle yaptırmalısın. Çok seksi olur."

Midem sıkışıyor ve ona göz kırpıyorum. "Sence bir dövmeyle... seksi olur muyum?"

Kısa bir kahkaha atıyor ve bir an için bana güldüğünden korkuyorum. Belki de hiç seksi demedi. Belki de beynim o kelimeyi umutla kendi kendine eklemiştir. Eğer bu doğruysa, tanık yer değıştirme programına katılmam gerekecek.

"Hayır, Annie. Yanlış anlama. Dövmeye olmadan da seksi olduğunu düşünüyorum. Yani bir dövmeyle de seksi olacağından eminim."

Dudaklarım keskin ve mutlu bir nefesle ayrılıyor. Gerçekten bunu mu demek istedi? Hayatım boyunca bir kez bile seksi olarak anılmadım. Her zaman hoş ya da iyi kalpli bir kızdım. Hiç seksi olmadım. Hiçbir zaman beni tanımlamak için kullandığı kelime kadar kadınsı hissettiren bir şey olmadı. Ama sonra bir hayal kırıklığıyla tüm bu konuşmanın nasıl başladığını hatırladım.

Tekrar söylüyorum, bu bir gösteriydi. Alıştırma. Bana çizgilerin ne kadar iyi çalıştığını ve onlar sayesinde nasıl zahmetsizce flört ettiğini gösteriyor. Ağaçla ilgili hikaye gerçek miydi? Yoksa sadece mekaniğin bir parçası mıydı?

Ugh. Kalbim hızla çarpıyor ve cildim nemli hissediyor. Sanki ağlayacakmışım gibi. Tanrım, ağlayacak mıyım?

Bakışlarımı kaçırıp tabağıma yüzlerce kez göz kırparken, masada var olmayan bir su damlasını silmek için tabağıma kaydırırken yapmacık bir kahkaha atıyorum. "Güzel. İyi replik."

"Bekle, ne?" diyor kafası karışmış bir sesle.

Boğazımı temizliyorum ve ona bir dakika önceki sahte gülümsemesinin bir taklidini gösteriyorum. "Orada ne yaptığını anlıyorum. Çizgiyle ilgili gösteri ve ardından gelen flörtleşme. Kusursuz bir şekilde işe yaradı," diyorum aşırı neşeli bir şekilde. "Bunu kesinlikle hatırlamam gerekecek. İyi işti."

"Annie..."

"Biliyor musunuz? Çiçekçiye geri dönmem gerek. Birinin büyük bir siparişı almaya geleceğini hatırladım. Büyük bir sipariş." Banktan fırladım. "Jeanine'e yarısını benim hesabıma yazmasını söyle."

"Bekle-Annie!"

"Özür dilerim! Gerçekten gitmem gerekiyor. Ders için teşekkürler!"

Lokantadan çıkmak için o kadar acele ediyorum ki kapıya doğru giderken Phil'in göğsüne çarpıyorum. "Merhaba hayatım, bu sabah nasılsın?" diyor kocaman bir gülümsemeyle.

Tatlı Phil. Bisiklete binmeyi öğrenmeme yardım etti ve mağazasındaki rafları doldurarak bana ilk yaz işimi verdi. Phil hayatının her günü, kışın bile baba spor ayakkabıları ve haki şort giyer ve sanırım dolabını açacak olsam, askılara dizilmiş, düzgünce ütülenmiş ve harekete hazır on beş aynı çift bulabilirim. Phil'i gerçekten çok seviyorum ve üzgün olduğumu bilmesini istemiyorum. Çünkü bunun için bir neden yok. Will sadece tam olarak yapmasını istediğim şeyi yapıyordu - bana bir randevuda nasıl başarılı bir şekilde flört edileceğini ve sohbet edileceğini öğretiyordu.

Ama nedense, umutsuzca arzuladığım sözlerin onun ağzından çıktığını duymak ve bunların doğru olmadığını, sadece bir noktayı kanıtlamak için söylendiğini bilmek canımı acıtıyor.

"Harikayım!" Phil'e söylüyorum, kaşlarının birbirine çarpmasına ve omzumun üzerinden Will'in kabinde Jeanine'le konuştuğu yere bakmasına bakılırsa duygularımı gizleme konusunda büyük olasılıkla kötü bir iş çıkarıyorum. Dikkatini dağıtmak için kollarımı sallamak istiyorum. Sonraki en iyi şeyi yapıyorum. "Bugün cıvata ve vida satışınız nasıl gidiyor?"

Her gün yeni bir indirim var ve günün indiriminin ne olacağına dair bir tahminde bulunmak sabahlarımanın en önemli olayı. Kız kardeşlerim ve benim buzdolabımızın üzerinde tahminlerimizi yazdığımız bir kuru silme tahtamız bile var. Kaybeden (yedi günlük bir süre içinde en az doğru tahminde bulunan kişi) o hafta market alışverişi görevini alır. Ne yazık ki bu haftanın kaybedeni benim.

"Peynir ekmek gibi satılıyor! Cıvata ve vidaların bu kadar popüler olacağını kim bilebilirdi? Geçen Eylül'deki tırmıklardan beri bu kadar başarılı bir satış yapmamıştım. Daha sonra dükkana uğra Annie kızım, sana bir paket cıvata vereyim. Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

"Sen en iyisisin, Phil."

Yine kaşlarını çatıyor. "Annie, o çocuk seni üzecek bir şey mi söyledi?"

Ateş et. İhtiyacım olan son şey tüm kasabanın Will'in bana zarar verdiğinden şüphelenmesi. Kalp kırıklığına doğru gittiğimi düşünürlerse onu buradan kovarlar.

Öyle miyim?

Omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum ve Will'in masadan kalkıp hesabın üzerine para attığını görüyorum. Çünkü ben bir korkağım.

dönüp neredeyse kapıdan kaçacaktım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Will

■ Annie'yi bulmaya gidene kadar gece oluyor.

Bu öğleden sonra ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyorum. Her şeyi. İyi gidiyor gibiydi, sonra onu seksi bir şekilde aradım ve her şey dağıldı. Güzel bir cümle olduğu ve mükemmel çalıştığı hakkında bir şeyler söyledi. Ama bunun onu neden bu kadar incittiğinden emin değilim.

Tek bildiğim, masadan kalkmadan önceki bakışının beni dehşete düşürdüğü. Gözlerinde yaşlarla gülümsüyordu. O duygu dolu mavi gözlere bir bakış attım ve her ne olursa düzeltebilmek için ona kalması için yalvarmak istedim. Bütün gün bu görüntüyü aklımdan çıkaramadım. Sonunda işten çıktım ve Annie'yi bulmaya çalışıyorum. Önce evini kontrol ettim ama kamyoneti orada değildi. Sonra Hank'in evine gittim, o da yoktu.

Dükkânı kapalı olmasına rağmen yine de uğramaya karar verdim ve eminim ki oradaydı. Kasaba karanlık ama dükkânı cam bir kutu gibi aydınlık. Onu içeride, ahşap çalışma masasının önünde durmuş, sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi yeşillik saplarını bir vazoya sokarken görüyorum. Uzun sarı saçları dağınık bir şekilde kafasına dökülmüş ve omuzlarından birine dökülen açık pembe büyük boy bir sweatshirt giymiş. Onu daha önce hiç böyle çıplak görmemiştim ve bu durum nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Parmaklarım dağınık saçlarının arkasına gömülüp daha da dağıtmak için can atıyor. Karanlıkta onu ışıkla yıkanmış ve çiçeklerle çevrelenmiş görmek, kendimi cehennemden kaçıp cenneti gören bir adam gibi hissetmeme neden oluyor.

Annie çalışma masasından bir adım geri çekiliyor ve üzerinde çalıştığı buketi değerlendirmek için eşofmanının üstündeki yumruğunu ağzına bastırıyor,

ve sonra görünüşe göre bundan nefret ettiğine karar verip tüm sapları tekrar söküyor.

Kapıyı deniyorum, kilitli olmasını bekliyorum ama değil. Sıcak dükkâna adımımı atarken başımın üzerinde zil çalıyor.

Annie, bir seri katilin kendisini öldürmek üzere olmadığından emin olmak için kontrol bile etmeden, "Kapalıyız," diyor.

"Bu çok kötü çünkü bir kadın için gerçekten bir buket almam gerekiyor," diyorum ve Annie'nin vücudu sertleşiyor. "Bu acil bir durum."

Yavaşça dönüp bana bakıyor. Yüzünde bir utanç ifadesi var ama nedenini bilmiyorum. Daha önce hiç Annie'ye yaptığım gibi birinin kafasının içine girip tüm düşüncelerini okumak istememiştim. Onu anlama, her arzusunu, her umudunu, korkusunu ve özlemini bilme ihtiyacım beni korkutuyor.

"Ne tür bir bukete ihtiyacınız var?" diye soruyor, şimdi ön tarafında hafifçe solmuş Charlotte's Flowers logosu olduğunu görebildiğim sweatshirt'ünün kollarını yumruklarının üzerine çekip göğsünde topluyor.

Tek gözümü kısıyorum. "Bir özür buketi."

Yüzü yumuşuyor ve elleri iki yanına düşüyor. "Will... özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Yine de birini gerçekten inciten bir şey söyledim ve nedenini bilmiyorum." İki adım daha yaklaşıyorum. "Ama bunu düzeltmek istiyorum. Onu daha iyi hissettirmek istiyorum. Bu yüzden ona almak isteyeceği bir buket hazırlayabilirsen çok minnettar olurum." Ben ona daha da yaklaşırken beni dikkatle izliyor. "Ya da... eğer çok meşgulseniz, belki ona kendim bir tane yapabilirim?"

Sıcak bir gülümseme dolgun dudaklarını kıvrıyor ve ben her zamankinden daha fazla dudaklarımı onunkilere bastırmak istiyorum. Tenindeki tatlılığı yalamak istiyorum. "Bunu yapmana gerek yok, Will."

Kaşlarımı kaldırdım. "Çok küstahsınız hanımefendi. Bayanı tanıımıyorsunuz bile."

Gülüyor ve ayaklarının üzerinde kaymadan önce başını sallıyor. "İyi. Bence söz konusu bayan yaralandıysa bu muhtemelen senin hatan değildi."

Yaklaşıyorum ve duyularım Annie ile doluyor. Güneş ışığı ve şekerli kurabiye gibi kokuyor. "Ö y l e y d i . Ona seksi dedim ve bu onu rahatsız etti. Sanırım ben

Çizgiyi aştı."

Annie ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor. "Hayır. Tanrım, çok utandım. Unutalım gitsin, lütfen?"

Artık ellerini aşağı çekebilecek kadar yakınlm. "Bunu yapamam. Ne oldu Annie? Seksi olduğunu düşündüğüm için üzgün müsün? Bunun bir şeyleri değıştireceğinden mi korkuyorsun?"

Gıcırđıyor ve gözleri kapanıyor. "Hayır! Bana bu cümleyi tekrar tekrar söylediğın için üzgünüm."

Kaşlarımı çattım. "Bu bir çizgi değil."

"Evet, öyle. Çalışmanın ortasındaydık ve beni sorunuzla mükemmel baştan çıkarma tuzağınza çektiniz ve sonra ağaçla ilgili hikayeyi uydurdunuz ve sonra seksi olmakla ilgili cümleyle beni bağladınız ve bu çok fazlaydı. Sonra kendimi aptal gibi hissettim çünkü tüm bunları isteyen bendim, ama sonra kendimi öyle kaptırdım ki bunun bir gösteri olduğunu unuttum ve-"

Elimi ağzına bastırıyorum. "Bunların hiçbirisi yalan değildi. Hiçbiri. Yemin ederim, baştan çıkarma tuzağı ya da her ne dediysen onu bile kurmuyordum. Ağaçla ilgili hikâye doğruydu ve başka hiç kimseye anlatmadığım bir şeydi. Ve senin çılgınca seksi olduğunu düşündüğüm kısım da doğru." Sonra gözlerinden yine yaşlar süzöldüğünü fark ediyorum ve artık tamamen kaybolmuş durumdayım. Elim ağzından çekip çenesinin yanından kavırıyorum ve başparmağımı gözünün altına sürterek bir damla yaş siliyorum. "Annie, bu seni neden ağlatıyor?"

Gözlerini kapatıyor ve sanki duygularını silkeleyeceğini umuyormuş gibi başını umutsuzca sallıyor. "Çünkü... çünkü daha önce hiç kimse benim hakkımda böyle bir şey söylememişti." O mavi gözler tekrar açılıyor ve güçlü bir duygu patlaması göğsüme çarpıyor. "Bunu kız kardeşlerim için söylüyorlar ama benim için asla. Her zaman çok iyi, nazik ve şefkatli olduğum için övölürüm. Ben tatlı yüzlü komşu kızıyım. Beni asla bir kadın olarak görmezler, Will. Onun yerine, erkeklerin Emily ve Madison'la tanıştırmak için yağ çektikleri biriyim. John bile dedi ki..." diye devam ediyor.

"John ne dedi?" Vücudumdaki her kasın katılaştığını hissederek soruyorum. "Telefonda arkadaşına ne kadar sıkıcı olduğumu söylerken kulak misafiri olduğumda sadece güzel olduğumu da söyledi." Hüzünle gülümsüyor.

"Onu öldüreceğim."

"Will!" Annie şaşkın bir kahkahayla beni azarlıyor.

"Ben ciddiym, Annie. O adam sana bu kadar boktan hissettirdikten sonra yaşamaya devam etmeyi hak etmiyor. Özellikle de bir randevuda gördüğüm en çirkin bebek mavisini poloyu giydikten sonra." Gülüyor ve ben de elimi ensesine götürüyorum - henüz onu bırakmak istemiyorum. "Ve tamamen yanılıyor. Birincisi, senin sıkıcı olduğun konusunda yanılıyor. Randevu derslerine bile ihtiyacın yok Annie, randevumuzda o kadar mükemmeldin ki. Yanlış bir şey yaptığını düşündüğünde bile o kadar sevimlisin ki seni kucağıma alıp o lokantanın ortasında seninle öyle şeyler yapmak istedim ki bu beni toplum içinde ahlaksızlıktan hapse attırırdı. İkincisi, senin sadece güzel olduğun konusunda çok yanılıyordu. Tanrım, Annie, göz kamaştırıcısın. O kadar güzelsin ki sana bakıp da anlaşılmamız yüzünden seni öpmenin bir hata olacağına kendimi ikna etmek çok zor. Ve üçüncüsü, kıçın."

Nefes nefese kaldı. "Ne olmuş ona?"

"Kıçın bir sanat eseri. Beni kesinlikle öldüren, yumuşak kıvrımlı duygusallığın kesinlikle mükemmel iki yamacı, Annie. Kıçın beni öldürüyor. Ve şunu bilmeni istiyorum ki, eğer bu sadece arkadaşça şeyi yapmıyor olsaydık, çoktan..." Gözlerim onun üzerinde gezinirken cümlelerin sallanmasına izin veriyorum, Annie ile yapmayı hayal ettiğim her şeyi ima ediyorum ama yüksek sesle söylemiyorum çünkü zaten çok fazla şey söylediğimi düşünüyorum. Ve beni en çok korkutan şey, tüm bunları bilmesi ve inanması için ne kadar çaresiz olduğum. Oyun oynamakta çok iyiyim. Gerçek olmak zorunda kalmadan baştan çıkarıcı olabilmek için parçaları stratejik olarak hareket ettirmekte. Hiçbir duyguyu gerçekten riske atmadan. Ama az önce hayatımda hiç olmadığım kadar dürüst ve açık sözlüydüm.

Annie'yle oyun oynamıyorum. İçimi döküyorum.

Bakışlarımız tekrar kilitlendiğinde, gözyaşları gitmişti. Onun yerine yanakları pembeleşmiş ve gülümsemesini parmak eklemlerine bastırıyor.

Bana bakması için yüzünü hafifçe yukarı kaldırıyorum. "Bana inanıyor musun?"

Sessizce başını sallıyor. Sonra gözleri dudaklarıma düşüyor. "Ama bir konuda yanılmışsın."

"O da ne?"

"Beni öpmek hata olmaz."

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. "Olmaz mı?"

"Hayır. Aslında bence öpüşmeliyiz çünkü pratik yapmak işime yarayabilir." "Annie, flört pratiğı yapmak bir şeydir ama-"

"Ben de ilk şartlarımızı değıştirmek istiyorum." Ayaklarının üzerinde kayıyor ve gözleri gözlerimle ağzım arasında gidip gelmeye devam ediyor. "Her şey randevulaşma konusunda iyi olmak istememle başladı ama... seninle daha fazla zaman geçirdikçe içimde bir şeylerin canlandığını hissediyorum. Tam olarak tanımlayamadığım ama kaybetmek de istemediğim bir şey. Beni farklı hissettiriyorsun ve bu hoşuma gidiyor. Seninleyken kendimi özgür, maceracı ve meraklı hissediyorum."

Duraksıyor ve ben bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Kendi fikirlerimi katmadan bunun nereye gittiğini duymam gerekiyor.

"Merak ediyorum da, risk alma, yeni şeyler yapma ve... belki de şu anda kim olduğumu bulma konusunda bana yardımcı olacak kişi sen olabilir misin?"

"Senin her şeyi kapsayan pratiğın mi olacak?" Başparmağımı alt dudağına sürterek soruyorum.

"Eğer çok şey istemiyorsam," diyor sessiz bir fısıltıyla.

"Ve bu gece... öpüşme alıştırması yapmak ister misin?"

Göğsü ağır bir nefesle doluyor ve başını sallıyor. "Bunu birkaç yıldır yapmadım. Örümcek ağlarından kurtulmam lazım. Bakalım bu işte iyi miyim?"

Bu haber beni hayrete düşürdü.

Kolumu ona dolayıp elimi sırtının alt kısmına doğru uzatarak onu kendime doğru çekerken bile soruyorum: "Seni yıllardır kimse öpmemi Annie? Bu nasıl mümkün olabilir?" Onunla tanıştığımdan beri her saniye onu öpmek istedim.

Bana karşı titrediğini hissediyorum. "Belki de bende bir sorun vardır. Hiç kimse denemiyor. Üniversitedeki erkek arkadaşım bile bana hiç dokunmadan üç hafta sonra benden ayrıldı. Sanırım ünüm insanların bu tür şeylerden hoşlanmadığını düşünmesine neden oluyor."

"Senin hiçbir sorunun yok." Yüzüne düşen saçlarını geriye itiyorum ve günlerdir yapmak istediğim şeyi yapıyorum.

Parmaklarımı başının arkasındaki sarı saç yığınınına sokuyorum. Eğildim ve ağzının kenarına doğru fısıldadım, "Hiçbir şey."

"Bu işte kötü olabilirim," diye uyarıyor gözlerini kocaman açmış, ben ağzının kenarlarını okşarken beni izliyor.

"Ben hazırım." Tam aradaki mesafeyi kapatmak üzereyken aklıma bir fikir geliyor ve geri çekiliyorum. Hayal kırıklığına uğramış görünüyor, sanki fikrimi değiştirdiğimi düşünüyor. Hayatta olmaz. "Restoranda olanların ışığında, bence ne zaman alıştırmaya moduna geçeceğimize dair net bir işaretimiz olmalı. Böylece kafa karışıklığı olmaz."

Rahatlamış görünüyor. "İyi fikir. Zaman içinde ve zaman dışında gibi mi?" Mırıldanıyorum. "Mükemmel."

Aramızdaki gerilim çatırdıyor ve bunu aceleye getirmemi ve onu hemen öpmemi istediğini söyleyebilirim, ama gerçek şu ki, bunu uzatmayı seviyorum. Acele etmemeyi ve ikimize de işkence etmeyi seviyorum. Ve eğer Annie yıllardır öpülmediyse, bunu gerçekten değerli kılmak istiyorum.

Yüzümü boğazına kadar indiriyorum ve dibine yumuşak bir öpücük bırakıyorum. Nefesi kesiliyor ve çenesinin altını öpmek için hareket ediyorum, dilime karşı sıcak tenini hissetmek için ağzımı açıyorum. Titriyor ve ben de gülümseyerek önce çenesinin köşesini, sonra da ağzını öpmek için yukarı çıkıyorum. Sıcak, pelüş dudakları dudaklarıma değdiği anda dünyam altüst oluyor. Hissettiğim her türlü incelik ya da kontrol yok oluyor ve aniden onun merhametine kalıyorum.

Vücudu benimkine doğru sallanıyor ve bunu dudaklarımızı birbirine değdirmekten öteye götürmesem de, aşırı derecede iyi hissettiriyor. Elimi saçlarının arkasına doğru biraz daha kaydırıyorum ve yüzeyin altında oluşan çılgınca bir ihtiyaca rağmen kendimi bunu hafif tutmaya zorluyorum.

Sadece hızlı olmasını istemiştim. Vücudunu ısıtmak için dudaktan lüks bir öpücük. Ama lanet olsun. Ellerini boynuma dolamak için yükseldiğinde dudakları dudaklarıma karşılık veriyor ve kanım derimin altında titriyor. Parmaklarım saçlarına ve kazağının arkasına dolanıyor, ta ki bilinçsizce onu kendime doğru çekene kadar. O kadar yumuşak ki, öpüşürken elimde olmadan bir kez ağzının tadına bakıyorum ve dilimin alt dudağında hafifçe kaymasına izin veriyorum.

Annie bir inilti çıkarıyor ve dudaklarını ayırıyor ve işte o zaman ellerimi kalçalarının altına koyup onu yukarı kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor ve öpüşmemiz hızla iffetten yiyip bitirmeye dönüşüyor. Onu depoya taşıyorum, başım dört tekila içmişim gibi dönüyor ve her iç çekişinin, dilinin her hareketinin, ağzının her kasıtlı baskısının tadını çıkarıyorum. Kapı çerçevesinden geçmeye hazırlanırken omzum kapıya çarpıyor ve beni şok ederek gerçeğe döndürüyor. *Ne halt ediyorum ben? Annie'yi içeri alamam. Bunun sadece bir öpücük olması gerekiyordu.* Yine de ondan bir öpücükten çok daha fazlasını istiyorum ve bu yüzden öpücüğü kesip onu yavaşça yere indiriyorum. İtiraz etmiyor, düşüncelerime katılıyor gibi görünüyor.

"Mola," diyorum onu bırakıp birkaç adım uzaklaştığımda, ensemini ovuşturarak bedenimi sakinleştirmeye ve kafamı boşaltmaya çalışıyorum.

Kendine gel Will. Sadece bir öpücüktü. Sadece alıştırma.

"Bu iyi miydi?" Annie kendinden emin bir şekilde soruyor ve bu soru bana en az yeteneğinden şüphe duymak için herhangi bir neden hissetmesi kadar saçma geliyor.

Elim hala boynumda asılı, yüzümden o öpücüğün beni nasıl mahvettiğini açıkça görebileceğini bilerek ona bakıyorum. Ona alaycı bir kahkaha atıyorum. "Evet. Harikaydı."

Annie bir parça arkasını dönüp kendi kendine gülümsüyor ve sonra o kadar açık, o kadar dürüst bir şey yapıyor ki alaycı, dehşete düşmüş kalbim ikiye bölünüyor. Parmaklarının ucunu gülümseyen ağzına dayıyor.

Fark etmesine fırsat vermeden telefonumu çıkarıp dükkânının sıcak tepe ışıkları altında dururken fotoğrafını çekiyorum.

"Merakımdan soruyorum," diyorum daha sonra o kapıyı kilitlerken ve ben onu kamyonetine doğru götürürken. "En sevdiğin çiçek hangisi?"

Bakışlarını beyaz Converses'ine çeviriyor ve gülümsüyor. "Magnolias."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Annie

| Kamyonumu kasabanın ortak otoparkında kardeşlerimin kamyonlarının hemen yanına park ediyorum. Yanık turuncu bir gökkuşağı (Noah'ın paslı eski kamyonu),

Toz mavisi ve beyaz (benimki), kırmızı ve siyah (Emily'ninki) ve zeytin yeşili (Madison'inki). Bu kasabada yazılı olmayan bir kurala göre posta kodumuzu paylaşıyorsanız bir kamyon kullanmalısınız. Yeni ya da eski bir dinozor olması fark etmez, sadece bir tane olmalı.

Haftalık Cumartesi gecesi kalp turnuvarımız için kardeşlerimle buluşacağım Pie Shop'a doğru yürürken her şey çok tanıdık ve rahatlatıcı geliyor. Sıcak yaz gecesi tenimi yalıyor, karanlık kasaba meydanı meşgul insanlardan arınmış ve on yıldır orada duran aynı büyük kaldırım çatlağından kaçınıyorum.

Her şey aynı, ama bir şekilde ben biraz farklı hissediyorum. Ağzımda Will'in öpücüklerinin hayaletini hissediyorum ve etrafımdaki havada bir vaat, bir uğultu, yeni bir şeyin karıncalanması var. Dünyayı daha keskin gösteriyor. Lise son sınıfın ilk günü gibi. Köşedeki değişimi hissedebiliyorsunuz ama henüz tam olarak kavrayamıyorsunuz. Bir şekilde, The Pie Shop'un mavi-beyaz çizgili tentesinin altına adım atarken hissettiğim rahatlık dalgasını takdir etmemi sağlıyor. Aynı anda hem değişimi arzulamak hem de aşinalıktan zevk almak nasıl mümkün olabilir?

Ancak kardeşim değişimden nefret eder. Büyükbabamdan miras kalan Turta Dükkânı'ndaki her şey, büyük büyükbabam ve büyükbabamın altmışlı yıllarda açtığı günden beri hep aynı. İçeri adımızı attığınızda, kapının üzerinde benim çiçekçi dükkânımdakinden daha yumuşak sesli küçük bir zil çalıyor. Tek büyük ön masanın önünde yüksek bir masa var.

Phil ve Todd'un her Pazartesi sabahı saat sekiz buçukta oturup hırdavat dükkanlarını açmadan önce bir dilim şekerlemeli turtayı paylaştıkları pencere. Antika bir turta kasası dükkanın ön yarısını arkadan ayırıyor ve kasayı duvara bağlayan ahşap bir tezgah var. En sevdiğim kısım hâlâ tezgâhın arkaya doğru yürüyebilmeniz için kaldırılan küçük bölümü. On altı yaşıma kadar tezgâhı hiç kaldırmamıştım; büyükannem bir gün bunu yaparken belimin kırılacağı konusunda beni uyarırken hep tezgâhın altında bocalar dururdum. Şimdi onun bu sözünü duymak için her şeyimi verirdim (ve on altı yaşında bir çocuk gibi limbo yapabilme yeteneğine sahip olmak için).

Noah'ın dükkânı devraldığından beri değiştirdiği sadece iki şey var. Birincisi, kasa, çünkü modernleşmeye direnenlerin en nişastalı bile bir kağıt parçası üzerinde matematik yapmak istemez. İkincisi, dükkanın camına büyük bir turta çıkartması ekledi. "Ekledi" derken, çok fazla bira içtikten ve sarhoş kalbimle internetten alışveriş yaptıktan sonra vitrine yerleştirmeme izin verdi demek istiyorum. Ama dinleyin, Etsy mağazasına ilk satışını ben yaptım ve bundan asla pişman olmayacağım.

Her neyse, Noah değişiklikten hoşlanmaz. Bu yüzden, Amelia turnedeyken onunla iletişimde kalabilmek için evine ve The Pie Shop'a kablosuz internet bağlattığını söylediği gün, aşık olduğumu anlamıştım. Ve şimdi onun şirin kır evine baktığınızda, araba yolunun önünde büyük ve korkutucu bir kapı ve yedi dönümlük mülk sınırının her tarafındaki sensörleri duyuran bir tabela görüyorsunuz. Bir de inşa ettikleri bekçi kulübesi var ki, benim ve kız kardeşlerimin birlikte yaşadığı fıstık kabuğundan daha büyük olduğu için bahsetmeye değer. Tüm bunlar kardeşimin hayatını Amelia Rose'a adadığının doğrudan kanıtı. Bu ikisi kazanmak için bu işin *içindeler* ve bu da benim yumuşacık, romantik kalbimi çılgına çeviriyor. Sevinç ve kıskançlık.

Turta Dükkânı'nın kapısını açıyorum ve hemen ağabeyimin sesiyle karşılaşıyorum. "Hayır," diye bağıyor ve önce benimle konuştuğunu sanıyorum, sonra yeşil bakışlarını Madison'a diktiğini görüyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Oh, hadi ama!" diyor, Cumartesi geceleri kurduğumuz küçük katlanır kart masasının altında ayağıyla dizini dürtüyor. "Parti bozan biri gibi davranma."

"Neler oluyor?" Masada onlara katılarak sordum.

Emily sırtıyor. "Maddie, Noah'ya tüm düğün ekibinin koridorda koreografili bir dans yapmasını sağlamaya çalışıyor."

"Öyle bir şey olmayacak," diyor sertçe, kollarını kavuşturarak. "Amelia'ya çoktan söyledim ve o da bunu yapmak istediğini söyledi."

Noah homurdanıyor. "Cesedimi çiğnemedim. Sakız gibi bir şarkıyla koridorda zıplayarak yürüyecek halim yok. Ayrıca, yalan söylediğini biliyorum. Amelia bunu asla önermezdi çünkü düşünmenin bile ülser yapacağını biliyordu."

"Ha! Öde bakalım!" Emily ellerini Maddie'ye uzatarak bağırır. Em, Noah'ya sırtıyor. "Maddie benimle yirmi dolarına iddiaya girdi, seni bir dans çetesine evet demeye ikna edebilir." Bakışlarını Maddie'ye çevirir. "Ve bu arada, Amelia'nın desteğini uydurmak kesinlikle hile yapmaktı."

Bilmem gerekirdi. Bu ikisi her zaman bir şeyler üzerine bahse giriyor.

Noah kollarını kavuşturdu. "Ben evleniyorum, haysiyetimden vazgeçmiyorum." "Amelia bu gece ne yapıyor?" Noah'nın yanındaki koltuğa oturup soruyorum.

Umarım sorunun altında yatan bağlamı okumaz: Will'i almasını gerektiren bir yerde mi?

"Stüdyoda albümü üzerinde çalışıyor."

Amelia'yı kardeş kalpler gecemize katılabileceğine ikna etmek için elimizden geleni yapmamıza rağmen gelmeyi reddetti. Sadece dördümüzün birlikte vakit geçirmemizi istiyor. Bu kadın kendi iyiliği için fazla düşünceli.

"Harika. Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" Bıramı dudaklarıma götürerek soruyorum.

"İyi. Düğün organizatörü her şeyi halletmiş gibi görünüyor. Amelia ve ben mümkün olduğunca bu işin dışında kalıyoruz."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Harika! Güzel. Bu çok iyi. Ve... diğer her şey? Güvenlik sorunu yok mu?"

Noah başını sallıyor ve ellerimizi dağıtmaya başlıyor. "Hayır. Her şey yolunda."

"Bu iyi...." Duraklıyorum, kendime bunu söylemememi söylüyorum ama kendi iç savaşımı kaybediyorum. "Peki koruması... adı neydi? Ben asla

Hatırla. O da iyi mi? Yerleşiyor mu?" Çiçekçideki öpüşmemizin üzerinden birkaç gün geçti ve itiraf etmek ne kadar tuhaf olsa da onu özlüyorum. O Amelia'yla meşguldü ve ben de akşamları düğün için aranjmanlar üzerinde çalışıp tasarımı doğru yapmaya çalışıyordum. Yine de bu sabah bulduğum dükkanımın kapısına bantlanmış bir not bırakmış. "Bu gece eğlenceli bir şeyler çalışalım." yazıyordu.

Buluşmak için zaman ya da yer yok. Sadece o birkaç kelime. Bütün gün heyecanla bekledim.

Ne yazık ki, herkes benim sivri sorumu fark ediyor ve spekülatif bir şekilde bana bakıyor. Hepsi biralarını bırakmış ve bilgi almak için beni sarsmadan önce parmaklarını kırmak üzere olan bir kardeş çetesi gibi görünüyorlar.

"Tamam, ne oluyor Annie?" diye sorar Noah.

Rahatlayarak iç çektim çünkü Noah farkında olmadan günü kurtarmıştı.

"Oooh!" Maddie parmağıyla Noah'yı işaret ederek yüksek sesle bağıyor. "Bu onun için yirmi numara! Öde bakalım, ahbap."

"Hayır. Bu sadece on dokuzdu. Ödemem gerekene kadar bir tane daha var." (Noah her ay kendisine ayrılan yirmi küfürlü kelimeyi ilk tüketen kişi olduktan sonra bunu söylüyor).

"Bunu deftere yazalım. Annie?" Emily öne doğru oturuyor ve inanılmaz bir gösteriye tanıklık etmek üzereymiş gibi kollarını masaya dayıyor.

Bu defter beni yormaya başlamış olsa da, konuyu değiştirdiğim için minnettar bir şekilde çantama uzanıp onu çıkarıyorum. Sayfaları karıştırıyorum ve bu ayın çetele tablosuna geliyorum. Ben onları toplarken herkes nefesini tutuyor. Onlara ipucu vermediğimden emin olarak yüzümü ciddi tutuyorum ve defteri kapatıp masaya koymadan önce boğazımı temizliyorum. Beklemekten ölüyorlar, her biri öne doğru eğilmiş ve Noah'ın cümlesini duymak için sabırsızlanıyorlar. Bu da bende lafı uzatma isteği uyandırıyor. Bunun için gerçekten acı çekmelerini sağlamak.

Ama nihayet cevabı açıklamak için ağzımı açtığımda, caddenin karşısında yürüyen birinin gölgesi gözüme çarpıyor. Bir adam. Uzun boylu, zayıf yapılı, bir kolunda dövme var.

Kalbim hıçkırıyor.

Caddenin karşısında duraklıyor, vitrinden benimle göz teması kuruyor ve sonra başını öne eğiyor. Vakit geldi!

"Birden kendimi iyi hissetmemeye başladım," diyorum sandalyemden sıçrayıp karnımı tutarak.

"Olamaz," diyor Emily, gözleri tepeden tırnağa görünmeyen bir rahatsızlığım olup olmadığını araştırıyor. "Hasta olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Korkarım öyle. Kusacakmışım gibi hissediyorum." Çantamı toplayıp kapıya doğru yürüyorum.

Emily de ayağa kalkar. "İşte, seninle eve geleceğim."

"Hayır!" Etrafımda dönerek söylüyorum. "Hayır, burada kalmalısın. Ben iyiyim. Muhtemelen regl dönemim başlamak üzeredir. İhtiyacım olursa seni ararım."

Kafasının tepesinden yükselen Şüphe Antenini neredeyse görebiliyorum. Emily her an biz kardeşlerin başına gelebilecek potansiyel tehlikeleri tarıyor. Ve eğer durum buysa, Will Griffin yakınlardayken uyarı sisteminin bip sesi çıkardığını hayal ediyorum. Gülümsememi çok büyük olmamaya zorluyorum.

"Söz veriyorum, iyi olacağım Em," diyorum ve Madison yardımına gelip Emily'ye oturmasını, böylece gece yarısından önce oyuna başlayabileceklerini söylüyor.

Ve sonra Turta Dükkanı'ndan ayrılıyorum.

-

Ayın ışığı ve birkaç (ama yeterli olmayan) sokak lambası dışında dışarısı tamamen karanlık. Bundan bahsediyorum çünkü bu büyük bir şey. Son kasaba toplantısında, daha fazla sokak lambası takılması ya da kasaba meydanının her iki tarafına hız tümseği eklenmesi oylamaya sunuldu ve elbette kasabada kimse istemese de hız tümseği kazandı. Harriet'in oyların sayımından sorumlu olması hiç de şaşırtıcı değil ve oyları kurcaladığı iması çok *ağır*.

Harriet'in manipülasyonu etrafında dönen söylentilere hiçbir zaman katkıda bulunmadım çünkü kimsenin arkasından iftira atıldığını görmekten hoşlanmıyorum. Ama şimdi, karanlıkta Will'i ararken ve onu göremezken

fazladan bir sokak lambasının yardımı olmadan, marketin camlarına kalın kırmızı harflerle *It Was Harriet!* yazmaya hazırım.

"Will?" Etrafıma bakınırken gecenin bayat havasına doğru fısıldıyorum. "*Williamson!*" Onu hiçbir yerde göremiyorum. Onu sadece hayal etmediğime eminim. Tanrım, eğer onu sadece çaresizce görmek istediğim için hayal ettiysem, karasevdanın bambaşka bir seviyesine ulaşmış olacağım. Çünkü evet, en azından artık bunun Will'e aşık olmaktan öte bir şey olduğunu kabul edebilirim.

Ondan
hoşlanıyo
rum. Hem
de çok.

Kendime istemediğimi söylemeye çalışıyorum ama istemediğimi söyledikçe gözleri daha parlak görünüyor hafızamda. Buharlı kitaplarımı okurken yüzünü daha çok hayal ediyorum, geceleri bana sarıldığını daha çok hayal ediyorum. Aslında, geçen geceki öpüşmemizden sonra, bana sarılmasından çok daha fazlasını hayal ediyorum.

"Will! Neredesin-"

Dar bir sokaktan bir el fırlıyor ve beni içeri çekiyor. Daha onu görmeden Will olduğunu anlıyorum çünkü tenim onun elinin hissini ezberlemiş. Avuçlarının üstündeki ince nasırları ve elinin benimkini yutuşunu. Bir de kokusu var. O kadar belirgin ki, sanki çamaşırlarını okyanusta yıkamış gibi. Biri gözlerimi bağlayıp beni döndürse ve insanlarla dolu bir odaya salsa, yine de onu bulabilirim.

Ara sokağa iniyorum, onunla göğüs göğüse. Karanlıkta bile gülümsemesini görebiliyorum.

"Merhaba, Annie Walker," diyor ve eliyle saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. Sıcak bir heyecan midemde bir kasırga gibi dönüyor. Tekrar onun yanında olmak çok güzel. Kollarımı ortasına dolamak istiyorum. Yüzümü boynuna bastırmak istiyorum. Bacaklarımı onun etrafında kenetlemek ve bırakmamak istiyorum.

Onun yerine burada durup ona bakıyorum. "Merhaba, Will Griffin."

"Günün iyi geçti mi?" diye sorar ve özenli soru şok eder

Ben.

"Buldum. Sanırım sonunda Amelia'nın
gelin buketleri."

Parmakları çenemde gezinirken kaşlarını kaldırıyor.

"Ve?" "Pembe bir patlamaya ihtiyacı vardı."

"Pembe her zaman cevaptır," diyor sesinde dudaklarını yalamak istememe neden olan bir sertlikle. Bana neler oluyor böyle? Bu kadar arzu ve heyecan dolu bu kadın da kim? Şaşırtıcı olan şu ki, sanırım Will'den istesem bana izin verirdi. Daha iyi bir aç yalamam için ağzını indirirdi çünkü bu onun için bir şey ifade etmezdi. Tüm bunlar benim için yeni ve heyecan verici olabilir ama onun için ara sokakta bir kadını öpmek muhtemelen bir Cumartesi gecesi için normal olurdu. Ve ben de bunu hatırlasam iyi olur.

"Bu gece ne yapıyoruz?"

Muzipçe sırtıyor ve mavi-gri gözleri parlıyor. "Her zaman yapmak istediğin ama yapmaktan korktuğun bir şey."

Karnım gerildi. "Yani..."

"Sonunda bu gece dövmeni yaptırıyorsun."

"Ne?!" İçgüdüsel olarak ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Hayır. Bunu yapamam."

"Yapabilirsin." Uzanıp elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve vücudum hemen yumuşuyor. "Şehrin hemen dışında gerçekten iyi görünen bir ressamdan sana randevu aldım bile. Ve tüm zaman boyunca seninle olacağım. Kendine güven. Çiçek istediğini söyledin - hadi şu lanet çiçekleri alalım, Annie." Elim avucunun içine alıp bileğimi ağzına götürüyor ve avucumun altındaki hassas deriye şefkatli bir öpücük bırakıyor. Onun bu kolay şefkati beni sevindirdiği kadar şaşırtıyor da.

"Bunu yapabilirsin. Eğer istersen..."

İstiyorum. Gerçekten istiyorum.

Normalde bunu düşünmek için zamana ihtiyacım olurdu. Artıları ve eksileri tartar, önce kardeşlerimin fikrini alır ve sonunda tamamen vazgeçerdim. Ama şimdi dürtülerimi takip ederek kendimi bulmaya çalıştığım bu deneye kendimi adadım. Ayrıca hala aktif olarak bir koca arıyorum ve gerçekten ihtiyacım olan şeyin bu olması ihtimaline karşı flört becerilerimi geliştiriyorum. Cevap bu yollardan birinde yaşamak zorunda, o zaman neden ikisini de denemeyelim, değil mi?

Nefes alıyorum ve gülümsüyorum. "Hadi gidelim."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama kıkırdayarak beni geri çekiyor. "Şimdi gitmemize gerek yok. Seni kardeşlerinle geçireceğin zamandan alıkoymak istememiştim. Git ne yapıyorsan bitir, sonra gideriz."

"Bir kalp turnuvası için bensiz de idare edebilirler. Bu gece seninle spontane olmak istiyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Will

Annie'nin dövme salonunun önünde tereddüt etmesini bekliyordum. Pek dost canlısı bir yere benzemiyordu ama elli millik bir yarıçap içinde seçenekler çok azdı.

Roma'da. Neyse ki, Google'a göre en yüksek puan alan salon, sadece yirmi dakika uzaklıktaki bu salondur.

Annie kamyonetini kullanmama izin verdi ve sandığımdan çok daha fazla keyif aldım. İnsanların neden bu benzin canavarlarına bağımlı olduklarını şimdi anlıyorum. Etrafında çıkıntılar olan eski bir deri Ford direksiyonun verdiği his, yeni ve pürüzsüz bir direksiyondan çok daha tatmin edici. Hele bir de direksiyonda kolunu camdan dışarı sarkıtmış ve siz sürerken saçları yüzünde uçuşan sarışın güzel bir kadın varsa daha da iyi.

Güvenli değil ve buna göz yummuyorum ama o bakmıyorken fotoğrafını çektim.

Salona geldiğimizde kamyoneti park ettim ve Annie'ye baktım, yüz ifadesinde biraz endişe görmeyi bekliyordum. Daha fazla yanılmış olamazdım. Gözlerimin ona dikilmesine bile zaman kalmadan dışarı fırladı.

"Hadi," diyor, heyecanla beni ileri doğru sallıyor. "Neden bu kadar yavaş hareket ediyorsun?"

Kamyonetin kapısını kapattım ve onunla kaldırımda buluştum. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Aydınlatılmış salona bakarak ve bunu kışkırttığım için bir pişmanlık hissederek soruyorum. Neden olduğundan bile emin değilim. Annie'nin tüm yumuşaklığıyla oraya girip sonsuza dek mürekkepleneceği düşüncesi birden kendimi aşırı korumacı bir anne gibi hissetmeme neden oldu. Bu da ne böyle? Hayatımda hiçbir seçimi fazla düşünen biri olmadım. Orduya katıldım.

Süt almak için bakkala gittiğimde asker toplama çadırı ön tarafa park edilmişti, Tanrı aşkına.

Yine de... Annie'yle birlikte olmak bir kez olsun temkinli olmamı sağlıyor. Elimde değerli bir şey tutuyormuşum ve onu düşürmek istemiyormuşum gibi bir his var içimde. Koruyucu hissediyorum. Hatta sahiplenici.

Annie gülüyor ve spekülatif bir şekilde bana bakıyor. "Evet! Çok eminim. Hadi gidelim."

İronik bir şekilde Annie elimi tutuyor ve beni arkasından sürüklüyor. Salona giriyoruz ve eski kokuyor. Dövmelerimi yaptırdığım güncel, modaya uygun ve temiz yerlere hiç benzemiyor. Burası baştan aşağı bir taşra salonu ve kim bilir sandalyelerinden birinde otururken ne tür bir hastalığa yakalanabilir? İğneleri sterilize edilmiş mi? Bu sanatçı ne kadar zamandır bu işi yapıyor?

Annie'nin bunu yapmasına izin veremem.

"Bir daha düşündüm de, neden bekleyip şehirde bir yere gitmiyoruz?"

Motorcu sakallı iri yarı bir adam köşeden gelmeden önce bana kaşlarını çatmak için sadece bir saniyesi vardı. "İçeri mi giriyorsun?"

"Evet, efendim!" Mutlu bir şekilde cıvıldıyor ve ben de hemen elimi onun elinin etrafında daha sıkı kenetliyorum. Vücudunu sonsuza dek işaretlemek üzere. Benim yüzümden. Kesinlikle vücuduna yaklaşmasını istemediğim bir adam tarafından. Şunun pençelerinin büyüklüğüne bak.

Daha önce hiç kötü örnek olmanın ağırlığını hissetmemiştim. Aslında normalde bundan zevk alırım. Ama Annie'nin yumuşak teninin mükemmel boş tuvaline bakarken ve onun hayatının geri kalanında nefret edebileceği bir dövmeyle sıkışıp kaldığını hayal ederken değil. Hepsi benim yüzümden oldu.

"Beni takip edin," diyor adam ve sesinde hiç şefkat yok. Karşısındaki kadının ete kemiğe bürünmüş bir güneş ışığı olması umurunda değil. Sırf kadın ona gülümsedi diye canını iki kat daha fazla yakacakmış gibi görünüyor. Annie neden korkmuyor? Ben korkuyorum ve yirmi saatten fazla dövme yaptırdım. Bu gece acı çekmesine izin veremem.

Annie onun peşinden gidiyor ve ben onu geri çekiyorum. Etrafımda dönüyor ve neredeyse göğsüme çarpıyor, yumuşak kokusu duyularıma doluyor ve bu iğrenç yerle mükemmel kontrastını gösteriyor. "Neyin var?"

"Bu bir hata."

"Ne?" diye soruyor gülerek. "Hayır, değil. Bu en iyi fikirdi. Bunu düşünmene çok sevindim."

Çekiniyorum. "Aynen öyle. Ben düşündüm. Dövme senin fikrin olmalı. Seni yapmaya zorladığım bir şey değil."

"Ama beni itmiyorsun." Elimi sıkıca tuttuğu yere bakıyor. "Şu anda aslında beni geride tutuyorsun."

"Hadi gidelim," diyorum, bakışlarımı onun omzunun üzerinden bir sigara çıkarıp yakan iri yarı adama kaydırarak. "Ondan dövme yaptırmak istemezsin. Hadi, seni başka bir gün Nashville'e götürüp dövmeci arkadaşşıma götüreceğim. Bir hafta sonu geçirebiliriz." Sesim çaresiz geliyor ve neden bilmiyorum.

Annie'nin yüzü bana doğru eğildi. Gözlerinde ondan daha önce hiç görmediğim bir kararlılık ve uyarı parlıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve kalbim hızla çarpıyor. Ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Göğsümü dürttü. "Sakın cüret etme Will."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu anda neler olduğunu görüyorum. Bana diğer herkes gibi davranıyorsun. Sanki bunun için fazla hassas ve tatlıymışım gibi. Ve seni uyarıyorum... Yapma. Herkesle başa çıkabilirim ama seninle değil. Sen asla."

Ve bir anda endişelerim eridi. O haklı. Ve benim fikrimin onun için herkesten daha önemli olduğunu duymak... Kahretsin, bana dövme tabancasını verin ve bunu kendim yapayım. Bu gece tüm hayallerinin gerçekleşmesini tek başıma sağlayacağım. Seyahat etmek mi istiyor? Hadi gidelim. Everest Dağı'na mı tırmanmak istiyor? Malzemeleri ben alırım.

Annie'nin saçlarını kulağının arkasına itiyorum. "Git dövmeni yaptır, Annie."

"Teşekkür ederim," diyor, kendisiyle o kadar gurur duyuyor ki neredeyse parlıyor. "Ve aslında, sanırım burada kalmanı istiyorum."

Endişe geri döndü.

"Hayır. Seninle oraya geliyorum."

Damarlarımda sıcaklık spirali gönderen şımarık bir kaş kaldırıyor. "Başka şekilde ifade edeyim. Oraya tek başıma gideceğim ve alacağım şeyle seni şaşırtacağım. Hikayenin sonu, Will Griffin."

Yumruğumu yanımda sıkıyorum ama kızgın olduğum için değil. Çünkü o eli tutup çenesini kavramaktan ve çılgınca bir öpücükle ağzını almaktan kendimi fiziksel olarak alıkoymam gerekiyor. Hiç bu kadar güçlü bir dürtü hissetmemiştim. Bu kadar yoğun bir çekim.

Annie her gün yeni bir katmanını ortaya çıkarıyor ve lanet olsun ki her birini daha çok sevmiyorum.

Annie'nin mükemmel kıcının benden uzaklaşmasını izlerken geri çekilip gülümsemekten başka çarem yok.

-

Otuz dakika sonra ayak sesleri duydum. Başımı kaldırdığımda Annie'nin hızla yanımdan geçip ön kapıdan çıktığını görüyorum. "Gidelim," dedi çabucak. "Arka tarafta ödedim."

Bu da ne böyle?

Onu takip ediyorum, yakalamak için adımlarımı hızlandırıyorum. "Annie! Dur bakalım.

Ne oldu?"

Cevap vermiyor. Kamyonetinin kapısını iterek açıyor ve kapıyı arkasından çarparak içeri atlıyor.

Neredeyse sürücü tarafına koşup içeri atlayacağım. Kafamda en kötü senaryolar uçuşuyor. Ve sonra ona tam olarak bakmak için döndüğümde ve onun buruşuk ifadesini gördüğümde, öfke ve hiddet beni ele geçiriyor.

"O pislik sana ne yaptı? Seni incitti mi? Uygunsuz mu davrandı? Onu öldüreceğim!" Elimi kapının mandalına koyup açmaya hazırlandığımı söylüyorum. Annie benden önce gömleğimin arkasını çekiştiriyor.

"Durun. Grady yanlış bir şey yapmadı. Çok nazikti ve gelecek ay altı yaşındaki kızının prenses doğum günü partisi için çiçek sağlayacağım."

Sadece biraz rahatlıyorum çünkü şimdi Annie'nin yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzülüyor ve istemeden de olsa buna ben neden oluyorum. Onu bu gece bunu yapmaya ben ittim. Pislik olan benim.

"O zaman neden oradan hışım la çıktın?"

Buğulu mavi gözleri ilk kez bana kayıyor ve hüzünle gülümsüyor. "Ağlayabilmek için kamyonete gitmem gerekiyordu."

"Dövmeden nefret ettiğin için mi?"

Gülümsemesi genişliyor, gözlerinde iri yaşlar birikiyor. "Hayır. Çünkü onu çok seviyorum ve onu aldığım için kendimle gurur duyuyorum. Bunu gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim Will."

Omuzlarımdaki gerginlik azalırken nefesimi dışarı veriyorum. Yani bu Annie için o kadar da kötü bir şey değil miydi? Aslında iyiydi. Bu mantığın içine daha fazla dalmak istiyorum ama bunun güvenli olmadığına karar veriyorum. Sonunda yapmamam gereken sonuçlara varabilirim.

Elimi Annie'nin çenesine koyuyorum ve kıkırdayarak yanağındaki yaşı siliyorum. "Şu anda senin için cinayet bile işleyebilirdim."

"Bunu takdir ediyorum," diyor o da gülerek.

İkimiz de gülüyoruz ve o ağlıyor ve ben bu tür bir duyguyu başka hiç kimseyle yaşamadım. Çok kırılgan ve savunmasız. Bunu onunla yaşayan ben olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Ve aynı zamanda bunun için ağgözlüyüm.

"Şimdi görebilir miyim?" Bakışlarımı bileğine indirerek soruyorum. Ama orada hiçbir şey yok.

Başını sallıyor ve koltuğunda benim için biraz uzaklaşıyor, uzun saçlarını topluyor ve bir omzunun üzerinden çekiyor. Sonra gömleğinin yakasını aşağı çekip güzel çıplak omzunu ortaya çıkarınca nefesim kesiliyor.

Çıplak omzunda gördüğüm en şirin küçük dövme vardı.

"Bir kitap aldım," diyor, sesi sanki bir milyon dolar kazanmış gibi çıkıyor. "Konuştuğumuz çiçekleri alacaktım, ama sonra çiçeklerin hep annemin hayali olduğunu fark ettim - özellikle benim değil, her ne kadar benim için iyi sonuç vermiş olsa da." Duraklıyor ve ben de sayfaları rüzgâra kapılmış gibi dalgalanarak açık duran bir kitabın ince çizgilerine hayran kalıyorum. "Kendim için özel bir şey istedim. Sadece bana."

Annie'nin omzunu bana doğru uzatmış duruşunu görünce gülümsüyorum - kamyonun dışındaki sokak lambasının silüetini oluşturduğu profil. Ve yumuşak ağzı nazik bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bu anı asla unutmayacağım. Ve daha önce

Kendimi durdurabiliyorum, öne doğru eğiliyorum ve dövmesinin hemen yanındaki teni öpüyorum. Annie nefesini içine çekiyor ve teninin dudaklarımdaki hissini ezberliyorum, bir kadeh pahalı viski kadar pürüzsüz ve yakıcı. Onun her santimetrekaresini öpmek istiyorum. Omzunun altını yalamak istiyorum. Boğazının kenarından yukarı doğru, ağzını bulana kadar öpmek istiyorum ve orada oyalanacağım, o kadar derinlemesine okşayacağım ki dudaklarımız daha sonra acıyacak.

Elimde olsaydı, bu sıcak, tatlı, yufka yürekli kadını kucağıma çeker ve ona ne kadar hayran olduğumu gösterirdim. Onun vücuduna tapardım.

Onun yerine geri çekiliyorum ve gömleğini yavaşça omzunun üzerinden yukarı çekiyorum. "Bu mükemmel, Annie."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Will

’ Bugün çiftçi pazarındayım ve iki nedenden dolayı bundan memnun değilim. Birincisi, çok fazla insan var. Bu tür yerler -açık- Sonsuz sayıda giriş ve çıkışı olan hava mekanları benim kabusumdur. Bilet gerekmiyor, bu yüzden Amelia'nın takipçilerinden hiçbirinin burada olmayacağından emin olmak için katılan herkesi kontrol etmemin bir yolu yok. Ama yüzlerini ezberledim ve gittiğimiz her yerde onlardan herhangi bir iz var mı diye araştırıyorum. Noah gibi o da şapka ve güneş gözlüğü takıyor ama saplantılı hayranları yine de onun olduğunu anlayacaktır. Aslında, sağında bir metre ileride sırt çantalı bir adam var. Onu üç kez fark etti. Kimse ona zarar vermek için burada olmasa bile, dikkatli olmazsak bu tür kalabalık yerler bir anda hayran kalabalığına dönüşebilir.

Sırt çantalı adamı sevmedim.

Burada olmak istemememin ikinci nedeni ise Annie'nin çiçekçi dükkânı için stant açacak olması. Amelia'nın gelip onu desteklemek istemesinin tek nedeni bu ve o kadın bugün ihtiyacım olmayan dikkat dağıtıcı şey. Bunu hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda uzun vadeli olarak söylüyorum.

Şu anda tüm irademi işime odaklanmak için kullanıyorum ve bu bir işkence. Tıpkı son zamanlarda Annie'nin yanımda olduğu her saniye gibi. Dövmesini yaptırdığından beri onu sadece bir kez gördüm. Amelia ve ben şehirdeydik ve o The Pie Shop'ta Noah'ı ziyaret ederken, Annie'yi görmek için yan taraftaki çiçekçiye girdim. Ben olduğumu fark ettiğinde gözleri parladı ve şimdi korkarım bu görüntüyü hayatımın geri kalanında bir döngü halinde tekrarlayacağım.

Onu hayatımda su gibi akıp giden diğer tüm kadınlarla aynı kategoriye koymaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. O hızla

Benim için özel bir hale geliyor, tıpkı asla kaybetmemek için güvenli bir yere koymak isteyeceğiniz nadir ve değerli bir şey gibi.

Bu yüzden bugün ona bakamıyorum. Gözlerimin etrafıma odaklanıp uyanık kalması gerekiyor.

Sonra Annie kabinden kıkırdıyor ve gecenin içindeki lanet bir siren sesi gibi ona doğru dönüyorum. Bakışlarım öylece kalıyor ve birini görmenin bile nasıl bu kadar iyi hissettirdiğini anlamıyorum. Tanrım, çok güzel. Bugün tulum giymemiş -ki bu garip bir şekilde hayal kırıklığı yaratıyor- ama onun yerine bir çift yıpranmış kot pantolon ve üzerinde dükkanının logosu olan beyaz bir tişört giymiş. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve burası çok nemli olduğu için birkaç küçük tutam dökülüp boynuna yapışmış.

Çok iyi görünüyor. Ve sesi de güzel.

Ve uzun zamandır ilk kez, keşke burada sıkışıp işimi yapmasaydım diyorum. Orada, onun yanında olmak istiyorum. Gününün nasıl geçtiğini ve eğlenip eğlenmediğini bilmek istiyorum. Dövmesinin nasıl iyileştiğini ve bugün losyon sürmeyi hatırlayıp hatırlamadığını. Dudaklarımı onun parıldayan boynuna değdirmek ve tenindeki teri tatmak istiyorum. Ama yapamam, çünkü hem böyle bir ilişkimiz yok hem de şu anda görevdeyim.

Ama kafamı çevirip öğleden sonra ona bir daha bakmamaya karar vermeden önce telefonumu çıkarıp kabinin arkasında gülerken fotoğrafını çekiyorum. Tüm bu fotoğrafları biriktiriyorum ve şehirden ayrıldığımda ona göndereceğim çünkü bu kadın güzel fotoğraflara sahip olmayı hak ediyor. Ona gönderdikten sonra telefonumdan sileceğim. Sileceğim. Gerçekten sileceğim. Ayrıldıktan sonra onları saklamam için hiçbir neden kalmayacak çünkü hayatıma devam edip normal yaşantıma döneceğim. Annie'yi özlememe izin vermeyeceğim. Özlemeyeceğim.

Telefonumu cebime koyup Amelia'yı izlemek için döndüm ve... Kahretsın.

Onu gözden kaybettim. Noah'la birlikte ürün standının yanında duruyordu ve şimdi gitmiş, Noah da Annie'nin yanında. Sırt çantalı adam nerede? O da gitti. Gözlerim etrafı tararken adrenalin içime işledi.

Güneş gözlüklerimin arkasından kalabalığı izliyorum. Yüzümü nötr tutuyorum ve içimde daireler çizip en kötü senaryoları düşünmeme rağmen rahat bir tavır sergilemeye çalışıyorum. Ama ihtiyacım olan son şey bizi izleyen birinin onun izini kaybettiğimi anlaması.

Birden sırtıma bir yumruk yedim. Arkamı döndüm ve Amelia'yı buldum. Rahatlayarak iç çekmekle gözden kaybolduğu için onu azarlamak arasında kaldım.

"Bugün neden bizden bu kadar uzakta duruyorsun?" diye soruyor elleri kalçalarında.

Nefesimi düzene sokuyorum ve tekrar etrafa bakıyorum. Her zaman çevreyi kollarım. Az önce bir anlığına aklımı kaçırdım ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. "Lütfen seni her zaman görebileceğim bir yerde durur musun?"

Kaba ses tonumu fark eden Amelia'nın kaşları havaya kalkıyor. "Elbette. Ama biliyor musun? Gelip bizimle takılsan beni takip etmek çok daha kolay olurdu."

Dişlerimi birbirine vurmaktan kaçınıyorum. "İşimi bu şekilde etkili bir şekilde yapamam."

"Neden benimle bir robot gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü," diyorum tekrar etrafa bakarak. "İş üstündeyim. Şu anda benimle konuşmamalısın bile. Dikkat çekeceksin." Benim iki modum var. Eğlenceli ve ciddi. Sosyalleşmeyi, flört etmeyi sevmeme ve Annie'nin standında herkesle takılmanın her saniyesinden kesinlikle keyif alacak olmama rağmen, çalışıyorum ve bu nedenle tamamen ciddiyete bağlıyım.

"Roma, Kentucky'deyiz Will. Neredeyse sıfır tehdit var."

"*Pratik* olarak buradaki anahtar kelime. Yönetiminiz tehdidin sıfır olduğunu düşünseydi beni işe almazdı."

Amelia iç geçirir. "Gel biraz bizimle takıl. Hepimiz oradayken senin bu kadar uzakta durman bana garip geliyor."

"Neden garip hissedesin ki? Böyle yerlerde her zaman böyle çalışırız."

"Evet, ama... artık işler farklı."

Ah-şimdi anlıyorum.

Amelia'ya sertçe bakıyorum ve sonra uzaklaşıyorum. "Senin için endişeleniyorum Amelia. Roma'ya geldiğimden beri birdenbire farklı bir insan olduğum yanılsamasına kapılmış gibisin. Ama ben hala tam olarak benim - serbest bırakılıp yeni bir yere gönderilene kadar işini yapan bir EPA. O yüzden lütfen oraya geri dön ve nişanlınla takıl, bir daha da sığışma."

"Bugün huysuzsun."

Evet, bugün huysuzum. Huysuzum çünkü hayatımda ilk kez bir işi berbat ettim. Ve bundan hiçbir şey çıkmamış olsa da olabilecek her şeyin farkındayım. En kötüsü de bu öfkeyi Annie'ye yansıtmak için elimden geleni yapıyorum, öyle ki onun fikrinden iğrenip uzaklaşmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Bunun yerine daha da huysuzlanıyorum çünkü şimdi daha da fazla odaklanmam ve oraya gidip onu döndürüp karpuz pembesi ağzını öpmemem gerekiyor.

Büyük bir parçam bundan sonra da böyle olacağından endişeleniyor. Roma'dan ayrıldığımda dikkatim bulunduğu yer ile Annie'nin ne yaptığını merak etmek arasında mı kalacak? Bunun olmaması gerekiyordu. Bir şeyler hissetmemem gerekiyordu. Daha önce hiç hissetmedim.

Yararsız bir şekilde, kardeşimin sözleri kafamın içinde uçuşuyor: "Başka bir şey yapmak için çaresizim." Bahsettiği şey bu muydu? Bedenimin onunkine duyduğu bu yoğun çekim gücü? Elbette bu sadece bir arzu ve sonunda seks yaparsak ortadan kalkacaktır. Öyle değil mi?

Ama ya öyle değilse? Ya Annie hakkında hissetmeye başladığım şey yüzünden kardeşimi azarladıysam?

"Ayrıca bu muhtemelen Annie'yi birkaç gün boyunca görebileceğin tek zaman," diye ekliyor Amelia, sanki kolundan bir as çıkarıp masaya fırlatıyormuş gibi. Ona baktığımda yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var.

"Neden?"

"Yarın üç günlüğüne Los Angeles'a gidiyoruz çünkü birkaç televizyon röportajı için yer ayırttım. Sana dönüş yolunda söyleyecektim ama şimdi söylemem gerektiğini düşündüm çünkü-"

Sırt çantalı adamın yaklaşmasıyla bölündük. Hemen Amelia'nın etrafından dolanarak yaklaşmasını engelliyorum. "Yardım edebilir miyim?"

Sen?"

Gözleri gergin, arkamdaki Amelia ile yansıtıcı gözlüklerim arasında gidip geliyor. Çenemi dikleştirip omuzlarımı dikleştiriyorum, vücut dilini okuyorum ve gerekirse onu alt etmenin sekiz farklı yolunu zihnimde haritalandırıyorum. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir fotoğraf çekebilir miyim diye merak ediyordum-"

"Bugün fotoğraf çektirmek için müsait değil," diyerek sözünü kesiyorum.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Hayır... özür dilerim. Onu kastetmemiştim. Seni kastetmiştim. BuzzFeed makalesini gördüm ve senin... yani yüzünün büyük bir hayranıyım." Kızardı.

Arkamda Amelia'nın bir kahkaha attığını duyuyorum. Bu beklenmedik bir şey.

"Teşekkür ederim, gururum okşandı ama reddetmek zorundayım. İyi günler dilerim."

"Anlıyorum." Uzaklaşmak için dönüyor ve sonra kısa bir süre dönüyor. "Uzaktan samimi bir fotoğraf çekebilir miyim?"

Amelia etrafıma bakıyor. "Evet, ama lütfen onu sadece soldan çek, çünkü o iyi tarafı. Dövmelerin resimde olması lazım."

Amelia'ya yavaşça bakıyorum. O gülüyor. Dostum bu anı fotoğraf çekmek için kullanıyor ve sonra koşarak uzaklaşıyor.

"Eğer şu anda sizi korumakla görevli olmasaydım..."

Amelia bana tüm dişlerini gösteren küçük sarı gülen emoji'ye eşdeğer bir gülümseme veriyor. "Artık büyük tehdit etkisiz hale getirildiğine göre Annie'ye merhaba diyebilirsin gibi görünüyor."

Burnumdan uzun ve yavaş bir nefes alıyorum ve bedenimi tekrar kalabalığa doğru çeviriyorum. "Çöpçatanlık yapmayı bırakmalısın, Amelia. Sadece hayal kırıklığına uğrayacaksın. Ayrıca," diyorum batı ve güney girişlerini tarayarak, "üç gün hiçbir şey değil. Gitmeden önce onunla konuşmamı isteyerek senin güvenliğini tehlikeye atmam için kesinlikle yeterli değil."

Ama o gece hava karardıktan sonra Mabel's Inn'den gizlice çıkıp Annie'nin evine gitmem için yeterli oldu - kamyonetimi yan yolda bırakıp çimenlerin arasından geçerek penceresine ulaştım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Annie

A Pencere­mend­en hafif tıkırtılar geliyor. İlk başta içeri girmeye çalışan bir böcek olduğunu düşünüyorum, ama sonra tekrar tekrar oluyor ve her seferinde biraz daha yükseliyor.

Zaman. Pencereye gidip perdelerin arasından bakıyorum ve sonra elimle bir çığlığı bastırıyorum. Pencere­min dışın­da bir adam var. Ama sonra mavi-gri gözlerini, kara kaşlarını ve parmağını dudaklarına götüren dövmeli elini fark ediyorum. Bu William Griffin.

Gecenin onunda neden pencere­min önünde? Daha da kötüsü, muz desenli pijamalarımı giymişim. Beni böyle göremez. Yine de başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

Sessizce pencere­nin kilidini açıp kaldırıyorum. Cırcır böceklerinin sesi, nemli yaz gecesinin hissi ve bana yönelen tehlikeli gülümseme bir araya gelerek bunun hayatımın en güçlü anısı olmasını sağlıyor.

Will fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Merhaba," dedi. "İçeri girebilir miyim?" Bunu sanki kapımın önünde duruyormuş gibi soruyor - gayet normal. Şapkanızı ve ceketinizi almama izin verin, efendim.

"Evet, elbette, içeri gel." Geri çekiliyorum ve bir bacağını kolayca pencere pervazına bırakmasını, uzun gövdesini katlamasını ve başını pencere­nin altına eğmesini hayretle izliyorum. Vücudunun geri kalanıyla manevralar yaparak odamda benimle birlikte durana kadar ilerliyor.

"On altı yaşındayken bunun daha kolay olduğunu hatırlıyorum."

Gözlerim büyüdü. "On altı yaşındayken pencereden mi gizlice girdin?" "Girmedin mi?" Sonra gözleri pijamalarımaya kaydı ve sırtışı genişleyerek bu sorunun cevabını onun için doğruladı. "Her yerinde muzlar var pijamaların."

Boğazımı hafifçe temizliyorum ve hayatımdaki tüm seçimlerimden pişmanlık duyuyorum. "Ah, evet.

Misafir beklemiyordum, o yüzden her zamanki gibi yatmaya hazırlandım."

Ağzına küçük bir gülümseme dokunuyor ve sonra uzanıp kelebek elinin parmakları arasında kolumun kenarını sıkıştırdığında nefesim kesiliyor. "Her zamanki muz desenli pijaman mı?" Bunu kötü bir şekilde söylemiyor. Her şeyden çok merak ediyor.

"Tam adım Annabell. Bu yüzden kardeşlerim bana Anna-muz der. Muz temalı pijamalarla dolu bir çekmecem var." Ve iç çamaşırları. "Aslında sahip olduğum tek pijama türü bu. Acınası bir durum mu? Hepsini yakmalı mıyım?"

Muzlu pijamalarımı her zaman sevmişimdir. Genel olarak olduğum kişiyi seviyorum ama burada Karanlık ve Gizemli Bay Tattoo'nun önünde dururken kendimi savunma ihtiyacı hissediyorum. Bunun yetişkin bir kadın olarak yaşamak için tuhaf bir yol olup olmadığını sorguluyorum.

Will, başparmağını kolumun kumaşı üzerinde nazikçe ileri geri sürerken, sanki şaşkınlık içinde kalmış gibi bana bakıyor. Arada bir başparmağı bileğime değiyor ve kendimi statik elektriğin fiziksel tezahürü gibi hissediyorum.

"Anna-banana," diyor Will sessizce. En azından bir kez takma adımı denemeden edemedi. Gözlerini bana dikey ve gözlerinde zorlayıcı bir dürüstlük görüyorum. "Bana söz ver, kendinle ilgili neyi değiştirmeye karar verirsen ver, bu onlardan biri olmayacak."

Rahat bir nefes aldım ve yüzündeki ciddi ifadeyi fark etmeden önce güldüm. Çok ciddiydi. Zerre kadar gülmüyor. Bu muzları giymeyi asla bırakmayacağıma söz vermemi istiyor. Sırada bir sözleşme mi var?

"Tamam, bende kalsın." Garip bir şekilde, içimde bir şeyler normalde diğer insanların yanında yapamadığım şekilde rahatlıyor ve sakinleşiyor. Ve sonra sordum, "Burada ne yapıyorsun? Ve... buranın benim odam olduğunu nereden biliyorsun?"

Will gömleğimin eteğini bırakıyor ve geri çekiliyor. "Ben yapmadım," diyor çarpık bir sırıtışla. "Evdeki diğer tüm odalar karanlıktı, ben de şansımı önce bunda deneyeyim dedim. Bu bir kumardı."

"Burası Emily ya da Maddie'nin odası olsaydı ne yapardın?"

Omuz silkiyor. "Sarhoş ve kaybolmuş gibi davranırdım."

Gülüyorum. "Bunu gerçekten düşünmüşsün."

"Her zaman hazırlıklı ol, benim sloganım bu."

"Sizinki derken de izci sloganını kastediyorsunuz."

"Duyduğum yer orası mı?" Odamda kendini evinde hissetmek için arkasını dönmeden önce şüpheli bir düşünme sesi çıkarıyor. Bu konuda hiç utangaç değil, sanki buranın sahibiymiş gibi etrafta dolaşıyor. Belki de bu, Amelia'nın girmesine izin vermeden önce her yeri süpürmeye ve her santimini incelemeye alışkın olan koruma tarafıdır. Garip bir şekilde, bu dört duvarın içindeki her şeyi tembelce incelerken onu izlemenin eğlenceli bir yanı var.

"Odan çok güzelmiş," diyor usulca. Dizlerimin bağı çözülüyor çünkü onun ağzından çıkan *güzel* kelimesi en cazip yan yana geliş gibi geliyor. Son derece hassas ve masum; bu da onun dünyevi ve tehlikeli görünümüyle güçlü bir şekilde çelişiyor.

Titreme kollarımda dans ediyor ve bunun için geceyi suçluyorum. Şu anki samimiyetin sorumlusu karanlık ve sessizlik. Havadaki yükten ve tam nefes alamamaktan. Midemde dönüp duran ve burada kesinlikle işi olmayan sıcaklık için. Bunların hiçbirini Will yapmıyor, bu sadece bilim. Ya da biyoloji. Ya da... fizik. Will dışında herhangi bir konu!

Yan masamdaki çiçek demetini koklamasını, yatağımın ucundaki pelüş battaniyenin üzerinde parmaklarını gezdirmesini, şifonyerimdeki bibloları alıp yakından incelemesini ve sonra yavaşça yerine bırakmasını izlerken büyüleniyorum. Çok dokunsal. Hayatı boyunca dokunduğunu ve hissettiğini hayal ediyorum, oysa ben genellikle ellerimi şu anda oldukları yerde tutuyorum - arkamda, odanın köşesinde tek başıma.

Ama sonra Will şifonyerimin üzerindeki çerçeveli fotoğrafı alıyor - annem ve babam ölmeden önce tüm ailemin çekilmiş son fotoğrafı - ve ayaklarım ona doğru hareket ediyor. Fotoğrafa bakıyor ve ne gördüğünü anlıyorum: Işıl ışıl parlayan iki ebeveynin önünde dizilmiş üç mutlu çocuk; ve ben, sadece üç yaşında, annemin kalçasındayım ve kamera yerine ona gülümsüyorum.

"Bu çekilen son fotoğraf."

Will omzunun üzerinden bana bakıyor ve bakışları benimkileri tutuyor. "Özür dilerim Annie."

Omuz silkiyorum. "Uzun zaman önceydi." "Ama eminim hala acıyordur."

Nefes alıyorum; sözlerinin içimden söküp aldığı ani duygu dalgasını uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onun önünde ağlamak istemiyorum. Aslında ben kimsenin önünde ağlamam. Bu yüzden göz kırpmıyorum ve tehdit geçene kadar biraz daha göz kırpmıyorum. "Bazen."

Çerçeveyi yere koydu ve bana baktı. İyi olup olmadığımı soracağından korkuyorum, ki umarım sormaz çünkü kesinlikle ağlayacağım. Ailemde genellikle teselli eden kişi ben olurum -ki açıkçası bu iyi bir şey çünkü bu rolü çok küçükken, kardeşlerim dağılırken ve ben nedenini tam olarak anlayamazken seçmiştim. Annemle babamı benden daha iyi tanıyorlardı, bu yüzden onların acılarını hafifletmek benim görevim oldu. Onlara sarılabılırdim. Daha iyi hissetmelerini sağlayabilirdim. Endişelerini artıracak hiçbir şey yapmadığımdan emin olabilirdim. Bu da benim kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ancak dinleyen ve teselli eden kişi olmanın bir yan etkisi de insanların nadiren beni dinlemeyi veya teselli etmeyi teklif etmeleridir. O kadar uzun zamandır bu şekilde yaşıyorum ki, benden istense bile kendimi ifade etmekte iyi olacağımdan emin değilim.

Tam Will'in beni duygularım hakkında konuşturacağını düşünürken, pazumu hafifçe kavıyor ve beni göğsüne çekiyor. Ve bu kadar. Soru sormak yok. Kocaman kollarını bana doluyor ve bedenim onunkine sarılıp eriyene kadar beni burada, odamda tutuyor. Onun tarafından tutulmak çok iyi hissettiriyor. Onu içime çekmek ve kalbinin göğsümde attığını hissetmek. Çok iyi.

Ve sonra dudaklarını alnıma bastırıyor ve tüm kalbim burkuluyor.

"Burada ne yapıyorsun Will?" Bunun tatlılığına daha fazla katlanamadığımda soruyorum. Çok kafa karıştırıcı.

Beni serbest bırakıyor. "Amelia'yla birlikte iş için birkaç günlüğüne şehir dışına çıkıyorum." Bu haberin beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığına şaşırdım. Ki bu çok saçma. Kesinlikle saçma.

"Ve telefon numaranın bende olmadığını fark ettim." diye devam ediyor. "Oh."

"Ve ben de bunu almam gerektiğini düşündüm..." "Yaptın mı?"

Başını sallıyor, hâlâ beni izliyor. "Olur da... öğretmenle ilgili sorularınız olursa diye."

"Doğru." Başımı salladım. Mantıklı. Çok mantıklı. "Telefonun nerede? Numaramı yazayım."

Pantolonunun arka cebinden çıkarıp bana uzatıyor. Will'in telefonunu tutmakla ilgili bir şey çok kişisel hissettiriyor. Daha önce görmeme izin verdiği her şeyden daha kişisel. Kilit ekranında bir dağ manzarası, arka planında ise bir okyanus fotoğrafı var. Bunlar belli ki maceralarında çektiği fotoğraflar ve aniden bu seyahatler hakkında her şeyi öğrenme arzusuyla dolup taşıyorum. Onu o yerlerde dururken görmek ve son varış noktasına ulaştığında yüzündeki gülümsemeye tanık olmak. Hatta belki bir tanesinde onunla birlikte gitmek.

Bunun yerine, yeni bir kişi oluşturup numaramı yazıyorum ve hızlıca telefonunu geri veriyorum. Kişi adına hafifçe kaşlarını çatıyor ve Annie Walker'ı silip Annabell ile değiştiriyor. Bunu yaptığında midemde oluşan kelebeklerin müstehcen artışını kabul etmeyeceğiz bile.

Kendimi normal hissetmek ve fiziksel farkındalıkla uğuldamamak için pencereye doğru yürüyüp tekrar açıyorum. "Tamam, artık numaram sende olduğuna göre, çekinme..." Arkamı döndüğümde Will'in ayakkabılarını çıkarıp yatağıma oturduğunu görünce sözlerim yarım kaldı "... kal."

Will başucuma yaslanmış, ayakkabılarını çıkarmış, uzun bacaklarını uzatmış ve bir bileğini diğerinin üzerine çaprazlamış. Will benim yatağımda.

İçinde. Benim. Yatağımda!

"Sorun olur mu? Kalırsam?" diyor cevabı zaten bilen bir adamın güveniyle.

Ona sürpriz yapmak ve onu kovmak isterdim. *Hayır, kalamazsın!*
Dışarı çıkın!

Evet, olmaz. Onu burada daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

"Tabii ki. Ama... neden?"

Buraya telefon numaram için geldi ve numaramı aldı. Görev tamamlandı. Yola çıkmış olmalı.

Will bana şaşkın şaşkın gülümsüyor. "Seninle takılmak için." "Tekrar ediyorum, neden?"

"Çünkü seninle takılmak eğlenceli."

Dudaklarımı birbirine bastırmak ve bakışlarımı başka yöne çevirmek zorundayım, bu yüzden masamdaki sandalyeyi çekip oturuyorum ki ruhumun bu yanıtı nasıl parladığını görmesin.

"Bütün yol boyunca orada mı kalacaksın?" diye sorar.

Onun şakacı, ışıltılı gözlerine bakıyorum. "Buralarda bir yerde değil. Sanki bir haritaya ihtiyacım varmış gibi konuşuyorsun."

"Annie." Ses tonu nazikçe meraklı. "Bir sorun mu var?"

Göz kırpıyorum ve başımı sallıyorum. *Hayır. Ben harikayım. Her şey harika demeliyim.* Başım hiç dönmüyor. Kalbim küt küt atmıyor ve avuçlarım terlemiyor. Bu tamamen normal. Will ve ben sadece takılıyoruz. Bir amacımız yok. Belirli bir antrenman yok. Sadece... iki arkadaş küçük bir odada birlikte eğleniyoruz.

"Yatağında olmam seni sinirlendiriyor, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum çünkü bunu yapmayı bırakmasına gerçekten ihtiyacım var -zihnimi bu kadar kolay okumasına. "O değil-" Yalan söylemeye kalkışmadan önce kendimi durduruyorum ve anlayacağını fark ediyorum. Her zaman olduğu gibi içimi hemen anlayacaktır. "Pekâlâ. Evet, sanırım bu beni biraz korkutuyor." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Bu işlerde iyi değilim, unuttun mu?"

"Bunların hepsi mi?"

"Evet... sosyalleşme. Arkadaşlık. Gizli gece toplantıları." Duraklıyorum ve sonra sessizce ekliyorum. "Yatağımdaki erkekler."

"Doğru. Şanslısın ki bu gece yatağında sadece bir erkek var. Diğerleri yarına kadar burada olmayacak." İkimiz de sırıtıyoruz. "Ciddiyim. Sadece ben varım. Gergin olmana gerek yok. Ama gitmemi istersen giderim. Seni asla rahatsız etmek istemem."

Bir dakika boyunca bunu düşündüm, şimdi giderse nasıl hissedeceğimi araştırdım. Kendimi onun gidişini izlerken ve sonra bütün gün uyanık yatarken hayal ediyorum.

Gece, kalmasına izin verseydim ne olurdu diye merak ediyorum. Hayal kırıklığını o kadar şiddetli hissediyorum ki sanki çoktan yaşanmış gibi. "Gitme."

Bu kelimelerin ağırlığı aramızdaki havada asılı duruyor ve durulmuyorlar. Bir fırtına gibi soruları ve imaları harekete geçiriyorlar.

Bu sefer Will'in kıvranışını izleme zevkine eriştim. Ya da muhtemelen kıvranmaya en çok yaklaştığı anı. Yutkunuyor, hafifçe boğazını temizliyor ve sonra gözlerini başka yöne çevirip arıyor. Ne yazık ki gözleri yatağımın üzerinde açık bıraktığım kitaba takılıyor. Kitabı eline aldı ve dehşete kapıldım, tam önümde okumaya başladı. Bu kabul edilemez. Çünkü o geldiğinde okuduğum sayfada ne yazdığını biliyorum: çiftin ilk öpücüğü. Ve bu kulağa hoş gelebilir, ama bu sadece daha önce hiç tarihi aşk romanı okumadıysanız geçerlidir.

Bu öpücüğün geleceğini biliyordum ve okumadan önce yatakta rahat ve konforlu olmak istedim, bu yüzden kitabı bıraktım ve üstümü değiştirmek ve dişlerimi fırçalamak için kalktım. Ve şimdi Will benden önce okuyor. Ya gerçekten hararetlirse? Ya müstehcen konuşmalar varsa? *Aman Tanrım, ya başka şeyler de varsa?*

Dikkatini dağıtmak için gizli bir yol bulmalıyım. Gerçekten sıradan ve kolay bir şey, böylece kitabı bırakır ama şüphelenmez.

"Okumayı kes!"

Ağzımdan kaçtı. Süper.

Gerçekten ihtiyatlı.

Will'in gözleri bana kayıyor ve sonra yüzüne artık çok iyi tanıdığım bir sırıtma yayılıyor. Parmakları kapağı biraz daha sıkı kavırıyor. "Neden, Annabell? Bu kitabı okumamda bir sorun mu var?" Kaşları kalkıyor.

"Wilton, kitabı bırak."

Yüz ifadesi bunu söylüyor: hiç şansı yok.

Ve sonra, ahmak, gözlerini sayfaya diker ve okumaya başlar. Yüksek sesle. "Leydi Eloise'in dolgun, erotik ağzına bakarken Kaptan Cutler'ın boğazının arkasından bir hırıltı yükseldi..."

Hiç düşünmeden yatağa atladım. *"Aman Tanrım, okumayı kes!"* Will'e fısıltıyla bağırıyorum, o da yatağın diğer tarafına atlıyor.

Kendi sözlerine gülerek devam ediyor. Will, benden kaçmak için yatağımın önünden hızla geçerken, "Onu o anda almazsa öleceğinden emindi," diye okuyor. Kitabı başının üzerine kaldırıyor. "Yani

dramatik, bu kaptan. Yani o duyguyu biliyorum ama daha önce ereksiyon yüzünden öleceğimi hiç düşünmemiştim."

"Aman Tanrım! Sakın *ereksiyon* deme!"

"*Ereksiyon* o zaman?" diye soruyor -bu kelimenin daha iyi olmadığını çok iyi biliyor- bir yandan da etrafımda dönüyor ve okumaya devam etmek için kitabı indiriyor. "Göğüsleri elbisesinin korsajının üzerinde kabarıyordu ve Yüzbaşı Cutler onun da kendisini istediğini biliyordu." Tekrar duraklıyor, benim ona bir defans oyuncusu gibi çarpmama ve onu sırt üstü yatağa yatırmama yetecek kadar uzun bir süre. Daha sert gülüyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve ben kitabı almak için üzerine sürünürken kitabı başının üzerine uzatabildiği kadar uzatıyor. "Sevgili kaptanımızda pek çok rıza işareti görüyorum. Bir erkek asla bir kadının kendisini istediğini varsaymamalıdır."

"O bir korsan! Yağmalamaya ve öldürmeye alışkın! Rızanın onun radarında olduğundan emin değilim!"

Kitabı alma çabalarım hâlâ gülerek, "Bu her şeyi yoluna koyar mı?" diye soruyor.

"Hayır, kesinlikle olmaz. Gerçek hayatta olsam dehşete düşerdim. Ama bu bir kitap. Ve kitaplar... farklıdır." Son kelimeyi homurdanarak söylediğimde kitaba tutunmayı başarıyor ve cesurca elinden çekip alıyorum. Başımın üzerinde tutuyorum

-Sanki triatlonu bitirmişim gibi nefes alıyorum. Muzaffer bir şekilde gülümsedim. "Sen kaybettin!" Ve sonra ikimiz de ona bindiğimi fark ettik.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Annie

MHavadaki oyunbazlık dağılıp gerçeklik beni ele geçirdiğinde gülümsemem yavaşça kayboluyor. Will şu anda sırt üstü yatıyor ve Bacaklarım onun iki yanında. Yatağımın üzerinde. Gözlerimiz birleşince yüzü asılıyor. Sıcaklık ve kabul etmekten korktuğum şiddetli bir şey içime doluyor. Will'in elleri hâlâ başının üzerinde ve gözlerim kolunun kapağının omzunun üzerinde kıvrıldığı yere kayıyor, bu da dövmelelerinin pazusunun ötesine kadar devam ettiğini kanıtlıyor. Ama nereye kadar? Nereye kadar? Bilmem gerekiyor.

Will'in gözleri parlıyor, tam olarak ne istediğimi biliyor. "Devam et."

Bana gerçekten izin verdiğinden emin olmak için kısaca gözlerine bakıyorum. Bir kez başını sallıyor. Sonra titreyen ellerimle gömleğinin eteklerini okşuyor, sonra da mümkün olduğunca hafifçe kavrayarak yukarı itiyorum. Teni, milyon dolarlık bir sanat eserini sergilemek için yükselen bir perde gibi yavaşça ortaya çıkıyor. Gergin, pürüzsüz, belirgin bir karın, ardından yontulmuş bir göğüs ve -kahretsin!- sol göğüs kafesinde mürekkepli yapraklar. Karın kaslarını hafifçe esnetiyor ve bunun beni etkilemek için mi yoksa ellerim üşüdüğü için mi olduğundan emin değilim. Her iki durumda da, oldukça güzel bir manzara.

Will aniden doğruluyor ve beni iteeceğinden ya da bu kadar cesur ve eli açık olmamdan rahatsız olduğunu söyleyeceğinden korktuğum için nefesim kesiliyor.

Ama yapmıyor.

Gömleği vücudundan tamamen sıyırmaya devam etmem için kollarını havaya kaldırıyor. İçimde bir heyecan dalgalanıyor.

Çıkarınca Will'le yüz yüze geliyoruz ve çıplak gövdesi, omuzları ve göğsü de burada. Ten. Sıcak erkek teni tam burada benim için

dokunmak için. Göğsüne bastırmak için elimi kaldırıyorum ve tereddüt ediyorum. Ellerim titriyor ve sinirlerim bana bunun yanlış olduğunu söylüyor. Bunu yapamamalıyım ya da bundan zevk alamamalıyım. Ben Annie Walker'ım! Annie Walker çok tatlı. Annie Walker bu tür karşılaşmaları arzulamaz bile. Annie Walker-

Will'in eli benimkini kaplıyor ve tenine bastırıyor. Teslim oluyorum ve bunun inanılmaz hissi karşısında gözlerimi kapatıyorum. Ama şimdi tek istediğim daha fazlası. Ellerim yavaşça onun kabarık dövmeli teninin hissini ezberliyor ve bunun bir dokusu, bir anısı olduğuna hayret ediyorum. Parmaklarımı nazikçe omzunun üzerinden yukarı doğru kaydırıyorum, yol boyunca belirgin köprücük kemiğini hissetmek için duruyorum ve sonra boynunun kıvrımını asi saçlarının arkasına kadar hissediyorum. Will'in yüzü dönüyor ve çenesi avucuma bastırıyor. Aramızda bir şeyler oluyor ve ben bunu durdurmaktan acizim.

Elleri şimdi kalçalarımda; orada sabitlenmiş, kıpırdamadan duruyor. "Annie..." Will sessizce. "Sormam gerek, sen bakırsın, değil mi?"

Gerçek aramıza giriyor.

Yutkunuyorum ve her şeyden çok yalan söyleyebilmeyi diliyorum. Ya da belki de istemezdim. "Evet. Nereden biliyorsun?"

"Şey," diyor çarpık bir gülümsemeyle. "Birincisi, ünün. Ve ikincisi... geçen gece beni öpme şeklin." Duraklıyor ve ne kadar kötü olduğunu bildiğini söylemesinden korkuyorum. Ne kadar deneyimsiz olduğunu. Ama sonra ağzının kenarları kıvrılıyor ve tutuşu sıkılaşıyor. "Çok duyarlıydın, sanki tutkuyu ilk kez yaşıyormuş gibiydin. İnanılmazdı."

Yüzüm ısınıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Ama Will yüzüme dokunuyor ve tekrar ona doğru çeviriyor. "Beklemenin bir nedeni var mı?"

Etrafımızdaki sessizlik bastırıyor ama ben kendimi rahatsız hissetmiyorum. Will'in yanında kendimi her zaman olduğu gibi tamamen güvende hissediyorum. Normalde bu konudan ne pahasına olursa olsun uzak dururum çünkü dürüst olmak gerekirse utanç vericidir; ama şimdi onunla açıkta olduğu için rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Bekliyordum çünkü çok korkuyordum." Bu sözleri hayatımda ilk kez yüksek sesle söylüyorum, o ana kadar bunun nedenini hiç bilmiyordum. "Aslında korkmanın doğru kelime olduğundan bile emin değilim. Ben sadece

Kendimin bu parçasını onlarla paylaşacak kadar güvende hissettiren hiç kimseyi tanımadım."

Bana her zaman bekaretimin aptalca olduğu hissettirildi - kardeşlerim bunu hiç bu kadar çok kelimeyle söylemediler ama ne kadar melek gibi olduğuma dair küçük işnelemelerde bulundular. Aramızda cennetin kapısından geçebilecek tek kişinin ben olduğumu söylediler. Sanki bekleme ihtiyacım, herkes gibi arzularıma ve ihtiyaçlarıma yenik düşmediğim için herkesten daha tatlı ve kutsal olduğumu kanıtlamaya çalışmamdan kaynaklanıyormuş gibi.

Will bunu yapmıyor. Başını sallıyor, bunun her zaman başkalarına bir şey kanıtlamaktan çok kendimi ve duygularımı korumakla ilgili olduğunu anlamış gibi görünüyor.

Will'in gözleri ağzıma düşüyor. "Zaman var mı?" diyor sessizce ve midem bulanıyor. Nefes alış verişlerimizin sabit sesleri o an için tek film müziği.

"Zaman doldu."

"Eğer beni tekrar öpmek istiyorsan, Annie, öpmeni istiyorum. İstedğin kadar al, ellerimi burada tutacağım" - kalçalarımı tekrar kavırıyor - "Sen bana onları çekmemi söylemedikçe."

Bunun hayatımda çok önemli bir an olduğunu hissederek ve bilerek ciğerlerimi hava ile dolduruyorum. Cevaplamaktan korktuğum soru şu: Sonsuza kadar burada olmayacağını bildiğim halde neden Will'le bunu daha da ileri götürmeyi düşünecek kadar güvende hissediyorum? Onunla sadece tutkudan başka bir şey yaşayamayacağımı bildiğim halde. Bunu onunla istememeliyim çünkü sonsuza dek mutlu olmak, bebekler ve beyaz çitler gibi bir seçenek yok.

Ve yine de...

Gözlerim göğsünde, omuzlarında ve boynunda geziniyor ve sonra bir sıçrama yapmaya karar veriyorum. "Onları hareket ettirebilirsin."

Dört küçük kelime. Ölümcül kelimeler. Desire parmaklarımdaki ipleri çekip en hafif baskıyla karnının yanlarına doğru kaldırıyor ama yine de kaburgalarının elimin altında genişlediğini hissediyorum. Hiç kıpırdamadan duruyor. Gözlerimin ve parmaklarımda bir an önce açtığı izi takip ederek avuçlarımda daha da yukarı kaydırırken titriyorum ve gerginim. Daha önce hiç onun sıcak teni gibi bir şey hissetmemiştim.

"Ellerimi hep kendime saklarım çünkü kimse benden bunları istememi beklemez," diyorum bir ifadeden çok bir farkındalık olarak. "Ama seninle..." Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatıyorum ve ifadem havada kalmasına izin veriyorum.

"Öp beni, Annie. Lütfen."

Özlem ve kısıtlama ile çiğ sesi, var olduğunu bilmediğim parçalarımı heyecanlandırıyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Daha önce de öpüştük ama bu farklı. Samimi ve yüklü. Birbirimize bağlandığımız anda göz kapaklarımın ardındaki karanlığa ve bedenimde biriken arzuya kapılıyorum. Dudakları sıcak ve yumuşak. Kendini göstermiyor, sadece yumuşak öpücüklerime karşılık veriyor. Küçük baskıları keşfediyor. Konu öpüşmeye geldiğinde tam bir amatör olduğumdan değil, Will'i öpme konusunda bir amatör olduğumdan. Ve eğer bu elime geçen son fırsatsa, bunu iyi değerlendirmek ve tek bir saniyeyi bile aceleye getirmemek istiyorum.

Ona bakmak için geri çekiliyorum, o da bana bakıyor, sonra tekrar eğiliyorum, gözlerim açık öpüyorum. Bir kez daha çekiliyorum, mavi-gri gözlerinin ardındaki ateşli bakışı fark ediyorum, eğiliyorum ve tekrar öpüyorum. Üçüncüsünden sonra hafifçe gülümsüyor, modelimi anlıyor. Bu sefer eğilen kişi olmadan önce kaşlarını kaldırıyor. Beni öpüyor ve oyalanıyor, çekik ve ikna edici. Al bakalım. Böylesi daha iyi.

Gözlerim tekrar kapanıyor ve batıyorum, batıyorum, batıyorum.

Geri çekiliyor ve dudaklarımız sanki ayrılmak istemiyormuş gibi yavaşça sıyrılıyor. Ve bu sefer, öpüşmek için içeri girdiğimde, ben de oyalanıyorum. Yeni bir ritim başlatıyorum

-Daha derin ve daha keşfedici bir şey.

Kollarımı boynuna dolayarak göğsümün onunkine baskı yapmasını sağlıyorum. Yaklaşmak istiyorum, buna ihtiyacım var. Kendimi bu öpücüğe kaptırdığımda bilincim yavaşça benden uzaklaşıyor ve ona sıkıca tutunuyorum.

Ve sonra ilk kez Will'in elleri gömleğimin altından kalçalarımın yukarı kayarak çıplak sırtımda geziniyor. Beni daha da yakınımaya çekiyorlar, sert başparmakları yumuşak tenimin üzerinde kayıyor. Will bana sarılıp beni öperken kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim; kokuma bayılıyormuş gibi zaman zaman derin derin nefes alıyordu.

Dehşete düştüm. Heyecanlıyım. Utañ verici derecede muhtacım.

Will'in ağızı önce çenemi, sonra boynumu öpmek için benimkinden ayrılıyor. Başım geriye düşüyor ve elleri kalçalarımın altına, arka tarafıma doğru iniyor, popomu kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Nefes alıyorum ve o nefesi ağızda yakalıyor. Bir iplik kopuyor ve kayboluyoruz.

Will beni sıkıca tutuyor ve sırtımı yatağa yaslayacak şekilde bizi çeviriyor. Nabzım kulaklarımda, Will'in öpücükleri boynum gibi bulabildiği her açıkta kalan ten parçasına uzanırken vücudumun her köşesine sıcaklık doluyor. Pijama üstümden görünen V deri parçası. Ve sonra üstümün yukarı çıktığı karın bölgemdeki küçük deri parçası. Tam bunun saf coşkusuyla kendimden geçeceğimi düşünürken Will, "Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve tekrar yüz yüze gelmemiz için onu yukarı çekiyorum. "Az önce kendi düşüncemle kendimi utandırdım."

Gözlerinin siyah merkezleri büyür. "Söyle."

Dudağımı ısııyorum ve kendime artık geri dönüş olmadığını söylüyorum. "Acaba beni... tutkuyla... öpebilir misin?" diye soruyorum, kelimeleri zar zor çıkarıyorum ve o kadar utanıyorum ki yanabilirim. "Daha az kontrollü. Kendini tuttuğunu hissedebiliyorum... ve bunu istemiyorum."

Bana bakıyor; alnına düşen dağınık saçları ve koyu renkli dövmeleeri, gözlerinin etrafındaki mükemmel, tehlikeli çerçeveye yarışıyor. Ve sonra beni bütünüyle yutan bir akıntı gibi, ağız benimkinin üzerine eğiliyor ve verdiği kadarını talep ediyor. Ben bir ses çıkarıyorum, o da bir ses çıkarıyor ve bunun ne kadar harika olduğunu, daha fazlasına ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünmekten ölebileceğimi sanıyorum. Will'in bana vermek istediği her şeyi almak dışında hiçbir şey umurumda değil. İşte o zaman bir daha asla sadece güzel, yumuşak ve istikrarlı olanla yetinemeyeceğimi anlıyorum. Yani, evet, bunları hâlâ istiyorum. Ama bunu da istiyorum. Tehlikeli, bağlanmamış ve talepkar. Buna ihtiyacım olmadığını nasıl düşünebildim?

Kürek kemiklerini kavıyorum ve sonra şaşkınlıkla geri çekiliyorum. "Dövmelerin sırtına kadar uzanıyor!" Başımı kaldırıp bakıyorum ve bu güzel çiçeklerin omzunu tamamen sardığını görünce çok seviniyorum.

Will'in gözleri bana bakarken odaklanmıyor, koluna dayanıyor ve diğer eliyle saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Sen

merak ediyor musun?"

"Seninle tanıştığımndan beri her gece," diyorum ciddiyetle. "Bazen uyuyamıyorum çünkü burada yatıp sonlarını hayal ediyorum."

Bana bakıyor, zorlukla nefes alıyor. "Bunu beklemiyordum."

Sonra başını eğiyor ve hızla ağzımı alıp öyle samimi, öyle talepkâr, öyle ateşli bir öpücük konduruyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor ve bacaklarım onunkilerin etrafında kilitleniyor. Dili dudaklarımı ayırıyor ve ben onun tarafından tüketilene kadar dudaklarımın üzerinde kayıyor ve kendim hakkında bildiğim her şey yok olup yeni çizgiler çizmeye başlıyor. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi.

Biz öpüşürken Will'in elleri gömleğimin düğmelerini karıştırıyor, en alttan başlayıp yukarı doğru ilerliyor. Elini tuttuğumda sadece bir tane kalmıştı. "Bekle. Mola."

Hemen duraklıyor ve geri çekiliyor.

"Henüz hazır değilim," diyorum gergin bir telaşla. "Üzgünüm... Hazır olacağımı düşünmüştüm ama sonra işler ilerlemeye başlayınca-"

Will hemen yüzümü kapatıp sözümü kesti. "Özür dileme. Açıklamaya gerek yok."

"Kendimi kötü hissediyorum."

"Yapma." Yan yatıyor, ön koluna yaslanıyor ve sonra boştaki eliyle elimi ağzına götürüyor. Bileğimin iç kısmını ruhuma işleyen bir şefkatle öpüyor. "Bana -ya da başka birine- hiçbir şey borçlu değilsin Annie. Seni öpmek bile bir hediye. Bir..." Kaşları birbirine çarpıyor ve parmaklarımla oynayarak duraklıyor. Bana tekrar baktığında, gözlerinde görmeyi hiç beklemediğim kadar çığ bir şey görüyorum: korku.

Ne söyleyeceğini asla öğrenemiyorum. Will'in gitmesini bekliyorum ama o iç çekiyor ve başımı göğsüne yaslamam için beni kendine çekiyor, öyle sıkı sarılıyor ki sanki uçup gideceğimden korkuyor.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Will

S ışıık göz kapaklarımın arkasına vuruyor ve hızlı bir nefes alıyorum. Kaya gibi uyuyordum. Ölüler gibi. Sanki... Yalnız değilmişim gibi. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Gözlerimi muzların ve sarı saçların görüntüsüyle açıyorum. Annie bana iyice sokulmuş, bacaklarını benimkilerin üzerine atmış, başını çıplak omzuma yaslamış ve ellerini göğsümde birleştirmiş. Derin derin nefes alıyor, uyuyor gibi. Birlikte uyuyakalmış olmalıyız... Kahretsin, dün geceye ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Kesinlikle sadece bir öpücük değildi. Yıkıcıydı.

Bu hiç iyi değil.

İyi değil derken, tüm durum iyi değil demek istiyorum. Bunalmış durumdayım. İçimde ne yapacağımı bilmediğim bir sürü şey oluyor. Annie için hissedebileceğimi bilmediğim şeyler hissediyorum. Normalde, şimdiye kadar, bir ilişkiden sıkılmıştım. Bu Annie'yle bir ilişki bile değil ve ben onun için daha fazlası olma ihtiyacıyla derimden tırmalıyorum. Bana ihtiyacı olduğunda hep yanında olmak için. Büyürken hiç örnek almadığım türden bir adam olmak için.

Yine de ona güvenebilir miyim? Onun yanında kendime güvenebilir miyim? Benim gibi bunca yükü ve kalp kırıklığı olan bir adamın beyaz çitlerinin arasında bir hayatı paylaşmasını ister miydi? Kardeşime sevdiği kadınla arasını düzeltmesini söylerken Annie'yle daha fazlasını arzuladığım için kendimi yaşayan en büyük ikiyeüzlü gibi hissediyorum. Ama fark etmemiştim.

Belki bizim için umut vardır.

Ya da belki de bir adım geri çekilip, yanımda bu gür kıvrımlı kadın olmadan düşünmeliyim.

Roma'ya dönmek kötü bir fikirdi. Annie'nin bana dokunmasına izin vermek. Öpmesine. İçimi dışıma çevirmesine. Bir ilişkiden hoşlanmayacağımı ve annemle babaminkine benzer bir duruma düşme riskini almak istemediğimi düşündüğümde her şey çok daha kolaydı. Çünkü anne babası arasında nefret dolu bir evliliğe on sekiz yıl katlanmış biri için başka ne seçenek olabilirdi ki? Tek gördüğüm sadakatsizlik ve duygusal istismardı. Şefkat yoktu. Sabır yoktu. Hakaretler ve sert azarlar vardı ve ben o gecenin babamın anneme vurmasıyla ya da annemin başka bir adamla yatmak için bizi temelli terk etmesiyle sonuçlanıp sonuçlanmayacağını merak ediyordum.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Ethan ve ben hep korkunç bir şeyin eşiğinde bekliyorduk, ne zaman kırılacağını merak ediyorduk. Hiç olmadı ve sanırım bunun için minnettarım. Bunun yerine evlilikleri, sahip oldukları şeyin belki de sadece normal olduğuna inanmama neden olan bir şekilde sona erdi. Ethan ve ben evden ayrıldıktan sonra boşandılar ve sanki bize yaşattıkları onca cehennem hiç yaşanmamış gibi davrandılar. Sanki ben hiç gerçek ilişkilerden kaçınan bir adam olmadım çünkü bildiğim tek şey acı veren ilişkilerdi. Annie kadar iyi, umutlu ve sevimli bir kadınla kendine hiçbir şekilde güvenmeyen bir adam.

Onunla tanışana ve onu kollarıma alana kadar, bu kadar şefkatli olabileceğimi hiç bilmiyordum. Ve seksten bahsetmiyorum. Şefkatli konuşmalardan bahsediyorum. Şefkatli kelimeler. Şefkatli anlayış. Uyurken boynuma doğru nefes alış şekli bile şefkatli ve ben bunu istiyorum. Hepsini istiyorum. Sadece bunun sürdürülebilir olup olmadığından emin değilim ya da olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Arka bahçemdeki manolya ağacına tırmanabileceğimi fark ettiğimden beri kendimi korumakta ve bana daha fazla acı verebilecek her şeyden kaçınmakta çok iyiyim.

Elimdeki kadın bana herkesten daha fazla acı verme potansiyeline sahip. Ve eminim ki ben de aynısını ona yapabilirim. Buradan nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Şimdilik hareket etmem gerekiyor. Güneş hala yumuşak ve ılık, yeni yükselmeye başlıyor, bu da her zamanki sabah erken kalkışım civarında olduğu anlamına geliyor

Zaman. Acele edersem, kimse fark etmeden buradan çıkabilirim. Belki Annie fark etmeden bile.

Ama kendimi kurtarmak için en iyi yolu değerlendirmeye çalışarak aşağı baktığımda, uzaklaşmak yerine parmaklarımın onun yanında daha sıkı kıvrılmasını izliyorum. Annie hakkında fark etmemem gereken her şeyi fark ediyorum. Kirpiklerinin uçlarının kıvrılıp diplerinin sarı olması gibi. Burnunun kenarında bir sürü küçük çil olması gibi. Ve bana nasıl mükemmel bir şekilde kıvrıldığını fark ettim. Açıkçası Annie'nin bana sarılacağını hiç düşünmemiştim. *"Ellerimi hep kendime saklarım.... Ama seninleyken..."* Bu sözler kafamın içinde yüksek sesle yankılanıyor.

Üzerime tamamen örtülmüş, beni inanılmaz derecede sevecen bir şekilde ağırlaştırıyor. Parmaklarımı pijamasının muz desenli sevimli kumaşının içine sokmak ve sonra da teker teker çıkarmak istesem de parmaklarımı onun yanında hafifçe tutuyorum. Onu ters çevirmek ve boynundan karnına doğru öpücükler kondurarak uyandırmak istiyorum. Onu öpmek ve hiç durmamak istiyorum.

Kalkma zamanı, Will. Çık dışarı! Ve ben tekrar sağlıklı düşünene kadar uzaklara git. Ve onun bekaretini alan kişi kesinlikle ben olamam. Sadece Amelia ve onunla olan işimi zorlaştıracığı için değil, ay sonuna kadar buradan ayrılacağımdan eminim (Amelia'yı kabul ettirir ettirmez) ve sonra Washington, D.C.'ye gideceğim. Yüksek stresli, yüksek riskli ve hızlı tempolu bir iş olacak. Benim favorim. Kökler ya da ilişkiler için zaman yok.

Dikkatlice Annie'nin altından kayıyorum ve aynı anda yastığı omzumun başını yukarıda tuttuğu yere çekiyorum. Hareket etmiyor ya da kıpırdamıyor. Her ne kadar bunu duymaktan nefret etse de, yumuşak pembe dudakları gevşemiş ve kirpikleri elmacık kemiğine doğru kıvrılmış halde uyuyan bir meleğe benziyor. Saçlarının yarısı dün gece yaptığı topuzun içinde, yarısı dışında ve bu durum her nasılsa tüm bu görüntüyü daha da çekici kılıyor.

Yataktan kalkıyorum, omuzlarımdaki gerginliği hafifletmek için yavaşça birkaç daire çiziyorum. Güneş şimdi daha yüksek ve kimse fark etmeden pencereden çıkıp sokağın aşağısındaki SUV'uma dönmem için beni teşvik ediyor. Pencereye ulaştığımda, camı mümkün olduğunca sessizce kaldırıyorum,

Gıcırdamadığı ya da sıyrılmadığı için mutluyum. Bacağımı tıpkı girdiğim gibi yan tarafa bırakıyorum ve Annie'ye bir kez daha bakacak kadar duruyorum.

Şimdi bana baktığını, gözlerini açtığını ve usulca gülümsediğini fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Mavi gözleri sabah güneşinde parıltıyor ve aklımdan en evcil görüntüler geçiyor: bir kase mısır gevreği döküyor, ben sütle dolduruyorum ve sonra masada birlikte yemek yerken kucağıma oturuyor - çünkü ben böyle yapışkan bir orospu çocuğuyum. Bu tamamen yanlış. Onunla ilgili böyle bir fantezi kurmamalıydım. Tamamen cinsel olmalı. Hepsi ilkel ve geçici. Bunun yerine, göğsümü ovuşturuyorum ve kendime yanlışlıkla ona güneş doğarken verandada benimle kahve içmesini teklif etmeden önce buradan defolup gitmemi söylüyorum.

Annie'ye son bir kez gülümsedikten sonra penceresinden çıkıp arkamdan kapatıyorum.

-

Mabel'in gittiğinden emin olana kadar odama dönemem. Bu sabah Terry'nin gazeteyi ön sahanlık yerine çimenlere tembelce attığını görmek için resepsiyonun etrafında dolanıyor olacak. Bu yüzden geri dönmeden önce bir kahve içmek için lokantaya uğruyorum ve Mabel saat dokuzdaki egzersiz yürüyüşüne çıkana kadar zaman kazanmaya çalışıyorum.

Lokantanın yakınına geldiğimde, ortak alana park ediyorum ve sonra kasabanın içinden lokantaya doğru yürümeye başlıyorum. Gözlerim pür dikkat kesilmiş durumda ve birinin çıkıp bana hiç ilgilenmediğim bir satış yapmasına hazırım ama neyse ki ortalık sessiz. Pencerelelere yapışmış burunlar, köşelerden bakan gözler, görünürde kimse yok.

Barda oturan Noah dışında lokanta boş. The Pie Shop'a gidip daha da fazla kahve yapmadan önce neredeyse her sabah kahve içmek için buraya gelir. Tam Jeanine kapıdan içeri dalıp barın arkasına koşuyor, sonra da megawatt gücünde bir gülümsemeyle önlüğünü başına geçiriyor. "Günaydın, sevgililer!"

İkimiz de Jeanine'e başımızı sallıyoruz ve Noah'nın tavırlarını taklit etmek tuhaf hissettiriyor.

"Günaydın mı?" diye soruyor Jeanine.
İkimiz de homurdanarak cevap veriyoruz.

Jeanine not defterini ve kalemini alıp cebine sokar. "Pekâlâ. Tamam, Noah için her zamanki gibi: kahve, katran gibi koyu. Peki ya sen Will?" Kaşlarını kaldırıp uzun kumral saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve cevabımı bekliyor.

Bir Noah'ya bir Jeanine'e bakıyorum, keşke o beni dinlerken siparişimi vermek zorunda kalmasaydım. "Uh, kahve de."

"Siyah mı?"

"Evet." Hafifçe öne eğildim. "Artı krema ve şeker."

Noah'nın sırtışını yakaladım.

"Kapa çeneni," diyorum ve ellerini kaldırıyor. "Ben bir şey demedim."

"Sırtışın yaptı. Hem erkekçe davranıp hem de krema ve şekerden hoşlanamayacağımı düşünmen çok cinsiyetçi."

Noah gözlerini bana çeviriyor, hâlâ tamamen ilgisiz bir bakışa sahip. "Bir pastanede çalışmam, hayatımın her lanet gününde önlük giyemem ve aynı zamanda cinsiyetçi olamam."

"Hepsinin bir paravan olduğunu düşünmeye başlıyorum. Sen ve katran gibi siyah kahven çok cinsiyetçisiniz."

Jeanine kıkırdıyor ve içeceklerimizi doldurmak için cezveye doğru dönüyor. "Siz ikiniz bu sabah ne kadar da gün ışığı saçıyorsunuz değil mi?" Jeanine önce Noah'ın sade kahvesini ona, sonra da benimkini bana uzatıyor. "Noah her zaman huysuzdur, yani bu yeni bir şey değil," diyor, benimle yüz yüze gelmek için tezgâhın üzerine eğilerek. "Ama sen bana hep gülümsüyorsun. Benim gülümsemem nerede, Will?"

Bana asıldığını sanmıyorum. Sadece Jeanine. Doğuştan çapkındır ve doğuştan çapkın insanlar genelde bana ilgi duyar. Muhtemelen ben de onlardan biri olduğum içindir. Bunu küçük yaşta öğrendim: çapkın insanlar çok sevilir ve okula gidip Teressa Howard'a Lisa Frank tişörtüyle çok güzel görüldüğünü söylediğim ve onun da bana sarıldığı günden beri herkesten ve her şeyden sevgi alma işindeyim.

Bana. Sarılmayalı haftalar olmuştu ama hâlâ çok iyi hissettirdiğini hatırlıyorum.

Kahvemi yudumluyorum ve kenarından sırtıyorum - bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum. "Üzgünüm, Jeanine. Uzun bir geceydi."

Gözleri parıltıyor ve dik durup yumuşak bir ısıklık çalmadan önce kaşlarını kaldırıyor. "Peki tek başına kahvaltı etmek için ektiğin şanslı bayan kim? Tanıdığım biri mi?" Hesaplanmış kolay sırtışını kaçırmıyorum. Annie olup olmadığını anlamaya çalışıyor çünkü lokantada birlikte öğle yemeği yemiştik.

"Ben yapmadım-" Kendimi tutuyorum, söz konusu kadının erkek kardeşinin benden sadece bir tabure ötede oturduğunu ve aynı zamanda patronumun nişanlısı olduğunu hatırlıyorum. Kendime dikkat etmem gerekiyor. "O kadar da uzun bir gece değildi."

Jeanine bu kez daha sert güler. "Anlıyorum. Şimdi huysuz ruh halin daha anlamlı oldu." Annie'yle seks yapmadığım için kötü bir ruh hali içinde olduğumu ima etmesi can sıkıcı. Bu umurumda bile değil ve Annie'nin dürüst davranıp bırakmak istediğini söylemesine sevindim. Huysuzum çünkü onunla geçirdiğim gece daha önce yaşadığım her şeyden daha iyiydi ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. "Pekâlâ, ben sizi erkek erkeğe zaman geçirmeniz için yalnız bırakayım. Bana ihtiyacınız olursa seslenin, tatlım." Jeanine mutfakta kayboldu.

Noah ve ben birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz ve bunun için minnettarım. Bu bana Annie ve onun üzerimdeki manyetik etkisi hakkında ne yapacağımı düşünmek için zaman veriyor. Bir yanım ona yardım teklif etmekten vazgeçmem gerektiğinde ısrar ediyor. Dün gecedен sonra -ve sonra onun yanında uyuyakaldıktan sonra- kendim için çizdiğim yolda kalmak istiyorsam sınırlarımı sıkılaştırmam gerektiği açık.

"Yani..." Noah'nın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Geceyi Annie ile geçirdin, ha?"

Kahvemde boğuluyorum. Tam bir öksürük, göz sulanması, nefes nefese boğulma.

Noah -puşt herif- gülüyor. "Sakin ol. Bunu bir tehdit olarak algılamak istememiştım." Belki de dünyada beni tehdit altında hissettirebilecek tek kişi o. Çok korkunç insanlarla karşılaştım ama Noah

İsterse hayatımı cehenneme çevirebileceğini söyleyen sessiz bir özgüveni var.

Öksürüğümü hafifletmek için bir kahve daha içiyorum ve elimi tersini ağzıma bastırıyorum. Hayatım gözlerimin önünden geçmeyi bıraktıktan sonra Noah'ya bakıyorum. "Bu soruyu başka nasıl cevaplayabilirim ki?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kahvesine sırtıyor. Tehdit değilmiş, kıcımin kenarı. Bunu söylerken ne yaptığını biliyordu ve ona yalan söylemeye ya da geceyi Annie'yle geçirmediğime ikna etmeye cesaret edemeyeceğim. Ama en azından onun önünde dürüstçe masum olabilirim. Benim için bir ilk.

"Onunla yatmadım, bilesin diye söylüyorum." Durakladım. "Şey... birlikte uyuyakaldık, ama ben-"

Noah elini kaldırarak sözümü kesti. "Detayları bilmeme gerek yok. Bu beni ilgilendirmez."

Ona şüpheyi bakıyorum. "Öyle değil mi?"

Gördüğüm kadarıyla bu kasabada her şey herkesi ilgilendiriyor.

Noah sakalının altından gülümsüyor ve o adamınki gibi bir sakal bırakabilmek için tüm dövmelerimi takas edebilirdim. Bu hiç adil değil. Ben eski bir askerken korumaya dönüşmüş bir adamım, erkeksi bir sakalım olmalı. Yüzümde mükemmel bir şekilde uzatabildiğim tek kıl kirpiklerim. Uzun ve kalınlar ve kadınlar hep onları fark ediyor. Çok yazık. Kaslarıma dikkat edin, kare çeneme dikkat edin, Tanrı aşkına kıcıma dikkat edin - ama lütfen, Tanrı aşkına, kirpiklerimin uzunluğu ve hacmi hakkında yorum yapmayın.

"Annie yetişkin bir kadın. Onu takip etmeme ya da kiminle çıkıp çıkmadığını izlememe gerek yok." Noah rahat bakışlarını bana çeviriyor ve omzunu silkiyor. Kahvesinden bir yudum alıyor, sonra fincanı yere bırakıp gözlerini kahveye diyor. Onu ve Amelia'yı birlikte gördüm ve onları desteklememek çok zor. Onları çılgınca kıskanmak. Birbirleri için çok iyiler.

Annie için iyi olur muyum?

İçgüdüsel olarak, onun bana iyi geleceğini biliyorum. Ama onu aşağı çekeceğimden endişeleniyorum. Nasıl iyi iletişim kuracağımı bilemem ya da işler zorlaştığında ayrılmak için bir kaşıntı hissederim - çünkü tüm yüzleşmelerden ve rahatsızlıklardan hastalıklmış gibi kaçındığımı bilecek kadar kendimin farkındayım.

Bu yüzden kardeşimi geri aramadım. Bu yüzden yıllardır ailemden birini ziyarete gitmedim. Bu yüzden mutlu-şanslı bir göçebe olmamı sağlayan bir kariyer seçtim; bir kadından diğerine ve bir yerden diğerine süzûlebildiğim ve asla gerçek hayatla uğraşmak zorunda kalacak kadar bağlanmadığım bir kariyer.

Jeanine sallanan mutfak kapısından içeri süzülüyor ve yumurtalarını gülümseyerek ve göz kırparak önüme koyuyor. Ancak o başka bir masanın siparişini almak için lokantayı geçtikten sonra Noah'a soruyorum, "Nereden biliyordun? Geceyi Annie'yle geçirdiğimi yani."

"Kamyonunu gördüm."

"Şehrin karşı yakasında oturuyorsun."

"Kamyonunu gördüğümü söylemedim." Bana bakıyor ve sırtıyor - bana bu kasabanın karışmasının hayal edebileceğimden bile daha derin olduğunu hatırlatıyor. "James bu sabah teslimat için çıkarken görmüş. Kasabada çıkmaya başladığınıza dair dedikoduları düşününce ve sonra kamyonetinizi kız kardeşlerimin evinden geçen yolun aşağısında görünce... İkiyle ikiyi bir araya getirmek için roket bilimci olmaya gerek yok."

Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim. Annie dün gece bakire olduğunu doğruladı ve hayatındaki diğer kaç kişinin bunu bildiğinden ya da günün sonunda bunun onun için önemli olup olmadığından emin değilim. Ama ben bir kadının odasında uyuduğunu duyup hiçbir şey olmadığını varsayacak türden bir adam değilim. Yine de bu kasabadaki itibarını değiştirmek istiyordu.

"Sence James başka birine söylemiş midir?"

Noah kahkahasını bastırıyor ve bana "seni zavallı aptal" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Çiftçi görünümünün seni aldatmasına izin verme. James de Mabel kadar dedikoducu." Duraksıyor ve bir şey hatırlıyormuş gibi başını önce yana sonra geriye doğru eğiyor. "Ayrıca Tony'nin -şerifimizin- bu sabah seni Annie'nin yatak odasının penceresinden çıkarken gördüğü gerçeği var."

"Kahretsin."

"Evet."

James'ten bahsetmişken, bir dakika sonra ıslık çalarak lokantaya girdi. James'te şimdiye kadar gördüğüm en açık gülümseme vardı. Hiçbir art niyet yok.

Sanki her zaman gerçekten mutluymuş gibi. Garip. "Günaydın, Jeanine!" diye sesleniyor kapıdan. Elinde bir

Elinde bir pano var ama barın en ucuna gidip kasanın yanına bırakıyor, sonra da gelip Noah'nın yanındaki tabureye oturuyor. Noah'nın sırtına bir tokat atar. "Günaydın, günüşiğim. Dün gece rüyada beni mi gördün?"

"Hı-hı," diyor Noah ve ardından kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Rüyamda seni kamyonumla ezdiğimi gördüm."

"Bu bir ikram James," diyor Jeanine, siparişini almak için yanına gelerek. "Seni sabahları burada hiç görmüyorum."

"Şehirde ilgilenmem gereken bazı işler vardı."

Noah kaşlarını çatarak ona bakar. "Ne işi? Yarına kadar dükkânıma teslimat yapmayacaksın."

"Göreceksin," diyor sinir bozucu bir sırtışla. Belki çok fazla düşünüyorum ama kasabanın bu sabahki doğal olmayan sessizliğiyle birleşince içimi bir tedirginlik kaplıyor. "Sabah örneklerini alacağım Jeanine, teşekkürler." James bana bakmak için Noah'nın etrafından dolanıyor. "Siz ikiniz teşvik edici bir konuşma mı yapıyorsunuz?"

"Noah'nın beni kurnazca tehdit etmesini sayarsanız, evet, harikaydı."

James güler. Noah başını sallar, gözlerini ileri diker. "Bu bir tehdit değildi." "Eminim ö y l e y d i , " diyor James. "Eğer Annie ve senin dün geceki pijama partinle ilgiliyse, kesinlikle bir tehditti. Ve sadece bekle kız kardeşler bunu öğrenir."

"Hiçbir şey olmadı!" Birdenbire bir avukata ihtiyacım varmış gibi hissederek söylüyorum.

"Titremeyi bırak." Noah fincanını yukarı kaldırıp son kahvesini de yudumladıktan sonra taburesinde bana doğru döndü. "Senden hoşlanıyorum Will. Her zaman sevdim. Şöhretli adamı kız kardeşinden uzak durması için uyaran koruyucu ağabey olmam gerektiğini biliyorum ama ben böyle biri değilim. Yemin ederim seni tehdit etmeye çalışmıyorum - çünkü James'in de dediği gibi, kız kardeşlerim bunu benim müdahalem olmadan gayet iyi yaparlar. Ama bundan da öte, kardeşlerimin neye ihtiyaçları olduğunu benden daha iyi bildiklerine güveniyorum. Ve gerçek şu ki, Annie ile aranızda her ne oluyorsa, bunu destekliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Noah ayağa kalktı ve bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, Annie'den çok senin için endişeleniyorum."

"Nedenmiş o?" Ona tüm kalbimle katılmama rağmen, "Neden?" diyorum.

"Çünkü onun gibi biriyle hiç tanışmadığımı garanti edebilirim," diyor Noah uğursuzca ve sonra gitmek için dönüyor, duraklıyor ve James'in bıraktığı şeye bakmak için barın yanına gidiyor. Bana bir bakış atıp başını sallamadan ve başka bir şey söylemeden gitmeden önce bir kahkaha attığını duyuyorum.

"Ne olursa olsun," diyor James bir lokma yumurta yerken, "seni tehdit etmeyi planlıyorum." Gülümsemesini bana yöneltiyor ve aniden artık o kadar da güneşli görünmüyor. Bir kılıcın sahip olduğu parıltıya sahip. "Onu incitirsen seni öldürür ve cesedini bitkilerim için gübre olarak gömerim."

Yavaşça bir kez başımı sallıyorum. "Anlaşıldı."

Tezgâha on dolarlık bir banknot atıyorum ve nihayet o panoda ne olduğunu görmek için yanına gidiyorum. Nefesimin altında küfrediyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

Gülüyor, yumurtalarını yemeye devam ederken bana bakmıyor bile. "Hayır. Bu Harriet'in işi."

"Bunu yapmak için ne zaman vakitleri oldu?"

"Yaklaşık otuz dakika önce doğaçlama kasaba işletme sahipleri toplantısında. Her işyerinde bir tane var."

"Tabii ki var." Bu da bugün oranın neden hayalet bir kasaba olduğunu açıklıyordu. Hepsi Annie'yle beni ayırmak için bir dilekçe vermek üzere toplanmıştı. En üstte kalın harflerle şöyle yazıyordu:

Biz, kasaba halkı olarak, Annie Walker ve Will Griffin'in, Annie Walker'ın tatlı bir sevgili, Will Griffin'in ise tatlı bir sevgili olmadığı gerekçesiyle yeni ilişkilerinden vazgeçmelerini talep ediyoruz.

Bunun altında, güvenilmemem için tüm nedenleri sıralayan oldukça hoş bir iftira kampanyası var (grenli kopyala ve yapıştır BuzzFeed makalesine bakın) ve ardından Annie'nin tüm üstünlükleri. Kütüphanedeki çocuk okuryazarlığı bağış kampanyasını yönetmesinden etkilendim. Ama şaşırmadım. Harriet's marketin plastikten kendi poşetini getir uygulamasına geçmesini sağlaması da harika. En altta Davie'nin Matbaası için bir reklam var.

Güzelmiş.

"Bu yasal mı ki?" James'e sordum.

"Şüpheliyim. Ama Roma kasabasının bir işi halletmeye yetecek kadar işe karışma gücünü asla hafife almayın. Ayrıca Harriet şerifin kızımdan on beş kutu izci kız kurabiyesi aldı, o yüzden bu dilekçeyi görmezden geleceğini düşünüyorum." Bana dikkatle bakıyor. "Eğer Annie'yle evlenmek istiyorsan, elinden gelenin en iyisini yap ve bize buna değdiğini göster."

İnledim. "Annie'yle evlenmek istemiyorum! Bu büyük bir yanlış anlaşılma." Hızla kontrolden çıkan saçma bir yanlış anlaşılma.

Gülümseyerek tekrar yumurtalarına bakıyor. "Tabii ki yok."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Annie

İşten eve döndüğümde mis gibi pişmiş tavuk kokusuyla karşılaşıyorum.

Kapıyı açar açmaz o güzel koku yüzüme çarpıyor ve ben Mutfağa doğru bir çizgi çizin. Yazı seviyorum çünkü Maddie ve Emily'nin okuldan ayrılması anlamına geliyor. Bu iki nedenden dolayı harika: Birincisi, onları daha fazla görebiliyorum ve ikincisi, Maddie'nin yemek yapmak için daha fazla zamanı oluyor.

Mutfağa girdiğimde Maddie'yi kaynamakta olan bir tencerenin önünde bulduğumda inliyorum. "Bu muhteşem koku da ne?"

Maddie bana dönüyor, büyük dağınık topuzunu zıplatıyor. "Üzerinde çalıştığım yeni bir tarif: Baharatlı Ballı Tereyağlı Tavuk. Al, sosu dene ve güzel olup olmadığını söyle."

Tahta kaşığı dudaklarıma doğru kaldırıyor ve sır dilime değdiği anda başka hiçbir yiyeceğin buna yetişemeyeceğine karar veriyorum. "Benim için bu kadar," diyorum ciddiyetle. "Zirvedeki yemek deneyimim bu tarifile sona eriyor."

Maddie gülüyor ve beni kontrol ediyor. "Yine de çok iyisin. Zaten kötü olsaydı bana asla söylemezdin."

"Doğru değil. Sadece çok sessiz olur ve bu işe verdiğin emeğe iltifat ederdim. Her halükarda, bunu gerçekten seviyorum."

Bara oturuyorum ve Maddie'nin hazırladığı mezelerden atıştırıyorum. Ispanak-enginar sosu. Muhteşem. Cennet gibi. Bunu hak etmiyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor, bir cipsi de sosa batırmak için yanına geliyor. Bir ısırık aldıktan sonra gözlerini hafifçe kısıyor - neyin eksik olduğunu anlamaya çalışıyor. Hiçbir eksigi yok. Söz konusu yemek olduğunda mükemmeliyetçi biri.

Sorusu bir dizi anıyı canlandırdı. Will odama tırmanıyor. Ağzının benimkine yaptığı yıkıcı baskı. Ve sonra onun kollarında uyanmak.

Bütün gün zihnim o öpüşme seansını tekrar tekrar oynadı ama her geçişte yeni fantastik ayrıntılar ekledi. Mesela Will benim odamda olmak yerine, birkaç uşakla dövüştükten sonra dükkâna giriyor. Bir kılıcın yüzünde bıraktığı küçük bir kesikten yanağına bir damla kan damlıyor. Doğal olarak hemen yanına koşup onu dükkânın içine çekiyorum ve yarasıyla ilgileniyorum. O gözlerimin içine bakıyor, ben de onun gözlerinin içine bakıyorum ve sonra öpüşmemiz bir top gibi patlıyor. Tatlı ya da ürkek değil, ateşli ve çılgınca.

Boğazımı temizliyorum. "İyiymi. Peki ya sen?"

"Çok da iyi. Gelecek haftaki seyahatimiz için günü internetten alışveriş yaparak geçirdim. Alakasız bir haber, paranız yetmediği için iade etmeden önce etiketleri hala üzerinde olan bir kıyafeti ne kadar süre giymek ahlaken kabul edilebilir? Bekle! Buna cevap verme. Bana hemen iade etmemi söyleyeceksiniz ama ben istemiyorum."

Maddie ve Emily sonunda öğretmen arkadaşlarıyla birlikte Meksika gezisine gidiyorlar. Kendi kendime beni davet etmemelerinin tek sebebinin bu olduğunu söyleyip duruyorum - bu sadece öğretmenlere özel bir gezi. Ama bir şekilde, içgüdüsel olarak, bunun gitmek istemeyeceğimi varsaydıkları için olduğunu biliyorum. Noah gibi bu kasabaya bağlı olduğumu düşünüyorlar. Ve muhtemelen benim de bir oyunbozan olacağımı varsayıyorlar.

Yine de sorun değil. İstesem de gidemezdim, Amelia'nın düğünü için yaptığım çiçek hazırlığı ve dükkanın son zamanlarda ne kadar yoğun olduğu düşünüldüğünde. Will'le olan derslerden bahsetmiyorum bile.

Onu her düşündüğümde olduğu gibi midem bulanıyor. Sanki sürekli bir hız trenindeyim. Vücudumun acele etmesine ve onun varlığına alışmasına ihtiyacım var çünkü bu kelebeklere daha fazla dayanamıyorum.

Ağzımdaki çipin ortasında ön kapımız açıldı ve Emily hışımla içeri girdi. "*Sen!*" diye bağırıyor, beni göstererek. "Will Griffin'le aranızda bir şeyler var ve dün gece senin odanda uyudu ve sen bize söylemedin!"

"Ne?!" Maddie ciyaklayarak bardan aşağı atlıyor ve hemen savaş pozisyonu alıyor. "Tam beş dakikadır burada konuşuyoruz! Gününün nasıl geçtiğini sordum, sen de 'İyiymi' dedin. *İyiymi!*"

Ağzınızdan çıkan ilk şey, 'Oh, hey, abla, *People* dergisini süsleyen en ateşli koruma tarafından becerildim ve artık bakire değilim! "

"Öncelikle, asla 'yattım' demem. "

Emily çantasını mutfak tezgahının üzerine fırlattı. Gürültülü bir *gümbürtü çıkarıyor* ve biliyorum ki bunun nedeni çantayı ihtiyaç duyabileceği her şeyle (ilk yardım çantası ve acil durum su şişesi dahil) doldurmuş olması. "O adam dün gece bizim çatımız altındaydı, senin yatağında senin bekaretini bozuyordu ve sen bunu bilmemiz gerektiğini hiç düşünmedin mi? Seni evlatlıktan reddediyorum! Will'in gün doğarken pencereden gizlice çıktığını Holden Jones'tan duymak zorunda kaldığıma inanamıyorum!"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Holden mı? Vay canına. Kütüphaneye kadar gelebildin mi?"

"Evet. Ve bunu Cathy Bryant'tan duymuş-"

"Lee şimdi. Geçen ay evlendi, hatırladın mı?"

"Pazarda senin çürüyen şıfırtı ruhun hakkında atıp tutarken Harriet'ten duyan, sabah gazetesini dolaştırırken Will'in senin pencereden çıktığını gören ve her şeyi kendi gözleriyle gören Terry'den duyan!" Emily öfkeden kuduruyor. Kardeşlerimizle ilgili her şeyi en son duyan kişi olmaktan nefret ediyor. Bir gün üzerime yerleştirilmiş bir takip cihazı bulmayı umuyorum.

Gerçeği açıklamak için ağzımı açacaktım ama faydası olmayacağını biliyorum. Kız kardeşlerimin önce kendi sözlerini söylemeleri gerekiyor, yoksa yanacaklar. "Harriet Annie hakkında ne dedi?" diyor Maddie, yumuşak fildişi teni kırmızımsı morun güzel bir tonuna dönüşüyor.

"Merak etme, ona ağzının payını vermek için markete gittim bile. Ama Mabel benden önce davrandı. Ben içeri girdiğimde Harriet'le kavga ediyordu, ben de ihtiyacımız olan bulaşık makinesi kapsüllerini aldım, dilekçeyi imzaladım, ödemeyi yaptım ve eve geldim."

Kulaklarım dikildi. "Özür dilerim, ne dilekçesi?"

"Görmedin mi? Kasaba senin ve Will'in ilişkisini oylamak için bir dilekçe hazırladı," diyor Emily. "Aslında Paul ve bir süredir birlikte olduğu kadın için yaptıklarından çok daha kapsamlı. Bu

Bir tanesinde neden bir ilişki için uygun olmadığınıza dair koca bir gerçekler listesi var." Emily sonunda sosu fark ediyor ve yemek için yanındaki tabureye kayıyor. Kaseyi ona biraz daha yaklaştırıyorum.

"Bekle, bekle, bekle. Bu şimdi bir ilişki mi?" Maddie elini saçlarının arasına daldırdı. "Başım dönüyor. Bana Will'le çıktığını mı söylüyorsun? Ateşli veznedarla konuşamayacak kadar utangaç olduğun için onu atlayıp doğrudan Seksi Koruma'ya mı gittin? Tüm detaylara ihtiyacım var." Kız kardeşlerim beklentiyle bana bakıyor. Onlara gerçeği söylemem gereken anın bu olduğunu biliyorum. Bir kahkaha patlatmalı ve Will'in sadece benim uygulama personelini olduğunu açıklamalıyım. Ama nedense kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Çünkü şu anda kız kardeşlerim bana sıkıcı olmanın tam tersiymişim gibi bakıyorlar. Sanki büyüleyici biriymişim gibi. Sanki onların tatlı kız kardeşleri değilmişim gibi, ve belki de benim için fark ettiklerinden daha fazlası vardır.

Ve onlara Ateşli Banka Memuru ile konuşamayacak kadar utangaç olmadığımı, aslında onun benim çıkmak için çok sıkıcı olduğumu düşündüğünü, bu yüzden Will'in sadece nazik davranıp bana yardım ettiğini söylediğimde bu bakışın kaybolmasına hazır değilim.

İşte bu yüzden yalan söylüyorum.

"Evet, önemli bir şey değil," diyorum, sıradan görünmeye çalışarak bir cips daha almak için yere bakıyorum. "Geçen gün çiçekçi dükkânına geldi ve birbirimize vurulduk ve... şimdi... çıkıyoruz." Oh Tanrım. Ne yapıyorsun Annie? Will bunu asla kabul etmeyecek. "Sadece öylesine. Her an bitebilir."

"Gündelik mi?" Emily kaşlarını çatarak tekrarlıyor. "Uh-huh."

"Annie," diyor Madison, sanki odada gördüğüm insanların gerçekte orada olmadıklarını bana nazikçe anlatmaya çalışıyormuş gibi. "Sen gündelik giyinmiyorsun. Sen *Friends*'in düğün albümünü ortaya çıkardığı bölümdeki Monica'sın. Sen ve gündelik kıyafet aynı cümle içinde kullanılamaz."

"Artık biliyoruz." Önemli bir şey değilmiş gibi omzumu silkiyorum. Ama ben bile söylediğim şeyin çok önemli olduğunu biliyorum. Aynı zamanda doğru da değil. Kendime karşı dürüst olmayı reddederken bir hayal kırıklığı hissediyorum ama bu duyguyu Converse spor ayakkabılarımın altında eziyorum çünkü kendime karşı dürüst olmak bana

bir randevunun ortasında uçup gitmekten başka ne kazandırdı?

Kız kardeşlerim birbirlerine bakıyorlar; belli ki karakterlerindeki bu sapmadan korkmuşlar ve nasıl devam edeceklerini bilemiyorlar.

"Huh," diyor Maddie.

"Yani sen ve Will... ne? Başka insanlarla görüşebilecek misiniz?" diye soruyor Emily.

Ben.

"Evet."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Tabii ki. Ne kadar çok o kadar iyi!"

Hayır. Ayrıca Will'in (o adam)

gerçek erkek arkadaşım olmayan) başka biriyle çıkmak vücudumda kaynayan bir kıskançlık dalgasına neden oluyor.

Görünüşe göre, bu çok uzak bir köprüydü çünkü Maddie ve Emily bir bakışı paylaşıyorlardı. Dışlandığım için her zaman çok kızgın hissettiğim bakışlardan biri. Benim anlamını asla kavrayamadığım ama onların mükemmel bir şekilde kavradığı bir bakış. Nasıl oluyor da biriyle aynı DNA'yı paylaşmama rağmen kendimi ondan bu kadar "öteki" hissedebiliyor ve yine de onu tüm kalbimle sevebiliyorum? Bu çok karmaşık.

Bana dönüp kollarını kavuşturdular; bu alışkanlığı hepimiz Noah'tan devralmıştık. "Pekâlâ, itiraf edin. İtiraf et. Neler oluyor? Sen ve Will dün gece gerçekten birlikte mi uyudunuz?"

Omuzlarım çöktü. "İyi. Burada uyudu ama hiçbir şey olmadı. Aslında, aramızda bir şey olacağını hiç sanmıyorum."

Madison dramatik bir şekilde yere yığılır ve ağlıyormuş gibi yaparak şöyle der: "Annie. Beni öldürüyorsun. Beni yavaş yavaş öldürüyorsun. Lütfen baştan başla!"

Ugh. İşte başlıyoruz. Gerçek.

"Tamam, tamam, tamam. Her şeyi Amelia ayarladı. Will, pratik yapmama yardımcı olmak için birkaç haftalığına benim flört koçum olacak çünkü..." Çünkü bir randevuya çıktım ve tam bir felaketti ve ben sıkıcıyım. Hayır. Hala bu kısmı onlara söylemeye cesaret edemiyorum. Gülerler. Ya da Angel Annie'nin bir banka memuru için fazla aziz olmasıyla ilgili bir şaka yapacaklar. Ya da daha kötüsü, hiç şaşırmayacaklar. "Çünkü ciddi bir ilişkiye başlamaya hazırım ama gerginim. O sadece sinirlerimi yenmeme yardım ediyor." Flört derslerinin beni nasıl

tamamen başka bir şeye dönüştü. Onlara dövmeden ya da Will'in istediğim herhangi başka bir uygulama için nasıl yardım teklif ettiğinden bahsetmiyorum çünkü tüm bunlar çok kişisel geliyor. Her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da, bu Will ile benim aramda özel bir şeymiş gibi geliyor ve başka kimseyi buna dahil etmek istemiyorum.

Emily hafifçe kaşlarını çatıyor -her zamanki anne modu, üstesinden gelmem gereken her olası engeli dikkatlice incelemeye ve ardından böyle bir durumla başa çıkmak için duygusal olarak yeterince güçlü olup olmadığını belirlemeye çalışıyor.

Maddie kalçasını tezgâha yaslıyor. "Lütfen en azından bunun seksi bir randevu koçu gibi bir şey olduğunu söyle. Siz de mi seks pratiği yapacaksınız?" "Hayır, bu seksi bir randevu koçu olayı değil." Ama ne zaman

Will'le dün gece yatağında öpüştüğümüzü hatırlayınca bu ifadenin tamamen doğru olmadığını anladım. Ama öpüşmekle bitmiyor. Will'le aramızda seks olmayacak çünkü gün ışığında fark ettiğim gibi, bu sadece bir koca ya da kendim ya da... bilmiyorum. Bu hiç iyi olmaz, tamam mı?! Bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

"Peki ne iş yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Sıradan şeyler gibi. Datey şeyler, bilirsin? Randevularda açılacak iyi konular. Nasıl flört edilir. Bu tür şeyler."

Madison'ın burnu kırışır. "Oh. Sanırım bu daha mantıklı."

"Ne demek istiyorsun?" Cevabı zaten bildiğime dair içimde kötü bir hisle soruyorum.

Hafifçe gülüyor çünkü benim de bu şakanın içinde olduğumu düşünüyor. "Bu sensin; ve bu da Will Griffin! Siz birbirinize zıt kutuplarsınız. O tamamen seksi-eğlenceli-maceracı, sen ise bizim sessiz tatlı-içedönük halimizsin. Sadece ikinizin gerçekten çıkmamanızın en iyisi olduğunu söylüyorum çünkü sen bir Cuma gecesi içeride kitap okumayı tercih edersin, o da muhtemelen bir kulüpte sarhoş olur."

O ve Emily gülüyorlar, ben de gülmeye çalışıyorum ama ortaya çıkan tek şey zayıf bir gülümseme denemesi oluyor.

"Bu hiç de kötü bir şey değil. Sen böylesin işte. Bizim yufka yürekli tatlı turtamız," diye ekliyor Emily, başını omzuma yaslayıp belimi sevgiyle sıkarak. "Ama dinle, bu konudaki çabalarını tamamen destekliyorum.

Kendinize uygun birini bulabilmeniz için flört etme konusunda rahat olun. Belki bu sonbaharda altın kalpli ve sevgi dolu bekâr bir babayla yeni bir öğrenci kaydımız olur."

"Oooh," diyor Madison, gözleri parlayarak. "Bu Annie için mükemmel! Eğer doktorsa Brownie puanları."

"Bir pediatri doktoru!" Emily ekliyor.

"Tekrar seks yapmak için evlenmeyi bekleyen ve aynı zamanda hafta sonları sokak köpeklerine yardım eden bir sivil toplum kuruluşu olan bir çocuk doktoru!"

Şu anda kimin beni daha çok üzdüğüne karar veremiyorum. Bana bir kez daha kim olduğumu ve ne istediğimi söyledikleri için kız kardeşlerim mi yoksa onlar söylerken gülümseyip başımı salladığım için ben mi? Kız kardeşlerimi çok seviyorum - bu yüzden onlar tarafından görülmediğimi hissetmek canımı acıtıyor. Her zaman onların küçük kız kardeşi değil, sadece arkadaşı olmak istiyorum. Değer görmek ve ciddiye alınmak istiyorum. Ama bunu bir kutu sümüklü, pis solucan açmadan nasıl yapabilirim? Ya da yıllardır beni istemeden incittiklerini söylediğimde onları potansiyel olarak incitmeden? Mızımız ya da kırılğan görünmek istemiyorum.

Ve lütfen bana neden hayatım boyunca kendimi az önce tarif ettikleri adamın yanında dururken hayal edemediğimi açıklayın, ama bir çift yaramaz mavi-gri gözlü, eğik bir gülümsemeye ve dövmelere sahip bir adamı, hayatımın geri kalanı boyunca ağzımı tekrar tekrar öperken yatağında üzerimde gezinirken mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum.

Saçmalık.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Pazartesi

Ben yokken kasaba hâlâ ayakta mı? Bu kim?

Ben Will. Daha dün gece telefon numaralarımızı değiş tokuş ettik.

Üzgünüm. Sanırım yanlış numarayı aradınız.

Ciddi misin?

Hayır. Sadece seninle dalga geçiyordum.

Ha ha, komik kız.

Her şey dayanıyor. Ama manzara garip bir şekilde çok daha az sıcak.

Annie Walker. Benimle flört mü ediyorsun?

Belki. Ya da belki bu kırk yaşında bir adamın numarasıdır ve ben seni kandırıyorumdur.

WILL: Eğer bir erkeksen, en azından seksi misin?

ANNIE: Önünde küçük püsküller olan mokasen ayakkabılar hakkında ne düşünüyorsun? WILL: *Yumruğunu ısırır*

Salı

Dilekçeyi gördünüz mü?

Aman Tanrım, şimdiden gördün mü?! Sana nasıl söyleyeceğimi düşünüp duruyordum. Üzülmenden korkuyordum.

Neden üzüleyim ki?

Çünkü kasaba bizim bir çift olduğumuzu düşünüyor ve buna karşı oy kullanıyor.

Yine. Neden üzüleyim ki? Bu senaryoda sopanın iyi tarafını ben alıyorum. Ahlaksız bir korumayla çıkan sensin.

Ahlaksız!! Ne güzel bir kelime.

Korsan romantizm kitabından öğrendim. Hoşuma gitti.

Sana yakışıyor. Ama merak etme, tüm kasabayı teker teker gerçeklerle yüzleştireceğim.

Ya da... Ya da?

Hiçbir şey söyleyemezdik. Bırakalım neye inanmak istiyorlarsa inansınlar. Herkesin seni Tatlı Melek Annie olarak görmekten vazgeçmesini istediğini söylemiştin... bu tam da bunu yapacak şey olabilir.

Bunu benim için yapar mısın?

Senin için her şeyi yapabileceğimi çabucak öğreniyorum.

Çarşamba

Merhaba.

Selam. Ne yapıyorsun?

ANNIE: *Yaka çiçeği seçeneklerinin resmi*

Sağdıçlar için hangisini daha çok seviyorsun? Soldaki.

Hazır seni yakalamışken.

WILL: *Palmiye ağacı resmi ve tepede mavi gökyüzü*

WILL: Biraz fazla şiirsel ve duygusal olma riskini göze alarak, Kaliforniya'nın gökyüzünün rengi gözlerinizle aynı mavidir.

Oof. Bu çok *saçmaydı*.

Kahretsin. Ben de öyle

düşünmüştüm.

Bu seferlik görmezden geleceğim.

Konuyu değiştiriyorum. Hiç Los Angeles'a gittin mi? Hayır.

Fazla seyahat etmedim.

Çok yazık. Kaliforniya'ya gelmelisin, Annie. Bir sürü güzel çiçekçi var.
Buraya bayılırsın.

İstiyorum ama uçmaktan korkuyorum. Ve yeni yerlere gitmekten.

Ve yeni insanlarla tanışmak.

WILL: Elini tutma teklifim geçerli. Ellerini
seviyorum.

Vay canına. Bunu söylememişim gibi davran. Şimdi çok utandım.

GAH! Neden gönderme düğmesi yok?

Ben de senin ellerini seviyorum, Anna-
muz.

Perşembe

Dün gece seninle ilgili çok komik bir rüya gördüm.

Komik mi? Hmm. Seksi tercih ederim.

Seçme şansın yok. Ve bu komikti çünkü sen ve ben lisede birlikteydik
ve ben aynı sınavda sürekli başarısız oluyordum, sen de benim için
cevapları bir kağıda yazıp bana veriyordun.

Benim yapacağım bir şeye benziyor. Yakalandık mı?

Evet. Sonra da Harriet'in İncil dersinde cezamızı çekmek zorunda
kaldık.

Eyvah.

Lisedeyken hiç kopya çektin mi? Hayır.

Kurt sürüsünde hile yapmak biraz zordu. Testlerimiz diğer hayvanları
avlamaktan ve kürkünüzü yalayarak temizlemenin en iyi yolundan
oluşuyordu.

ANNIE: Bana hiç çocukluğun ya da gençlik yılların hakkında bir şey
anlatmayacak mısın?

WILL: O zamanlar daha kısaydım...

ANNIE: Sen imkansızsın.

WILL: Teşekkür ederim :)

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Annie

Çiçekçideki çalışma masasına yaslanırken uzun saplı bir gülü parmaklarımın arasında döndürüyorum ama aklım burada değil. Bir yerde sıkışıp kalmış. Seksi, komik, dışa dönük bir adamın erkek arkadaşım olduğu alternatif bir dünya. Bir de mesajlar var. Onlara çok fazla anlam yüklemem gerektiğini biliyorum ama bu mesajlar bu hafta bana anlamlı geldi. Dün gece yatmadan önce bana mesaj attı: İyi geceler.

Bu kadar.

Çok kafa karıştırıcı. Bir ilişkiye uygun olmadığını söylüyor, sonra da gidip bana "İyi geceler" diye mesaj atıyor.

Gülü hazırladığım buketin içine atıyorum ve kendime sakın olmamı söylüyorum. Bir ilişki isteyip istememesi önemli değil. Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum. İçimde kesinlikle hiçbir duygu kıpırdamıyor. Şu ana kadar hissettiğim her şey sadece cazibe. Yani kim Will Griffin'den etkilenmez ki? Bu bir doğa kanunu falan olmalı. Endişelenecek bir şey yok.

-Ama kesinlikle kafamı dik tutmam ve kendime tüm o öpüşmelerin, sarılmaların ve mesajlaşmaların dönüşüm sürecimin sadece bir parçası olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

O Fred ve ben de Audrey. Ama bizim filmimizde jenerik, dönüşümüm tamamlandıktan ve aradığım bütünlüğü bulduktan sonra dönecek. Romantizm konusu çıkarıldı. Kuşkusuz, Will bu kadar seksi olmasaydı bu benzetmeyi hayal etmek daha kolay olurdu. Yüzüne kırışıklıklar çizmem ve ona step ayakkabıları ve yüksek israflı pantolonlar giydirmem gerekiyor. Bu çekiciliğimi giderir.

Zil çaldığında ve hoş görünümlü bir adam içeri girdiğinde dikkatim dükkânın kapısına yöneliyor.

"Merhaba! Yardımcı olabileceğim bir şey varsa söyleyin," diyorum buketi karıştırmaya devam ederken. Alışveriş yapanları sıkıştırmamaya çalışıyorum çünkü kimse etrafta dolaşan bir satış görevlisini sevmez.

"Teşekkürler," diyor adam ve hemen sesine dikkat kesiliyorum. Hoş bir ses. Ve dikkatimi çektiği için, dükkânda dolaşırken onu gizlice değerlendirmeye çalışıyorum.

Güzel açık kahverengi saçlar kafasına yakın kesilmiş ama
tepesinde şekil vermek için yeterince boşluk bırakılmış
Bakımlı bir sakal
Düğmeli gündelik elbise
gömleği Güzel kot pantolon
Açıkça çalışıyor
Alyans yok

Kafasını kaldırıp beni bakarken yakalayınca bir şeyler söylemek zorunda kaldım. "Şu hazır buketler yarı fiyatına."

"Harika," diyor rahat bir gülümsemeyle. "Teşekkürler."

Üzerinde çalıştığım düzenlemede bir şeyler eksik. Güzel görünüyor ama bence göze çarpan bir unsur eksik. Beni yakalayan ve başka yere bakmama izin vermeyen bir şey. Heyecan verici bir şey. Süsenlerinin etrafında tehlikeli bir siyah kenar eksik... ve bekleyin, artık çiçekleri düşünmüyorum, değil mi?

Ellerimin içine doğru inlemekten kendimi zor alıyorum. Yakışıklı (muhtemelen bekâr) bir adam çiçekçi dükkânımda dolaşırken elbette Will'i düşünüyor olacaktım.

"Hey, bir konuda tavsiyeni alabilir miyim?" diye soruyor adam, çalışma masasında bana yaklaşarak.

"Tabii ki! Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Kaşlarını çatıyor, dükkânın etrafına bakınıyor. "Yeni bebek sahibi olmuş bir kadına ne tür bir buket almak uygun olur?"

Oh.

O bir baba. İşte
bu kadar.

"Aslında, yeni doğum yapmış bir baldız için," diye düzeltiyor, belki de yüzümü görmüş ve açıklığa kavuşturmak istemiş gibi.

İşler yeniden yoluna giriyor.

Çalışma masasının etrafından dolaşıp uzak köşeye gidiyorum, orada yeni toplanmış birkaç renkli çiçek var. "Bence bunlardan herhangi biri mükemmel olur. Güzeller ama abartılı değiller."

"Harika." Eğilip bir tane seçiyor ve bana kolonyasını koklatıyor. Ve bu kolonya. Kesinlikle tarçın benzeri süslü bir şişesi var ve evden çıkmadan önce bir kez -belki iki kez- sıkıyor.

Sanırım hoşuma gitti. Ya da
hoşlanabilirim. Hiç de öyle
kokmuyor.

Hayır! Bu saçma düşünceyi bitirmeyeceğim. Şimdi yeni keşfettiğim özgüvenimi biraz olsun kullanma şansım var.

"Buralardan mısın yoksa sadece ziyaret için mi geldin?" Bunun uygun bir göz teması olup olmadığını merak ederek söylüyorum.

"Aslında kasabaya yeni taşındım. Ya da tam olarak diğer kasabaya. Ailem buralarda yaşıyor ve ben de artık yerleşmeye hazır olduğumu hissettim. Bu yüzden kliniğimi buraya taşıdım ve bir ev satın aldım."

Bu çok fazla göz teması gibi hissettirmeye başladı. Çok fazla. Tanrım, başka tarafa bakmalıyım. Ve lütfen bana neden Will'le bu sorunu hiç yaşamadığımı söyle? Onunlayken asla başka tarafa bakmak istemiyorum.

Buketini almak için tezgâha götürdüm. "Oh, siz doktor musunuz?"

"Veteriner," diyor ve bu beynimde bir *ding, ding, ding* sesi daha çıkarıyor çünkü hayvanları seviyorum. Daha da iyisi, hayvanları seven bir adam. Ve görünüşe göre kök salmak isteyen bir aile babası! Kız kardeşlerim şu anda bana kesinlikle başparmaklarıyla onay veriyor ve devam etmemi söylüyorlardı.

"Bu harika bir haber!" Biraz abartarak
söylüyorum. "Öyle mi? Hiç hayvanınız var
mı?"

"Şey... hayır, ama bunu yapan diğer herkes için harika bir haber." Gülüyor ve bana kredi kartını uzatıyor. "Brandon Larsdale," diyorum utanmadan kredi kartındaki ismi yüksek sesle okuyarak.

"Hiç adil değil. Adınızı öğrenmek için kredi kartınızı tarayamam."

Ona gülümsüyorum, yanaklarımın gerçekten olmamasını dilediğim bir şekilde pembeleştiğini hissediyorum. Sanırım şimdi o da benimle flört ediyor ve yeni bir erkekle konuşmanın tanıdık rahatsızlığı üzerime çöküyor. Üstesinden gelmeliyim. "Ben Annie Walker."

"Memnun oldum, Annie." Tezgâhtan buketini alırken kısa bir süre duraksıyor. "Dinle, bunun benim için çok ileri bir davranış olduğunun farkındayım ama... bekâr değilsin, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor. Bana çıkma mı teklif edecek? Bu gerçekten olacak mı? Olmasını istiyor muyum?

Ayrıca, "bekar" ne demek? Şehirde kime sorsan, tehlikeli görünümlü bir korumayla çıktığını söyler. *Ama bu gerçek değil, Annie.*

"Bekârim," diyorum ve sonra çenemin kalkık olduğunu fark ediyorum. Hemen düzleştiriyorum

o.

Brandon gülümser. "Peki, o zaman, dışarı çıkmakla ilgilenir misin? Bir ara? Yeni tanıştığımızı biliyorum ve bu çok ürkütücü gelebilir, o yüzden baskı yok. Ayrıca, yasal olduğumdan emin olmak için beni aramak istersen Instagram'dayım."

Evet demeliyim. *Evet de, Annie!* Şimdiye kadar her şeyi ayarladı ve eğer evlenmek istiyorsam tekrar biriyle çıkmalıyım. Ama gecenin sonunda sadece takılmak isteyen biriyle çıkmak istemiyorum, çünkü son zamanlarda Will'le öpüşmek ne kadar harika olursa olsun, asla ilk buluşmada takılacak türden bir insan olamayacağımı fark ediyorum. Belki de sorun değildir?

Dürüst olmak gerekirse, bu mükemmel olabilir. Aradığım huzuru bana hangisinin getireceğini bulmak umuduyla her iki yolu da (biri flört etmek, diğeri de kendini şımartmak) takip etmek istedim ve görünüşe göre bu yollardan biri şu anda üzerinde YÜRÜ BU YOLDA yazan yanıp sönen bir tabela ile aydınlatılmış durumda.

Bu adamın zamanımı boşa harcayıp harcamayacağını görmek için gerçeği ortaya koymaya karar verdim.

"Sana karşı dürüst olmalıyım Brandon. Sıradan bir şey aramıyorum."

Gülümsemesi büyür. "Ben de öyle aslında." Brandon cüzdanını çıkarmak için arka cebine uzanıyor. "İşte," diyor ve üzerinde veteriner kliniğinin logosu ve bilgileri bulunan, oldukça resmi görünümlü bir kartvizit çıkarıyor. "Kaleminiz var mı?"

Ona bir tane uzatıyorum ve o da hemen arkasına bir numara not ediyor. "Bu benim cep telefonum. Çıkmak istersen bana mesaj at. Ya da sadece konuşmak ve birbirimizi tanımak istersen."

"Tamam, alacağım. Teşekkür ederim," diyorum ve kartını alıp dönmeden önce ona bir kez daha gülümsüyorum, bana iyi günler diliyor ve birbirimizi tekrar görmeyi umduğunu söylüyor.

Kapıdan çıkar çıkmaz, kartı zehirli bir yaprakmış gibi tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"Şey," diyorum, küçük dikdörtgen karta bakarken enseme ovuşturuyorum. "Bu beklenmedik bir şey."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Annie

Hank's Cuma geceleri ışıltı ışıltıdır. Tüm kasaba sıra dansı yapmak, içki içmek ve sosyalleşmek için dışarı çıkar. Eğer cuma gecesi Hank'in yerinde değilseniz, sen sertifikalı bir eziksin. Bu yüzden ben bile gelmeyi başarıyorum. (Ve burada olmaktan zevk alıyorum, yani bu da var.)

Yine de bunu nasıl idare edeceğimi bilecek kadar çok yaptım. Hank's benim rahatlama noktalarımın biri. Ben ve kız kardeşlerim, birbirimizi her gün görmemize ve her zaman birbirimizin neredeyse tüm işlerini bilmemize rağmen, çoğu kişiden biraz daha erken -yedi civarında bir yerde- gelir, birkaç bira içer ve haftalarımızı değerlendiririz. Ama... Sanırım şu anda onların bilmediği şeylerim var. Bu beni neden bu kadar heyecanlandırıyor?

Birdenbire onların da hayatları hakkında bilmediğim şeyler olup olmadığını merak etmeye başladım.

Masanın etrafına bakıyorum, kız kardeşlerimi yeni gözlerle değerlendiriyorum. Sherlock gözleriyle. Ne saklıyorlar? Emily dışarıdan normal görünüyor. Sarı saçları ortadan ayrılmış, kulaklarının arkasına düzgünce toplanmış, bu sabah اساسıyla yarattığı bukleler yumuşak, tatlı dalgalar halinde taranmış. Ancak güçlü yüz hatları, yüksek elmacık kemikleri ve bilgili gözleri size bir saniyede kışkırtmaya tekme basabileceğini hatırlatıyor. Emily bizim azılı koruyucumuz. Büyükanнем bizi büyüttmüş olsa da günün sonunda bir anne figüründen çok büyükanne gibi hissettirirdi. Ama Emily bana her zaman kardeşten çok anne gibi geliyor. Onun gibi her şeyi bir arada tutabilen başka birini tanımadım. Ve eğer onun vahşi bir kraliçe olduğuna dair daha fazla iknaya ihtiyacı varsa, Emily dokuz yıl boyunca her seferinde sınıfta yirmi veya daha fazla çocukla ikinci sınıf öğretmenliği yaptı. Süper kahraman statüsünde.

Peki ne saklıyor? Sık sık neden evlenmediğini merak etmişimdir. Deneyen erkekler olmadığı için değil, ama bildiğim kadarıyla sadece bir kişiyi sevdi. Lisedeki sevgilisi. Orada ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Her şey çok gizliydi. Bir gün hayatının aşkıydı, ertesi gün kamyonunu toplayıp Roma'yı temelli terk ediyordu. Emily'nin yirmi dört saat boyunca odasında ağladığını hatırlıyorum, sonra gözyaşlarını sildi ve bir daha ondan hiç bahsetmedi. Bizim de ondan bahsetmemize izin vermedi.

Ve bir de Madison var. Ona bir bakın. Gördüğüm en güzel şey. Omuz hizasında kabarık saç kesimi, her zaman bela arayan vahşi kahverengi gözleri ve fazlasıyla sevimli küçük bir burnu olan cesur, küçük bir esmer. Maddie şekerli bir kurabiyeye benziyor, ancak özüne kadar vahşi.

Ama bir şeyler sakladığına eminim. Bana bakıp gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. *Senin peşindeyim, bayan.* Nedir peki? İşinden nefret mi ediyor? Hayır, bekle, bu bir sır değil. Madison her zaman Emily'nin ayak izlerini takip etmekte hızlı olmuştur, geri kalanımız bunun onun için açıkça yanlış olduğunu görebilsek bile. Madison da Emily ile aynı okulda ikinci sınıf öğretmeni, ancak zamanının yüzde 90'ında işinden şikayet ediyor - genellikle öfkeyle- mutfakta bize harika bir şeyler pişirirken.

Madison, senin sırrın ne?

"Annie, iyi misin?" Emily soruyor. "Gülüştün çok ürkütücü."

Yüzümü sildim. "Az önce izlediğim bir filmi düşünüyordum." "Seri katil hakkında bir film miydi? Çünkü bunlar senin söndürmek."

Alay ettim. "Bu kesinlikle bir seri katilin gülümsemesi değildi. Siz gülümsemeyi bilmiyorsunuz."

Amelia aniden omzumun üzerinden fırlıyor ve hafif nefes nefese masaya bir sandalye çekiyor. "Selam! L.A.'den döndüm! Kimde seri katil gülümsemesi var?"

"Anna-banana."

Amelia sırtıyor ve sandalyeye yerleşiyor. "Dikkat etmeniz gerekenler her zaman sessiz olanlardır."

Amelia'nın varlığıyla birlikte tansiyonum da yükseliyor çünkü Amelia şehre döndüyse Will de dönmüş demektir. O adam hakkında kafam her zamankinden daha karışık. Bir hafta önce kasabadan ayrıldığından beri durmadan mesajlaşıyoruz. Ve işin garip tarafı onu özlüyorum. Hem de çok.

Onu özlememem gerekiyor. O benim karşılıksız pratik yaptığım kişi. Bu barın herhangi bir yerinde olup olmadığını görmek için boynumu eğmek yerine yüzümü önde tutmanın zor olmaması gerekiyor.

Sonra Noah ayağa kalkıyor, anahtarlarını masaya fırlatıyor, eğilip Amelia'nın boynunun yan tarafını iş için güvenli olmayan bir şekilde öpüyor ve sonra bardan içki almaya gideceğini söylüyor. Adam uzaklaşırken Amelia'nın gözleri ona "sana umutsuzca aşığım" der gibi bakıyor ve biz kız kardeşler de bunu fark edip bilmiş bilmiş sırıtıyoruz. Tüm paramla bahse girerim ki bu gece bardan erken ayrılacaklar.

Amelia, kız öğrenciler gibi kıkırdadığımızı fark ediyor ve yüzü pancar gibi kızarıyor. "Durun! Hepiniz durun. Kesin şunu hemen!"

Madison abartılı sevişme hareketleri yaparken hepimiz iğrenç bir şekilde gülüyoruz. Amelia ellerini gözlerinin üzerine atıyor. "Hepiniz çok kabasınız. Böyle şeylere dikkat çekmemeniz gerekiyor."

Biramdan bir yudum alarak, "Noah boynunu böyle kemirirken bunu fark etmemek zor," diyorum.

Amelia ellerinin üzerinden bakarak bana şakacı bir şekilde kırılgan bir yüz ifadesi takınıyor. "Sen de mi? Benim tatlı Annie'm beni böyle sırtımdan mı bıçaklayacak?"

Uzanıp Amelia'nın biraz yamuk olan kazağını düzeltiyorum. "Özür dilerim. Koruman beni kötü etkiliyor."

Maddie sırıtıyor ve kadeh kaldırmak için birasını kaldırıyor. "Ve şeytandan bahset." Omzumun üzerinden başını sallıyor.

Midem boğazıma sığıyor ve step dansı yapıyor. Burada olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok. Onu hissedebiliyorum. Sıcaklık değişiyor, hava yoğunlaşıyor. (Ki bu olmamalı çünkü o benim için hiçbir şey ifade etmiyor.) *Unutma Annie, Bağlanmak Yok!* "Oooh, artık mesaisi bittiğine göre bizimle oturabilir ve Annie'yle çıkıyor, değil mi?" Maddie gözlerinde büyük bir parıltıyla *flört* kelimesini havadan alıntılarken söylüyor. Maddie'nin eli havaya kalkıyor ve çılgınca sallanıyor. "Will! Kadının burada!"

"Sus, Maddie! Bütün barı baktırıyorsun."

Kendinden memnun bir ifade takınıyor ve bana amacının zaten bu olduğunu söylüyor.

Artık dayanamıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum - sadece hızlı, küçük bir bakış. Ama gözlerim anında onunkilerle birleşiyor ve nabzım kulaklarımda hızla atarken bakışlarımı tekrar ileri fırlatıyorum. O küçücük bakış Will'in her santimetresini görmeme yetti ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Bu gece siyah kot pantolon, beyaz spor ayakkabı ve kollarının üzerine kadar kıvrıldığı düğmeli bir kot gömlek giyiyor. Saçları kasıtlı olarak dağınık ve dövme bileğine siyah bir saat takıyor. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Ve şimdi o gömleğin altında teninin nasıl göründüğünü ve nasıl hissettirdiğini bildiğim için - dövmelerinin çizgilerinin en lezzetli dokuyu eklemek için ince bir şekilde nasıl yükseldiğini - yüzüm ısınıyor.

"Annie senin koltuğunu saklıyordu!" Madison hiç yardımcı olmadan, bu gece burada olacağından haberim olmamasına rağmen beni çaresizmişim gibi gösteriyor. Ona sakın olmasını işaret etmek için gözlerimi açıyorum ama o sadece muzip gülümsemesiyle bana karşılık veriyor.

Amelia omzumun üzerinden Will'i işaret ediyor. "Tamam! Önce kurallar. Bizimle takılabilirsin ama bir koruma gibi değil, bir arkadaş gibi davranmalısın. Beni kurnazca korumak yok!"

Sonra Will'in kelebek parmak eklemeleri görüş alanıma giriyor ve derim gerginlikten kıvrılıyor. Gözlerimi içkime sarılmış elimden ayırmıyorum. "Anlaştık. Bir kavga çıkarsa, seni kalkanım olarak kullanacağım."

Will yanımdaki koltuğa oturuyor ve omuzları bu küçük alan için fazla geniş. Neredeyse bana dokunuyor. Göz ucuyla bana baktığını görüyorum. Bakışlarımı bir saniyeliğine ona yöneltiyorum ve ağzında gizli bir gülümseme belirliyor. Sırlar.

"Annabell," diye fısıldıyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Wilfred."

Maddie'nin sesi anımızı bölene kadar birbirimize sessizce sırtıyoruz. "Hey, bu hafta senin hakkında çıkan son haberleri gördün mü?"

"Hayır, mümkün olduğunca sosyal medyadan uzak durmaya çalışıyorum," diyor Amelia ve sonra yüz ifadesi bezginleşiyor. "Ama şimdi ne diyorlar?"

Maddie kıkırdar. "Sen değil, pop yıldızı. O." Will'e doğru başını sallıyor. "Son birkaç gündeki tüm etkinliklerinde seni koruduğuna dair yeni fotoğraflar var ve ona..." gülümsemesi büyüyor, "Sert bir brunch babası."

"Bir ne?" Will dehşete düşmüş bir sesle soruyor. "Bekle, bilmek istiyor muyum? Kulağa rahatsız edici geliyor."

"Rahatsız edici olan ne?" Noah sonunda masaya geri dönüyor ve bu sefer yanında James de var.

Amelia, önüne bir bira koyan Noah'ya bakıyor. "Will sert bir brunch babasıdır."

Noah inek gübresine basmış gibi görünüyor. "Bunun ne olduğunu bilmeye başlayamam bile."

James ise yanımızdaki masadan bir sandalye alıyor ve kollarını arkaya dayayarak sandalyeye oturuyor. Maddie'nin patates kızartmalarından birini çalarak onun ters ters bakmasına neden oluyor. "*Sert brunch babası*, romantik okuyucuların bir karakter tipini tanımlamak için kullandığı bir terimdir. Korkutucu görünen bir adamın aslında sevdiği kişiye karşı yumuşak ve tatlı olması."

Noah dehşet içinde ona bakıyor. Aslında hepimiz bakıyoruz.

Madison kızartmayı James'in parmaklarından çekip alır. "Romantizmden anlayan süper ilerici bir adammışsın gibi davranmayı bırak. Bunu sadece on dakika önce barda sana makaleyi gösterdiğim için biliyorsun."

James omuz silkiyor. "Ama gerçekten dinlediğim için puan alıyorum." Duraksıyor ve kaşlarını çatan kardeşime bakıyor. "Aslında... şimdi düşündüm de, Noah, sen biraz sert bir brunch-"

"Eğer *baba* kelimesini bir kez daha söylersen, dişlerini yerden kazıyacaksın."

James zevkten titriyormuş gibi yapar. "Alfa'ya geçmene bayılıyorum." Bu konuşmadan keyif aldığımı söyleyebilmeyi isterdim ama gerçek şu ki, neredeyse hiç dinlemiyorum. Bilincimin büyük bir kısmı Will'in dizinin benimkine dayandığı yere odaklanmış durumda. Yumuşak ama neredeyse kasıtlı bir hareket,

Fazla düşünmemeye çalıştığım için baskı altındayım. Ancak sessiz insanlarla ilgili olan şey, beynimiz her şeyi çok fazla düşünmekle meşgul olduğu için sessiz olmamızdır.

Bacağının benimkine değdiğini biliyor mu? Bacağının benimkine değmesini istiyor mu? *Dokunsal, Annie. O sadece dokunsal, hatırladın mı?* Adamın her zaman bir şeylere dokunması gerekir. Muhtemelen diğer tarafta Emily'nin bacağına dokunuyordur. Gizlice bakmak için masanın altına bakıyorum ama yok. Bacaklarının arasına koca bir karpuz sığabilir. Sonra bakışlarım kalçasının üzerinde duran eline kayıyor. Uzanıp parmağımı o karmaşık kelebeğin kanatlarında gezdirmek için büyük bir istek duyuyorum. O eli alıp tekrar kalçama koymak ve ona sıkmasını söylemek istiyorum çünkü bu dokunuşun anısı muhtemelen mezara girene kadar aklımdan çıkmayacak.

Sonra eli esniyor ve bakarken yakalandığımı fark ediyorum. Nefesimi tutup bakışlarımı yukarı ve ileri fırlatıyorum. Ama göz ucuyla Will'in bana baktığını görebiliyorum. Amelia ona hitap ettiğinde aniden öne doğru dönüyor. "Eminim şu anda hiç oturmamış olmayı diliyorsundur."

Will gülüyor ve bu sıcak ve davetkâr bir gülüş. "Hayır, saçmalığı seviyorum. Kardeşimi özlememe neden oluyor."

"Bir erkek kardeşin mi var?" diye soruyor. "Bunu nasıl bilmem?"

"Onu çok fazla göremiyorum. Bilirsiniz işte... çalışmak falan."

Amelia'nın yüzündeki ifade, kardeşiyle vakit geçirememesinden kendisini sorumlu tuttuğunu söylüyor ama ben daha iyi biliyorum. Sesindeki tereddütü ve o cümleyi kurarkenki umursamaz tavrını duydum - Will'in ortaya çıkmasını istemediği daha fazlası var. Bir kürek alıp kazmaya başlamak için içimde derin bir istek var.

Will de onun ifadesini yorumluyor. "Amelia, endişelenme. Beni fazla çalıştırmıyorsun."

Yüzü yukarı doğru eğildi. "Öyle hissediyorum. Bir molaya ihtiyacın var! Şimdi bir tane al.

Bugünden itibaren, artık çalışma yok-"

"Cehennem gibi çalışacağım. Çalışmayı seviyorum. Beni mutlu eden şey bu. Şimdi, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Lütfen." Bu adam kendisi hakkında konuşmaktan gerçekten nefret ediyor. Tanıştığımız günden beri her türlü kişisel ifşaattan kaçındı. Yine de onu onun istediğinden daha fazla anlamayı başardım. Biliyorum ki

Uyurken tüm örtüleri kaldırıyor çünkü vücudu güneşin sıcaklığına göre ısınıyor. Patates kızartmalarına fazladan tuz eklediğini ve gazlı içeceklerden nefret ettiğini biliyorum. Erkenci bir kuş olduğunu ve güneşle birlikte uyandığını biliyorum. Ayrıca geçmişinde bir şeyin onu incittiğini de biliyorum çünkü eskiden bir manolya ağacına saklanırdı ama bunu kesinlikle konuşmazdı. Bence cazibesinin ardında sakladığı yaraları var.

Birden ailemin bana sanki gözlerimin arasından bir boynuz çıkmış gibi baktığını fark ediyorum. "Ne?" Sesimden alarm akarken soruyorum.

"Az önce bir küfür etti. Neden kutsal defterde bir çetele tutmuyor?" Emily soruyor.

"Oh. Şey, çünkü..." Gözlerimi Will'e çeviriyorum ve bunu düşünüyorum. Cevap hemen aklıma geliyor ama bunu yüksek sesle söyleyemeyeceğimi biliyorum. Çünkü söylemesi hoşuma gidiyor. Onun yerine gülümsüyorum. Aslında öyle bir niyetim bile yok. Will de gülümsüyor, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. Sanki çiçekçide, kamyonetimde, odamda birlikte geçirdiğimiz gizli anları hatırlıyormuş ve belki de beni kardeşlerimden farklı şekillerde tanıyormuş gibi. "Bir tane bedavası var."

Bu, dikkatlerinin benden uzaklaşması için herkesi yeterince yatıştırıyor gibi görünüyor.

"Bedavadan bahsetmişken!" Amelia başlıyor. "Bilin bakalım L.A.'den size ne getirdim?"

Will kulağıma doğru eğilirken sesimi çıkarmıyorum. "Burada olmam sorun olur mu? Kasabadaki herkes artık çıktığımızı düşündüğü için sorun olacağını tahmin etmiştim. Ama belki de ben yanlış düşünmüşümdür ve sen takılmalarımızı gizli tutmak istiyorsundur?"

Hmm, burada olması sorun değil mi? Sıcak nefesinin kulağımın kabuğunu okşaması ve başımı döndürmesi? Sadece onun yakınlığı bile damarlarımdaki kanı ateşle pompalıyor? Hayır. Bu iyi değil. Ve bence çok çok uzağa gitmesi adil olur çünkü istese de istemese de planlarımı yavaş yavaş mahvediyor.

"Burada olmana sevindim," diyorum sakın bir sırıtışla. "Ve ailem artık gerçekten birlikte olmadığımızı biliyor. Geçen gün tahmin ettiler, bu yüzden

masada öyle davranma baskısı."

"Hmm," diyor boğazından derin bir ses çıkararak. "Bu çok kötü."

Ve bana daha önce hiç yaşamadığım bir şey oluyor. Etrafımdaki dünya yok oluyor ve bir kez olsun kimsenin benim hakkımda ne düşündüğünden endişe etmiyorum. Tek bildiğim Will'in gözlerinin benimkilere sabitlendiği, ağzının yumuşak bir şekilde kıvrıldığı ve elinin bacağıma doğru indiği ve sanki daha önce yüzlerce kez aynı noktaya gelmiş gibi yayıldığı. Ve ben farkına bile varmadan öne doğru eğiliyorum. Benimle ortada buluşuyor ve dudaklarımız birbirine değiyor.

Yine de yeterli değil ve içgüdüsel olarak elim boynunun arkasını kavramak için kalkıyor, eli kalçamda kasılırken bedenim ona doğru kıvrılıyor. Ağızlarımız hareket ediyor ve birbirine değiyor ve bu çok doğru hissettiriyor. O kadar sıcak ki, dokunuşu beni içten dışa yakıyor. Dilinin benimkinin üzerinde hafifçe kaydığını hissediyorum ve işte o zaman gerçeklik beni ensemde yakalıyor. Aman Tanrım, ailemin önünde masada öpüşüyoruz. *Ben!* Annie Walker halka açık bir ortamda yiyiştiriyor. Ağzımı Will'inkinden ayırıp elimin tersiyle dudaklarımı sıvazlıyorum.

Bu bardaki herkes, ama herkes gözlerini dikmiş bakıyor. Çeneleri çözülmüş çizgi filmlere benziyorlar.

İlk olarak Emily konuşuyor ve sesinde bir kakhaha beliriyor. "Bence Ateşli Bankacı şu anda sana çıkma teklif etmiş olmayı diliyordur."

"Ne?"

Gözlerim Will'in omzunun üzerinden geçiyor ve John'un burada olduğunu, beni izlediğini görüyorum; herkes gibi şok olmuş görünüyor. Tabii ki kız kardeşlerim John'la gerçekten çıktığımı ve bunun bir felaket olduğunu bilmiyorlar, bu yüzden Emily'nin açıklamasını çabucak unutuyorlar. Ama onunla çıktığım ve randevunun ortasında beni terk ederek kendime olan saygımı zedelediği için, Will'le herkesin önünde yaptığımız o öpüşme seansına yepyeni bir katman ekleniyor.

Bunu John'un dikkatini çekmek ya da ona bir şey kanıtlamak için yapmadım - ama sözlerini yemek zorunda kaldığını, belki de şüphelendiği kadar sıkıcı ya da beceriksiz olmadığımı bilmek içimde bir sevinç dalgası yarattı. Ama onu herkesin içinde öpebilir miydim? Will'e izin verdiğim şekilde bana dokunmasına izin verecek kadar kendimi güvende hissedermiydim? Hiç sanmıyorum.

Will yüzümdeki muzaffer ifadeyi fark ediyor ve bakışlarımın nereye indiğini görmek için yüzünü çeviriyor. Ve onun için tüm noktaların birleştiği anı hissedebiliyorum. Vücudu hafifçe sertleşiyor ve bana dönüp baktığında yüzü biraz fazla duygusuz. "O adamdı, değil mi?"

Açıklamasına gerek yok. "Evet."

Birkaç kez başını sallıyor. "Güzel. Sanırım onu başarıyla kışkandırdın," diyor masanın geri kalanının duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

"Hayır, Will, bu-"

"Ben olsam tam da böyle yapardım. Harika bir iş çıkardın. Tüm bu alıştırımlar karşılığını veriyor." Bana o kadar sahte bir gülümseme veriyor ki yüzünü silmek istiyorum. Bu gülümsemeden nefret ediyorum. Bu onun gülümsemesi değil. Bu kendini korumaya yönelik bir gülümseme. Ve bana Will'in onu tanımamı istemediğini hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Başından beri bana bunun pratikten öte bir şey olmayacağına dair söz vermişti ve şimdi o sınırları yeniden belirliyor.

Antrenmandan nefret ediyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Will

| Barda beni tamamen sarsan öpücüğün üzerinden birkaç gün geçti. Hayır, dramatik davranmıyorum, ve hayır abartmıyorum. Sanmıyorum.

Daha önce bir öpücük hakkında yirmi dakikadan daha uzun süre düşündüğüm olmamıştı. Ama Annie'nin öpücüğü... o yumuşak, savunmasız öpücük üç gündür aklımdan çıkmıyor. Tarif edemeyeceğim bir şekilde mükemmeldi. Halkın ilgisinin onun için zor olduğunu biliyorum, bu yüzden istediği için o öpücüğü başlatması çok fazlaydı.

Ama sonra omzumun üzerinden baktı ve beni hiç bilmediğim bir kıskançlık sardı. Gösteriş içindi. Ve tabii ki öyleydi. O yanlış bir şey yapmadı. Aslında, ona da söylediğim gibi, kıskandırmak istediğim biri yakınımda olsaydı ben de tam olarak bunu yapardım. Keşke bunun benim için çok şey ifade ettiğini ve sadece onun yaptığı bir manevranın parçası olduğunu fark etmenin canımı yakmadığını söyleyebilseydim.

Düşündüm ki... boş ver. Önemli değil.

Postkiss, bira içmek için bara gittim. Ama kendime karşı dürüst olursam, barda oturan ve Annie'yi randevunun ortasında terk etme cüretini gösteren pislikle buluşmaya gittim.

Pisliğin teki olduğunu biliyorum çünkü yanıma gelip bira sipariş ettiğimde bana Annie'yle özel olup olmadığımızı sordu. Uzun bir dakika boyunca tek yapabildiğim ona bakmaktı. Gözlerimi ona diktim ve Annie'yi sadece benimle herkesin içinde öpüşürken gördükten sonra istediği için onu yumruklamayı hayal ettim. Onun tadını çıkaracak, ona iyi davranacak ya da güvenini kazanmak için katmanlarını soyacak türden bir adam değil. Onunla hızlıca iyi vakit geçirmenin peşinde ve bu hazmedilemeyecek bir şey.

Ama Annie'nin istediği buysa, onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim yoluna çıkmak benim işim değil. Bu yüzden dürüst davrandım. "Hayır, ciddi bir şey değil. Büyük ihtimalle ay sonunda ayrılacağım." Nedense bu son cümleyi söylerken vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

Kaşları, ondan daha fazla nefret etmeme neden olan bir beklenti ifadesiyle kalkmıştı. "Gerçekten mi?" Birasından bir yudum alırken gülümsedi. "Harika. Sanırım onu yanlış değerlendirmişim."

Ve o anda kendimden de nefret ettim çünkü Annie hakkında o yanımda olmadan konuştuğum için kendimi saygısız bir pislik gibi hissettim. Onu bir köpekbaliğına attığım için, çünkü onu kollarımda tutmanın çok uzun zamandır gerçekten mutlu hissetmeye en çok yaklaştığım şey olduğunu itiraf etmekten korkuyorum. Mutluluktan yoksun olduğumu bile bilmiyordum. Ama şimdi fark ettiğime göre, korkutucu bir doğrulukla saptayabiliyorum.

Bunun benim için ne anlama geldiğini ya da buradan nereye gideceğimi bilmiyorum.

Hiçbir yerde, belki?

İşte bu yüzden son birkaç gündür ondan saklanıyor ve kaçıyordum. Sahte bir hayran tehdidi uydurdum ve Annie'ye o çalışırken Amelia'nın stüdyosunun dışında park halinde kalmam gerektiğini ve şehre inemeyeceğimizi söyledim. Amelia bile bunu sorgulamadı çünkü bu tür şeyler zaman zaman olur. Ajansımız onun bilinen takipçilerini yakından izliyor ve ona belirli bir yarıçap içinde olduklarında uyarılar alıyoruz. Söz konusu sapığın yakınlarda olduğunu öne sürerek Amelia'nın hayatına potansiyel gereksiz endişe kattığım için kötü hissediyor muyum, hayır. Çünkü ben iyi adam değilim -her ne kadar Annie ile vakit geçirmek beni ona oldukça yakın hissettirse de.

Ama bugün şehre gidiyoruz. Potansiyel bir tehdit varmış gibi davranmaya daha fazla devam edemezdik. Şu anda Amelia'ya kaldırımdan aşağıya, Turta Dükkan'ına doğru eşlik ediyorum. Son zamanlarda paparazzi gözlemleri oldukça azdı ve şu anda bile meydanın karşı tarafında uzun lens taşıyan sadece bir tane görebiliyorum, ancak dün gece ajansıyla konuştum ve düğüne kadar önümüzdeki iki hafta boyunca keskin bir artış olacağını tahmin ediyorlar.

Dışarıdayken tam çalışma modundayım, olası bir tehdide karşı her an etrafımıza göz kulak oluyorum. Beynimin yüzde sıfır'ı Annie'ye, onun ne

yaptığına, günlerinin nasıl geçtiğine ya da neden

banaya mesaj bile atmadı. İşte o zaman ayağım kaldırımdaki bir çukura çarpıyor ve tökezliyorum, kendimi yakalayana kadar neredeyse kıcıımı kaldırıma çarpıyordum.

"Vay canına, Will!" diyor Amelia, kalkmama yardım etmek için elini uzatarak. Onun elini kabul etmiyorum ve bunun yerine, hafifçe acıyan avuç içlerimi kotuma sürterek ekstra bir coşkuyla kendim kalkıyorum. "Sen iyi misin? Seni daha önce hiç tökezlerken görmemiştim."

"Ben iyiyim, devam edelim."

Amelia'nın ağzı açık ve neredeyse gülecek gibi görünüyor. "Yüzün kızarıyor. Ben de seni hiç kızarıırken görmemiştim! Utanabileceğini bilmiyordum." Şimdi gülüyor ve bunun için ondan nefret ediyorum. Onun gerçekten de benim sinir bozucu küçük kız kardeşim olmadığından emin miyiz?

"Hadi ama, burada durmamıza gerek yok. Şurada paparazziler var." Kesinlikle muhteşem düşüşümü kameraya aldılar ve en kısa zamanda yayınlayacaklar. Harika. Tam da internette dolaşmasını istediğim türden bir görüntü. Sakar, kızaran koruma.

Bu Annie'nin hatası. Kafamı bulutlardan çıkarmam için bir sebep daha. İlişkiler karışır. İnsanlar için kötüdürler. Onlar

"Annie hangi cehennemde?" Çiçekçi dükkânının önünden geçerken Amelia'ya soruyorum ve kapıda bir Kapalı tabelası görüyorum.

"O hasta."

"Ne? Ne zamandan beri? Ne zamandan beri?" Sesim biraz fazla hevesli çıkıyor.

Amelia kapıdaki küçük yapışkan notu işaret ediyor. Annie'nin el yazısı. Sadece bu kadar küçük bir kasabada biri böyle bir not bırakabilir: "Hastayım! Artık burnumda piston varmış gibi hissetmediğimde döneceğim."

Amelia'ya sertçe bakıyorum. "Ne zamandır hasta?"

"Sanırım Hank'in ölümünden sonraki günden beri."

Kahretsin. Hiçbir fikrim yoktu. Şimdi çok kötü hissediyorum. Bunca zamandır hastaydı ve ben onu hiç kontrol etmedim. Bekle bir dakika. Hayır. Onu kontrol etmek benim işim değil. Ben onun randevu koçuyum, erkek arkadaşı ya da hemşiresi değil. Dünyada başka biri olsaydı, birisinin hasta olduğunu asla düşünmezdim.

Soğuk. Hatta bir şey kapmamak için daha da uzak duracağım. Onu aklımdan çıkaracağım ve gördüğüm zaman görec e ğ i m .

Birkaç adım sessizce yürüyoruz. "Sence ateşi var mıdır?"

Amelia kendi kendine kıkırdar. "Öyleydi... ama hâlâ öyle mi bilmiyorum."

Başparmağımı uyluğumun yan tarafına vuruyorum ve tekrar sessiz kalmaya çalışıyorum. "Neden kimsenin bana onun hasta olduğunu söylemediğini anlamıyorum."

Duraklıyor ve gülen gözlerle bana dönüyor. "Annie'nin günlük sağlık durumu hakkında size bilgi vermem gerektiğini bilmiyordum."

"Artık biliyorsun. Her zaman herkesin sağlığı hakkında bilgi sahibi olmak isterim."

"Tamam. Artık biliyorum," diyor derin bir memnuniyetle. Amelia sözünü kesmeden önce birkaç adım daha yürüyoruz. "Davey'nin oğlu geçen hafta kolunu kırdı."

"Kim?" Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bilirsin işte. Küçük Charlie mi?" "Hayır."

"Ve Mabel geçen gün boğazında bir gıcık olduğunu söyledi. Acaba Annie'de olan şey onda da var mı?"

Kızgınlığımı bastırmak için derin nefes alıyorum. Ne yaptığını anlıyorum. "Gemma'nın bazı yaraları için ameliyat olması gerektiğini duydum.

bu ayın sonunda!" "Amelia."

"Ne!" Gülüyor. "Herkesin sağlığı hakkında bilgi sahibi olmak istediğini sanıyordum. İsteğin üzerine seni de dahil ediyorum!"

İnledim. "Bunu sizin için çalışan biri olarak tüm saygımla söylüyorum. -"Lütfen, kapa çeneni."

Ben bunu söyler söylemez Noah Turta Dükkânı'ndan çıktı. "Nasıl yapacağını bilmiyor. Bence bu onun için fiziksel olarak imkânsız." Ona sırtıyor ve o da kollarına girip yüzünü onu öpmek için eğiyor. Burada, paparazzilerin cirit attığı güpegündüz bir yerde. Yine de bu ikisinin umurunda değil, aşk balonunun içindeler. O kadar hasta ki Noah, Amelia'yı karşılamak için dışarı çıktı. Bu asla ben olmayacağım.

PDA'larını bitirdiklerinde Amelia omzunun üzerinden bana bakıyor. "Beni içeri aldığın için teşekkürler Will. Bütün öğleden sonra Noah ile burada olacağım ve sonra onunla eve gideceğim. Yani günün geri kalanında nereye istersen gidebilirsin ve kimi görmek istersen görebilirsin."

Noah hafifçe kaşlarını çatıyor. "Annie'den bahsediyorsun, değil mi?"

Onu hafifçe yanından çimdikliyor. "Kurnaz olmaya çalışıyordum."

"Seni seviyorum ama bunda ince bir şey yoktu. Onu rahat bırak ve gel beni rahatsız et," diyor Noah, Amelia'yı çekerek, Pasta Dükkânı'na girerken içimdekileri dökmem için bana bakmaya çalışıyor.

Ancak o görüş alanımdan çıktığında arkamı dönüp markete doğru koşmaya başlıyorum.

-

Kasaya bir kutu mendil koydum, ardından bir kutu soğuk algınlığı ilacı, birkaç çeşit sıcak çay ve rastgele birkaç ürün koydum; sonra gözlerimi Annie'yle çıkmamızı engellemeye çalışan kasaba dilekçesine diktim. Şu ana kadar durum kötü görünüyor. Üç lehte oy (Mabel, Emily ve Madison) ve yüzden fazla aleyhte oy. Bu neden midemi bulandırıyor?

Silkeleniyorum ve hayatımda gördüğüm en korkunç gözlere bakıyorum: Harriet'in gözlerine. Bu kadın her zaman sert ve hesapçı. Ve benden gerçekten nefret ediyor.

"Hmm... soğuk algınlığı ilacı," diyor garip bir şekilde.

Başımı sallayıp arka cebimden cüzdanımı çıkarıyorum, o da soğuk algınlığı ilacı dışında her şeyi taramaya başlıyor.

Birden omzumun sağından cızırtılı bir ses duyuldu. "Çok fazla soğuk algınlığı ve grip ürünü var, William. Kendini iyi hissetmiyor musun?" Mabel. Her yerde o var.

"Hayır, hanımefendi."

"O zaman bu kadar soğuk algınlığı ilacına ne gerek var, hmm?" diyor Harriet, kaşlarını saç çizgisine doğru kaldırarak. "Onlarla uyuşturucu yapmayı mı planlıyorsun?"

Tek kutu Tylenol Cold + Flu Severe'ye kaşlarını çatarak bakıyorum. "Sanırım psödoefedrin içeren ilacı düşünüyorsun."

Gözlerini bana dikti, dövmeleime kadar indi ve tekrar yüzüme baktı. "Sen bilirsin, değil mi?"

Bu beni güldürüyor. Evet, kelebekle eşleştirdiğim karmaşık çiçek ve yeşilliklerden oluşan kolum gerçekten de metamfetamin bağımlılarının olağan profiline giriyor. Acaba bu kasaba ya da genel halk, mezun olduğum sınıfın birincisi olduğumu öğrenseydi ne düşünürdü? O kadar yüksek puanlar aldığımı ve o kadar çok ders dışı etkinlikte (merhaba, bilim kulübü) başarılı olduğumu ki MIT'ye girdiğimi. Liseden mezun olana kadar ilk randevuma bile çıkmadığımı ve hayatımı mükemmel bir şekilde yaşamaktan yorulduğuma karar verdiğimi, ancak bunun yine de hiçbir işe yaramadığını.

Gençliğime dönüp bakıyorum ve eve A getirmenin annemle babamın daha az kavga etmesine yardımcı olacağını düşündüğümü hatırlayarak utanıyorum. Evde fazladan bir sürü iş yapmanın ve küçük kardeşime bakmanın üzerlerindeki stresi azaltacağını ve böylece belki de birbirlerinin yanında olmaktan gerçekten keyif alacaklarını düşünmüştüm. Daha az bağırır ve daha çok gülümserler. Ama olmadı. Bunun yerine, lisede boşu boşuna hiç eğlenmedim. Mezun olur olmaz duvara tosladım. Bir yere gidip umurumda olmayan bir şey için çalışmaya devam etmeyi kendime yediremiyordum. İşte o zaman orduya katıldım.

"Harriet, ne düşünüyorsun? Yanlış şeyden şüpheleniyorsun," diyor Mabel, ellerini kalçalarına koyarak yanıma doğru ilerliyor. "Adam uyuşturucu almaya çalışmıyor, seni dingil. Sevişmeye çalışıyor."

"Özür dilerim, ne dedin?" Diye soruyorum ama Mabel artık benimle ilgilenmiyor.

"Bana ding-dong deme, seni yaşlı kaçık. Ve eğer bir kutu ilaçla sevişmeye çalışıyorsa bu daha da kötü."

Başımı salladım. "Hayır, ikinizi de temin ederim, ben-"

"İğrenç, Harriet. Kutuya değil. Annie'ye! Çıktığı kadına. Belli ki tüm bunları ona bakmak için alıyor çünkü onu seviyor."

"Hayır. Tekrar söylüyorum, ben-"

"Bu doğru mu?" Harriet bana bakıyor -bu soğuk algınlığı ilacı kutusuna ağza alınmayacak şeyler yapıp yapmayacağıma karar vermeye çalışıyor. Bunun Annie'yle yapmaktan daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu düşündüğüne karar veremiyorum. "Bunların hepsini Annie'ye mi götürüyorsun?"

Sahte kız arkadaşım ile ilgilenmek için verdiğim bu kötü düşünülmüş karara tüm kasabayı dahil etmek zorunda kalmamayı dileyerek iç geçiriyorum. "Evet. Hepsi Annie için."

Dudakları birbirine sıkıca kenetlenirken mırıldanıyor. "Seni gerçekten bir bakıcı olarak görmüyorum."

"Sen de ben de. Ama işte buradayız," diyorum ona nadir bir kırılganlık anında.

"Bir dakika William," der Mabel, bir koridorda kaybolur ve elinde bir kucak dolusu malzemeye geri dönüp onları sert bir baş hareketiyle tezgâhın üzerine bırakır. "Sana onun en sevdiği çorbanın nasıl yapıldığını öğreteceğim. Bu onu neşelendirecek ve sana da fazladan birkaç brownie puanı kazandıracak."

Brownie puanı istiyor
muyum? Kahretsin,
istiyorum.

Mabel'a gülümseyerek teşekkür ediyorum ve sonra Harriet'e dönüyorum. Gülümsemem düştü. Gözlerindeki sert bakıştan neredeyse sıçrayacaktım. Sanki ruhumu yavaşça çıkarıp tartıyor. Harriet sessizce benim hakkımda bir sonuca varıyor ve soğuk algınlığı ilacı kutusunu kapıp taramaya başlıyor.

Tuhaf bir şekilde, kendimi bu konuda rahatlamış hissediyorum. Hatta belki biraz gurur duyuyorum.

Belli ki bu lanet kasabanın suyunda bir şey var.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Annie

O Tamam, Annie. Yapabilirsin. Kışını yerden kaldırıp doktor randevuna gidebilirsin.

Suya ihtiyacım olduğu için başıma gelen bu. Şimdiye kadar vücudumu artık suya ihtiyaç duymayacak şekilde eğittiğimi sanıyordum -sadece kahveye dayalı katı bir diyetle yaşıyordum- ama hayır. Küçük sansar bana meydan okumaya ve rehidrasyon talep etmeye karar verdi.

Zorunlu bir yudum su içtikten sonra biraz dinlenmem gerektiğini düşündüm ve mutfakta yere oturdum, sonra bu mutfağın zemininde yatmaya dönüştü ve şimdi buradayım... otuz dakika sonra, hala burada yatıyorum, başım zonkluyor, kulaklarım sanki biri beyzbol sopasıyla vurmuş gibi hissediyor ve burnum o kadar tıkalı ki bir daha asla burun deliklerimden nefes alamayabilirim.

Kız kardeşlerim dün Meksika gezisine çıktılar ve ben şimdi burada mı öleceğimi ve kız kardeşlerimin plajdan bronzlaşmış ve ıslıl ıslıl bir halde eve döndüklerinde beni nasıl bulacaklarını merak ediyorum. Vücudumun üzerinde gezinecekler ve muz desenli iç çamaşırı ve ona uygun atlet giyerek öldüğüme gülecekler. Ama pijamalarla uyuyamamam benim suçum değil ve mutfağa girmeden önce eğilip onları giymek çok zor çünkü vücudumun nefes almak için harcadığı enerji kalmadı.

Ama kalkmak zorundayım. Kalkmalıyım. Yarın Brandon'la randevum var. -Çiçekçideki adam. Onu Instagram'da inceledim ve sonra birkaç kez mesajlaştık ve yarın olan Cumartesi günü için bir randevu ayarladık. Şu ana kadar konuştuğumuzda coşkulu kıvılcımlar hissetmiyorum ama eminim bu daha sonra gelecektir. *Endişelenmene gerek yok, Annie.* Daha önce Dr. Mackey'i arayıp bu öğleden sonrası için bir randevu almayı başardım, böylece belki bana bir ilaç yazabilir.

randevudan önce beni iyileştirin - ama oraya nasıl gideceğim?

Şu anda kapım çalınıyor. Cevap vermedim çünkü bilincimin sadece yüzde ellisi yerindeydi. Aslında bir hırsız olabileceğini düşünüyorum çünkü kapı kolunun sallandığını ve ardından açıldığını duydum. İyi oldu. Ondan beni doktora götürmesini isteyeceğim.

"Annie?" Bir ses üzerimde geziniyor ve ürperiyorum çünkü bu sesi tanıyorum ve aynı zamanda pantolonsuz olduğumu da biliyorum. Dizlerinin üzerine çökerken bir *gümbürtü* duyuyorum. "Kahretsin, Annie. Konuş benimle, iyi misin?"

"Will? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gözlerimi açtığımda dünyanın en çekici adamının yanımda diz çöktüğünü ve ölmediğim için rahatlamış görüldüğünü görüyorum. Bu çok tatlı.

Onu pantolonum olmadan gördüğüm için üzülmem gerektiğini biliyorum (özellikle de geçen gece Hank'teki yanlış yorumlanmış öpücükten beri benden kaçtığını bildiğim için) ama bunun yerine derin bir huzur hissediyorum. "Onu kışkandırmaya çalışmıyordum, biliyorsun," diyorum çünkü günlerdir ona gerçeği söylemek için can atıyordum. Ama bunu telefonda yapmak istemedim.

"Sorun değil, Annie."

Saçımı geriye itiyor ve bileğini yakalıyorum. "Sorun değil. Bunun bir oyun olmadığını bilmen benim için çok önemli."

Will yumuşak, derin bir nefes alır ve sonra başını sallar. "Tamam."

Gülümsüyorum -artık göğsümdeki yük kalktığı için kendimi yüz kilo hafıflemiş hissediyorum ve tekrar gözlerimi kapatıyorum. "Tamam, şimdi git. Beni böyle görmemen gerekiyor."

"Ne gibi? Pantolonsuz mu? Üzerinde küçük sarı muz karakterleri olan iç çamaşırları mı giyiyorsun?" diye soruyor çarpık bir sırıtışla. "Şirin. Pijamalarınla uyumlular."

İnliyorum ve kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. "Beni ölüme terk et."

"Bu da bir seçenek. Ama o zaman şehirdeki herkesin çiçek ihtiyacını kim karşılayacak?"

"Anahtarlar çantamda. Dükkan artık senin. Lütfen kimseye çirkin karanfil buketleri vermeyin."

Göğsünden gürültülü bir kahkaha yükseliyor ve tek istediğim yüzümü ona bastırıp titreşimlerini yanağımda hissetmek. "Çiçekleri senin kadar sevmiyorum."

"Bunu sonsuza dek derisine dövme yaptıran adam söylüyor."

"Hâlâ espri anlayışın olduğunu bilmek güzel." Elinin alnımda durduğunu hissediyorum ve tıslıyor. "Tanrım, yanıyorsun. Son zamanlarda bir şey aldın mı?"

"Hayır. Hareket edemiyorum. Vücudum artık çalışmıyor."

Will'in eli şefkatle saç çizgimi okşuyor ve terli saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Neden gelip seninle ilgilenmem için beni aramadın? Ya da Noah'ı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Ve herhangi birinizi hasta etme riskini mi alayım? Hayatta olmaz. Ben iyi olacağım. Bir saat içinde doktor randevum var."

"Güzel. Ama oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun?" "Bir kaplumbağanın sırtına otostop çekeceğim."

"Çok pratik," diyor parmaklarının arkası boynuma değerken. "Hadi seni yerden kaldıralım, günüşiğim."

Gün ışığı. Halüsinasyon mu görüyorum yoksa Will bana kulaklarımın şimdiye kadar duyduğu en tatlı isimle mi seslendi?

Will'in güçlü kolları çıplak kalçalarımın ve sırtımın altından geçerek beni yerden kaldırıp odama taşıyor ve beni nazikçe yatağa yatırıyor. Nazikçe kısmı için son derece minnettarım çünkü başım patlayacakmış gibi hissediyorum. Ölmek üzere olmasaydım tüm bu şefkati çok daha fazla takdir edebilirdim. Ne yazık ki.

Will'in bir dakikalığına dolabımı karıştırdığını duyuyorum ve sonra ayaklarıma dönüyorum. "Annie, seni doktora götürebilmek için bu pantolonu sana giydireceğim, tamam mı? Bu şekilde yardım etmemde bir sakınca olmadığına dair bana bir yaşam belirtisi verebilir misin?"

Olumlu bir homurtu çıkarıyorum ve sonra Will ayaklarımı ve bacaklarımı nazikçe çekiştirerek pijamalarımın içine sokuyor. Kalçalarımın altına oturana kadar vücudumdan yukarı doğru kaydırıyor. Son gücümü de popomu kaldırmak için kullanıyorum, böylece onları yolun geri kalanında kaydırabiliyor. Garip olan şu ki, ben tanıyabileceğiniz en mütevazı insanım, ama beni gördüğü için en ufak bir utanç duymuyorum

yarı çıplak. Ona güvenmemem gereken bir şekilde güveniyorum. Daha sonra bana ilişki tipi olmadığını hatırlattığında beni inciteceğini bildiğim bir şekilde. Evlilikten nefret ettiğini. Yakaladığım duygulara kesinlikle karşılık vermiyor.

-

Güneş battı ve kendimi daha çok kendim gibi ve biraz daha az yürüyen bir ceset gibi hissediyorum. Will beni doktora götürdü ve orada bana sinüs ve çift kulak enfeksiyonu teşhisi kondu. Beni eve getirip yatağıma yatırdıktan sonra eczaneye gitti ve antibiyotiklerimi aldı. Onları aldım ve sonra bütün gün uyudum, uyandığımda yine yalnız bir evle karşılaşacağımı düşünüyordum ama bunun yerine odamdan çıktığımda Will'i mutfakta yemek yaparken buldum.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldanıyorum - hemen ardından ciddi şekilde kuruyan boğaz ağrım tarafından azarlanıyorum.

Hafifçe kaşlarını çatıyor ve mutfak adasının etrafından dolaşarak elini tekrar alnıma koyuyor. "Görünüşe göre ateşin düşmüş. Bu iyi bir şey. İlaç işe yarıyor olmalı."

Elini hafifçe itiyorum çünkü tek yapmak istediğim ona doğru eğilmek. "Will, hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Yemek yapıyorum." Karıştırdığı tencereye geri döner. Maddie'nin çorbalarından birine rakip olacak kadar güzel kokuyor. "Gidip oturmalısın. Birkaç dakika içinde sana bir kâse getireceğim."

Ağlamak istiyorum. Genelde iyi korunan duygularım derimin üstünde, açıkta ve çiğ bir şekilde duruyor. "Hayır. Yani hala burada ne yapıyorsun? Yani...hala burada olmamalısın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü... Çünkü!"

"Söylemiyor
musun?"

Yere yığılıyorum ve daha fazla rahatlık ve denge için kollarımı kendime sarıyorum çünkü evet, ilaç işe yarıyor ama yine de üzerimden otobüs geçmiş gibi hissediyorum. Will'e burada olmaması gerektiğini çünkü öpüştüğümüzü söyleyemem.

Üç kez ve hepsi o kadar iyiydi ki dördüncüye ihtiyacım olacağını düşünüyorum. Daha da kötüsü, bütün gece benimle kalmasını, konuşmasını, sarılmasını ve gülmesini istiyorum.

Hank'ten sonra kendime Will'den bir adım geri çekileceğimi söyledim çünkü içinde bulunduğumuz yörüngede devam edersek, bu benim için felaket ve kalp acısı anlamına gelecekti. Yani mesajlaşmak yok. Olası karşılaşmalar yok. Dudaklarının hissini beynimden ve gülümsemesini kalbimden silene kadar hiçbir şey yapmak yok çünkü Will'i ait olmak istediği sıradan kategoride tutma yeteneğimden ciddi şekilde şüphe etmeye başladım. Ve şimdi burada, çorbayla her şeyi daha da karmaşık hale getiriyor.

"Soğuk algınlığıma yakalanacaksın. Gitmen gerek."

Tezgâhın etrafına bakarken gözlerini kısıyor. "Buralarda hiç biber var mı?" Kelebeği mutfağın her yerinde kanat çırpıyor.

"İşte olman gerekirdi."

"Baharat dolabına baktım ama orada yok."

"Kafamdan çıkan antenler buldum." "Ve bu konuda tuz. İkisi de gitmiş."

İçimi çekiyorum ve ocağın üstündeki dolabı açıp tuzluk ve biberliği çıkarıyorum. "Maddie onların evli bir çift olduğunu ve kendi evlerinin mahremiyetini hak ettiklerini söylüyor. Ve sen beni dinlemiyorsun."

Will sırtarak baharatları ellerimden nazıkçe alıyor. "Çok güçlü bir bağışıklık sistemim var. Amelia bana bir gün izin verdi. Ve antenlerinle çok sevimli görüneceksin."

"Willington..."

"Annie." Mutlu ve neşeli tavrı ciddiyete dönüşüyor. Korumasız. Ellerini kollarımın yanlarına koyuyor ve sonra parmaklarıma doğru kaydırıyor. "Lütfen. Sadece burada olmama izin ver. Neden bilmiyorum ama başka bir yerde olamam. Denedim ama ayaklarım beni sürekli buraya, senin kapına getiriyor." Duraklıyor, önce çorbaya sonra bana bakıyor. "Bu... normalde yapacağım bir şey değil ama seninle ilgilenmem gerekiyor. Lütfen izin ver."

Peki. Böyle bir cevapla, nasıl hayır diyebilirim? Kalbimde küçük bir kırığın daha ne önemi var? Yarın sınırlar oluşturmaya geri döneceğim.

potansiyel mükemmel ruh eşimle randevuma gideceğim ve her şey yoluna girecek. "Kaseler sağdaki dolapta. Ve o soyma bıçağını bulduğun yere geri koysan iyi edersin, yoksa Maddie eve geldiğinde boynunu koparır."

Bir nefes veriyor, ellerimi bırakıyor ve gülümsüyor. "Tamamdır. Maddie dönmeden önce mutfak çekmecelerini tamamen yeniden düzenle. Şimdi tekrar yerde kamp kurmaya karar vermeden önce git otur."

Bana söyleneni yapıyorum, kanepenin yanındaki büyük boy sepetten tüylü bir battaniye alıp omuzlarıma sarıyorum. Oturuyorum, bacaklarımı minderlerin üzerine uzatıyorum, yüzümü arkaya yaslıyorum, böylece Will'e tepeden bakabiliyorum. Çorbayı koyarken omuzları çalışıyor ve yemek pişirirken tişörtünü çıkarmasını istesem bunu hastalığıma bağlayabilir miyim diye merak ediyorum.

Cesaretimi kaybediyorum ve Will kanepede bana dumanı tüten bir kâse getiriyor. Kaseyi sehpanın üzerine koyuyor ve sonra ayaklarımın dibine oturup onları kaldırıyor ve kucağına çekiyor. Gözlerimi kırıştıyorum, onun rahat fiziksel dokunuşu karşısında afallıyorum. Dokunsal. O sadece dokunsal.

"Will?"

"Hmm?"

"Herkes karşı bu kadar sevecen misin?" Ellerin şu anda kaval kemiklerimin üzerinde durduğu yeri başımla işaret ederek soruyorum.

"Hemen hemen," diyor, mavi-gri gözlerini benimkilerle buluşturmada önce tereddüt ediyor.

Anında hem hayal kırıklığına uğradım hem de kışkırandım. Sadece benimle böyle olmasını ummam için hiçbir neden yoktu ve yine de buradayım. Biraz üzgünüm. Soğuğu ve sadece onunla böyle olduğum gerçeğini suçluyorum.

Will kaşlarını çatı. "Duymak istediğin bu değil miydi?"

Yüzümün yan tarafını kanepede tuttuğumuz aşırı doldurulmuş yastığa dayıyorum. "Ne duymak istediğimi bilmiyorum. Ben hastayım. Kafamı karıştırıyor. Ve sen beni besliyorsun, bu da benim gibi yumuşaklar için bulunmaz bir nimet."

Ağzının sağ tarafı sırtarak yükseliyor. "Normalde sevecen değilsin, değil mi?"

"Sevecen olmadığımı söyleyemem. Sadece gerçekten şefkat gösterecek kimsem olmadı. Sanırım yanlışlıkla insanlara dokunulmak istemediğimi söyleyen görünmez bir güç alanı oluşturmuş olmalıyım. Ve bunca zaman sonra aniden başlamak çok garip geliyor."

Will çıplak ayaklarıma bakıyor ve sonra yavaşça kemerlerimi ve baldırlarımı ovmaya başlıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki ağlamak istiyorum. Vücudumdaki tüm kaslar bugün susuzluktan kramp girdi. Ve Will'in sıcak elleri tam da gevşemeleri için gereken şey. Ne yazık ki, aynı zamanda tam tersi şekilde de çalışıyor - vücudumu sıkı bir sarmal haline getiriyor.

"Bana karşı şefkatli olabilirsin. Bunu okumayacağım," diyor, sanki bana altın bir sarayın anahtarlarını vermemiş gibi rahatça. Çünkü gerçek şu ki, fiziksel dokunuşu seviyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla arzuluyorum. Ama utangaçlığım ve sosyal kaygım çoğu zaman önce benim dokunmamı engelliyor. Başkalarının başlatmasını bekliyorum ve bazen bu beni sonsuza kadar bekletiyor.

Ses tonumu sakın çıkmaya zorluyorum ve Snuggle Town'a giriş izninden dolayı hiç heyecanlanmıyorum. "Doğru ya. Çünkü sen benim pratik yaptığım kişisin. Sarılmayı başlatma pratiği yapabilirim."

"Aynen öyle." Bana bakıyor.

"Sondan önceki Fred ve Audrey gibi."

Kaşlarını çattı. "Şimdi beni kaybettin."

Ona el salladım. "Merak etme."

Birkaç dakika gergin bir sessizlik içinde oturduktan sonra Will eğilip masadaki çorba kâsesini yavaşça kucağıma getirerek sessizliği bozdu. "Şimdiye kadar soğumuştur. Mümkünse birkaç lokma yemelisin. Doktor sıcak çorbanın boğazına iyi geleceğini söyledi."

Will'in ilgili ve özenli olduğunu öğrendiğimde hiç şaşırmadım. Ama bence o...

İlk yudum tuz, tereyağı ve havuç. Tavuk çorbası, en sevdiğim. Will evime geldi, bana pijama giydirdi, beni doktora götürdü ve bana tavuk çorbası yaptı. *Bundan çok fazla anlam çıkarmaya kalkma, tatlım.*

Kalbim kibirli bir şekilde bir çift gözlüğü burnunun köprüsüne doğru itiyor. *Doğası gereği sevecen olabilir, ama normalde bunu başka kadınlara yapmaz, diye* hatırlatıyor bana yararsızca. Kalbimin inciklerine tekme atıyorum.

"Gerçekten çok iyi, teşekkür ederim."

"Bu Mabel'in tarifi. Buraya geleceğimi öğrendikten sonra markette beni köşeye sıkıştırdı ve malzemeleri zorla elime tutuşturdu. Ayrıca beni arabaya kadar takip etti ve tüm tarifi market fişinin arkasına yazdı, ki bu iyi oldu çünkü daha önce hiç çorba yapmadım ve kesinlikle tadı her şeyden çok kedi çişine benzeyecekti."

Gülüyorum ve sonra kulaklarım, başım ve boğazım çığlık attığında irkiliyorum. Çorbayı bırakıyorum ve bitmek bilmeyen baskının bir kısmını hafifletmek için şakaklarımı ovuyorum. Ağzımdan acınası bir sızlanmanın çıkması da oldukça olası.

"Buraya gel," diyor Will, yanıtımı beklemeden ayaklarımı yere koyuyor ve beni ayarlamaya başlıyor. Kucağına bir yastık koyuyor ve sonra başımı yastığın üzerine koyuyor. Sonra parmaklarını kafa derimin ve boynumun üzerinde yumuşak masaj hareketleriyle gezdiriyor. Ellerini üzerimde gezdirirken sıcak ve güvende hissediyorum ama daha çok beni bu kadar önemsiyor gibi görünmesi kalbimi kıpır kıpır ediyor.

"Ailen de sevecen miydi? Bunu nereden aldın?"

Parmakları saçlarımda duraklıyor ve sanırım onu k o r k u t m u ş olabilirim. Her an ön kapımda Will şeklinde bir delik açılabilir. "Sadece kurtların olabileceği kadar sevecen, biliyor musun?" diyor. ciddiyeysizlik ve yetersizlik.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Artık şaka yok. Lütfen anlat bana."

İç geçiriyor ve elleri tekrar saçlarımda geziniyor. "Çocukluğum hakkında konuşmayı sevmiyorum, Annie. Aslında, bunu engellemek için gerçekten çok çalıştım."

"Anlıyorum. Ve eğer gerçekten istemiyorsan, bu konuyu kapatacağım. Ama eğer bir parçan bana anlatmak istiyorsa, iyi bir dinleyici olacağıma ve eğer istemezsen bir daha bu konuyu açmayacağıma söz veriyorum."

Ağzının kenarına yumuşak bir gülümseme dokunuyor. "Kimse seni iyi bir dinleyici olmamakla suçlayamaz. Hatta bence çok fazla dinlemek zorunda bırakılıyorsun."

Uzanıp yumuşak tişörtünün kumaşını göğsüne yakın bir yerden tutup hafifçe çekiştiriyorum. "Söyle bana. Hadi, hasta kartım var. Onu kullanmama izin ver."

Will avucunu yukarı bakacak şekilde açar. "Bir bakayım."

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum ve pijamamın altından çıkarıyormuş gibi yapıyorum. Avucuna vuruyorum. Will incelemek için ışığa tutuyor ve sonra hayali bir delgeç alıp ağzıyla bir sıkıştırma sesi çıkarıyor. Kartı geri uzattı. "Seninki sadece bir günlük geçiş kartı. Süresi gece yarısı bitiyor."

"Anlaştık."

Nereden başlayacağına dair ilham arıyormuş gibi gözlerini tavana dikeyor. "Peki, tamam. Özetle, işlevsiz bir evde büyüdüm. Annemle babam arasında çok fazla kavga ve aldatma oluyordu. Babam sık sık benim katımda uyurdu ve çenesini kapatması gerekirken açık açık dertlerini anlatırdı." Will'in ses tonu son cümlede granit kadar sertti ve ne yaptığımı anlamadan karnına doğru döndüm. Belki bana izin verdiği için, belki de Will'in yanında kendimi özgür hissettiğim için -bilmiyorum- ama kollarımı ona dolamadan önce hiç tereddüt etmiyorum.

Parmaklarını saçlarımda ve boynumda gezdirmekten vazgeçmiyor. Bana bunun sıra dışı bir şey olduğunu hissettirmiyor. Kollarımı ona doladığımda nefes almak kadar doğal hissediyorum.

"Devam et," diye ısrar ediyorum.

"Beni o zamanlar görseydiniz -lise ve öncesinde- tanıyamazdınız," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Polo tişört giyerdim, Annie. Ve gözlük. Ve hiç sosyalleşmezdim, asla."

"Bekle..." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Artık hiç gözlük takıyor musun?" "Sadece geceleri lenslerimi çıkardıktan sonra."

Yumurtalıklarım bu haber karşısında titriyor. Başa çıkamayacağım kadar ağır, bu yüzden yutkunuyorum, onaylamayan bir *hmm* sesi çıkarıyorum ve sonra devam etmesini bekliyorum.

"Okul boyunca kıcımlı yırttım çünkü düşündüm ki" -kısa bir kahkaha ekliyor- "bunun yardımcı olacağını düşündüm. Eğer onlar için mükemmel bir evlat olabilirsem, kardeşime bakmaya yardımcı olabilirsem ve asla ek stres yaratmadığımızdan emin olabilirsem, o zaman..."

"O zaman mutlu olurlar." "Aynen öyle."

Gözlerimiz birleşiyor ve sözleri içimde derinlerde bir yerde yankılanıyor. "Anlıyorum. Biraz farklı bir şekilde olsa da. Çünkü benim için mesele, kederli kardeşlerim için hayatı stressiz tutmaya çalışmamdı." Bakışlarım Will'in gömleğine kayarken, geçmişimin kalbime acı veren dokunuşlarını hissediyorum. Bunu daha önce yüksek sesle söylediğimden ya da doğru olduğunu fark ettiğimden bile emin değilim. Ama şimdi daha genç bir Annie'nin kardeşleri için parçaları toplamaya çalışmasını izlerken neredeyse kendimin dışında hissediyorum. Bu sırada ellerini kesiyor ve kanadığını kimseye söylemiyor.

Will'in başparmağının kaşlarıma dokunup onları gevşettiğini hissedene kadar kaşlarımı çattığımı fark etmiyorum.

"Görünüşe göre ikimiz de hayatımızın kritik dönemlerinde ihtiyaçlarımızı arka plana atmışız."

Yine de ikimiz de kendimizi rahatlatmak için farklı yollar arıyoruz. O ilişkilerle ilgili hiçbir şey istemiyor, ben ise nihai olanı istiyorum.

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum. "Peki işe yaradı mı? Mükemmelliğin işe yaradı mı?"

Çenesi anılara karşı esniyor. "Hayır," diyor sessizce. "Okul birincisi olarak mezun oldum ve MIT'ye girdim ama Dale ve Nina hâlâ zehirliydi, sürpriz, sürpriz. Birbirlerinin gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyorlardı ve sonuç olarak Ethan ve ben de hiçbir şeyi doğru yapamadık. Bence yaşadıkları hayata derinden içerliyorlardı. Yani sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, sevgi dolu değillerdi."

"Özür dilerim Will. Onlardan bunu hak etmedin."

"Evet... her şey yolunda gitti, yani sorun yok. Mezuniyet törenimden sonra eve geldiğimde annem ağlıyordu çünkü babam onu yine aldattığını öğrenmişti ve sonra"-kaşlarını çatarak duvara bakıyor-"o sabah lanet çöpü dışarı çıkarmadığım için bana bağırdı. Ben de sinirlendim. Bir çanta hazırladım ve gittim. Artık bunu yapamazdım. Bunun yerine bir hafta otelde kaldım ve sonra orduya katıldım. Kardeşimi öylece geride bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyordum ama dışarı çıkmam gerekiyordu ve Hava Kuvvetleri bakkalın önünde bedava tişört dağıtıyordu." Kendini küçümseyerek gülümsüyor.

"Vay be." Az önce söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyorum, böyle bir hayatı tam olarak hayal edemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Will'in yerinde olsaydım, ben de ilişkiler konusunda farklı hissedeceğimi

söyleyemem. Zor olurdu.

Kendisi için istikrarlı olması gereken bir ilişkinin etrafında bu kadar çok acı görmüşken bir ilişkiye atlamak.

"İşin üzücü tarafı, annemle babam şu anda daha iyi durumdalar çünkü ben ve kardeşim evden ayrıldıktan sonra nihayet boşandılar. Bizim için hep bir arada kaldıklarını ve bize tam bir aile birimi olarak zaman ayırdıkları için minnettar olmamız gerektiğini söylediler. Bu ne kadar berbat bir durum?"

"Bu çok zor. Şimdi onları hiç görüyor musun?"

"Ara sıra, ama sık değil. Onlarla tüm bir hafta sonu boyunca takılmak ve çocukluğum beni neredeyse yok etmemiş gibi davranmak gibi bir isteğim yok. Ve bu yüzden onlarla kavga edecek kadar cesur da değilim. Bu yüzden onlardan uzak duruyorum."

"Seni suçlamıyorum Will. Ben de istemezdim." Gözlerim yüzünün çizgilerinde geziniyor ve ona dünyanın en harika insanı değilmiş gibi davranmaya cüret eden herkese karşı koruyucu bir öfkenin yükseldiğini hissediyorum. Sanki değerli ve kıymetli değilmiş gibi. "Ne kadar süre ordudaydın?"

"Altı yıl aktif görev, iki yıl yedek subaylık. Güvenlik Güçleri uzmanı olarak görev yaptım."

"Beğenmedin mi?"

Hafifçe omuz silkiyor. "Sayılır. Zihinsel ve fiziksel olarak yorucuydu ve bunun dışında bir hayat yaşamak için çok az yer bırakıyordu. Sonunda farklı bir şey için hazırdım. Beni şu anda çalıştığım ajansla tanıştıran bir arkadaşım vardı ve yedek kuvvetlerdeyken onlarla eğitime başladım. Gerisi tarih oldu. Askeri kariyerim boyunca zaten çok sayıda göğüs göğüse çarpışma eğitimi almıştım, ancak teşkilatla birlikte kaçamak sürüş ve diğer çeşitli silah eğitimleri de aldım."

"Bu silah taşıdığınız anlamına mı geliyor?"

"Ünlüleri korumak için değil. Genelde politikacıları ya da yüksek tehdit seviyesine sahip kişileri korurken. Bunun için izninizin olması gerekir."

Birden aklıma Will'in tehdit düzeyi yüksek işlerden birinde çalıştığı ve silah kullanmak zorunda kaldığı ya da silah kullanan başka biriyle karşı karşıya kaldığı geliyor ve kollarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor. "MIT'ye gitmediğin ve farklı bir kariyer yolu seçtiğin için hiç pişman oldun mu?"

Kaçırmadığım yüklü bir duraksama var. "*Pişmanlık* kelimesini sevdiğimi sanmıyorum. Yaptığım her seçim şu ya da bu şekilde değerli oldu. Ve gerçek şu ki, eğer o zamanlar MIT'ye gitseydim, muhtemelen akademik mükemmellik için çabalamaya ve yapmamam gerektiğinde eve dönmeye devam ederdim. Ama ordu beni ihtiyacım olan o boşluğu bulmaya zorladı - eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Ailemin ve onların dramlarının bana kolayca ulaşamayacağı bir yerdi."

Gözlerim koluna düşüyor. Çiçeklerine. Parmağımı yaprakların üzerinde gezdiriyorum. "Demek ağaçta ailenizden saklanıyordunuz."

"Evet," diyor parmakları boynumdan aşağı inip pijama üstümün omzumun üzerinden açıldığı açıkta kalan tene doğru ilerlerken. Dokunuşu kitap dövmemi sıyrıyor ve parmak ucundaki gülümsemeyi hissediyorum. "Peki bu tüm sorularınıza cevap oldu mu, Bayan Meraklı?"

"Henüz

değil."

İnliyor.

"Bana kardeşinden bahset. O nasıl biri? O da ilişki karşıtı mı?"

"Kardeşim de eskiden benim gibi hissediyordu. Tüm evlilik fikrine karşıydı.

ve onsuz daha iyiymişiz gibi... yakın zamana kadar."

"Son zamanlarda ne oldu?"

"Biriyle tanıştı ve yeni nişanlandı." Duraklıyor ve bir dakika boyunca sadece birbirimize bakıyoruz - konuşulmamış düşünceler ve duygular havada akan akımlar gibi akıyor. "Onun adına mutlu olduğumu söyleyemediğim için telefonlarına çıkmıyorum. Bu beni dünyanın en boktan kardeşi mi yapıyor?"

"Hayır. Bence bu hâlâ çok incindiğiniz anlamına geliyor ve bahse girerim o da muhtemelen bunu anlıyordur."

Will sırtıyor ve saçımın bir parçasını yüzümden geriye doğru itiyor. "Bende çok fazla iyilik görüyorsun, Annie. Kadınları kullanan ve sırf böyle yaşamayı daha çok sevdiğim için kendi kaprislerime göre yaşayan bencil bir pislik olma ihtimalim de var."

Hafifçe mırıldanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, yorgunluğun tekrar üzerime çöktüğünü hissediyorum. "Benim ve diğer herkesin böyle düşünmesini istiyorsun."

Birden Will'in başparmağının alt dudağımda iz bıraktığını

hissediyorum. "O pembe gözlükleri çıkarmanın zamanı geldi, günışığım."

Bana izin verdiği için ve ayrıca bunu yapmak çok güzel hissettirdiği için çenemi kapatıp karnına doğru sokuluyorum. Herhangi bir baskı ya da onun benim için doğru kişi olmadığı korkusu olmadan sadece birine yakın olmak ve uzun zamandır arzuladığım şefkati kazanmak. "Hiç şansı yok. Dünyanın onlarla ne kadar güzel göründüğünü seviyorum. Sen iyi bir adamsın Will, umarım bunu biliyorsundur."

"Harriet aynı fikirde değil. Senin soğuk algınlığı ilacınla meth yaptığımı düşünüyordu."

Bu tembel rahatlık içinde uyuklamaya başlıyorum. "Dövmeler yüzünden. Onlardan hep nefret etmiştir. Noah'ın dövmesi olduğunu öğrendiğinde ne kadar sinirlendiğini görmeliydin. Bir hafta boyunca pazardan sebze dışında bir şey almasına izin vermedi."

"Peki şimdi dövmelerimi gerçekten gördüğüne göre onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diyor, parmak eklemlerinin arkasını çenemde ve saçlarımda gezdirerek. Hayatım boyunca hiç kimsenin yanında bu kadar rahat olmamıştım.

"Bence üzerinde oldukları adam kadar ilginç değiller. Ve hiç kimsenin yanında kendimi senin yanında hissettiğim kadar güvende hissetmedim."

Derin bir iç çekerken nefesini yüzümde hissediyorum. "Annie. Ne yapıyoruz?" diye benden çok kendi kendine soruyor.

Cevap vermedim. Bunun yerine derin bir uykuya dalıyorum ve saatler sonra, gecenin bir yarısı Will'in yatağımda yan tarafına kıvrılmış bir şekilde uyanıyorum. O gitmemişti. Ve umarım hiç gitmez dediğimi fark ettiğimde dehşete kapıldım.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Will

“Y Tekrar benimle uyanacağın için çok korkuyorsun,” diyor Annie, ben uyuduğunu sanırken bana bakarak. Uyanıktım ve gözümü Son yirmi dakikadır tavan yapıyorum ve tüm hayat seçimlerimi yeniden değerlendiriyorum. Ve ilk uyandığımda okuduğum mesaj.

"Biraz, evet."

"Öyle olmalısın. Papazı aradım bile, bizi hemen evlendirmeye geliyor." Şaka yaptığını bilsem de midem alçalıp geriliyor. Ne yazık ki korkudan değil.

Annie oturuyor, saçları omzunun üzerinden aşağı dökülüyor ve çenesini göğsüme dayıyor. "Peşinde olmadığımı söylememin bir faydası olur mu?" Sesi hâlâ kısık ve burnu tıkalı ama sesi düne göre çok daha iyi geliyor. Ona ballı çay yapmak istiyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ve yalan söylüyorum. "Evet. Bu doğru mu? Çünkü dün gece aramızda... anlamlı bir şey varmış gibi hissettirdi ve anlamlı şeyler beni çok korkutuyor."

"Biliyorum."

"Ve sonra çok katı bir yatıya kalmama politikam olmasına rağmen yine burada yattım ve kendimi kaybediyorum."

Dolgun pembe dudakları narin bir gülümsemeye dönüşüyor. Kahretsin, çok güzel. Gözleri şiş ve biraz kan çanağı olsa bile. "Dün gece başımıza gelen şeyin arkadaşlık olduğunu düşünüyorum, bu da seni korkutabilir."

"Kesinlikle öyle."

"Neden?"

Bir *tsk* sesi çıkardım. "Kartınızın süresi gece yarısı doldu."

Annie yılmadı. "Gerçekten hiç arkadaşın yok mu Will?"

İç çekiyorum ve gözlerimi tekrar tavana çeviriyorum. Beni burada kıstırdı. Ona hakkımdaki tüm gerçeği anlatmadan kaçamayacağım. "İşim beni meşgul ediyor. Arkadaşlara ayıracak pek zamanım yok."

"Bu kasıtlı bir şey," diyor yüzüme bir spot ışığı tutarak. Dün gece bu kadına kendimle ilgili çok fazla şey anlattığımı biliyordum. Şimdi tüm zayıf noktalarımı biliyor.

Göğsümde duran elini kendi elimle kapatıyorum. "Evet, öyle." Duraklıyorum ve o sadece bekliyor. "Kendimi ve kardeşimi büyüttükten sonra, evden ayrılıp biraz özgürlük bulduğumda, başkaları için yaşamaktan bıktığıma karar verdim. Bir süreliğine bencil olacak ve bunun tadını çıkaracaktım. İlişkim olmayacaktı. Kimse benden büyük beklentiler içine girmeyecekti ve en başta izin vermediğim biri tarafından asla hayal kırıklığına uğratılmayacaktım. Bu iş bana meşgul ve mutlu olmak için mükemmel bir bahane verdi."

Annie burnunu kıvrır. "Ve şimdi buradasın. Yatağımdasın."

Son cümleyi ekliyor çünkü bunun planımdan ciddi bir sapma olduğunu biliyor. Bu tür bir yakınlık asla istediğim bir şey değildi... şimdiye kadar.

Annie benden uzaklaşıp yastığına geri dönüyor ve ikimiz de tavana bakıyoruz. "Annie, gerçek şu ki, kendimi gerçekten sana kapatmak istiyorum. Ama aynı zamanda kendimi sana her şeyi anlatmak isterken buluyorum. Bana nasıl bir büyü yaptın?"

Gülüyor ve o güzel mavi gözlerini bana dikerek köşelerden beni süzüyor. "Bana karşı bir şeyler hissediyor musun Will?"

Bir kahkaha attım. "Annie. Bir insana bunu soramazsın. Bu kurallara aykırı."

"Neden?"

"Çünkü... her şeyi gizli ve endişeli tutmamız gerekiyor. Birbirimizi tahmin etmeye ve mutsuz etmeye devam etmeliyiz. İşler böyle yürüyor."

Dudakları kıvrılıyor ve elini yorganın üzerinden kaydırarak parmaklarımızı nazikçe birleştiriyor. "Benden hoşlanıyor musun, Will?"

Bakışlarını tutuyorum ve sözleri her zaman olduğu gibi gerçeği benden çekip alırken parmaklarını sıkıyorum. "Evet, hoşlanıyorum Annie. Benden hoşlanıyor musun?"

"Evet. En iyi kararına rağmen."

Buna tamamen gülüyorum ve sonra boştaki elimi yüzümde gezdiriyorum. "İşte bu yüzden benden uzaklara kaçmalısın. Kov beni. Pencerelerini kapat. Kapılarını kilitle. O kadar çok yüküm var ki Annie... Senin için iyi olacağımdan emin değilim. Ya da evlenebileceğimden."

Kendini ayarlıyor, yan dönüyor ama elimi bırakmıyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, teşekkür ederim." Hafifçe sırtıyor ve tüm göğsüm ağrıyor. "Burada bir hayal dünyasında yaşamıyorum. Sen ve ben birbirimize karşı bir şeyler hisseden ama asla hissetmemesi gereken iki insanız. Hayatlarımız farklı yollarda ilerlerken bir şekilde kazara kesişmeyi başardı."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Özlem duyuyoruz," diyor dramatik bir şekilde ama ağzının kenarına bir parça eğlence dokunuyor. "Arkadaş kalıyoruz."

"Arkadaşlar."

"Farklı şeyler isteyen insanlar için tek seçenek bu, değil mi? Yani arkadaş olacağız, bir süre hasret çekeceğiz ve sonra bir gün ben burada Kentucky'de bir sürü torun sahibi yaşlı ve evli olacağım ve sen de Bahamalar'da bir gemide küçük bir erkek topuzuyla bir korsan olacaksın."

"Hayır," diyorum ciddiyetle. "Sen korsanları seversin. Çok namuslu yaşlı kocanın yanında yatarken beni mi özleyeceksin?"

Başını sallıyor. "Maalesef, evet. Ama geride bıraktığın kadını özleyeceğin kadar değil."

Aramızdaki dürüstlük nasıl bu kadar kolay olabiliyor? Çok kolay.

"Her iki durumda da," diyor Annie, doğrulup bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak, "evlilik kancasından kurtuldun, Kurt Çocuk. Benim de işemem lazım, dinleme," diyor Annie ve banyoya girip kapıyı kapatıyor, sanki duyguları itiraf etmek yerine akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi konuşmuşuz gibi.

Güzel. Evet. Paçayı kurtardım. Büyük bir rahatlama hissetmeliyim. Her an Büyük Rahatlama devreye girebilir. Ama olmuyor. Rahatlama hissetmiyorum, hayal kırıklığı hissediyorum.

Çok fazla duygularımla düşünüyorum, sorun bu. Mantıklı olmam lazım. Ve mantıklı olarak, ne olursa olsun beni Roma'dan uzaklaştıracak bir kariyerim var. Mantıken, çocukluğumdan beri bu şekilde yaşamaktan mutluyum.

On sekiz. Bu duygular, özgürlüğe giden açık yolumdaki beklenmedik hız tümseklerinden ibaret. Bu yüzden yapmam gereken onları görmezden gelmek ve planıma devam etmek. Annie'yle eğlenmek ve ayrıldığımda hiçbir kırgınlık yaşamadan vedalaşmak. O bile bunun en iyi karar olduğunu düşünüyor.

Evet. Bu iyi. Bu iyi.

Bir dakika sonra Annie banyodan çıkıp yatağa geri geliyor ve bir saniye bile tereddüt etmeden yanıma kıvrılıyor. "Kahve ister misin?"

Uzun sarı saçlarına, yumuşak mavi gözlerine ve ağzının kıvrımlarına bakıyorum ve tüm planlarımı pencereden dışarı atıp beni çok korkutan tek şeyi yapmayı düşünüyorum: kalmak. Özgürlüğün açık yolunu unutun. İhtiyacım olan her şeyin kollarımda olduğunu düşünüyorum.

Ama sonra Annie'nin telefonu komodinin üzerinde titriyor. Onun için elime alıyorum ama ekran aydınlanıyor ve ismi görüyorum: Brandon Larsdale (çiçekçi çocuk).

Sözümü sakınmadan Annie'ye uzatıyorum ve o mesajı açana kadar bu adamın çiçek tedarikçisinden başka bir şey olmadığını umduğumu fark etmiyorum bile, ekranı benden saklamaya bile çalışmıyor ve kelimeleri görüyorum: "Bu öğleden sonraki randevumuz hala geçerli mi?"

Yani, çiçek tedarikçisi değil.

"Senin... bir randevun mu var?" Kaşlarımı çatarak ve bunu sorarken ne kadar acınası görüldüğümünden nefret ederek soruyorum.

"Evet. Sayılır. Sana söylemek istedim ama... doğru zamanı bulamadım." Bana baktı. "Özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim."

Midem bulanıyor. Annie'nin bir randevusu var. "Hayır, bu... tamamen iyi... hatta harika." Doğrudum ve bacaklarımı yatağın kenarına attım.

"Will..." Annie şefkatli bir ses tonuyla söylüyor.

Tuhaftlığımı hissetmesini engellemek için omzumun üzerinden ona hızlıca gülümsüyorum. "Her şey yolunda Annie. Gerçekten. Bu doğru olan şey. Az önce farklı yollarda olduğumuzu söyledik ve bu tam da seninkinin gitmesi gereken yol," diyorum, binlerce güneşin kıskançlığıyla doluymuşum gibi değil de normal görünmeye ekstra odaklanarak. Sanki bunu bulmak istiyormuşum gibi.

ve yumruğumla onu duvara yapıştırıp Annie'ye dokunmaması yoksa öleceği konusunda uyarıyorum.

Banyoya girip yüzüme su çarpıyorum ve kendimi toparlayabilmek için dişlerimi fırçalamaya hazırlanıyorum. Randevusu var. Annie'nin bu öğleden sonra bir randevusu var. Bir erkekle. Brandon adında bir adamla. Brandon adında bir adam Annie'yi randevuya götürecektir.

Tüm bu gerçekleri neden bir duvara aitmiş gibi sıraladığımı ve tüm ipuçlarını birbirine bağlayan küçük kırmızı ipler olduğunu bilmiyorum. Şu anki davranışım çok saçma. Acınası. Bunun olacağını görmemiş değilim. Tam anlamıyla bunun için çalışıyorduk.

Bana amacının ruh eşini bulmak olduğunu söylemişti. Tanrım, ya bu Brandon denen adam onun ruh eşiyse? O onun ruh eşi olacak ve ben sadece onun pratik elemanı olacağım.

Diş macunu kabını çok sert sıkıyorum ve macun banyo boyunca duvara fırlıyor.

Annie tam o anda banyoya giriyor ve sözünü sakınmadan bir bez parçasını ıslatıp parlak renkli diş macununu siliyor. Ellerimi yüzümde gezdirmek zorunda kalıyorum çünkü o çok gerçekçi bir şekilde güzel ve sakın görünüyor ve bu sadece sinirlerimin daha da çılgınca zonklamasına hizmet ediyor. Neden böyle davranıyorum? Ben asla kıskanç değilim. Görüştüğüm bir kadının başka bir erkekle çıkmasını asla umursamam.

Annie'nin umurunda.

"Wilton," diyor usulca, omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekiyor. "Hadi konuşalım."

"Yapmak zorunda değiliz." Bir şekilde olgunlaşmamış gibi görünmemeyi başarıyorum. Ama bana herhangi bir açıklama borçlu olmadığını bilmesini istiyorum. O kendi başına bir kadın ve ben de onun sadece arkadaşayım.

"Buraya geldin ve bana çorba yaptın. Ve benimle ilgilendin. Ve bana sarıldın. Ve benden hoşlandığını söyledin. Ve sonra başka bir adamla çıktığıma dair bir mesaj gördün. Tabii ki sana neler olduğunu anlatmalıyım."

"Gerçekten birlikte değiliz, o yüzden sorun yok. Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Gördün mü? İşte bu yüzden. İşte bu yüzden

evlilik ya da ilişki istemez. Bir kadının bir sonraki hamlesinin ne olacağını ya da ne zaman canını çok yakacak bir şey yapacağını asla tahmin edemezsiniz.

Annie ona bakmamı sağlamaya kararlı görünüyor. Çenemi ellerinin arasına alıyor. "Ama onun kim olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Bugünkü randevun o mu?"

"Evet."

"O zaman sanırım yakalandım."

Ellerini bırakıyor ama acımasız bakışlarıyla beni şişlemeye devam ediyor. "Geçen hafta sen şehir dışındayken çiçekçiye gelen bir adam. O bir veteriner ve bizim kasabanın yanına yeni taşındı." Duraksıyor. "Çok iyi anlaştık ve numaramı istedi. Ona şu anda sıradan bir şey istemediğimi söyledim, o da aynı şekilde düşündüğünü söyledi, ben de numaramı verdim çünkü zaten başından beri amacım bu değil miydi? Evlenmek istiyorum. Bir aile istiyorum. Bunu yapmam gerek Will. Anlamıyorsun ama evlenmek zorundayım. Kalbimde bir boşluk var ve onu kapatamıyorum. İşe yaramayacağından, senin gideceğinden, benim evleneceğimden ve kalbimin hâlâ boş ve acı dolu olacağından emin olmama rağmen onu kapatmaya çalışmak için geriye kalan tek şey bu." Ağlamaya başlıyor.

Ellerimi şefkatle kollarının dış taraflarına koydum. "Gerçekten sorun yok, Annie. Açıklamak zorunda değilsin. Seni anlıyorum. Bunu kendin için yapmalısın."

Yine de devam ediyor. "Brandon'la bu hafta biraz mesajlaştık ve bugün için bana çıkma teklif etti. Çok istememe rağmen sana söylemedim çünkü bunun seni uzaklaştıracağından korktum ve bencilce, henüz uzaklaşmanı istemiyorum."

Pazılarını nazikçe kavrayıp onu biraz daha yaklaştırırken nefes veriyorum. "Tam olarak anladığım bir şey varsa, o da bencilce bir ihtiyaçla hareket etmektir, Annie."

Hüzünlü bir gülümseme verir. Cesur bir gülümseme. "Yine de iyi birine benziyor. Hedeflerimiz aynı. Evet demek zorundaydım Will. Etmemem için hiçbir neden yoktu."

Buna bile üzülemiyorum çünkü o haklı. Ben bir sebep değilim. Ona asla bir sebep olamayacağımı baştan söyledim. Aramızdaki garip bağ her ne ise, hayatlarımızın zaman çizelgesinde bir kırılma noktası. Geriye dönüp baktığımızda

Sevgiyle. Ve yakında, umarım, gerçek hayata döneceğim ve Roma, Annie ve bu saçma kasabadaki herkes sadece birer anı olacak.

Hiç hissetmediğim bir gülümsemeyi zorluyorum. "Senin adına mutluyum, Annie. Gerçekten. Aslında zamanlaman da harika çünkü benim de sana söylemem gereken bir şey vardı." Durakladım. "Yakında ayrılıyorum."

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Düğünden sonra." Bunu olabildiğince rahat ve bağlantısız bir şekilde söylemeye çalışıyorum. "Merak etme, beni kendinden uzaklaştırmıyorsun. Brandon'la randevun yüzünden de değil." Yalan kolayca ağzımdan kaçıyor. "Patronum Washington, D.C.'ye yeniden atanmamı onayladı ve ben de kabul ettim."

Yüzü dışında her yere bakmalıyım. Gözlerinin içine bakarsam gerçeği görecektir. Amelia dün patronumu aradı ve yeni bir EPA'ya atanmamın uygun olduğunu söyledi (ki bu şüpheli bir zamanlama gibi geliyor) ve böylece bu sabah okuduğum mesaj düğünden sonra yeni bir işe geçmem için izin verildiğini doğruladı.

Aslında henüz evet demedim. Liv'e cevap vermeyi ve düşünmek için birkaç gün izin istemeyi planlamıştım çünkü sonuçta Roma'da kalmak isteyebilirdim. Ama bu -Annie'nin yaklaşan randevusu- aramızda olup bitenlerin geçici olduğunu hatırlamam için tam da ihtiyacım olan tekmeydi. Sadece birkaç hafta önce tanıştığım bir insan için tüm hayat planlarımı değiştirmemeliyim. Ethan'a verdiğim tavsiyeye uyuyorum ve frene basıyorum. Ya da... Sanırım gaza basıp buradan gitmek daha doğru bir benzetme olurdu.

"Ama... Amelia başka bir koruma istemiyor."

"Yönetici koruma ajanı," diyorum zayıfça. "Ve patronuma bu konuda sorun olmadığını söyledi. Ondan ayrılmak zor olacak ama zamanı geldi. Daha hızlı tempolu bir hayata ihtiyacım var. Burada daha fazla kalamam yoksa..." Ya da beni korkutan şeyleri istemeye başlayacağım. Ya da asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyleri yapmayı düşüneceğim. "Sıkılacağım."

Filmlerde Annie'nin incindiği yer burası olurdu. Yaralamak içindi. İkimizi de kesmek, böylece bu lanet duygulardan vazgeçmemi sağlamak ve ona istediği iyi adam olmadığımı göstermek için. Karmakarışık bir geçmişim ve avucumun içinde sıkıca tuttuğum karmakarışık bir kalbim var.

ülke çapında bunu asla başkasına vermeyeceğimi onaylayacak çok sayıda kadın var.

Ama bu Annie. Ve hiçbir şeyi beklendiği gibi yapmıyor.

Gülümsemesi acımaya o kadar yakın bir gülümsemeye dönüşüyor ki dişlerim sıkılıyor. Hiç kimse, ama hiç kimse beni okuyamadı. Ama Annie okuyor. Sanki beynim için altyazıları açmış ve incinmiş hissetmiyor. Burada durup ona yalan söylediğim için benim adıma üzülüyor.

Yere bakar ve boğazını temizler. "Tamam, çok iyi. Senin adına sevindim Will."

"Ve senin adına mutluyum."

Hepimiz mutlu, mutlu insanlarız!

Acı dolu bir sessizlikten sonra nihayet soruyorum: "Peki randevun için nereye gidiyorsun?"

Gözlerini kısıyor. "Neden soruyorsun?"

Kırgın bir bakış attım. "Ne demek neden? Ben senin flört koçunum. Flört hayatınla ilgili her şeyi bilmek benim işim. Bunun daha önce konuştuğumuz duygularla" -büyük bir sırrı paylaşıyormuşum gibi eğilip sesimi alçaltıyorum- "hiçbir ilgisi yok. Onlar bundan sonra resmi olarak ait oldukları kutuya geri dönecekler."

Sessizce gülüyor. "İlla bilmek istiyorsan, yeğeninin Küçükler Ligi maçına gidiyoruz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Küçükler Ligi mi? İlk buluşma için mi?" Omuz silkiyor. "Görünüşe göre o bir aile babası."

Güldüğümde sesim kötü adam gibi çıkıyor. "Ne kadar mükemmel. Sanırım hafta sonları ona rosto yapacak bir eş de arıyordur?"

"Umarım yapmazsın. Rosto yapmayı bilmiyorum." Ondan nefret ediyorum. Her kimse artık.

Ama ne var biliyor musun? Brandon şu an Annie'nin yanında değil.

Ben buradayım. "Sence bugün seni öpecek mi?"

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Bilmiyorum. Belki de? Aman Tanrım. Sence deneyecek mi?"

Kollarımı kavuşturup omuz silkiyorum. "İlk buluşmada seni öperdim."

Gözleri benimkileri tutuyor ve parlıyorlar. Yine aklımı okuyor. Ne yaptığımı tam olarak biliyor ve onaylıyor. "Şey... belki de ilk randevuda öpüşme alıştırmaları yapabiliriz? Bilirsin, hazırlıksız yakalanmayayım diye."

"Tabii. Doğru." Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Flört koçunuz olarak, bu tür şeylere hazırlıklı olmanızı sağlamak benim sorumluluğum."

"Ben de öyle düşünüyordum."

Yaklaşıyorum. "Peki bunu nasıl yapmak istiyorsun? Rol yapmak gibi mi?" "Tamam."

"Tamam," diye tekrarlıyorum kalbim küt küt atarken. "Vakit geldi," diyorum, ona doğru bastırmaya başlamışken.

Beni durdurmak için parmaklarını hızla dudaklarıma bastırıyor. "Bekle. Üşüttüm. Dün ateşim vardı. Sana da bulaşmasını istemiyorum."

"Şu anda kendini kötü hissediyor musun?"

"Hayır, bugün kendimi çok daha iyi hissediyorum ama-"

"O zaman bana şu lanet soğuğu ver, Annie," diyorum sessizce kulağının dibinde. Hafifçe titrediğini hissediyorum ama bunun ateşten olmadığını biliyorum.

Ellerimi sırtının alt kısmında gezdiriyorum, tanıdık bulmaya başladığım arazide ilerliyorum. Bu küçük çukuru ezberlemiştim. Mükemmel poposunun hemen üstünde. Elimini oraya doğru uzatıp onu kendime doğru bastırırsam hafifçe soluyacağını ve sonra kollarımın arasında eriyeceğini biliyorum. Şimdi bunu yapıyorum ve bir kavanozda yakalayıp sonsuza kadar saklamak istediğim o yumuşak nefesi duyduktan sonra başlıyorum. "Şunu hayal edin: Randevunuz sona ermek üzere. Tribünde saatlerce oturmaktan güneş yanığı olmuşsunuz ve kamyonetinizin yanında dururken, Pam'ın maç sonrası atıştırmalık soğutucusundan aşırıldığı bir Capri Sun'ı size uzatıyor..."

Annie gülüyor ve şakacı bir şekilde göğsümü itiyor. "Kes şunu! Böyle olmayacak!"

"Peki. Ciddi olacağım." Yüzümü kasvetli bir hale getirdim. "Annie... Seninle beş buçuk saat boyunca beyzbol topuna vuramayan çocukları izleyerek harika vakit geçirdim-"

"İşe yaramaz! İşe yaramazsın!"

İkimiz de gülüyoruz ve Annie beni gıdıklamaya çalışıyor ama bunun yerine onu kucağıma alıp yatağa atmak için odasına götürüyorum. "Sen

Beyzbol maçında yatak olacağını düşünüyor musun?" "Kesinlikle."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Annie'nin üzerine eğilip başımı boynuna gömüyorum ve dudaklarımı teninde gezdiriyorum. "Annie, hayatımın en güzel ilk randevusu için teşekkür ederim. Tekrar çıkabilir miyiz?"

Kulağının arkasındaki hassas deriyi hafifçe yaladığımda iç geçiriyor. "Sanırım bu kabul edilebilir-evet."

"Harika. Gelecek hafta sonuna ne dersin? Sekiz yaşında bir çocuğun doğum günü için zıplayan bir kale biliyorum." O bana sert bir karşılık vermeye vakit bulamadan ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum ve o da benimle öpüşüyor. Dili benimkine doğru kayıyor ve elleri sırtımda geziniyor. Kendimi ne kadar tuttuğumdan dolayı titriyorum. Kıyafetlerini vücudundan sıyrıp onu tamamen tüketmeyi ne kadar çok istiyorum. Bu çok iyi olurdu. Birlikte çok iyi olurduk.

Ama Annie benim değil.

Bu yüzden yavaşlıyorum ve bir şekilde ondan uzaklaşmayı başarıyorum - bunu yaparken yüzündeki üzgün ifadeye dikkat ediyorum. Yanağını, şakağını ve alnını öpüyorum. "Gitmeliyim."

Annie başını sallayıp benimle birlikte oturuyor, beni odasından dışarı kadar takip ediyor ve ben dışarı çıkarken açık olan ön kapıda duruyor. Gitmeden önce ona bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum. "Randevunda iyi eğlenceler, Annie." Duraksıyorum. "Belki daha sonra seni tavuk nugget yemeye götürebilir."

İnliyor ve gözlerini deviriyor. "Kapıyı şimdi kapatıyorum!"

"Velcro cüzdanını unutursa diye bir soda için bir dolar ödünç almak ister misin?"

Bam!

OTUZUNCU BÖLÜM

Annie

“T Yeğenimin maçına benimle gelmeyi kabul ettiğin için teşekkürler,” diyor Brandon. Metal tribünlerden birinde yanımda oturuyor. (Will'in tahmin ettiği gibi) o kadar sıcak ki tulumumun kotunu yakıyor. "Bunun normal olmadığını biliyorum ama..." Gülüyor ve iyi huylu bir şekilde omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, artık döndüğüme göre bu benim için çok normal olacak. Ailemle geçmişte olduğumdan daha fazla ilgilenmeyi planlıyorum."

Aile babası kutusuna on puan.

"Bence bu harika. Diğer aile üyelerinizden gelen var mı?" Soğuk algınlığı ilacım işe yaradığı ve burnum artık *Susam Sokağı'ndaki* Bay Snuffleupagus gibi ses çıkarmadığı için şükrederek soruyorum.

"Kardeşim Rob'dan başkası değil" diyor, sahada elleri kalçalarında duran orta yaşlı adamı işaret ederek. "Takımın koçluğunu o yapıyor. Normalde baldızım da burada olurdu ama daha iki hafta önce bebekleri oldu, o yüzden bugün evde kalacak."

Doğru ya. Çiçek aldığı kişi. Görünüşe göre bu adam çok düşünceli. Bütün puanlar bunun için.

"Şehirde başka kardeşin var mı?" Bakımlı sakalına ve koyu kahverengi gözlerine hayranlıkla bakarken soruyorum. Ayrıca Little Grizzlies takımının tişörtünü giyiyor ve bunu inanılmaz derecede sevimli buluyorum.

Brandon'ın her yerinde rahatlık hissi var. Potansiyel baba hisleri. Tıpkı Emily ve Madison'ın ihtiyacım olduğunu söylediği gibi.

"Hayır, sadece ben ve kardeşim varız. Ama ailemiz de şehirde yaşıyor."

Vay canına. Bir onay işareti daha. Hayatında ailesi var. Bu da demek oluyor ki, eğer anlaşırsak benim de hayatımda ailem olabilir.

"Eminim bir torunları daha olacağı için heyecanlıdırlar," diyorum, bugünkü havadan sudan konuşma becerilerimle gurur duyarak. Bu randevu şimdiden bir öncekinden tamamen farklı olduğunu kanıtlıyor. Sanırım Will'le geçirdiğim onca zamanın karşılığını aldım. Çıkmakla ilgili belirli şeyleri o kadar çok çalıştığımızdan bile değil. Daha çok son birkaç haftadır onunla birlikte kendime ve sunabileceklerime güvenmeyi öğrendim. O benim için güvenli bir yer oldu.

Ugh! Hayır, Annie, Will'i düşünmeyi bırak!

Brandon kısıp bir kahkaha atıyor. "Oh, öyleler. Ve benim de listeye birilerini eklemem için çok hevesliler. Bu benim için sorun değil çünkü ben de bir aile kurmaya hevesliyim," diyor tarlaya bakarken rahat bir gülümsemeyle. İşler yolunda giderse hemen bebek yapmaya başlayacağımızı ima ettiği için hiç de utanmıyor. Erkeklerin bir randevuda böyle şeyler söyleyip kurtulabilmeleri ve bunun sevimli olması komik, ama ben söylediğimde, randevunun on dakikasında terk edildim.

Brandon alkışlayıp "Gidelim Hunter!" diye bağırınca aniden sıçradım.

Yüzünü bana çeviriyor ve gülümsemesi daha da genişliyor. O kadar güzel bir gülümseme ki, karnımın dönmesini bekliyorum. *Hadi, midem, takla at. İyi, biraz yuvarlan o zaman? En azından bir çırpınış alabilir miyim? Dinle... Bir seğirmeye bile razıyım.*

Hiçbir şey. Lanet olsun.

Oh, pekala. Sorun değil. Uzun süreli sevgi dolu ilişkiler, çırpınmalardan ve karın dönmelerinden daha fazlası üzerine kurulur, değil mi? O yüzden şimdi hissetmesem bile sorun değil. Yolun ilerleyen kısımlarında takla atmak için tonlarca zaman var. Aradığım şey bir ortak. Bir roller coaster değil.

Keşke bu sabah midem alt üst olmasaydı, belki bu daha kolay olurdu. Will sadece kemiklerim lapa gibi olana kadar benimle öpüşmekle kalmadı, aynı zamanda... bana karşı hisleri olduğunu söyledi. *Hisler*. Ben de ona karşı hislerim olduğunu söyledim. Ve şimdi burada başka biriyle çıkıyorum. Bu çok yanlış, ters ve baş aşağı hissettiriyor. İki insan duygularını açıkladığında, birlikte olurlar, değil mi?! Bu işler böyle olur. Ama tabii ki, bir erkeğe aşık olurum.

Evlilik. Kim bir aile istemez. Kim bir kuş kadar vahşi ve özgür kalmak ister.

Başından beri ona karşı bir şeyler hissedeceğimi biliyordum, değil mi? Sanırım içimden bir ses onu ilk gördüğüm andan beri sevebileceğimi biliyordu.

Ama en çılgın hayallerimde bile Will'i değiştirmeye çalışmak istemem, o da beni değiştirmeye çalışmak istemiyor. İkimiz de birbirimizden bir şey feda etmemizi istemiyoruz. Yani tek seçeneğimiz yolumuza devam etmek.

Düşünülmemesi Gereken Kişi'den randevu tavsiyesi almak için zihnimi karıştırırken, ezberlediğim bir konuşma parçasını çıkarıyorum. "Ee Brandon... paraşütle atlamayı mı yoksa kitap okumayı mı tercih edersin?"

"Oh-iyi soru." Düşünme sesi çıkarır ve bir gözünü kısar. "Bir kitap oku."

Ding, ding, ding. Doğru cevap! Karnını görüyor musun? Bu adam gittikçe daha iyi oluyor.

Heyecanla ona doğru eğildim. "Ben de! Okumayı çok seviyorum. En sevdiğin tür hangisi?"

"Hemen hemen her şey," diyor ve ardından ekliyor, "Şey, doğru değil.

Romantizm dışında

herhangi bir şey."

Olamaz.

Umutsuzluğumu örtmek için hafifçe kıkırdıyorum. "Neden romantizm olmasın?"

Bana imalı bir bakış attı. "Çünkü bu türün tamamı berbat görünüyor. Birincisi, hiç kimsenin ulaşamayacağı gerçekçi olmayan standartlar koyuyor ve ikincisi, sadece... saçmalık. Gerçekten içeriği olan bir şey okumayı tercih ederim, anlıyor musun?"

İçsel krizim başladı:

Romantizmden nefret eder.

Ama ailesini seviyor!

Ama o, benim çok sevdiğim bir türü, saçmalık diyerek küçümsedi.

Ama tüm yetişkin hayatım boyunca romantizmi sevdiğimi sakladım.

Birkaç yıl daha ne ki?

Will'in sesi, ona verdiğim aşk kitabını okuduğu zaman kafamda o l u ş a n kaosa katkıda bulunuyor. *Çok seksiydi.* Ve bir sürü

Derin anlar da. Bedava terapi gibi hissettim. Ugh. Bu hiç adil değil. Brandon ve Will'i karşılaştırmamalıyım. Onlar tamamen farklı iki adam. Yani... Brandon, Will'e hiç benzemiyor.

Ancak bu düşüncenin bir önemi yok çünkü Will gidiyor ve geriye dönüp bakmayı düşünmüyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Ne tür kitaplar okumayı seversin?"

Güneş sekiz kat daha sıcak görünüyor, eğer bu mümkünse. Eğer dikkatle dinlerseniz ensemden aşağı damlayan terimin sesini duyabilirsiniz. "Oh, ben mi? Şey... Ben aslında-"

Birden gözüme iki figür takılıyor, birkaç sıra arkamızdaki tribünün yanından atlamaya çalışıyorlar. Aman Tanrım... Bu gerçekleşiyor olamaz. Ne yapıyorlar burada?

"Sorun nedir?" Brandon başını çevirip beyzbol şapkası, güneş gözlüğü takan Will ve Amelia'nın yoluna bakmak üzereyken soruyor... Amelia takma bıyık mı takıyor?

Brandon'ın çenesini tutup kendime doğru çekiyorum. Çenesinden hayali bir böceği çıkarıyormuş gibi yaparken gözleri açılıyor. "O bir arıydı. Seni sokmasını istemedim."

"Arı mı?" diye sorar ve hemen ayağa kalkar. "Arılara karşı çok alerjim var." Her yerde arıyı arıyor. Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum.

"Merak etme. Gitti! Tribünlerin altına uçtu."

"Bu mu? Tamam, o zaman yuvası olma ihtimaline karşı hareket etmeliyiz. Birkaç sıra yukarı çıksak olur mu?"

Hızlı bir bakış attım ve boş olan tek koltuk Tweedle Nosy ve Tweedle Mustache'nin hemen yanındaydı. Cidden, Amelia bıyık takarak kimi kandırdığını sanıyor? Üstelik o kadar da iyi yapışmamış. Ve Will... normal giyinmiş ve o şapkayla kesinlikle lezzetli görünüyor ve bu yüzden onun yanına oturamıyorum.

"Oh, buna gerek olduğunu sanmıyorum. Eminim arı-"

"Özür dilerim, burada aşırı paranoyak görüldüğümün farkındayım, ama mesele şu ki, eğer mecbur kalmayacaksam bugün Epi-Pen'imi kullanmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Ve şimdi bu adam onun güvenliği için endişelenmediğimi düşündüğü için kendimi çok kötü hissediyorum. Ya da ölümcül bir alerjiye sahip olmanın

Ben. "Aman Tanrım, kesinlikle. Hadi gidelim."

"Harika, teşekkür ederim," diyor ve önce benim devam etmem için elini uzatıyor.

Will'e dönüp yüzümü döndüğümde, hemen gözlerini kaçırıyor ve kendini şapkasının arkasına saklamaya çalışıyor. Şapkasını gözlerinin üzerinden daha da aşağı çekmek için elini kaldırıyor ve bu beni güldürüyor. Sanki tek başına yeterince belirgin olmadığını düşünüyormuş gibi, dövme kolunu kendine siper ediyor. Güzelmiş.

Tribüne doğru yürüdüm ve Will'in hemen önünde durdum. "Affedersiniz efendim, bu koltuk dolu mu?"

-

Her iki suçlu da gözlerini önce bana sonra da omzumun üstündeki adama çevirdi. "Elbette! Buyurun oturun, genç bayan!" diyor Amelia, şimdiye kadar duyduğum en kötü erkek taşra aksanıyla.

Will -şeytan- gülmemek için dudaklarını ısırtıyor.

Will'in yanındaki koltuğa otururken ciddiyetle "Teşekkür ederim," diyorum. Brandon da yanımdaki koltuğa oturdu ve şimdi büyük bir garip insan sandviçiyiz. Yanımdaki bu iki kaçığı tanıdığımı kabul etmeli ve her şeyi açığa çıkarmalı mıyım? Ancak bunu yaparsam bir sürü soru ortaya çıkabilir. Hiçbirine cevap vermek istemiyorum.

Birden Brandon'ın yeğeni sopanın başına geçiyor ve Brandon oturduğu yerden alkışlayarak ve bağırarak cesaretlendiriyor.

Başımı Will ve Amelia'ya doğru çevirme fırsatını değerlendiriyorum. "Siz ikinizin burada ne işi var?" Tıslıyorum.

"Amerika'nın en sevdiği eğlencenin tadını çıkarıyorum." Will'in ifadesini tek kelimeyle tanımlayacak olsaydım, bu *kışkırtıcı* olurdu.

Dirseğimi kaburgalarına sokuyorum. "Sakin şimdi gülümsemeye kalkma! İkinizin de gitmesi gerek. Derhal. Amelia, çok gülünç görünüyorsun."

"Maçı kimin kazandığını öğrenmeden mi gideyim? Asla. Biz adil hava taraftarları değiliz," diyor Will.

"Kesin şunu. Ve sen," diyorum Amelia'ya doğru eğilerek. "Bıyıkların dökülüyor!"

Nefes nefese kalıyor ve sırtarak tekrar bastırıyor. "Oldukça inandırıcı, değil mi? Bir Cadılar Bayramı partisi kostümünden arta kalmıştı."

"Hayır. Şüpheli ve biraz da endişe verici görünüyorsun."

Will omuz silkiyor. "Ona takmamasını söyledim ama o ısrar etti."

"Hiç gelmemeliydin! Korumaya ihtiyacım yok." Ağzına bir gülümseme yerleşir. "Yönetici koruması a-"

Tehditkâr bir parmak kaldırdım. "Sakın bu cümleyi bitireyim deme."

Brandon iki parmağıyla baba ıslığı çalıyor ve o kadar yüksek ki başımı tutmak zorunda kalıyorum. Yeğeni üç ihtar aldığı anda nihayet yerine oturuyor. Sonra da en kötü kâbusumu yaşamak için etrafımda dolanıyor: Randevulaştığım kişi, asla ulaşamayacağı tek erkek olan Will'le sohbet ediyor. "Merhaba, ben Brandon. Sanırım Annie'yle tanıştın?"

Amelia'nın karakterine geri döndüğü anı izliyorum. Acı verici.

O kadar büyük gülümsüyor ki bıyıkları sağ köşeden çözülüyor. "Merhaba! Benim adım Joe! Bu da kardeşim Sam."

Sessiz bir dehşet içinde iki erkeğin ellerinin benim üzerimden geçerek bir erkek tokalaşmasına katılmasını izliyorum. Will'in kelebek elinin flörtümün gayet normal elini kavradığını görmek beni mantıksızca öfkeliyor. İki erkeği bu şekilde doğrudan karşılaştıramamalıydım. Bu Brandon için adil değil. Will'in gözleri kısa bir an için bana kaydığında, *bu sabah boynumu yaladığı* düşüncesinin yüzüme yansımasından korkuyorum. Will'in vücudumun her yerindeki görünmez parmak izleri şimdi radyoaktif bir madde gibi parlıyor.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diyor Brandon. "Ben de öyle."

Brandon arkasına yaslanıyor ve sonra yanıma doğru eğiliyor. "Bu kesinlikle takma bıyıklı bir kadın, değil mi?"

"Öyle görünüyor, evet," diyorum, bakışlarım ileriye sabitlenmiş, yanımdaki iki kişiyi bir yerlerde bir kara deliğe düşürmeyi diliyorum.

"Sanırım taşraya taşınmaya alışmak beklediğimden daha uzun sürecek."

"Seni daha iyi hissettirecekse, hayatım boyunca burada yaşadım ve hala alışamadım."

Gülüyor. "Öyle olduğundan emin değilim."

Will kollarını kavuşturuyor ve parmak eklemleri kolumun arkasına değiyor. Kaba, *kaba* midem fıçı gibi yuvarlanıyor. Will'e ters ters bakmak istiyorum.

Amelia'nın önündeki kadınla yaptığı bir konuşma birden dikkatimi çekiyor. "Seni daha önce bu maçlarda hiç görmemiştim. Kimin maçını izlemeye geldim demiştiniz?" diyor Little Grizzlies kıyafetleri giymiş kadın.

"Bizi hiç görmedin, ha? Garip. Her hafta sonu küçük Tommy'ye tezahürat yapmak için buradayız."

"Timmy," diye düzeltti Will.

"Doğru. Küçük Timmy. Zavallı şey beyzbolda hiç iyi olamadı ama ona denemeye devam etmesini söylüyorum, tıpkı teyzesi gibi!"

"Amca," diyor Will.

"Amca, doğru. Bak, işte sopaya kalkıyor!" Amelia ayağa kalkıyor, kot pantolonu (yani Noah'ın kot pantolonu) onu bütünüyle yutuyor ve "Yürü Timmy!" diye bağırıyor.

"Bu benim oğlum... Matthew," diyor kadın.

Amelia gözlerini kısmış gibi yapar. "Kahretsin. Gözlüklerimi arabada unuttuğum için başıma bunlar geldi. Kardeşim, Timmy'yi görebiliyor musun?"

Will, "Hayır kardeşim, yapamam," diyor ve ben ikisini de bu tribünlerin arkasından itmek istiyorum.

Brandon, her nasılsa yanımda gerçekleşen Two Stooges sahnesinden habersiz, "Çiçekçi dükkanınız ne zamandır sizin?" diye soruyor.

Oh hayır, çiçekçi soruları. Son randevumda başımı belaya sokan şey buydu. Ancak ben Annie 2.0'ım, yani buna hazırlıklıyım. Zihinsel eklemlerimi kırıyorum ve onu güzel bir cevapla şaşırtmaya hazırlanıyorum. "Dört yıl."

Evet, onu şaşırttım.

Will kasıtlı olarak koluma çarpıyor. Ona hızlıca bir bakış fırlatıyorum ve o da devam et bakışıyla gözlerini açıyor. Bekle, yani beni neşelendirmek için mi yoksa sabote etmek için mi burada? Kendimi dönen bir bardakta gibi hissediyorum.

İçimi çektim ve Brandon'a döndüm. "Demek istediğim... dört yıl boyunca tuğla ve harç dükkânında çalıştım. Ama ondan önce bir çiçek kamyonum vardı ve çiftçi pazarlarında satış yapıyordum."

Gerçekten etkilenmiş ve ilgili görünüyor. Bir onay işareti daha. "Bu gerçekten harika. Başka eyaletlere seyahat ettiniz mi yoksa Kentucky'de mi kaldınız?"

"Elli millik bir yarıçap içinde kaldım sayılır," diyorum ve sonra bunun son zamanlarda benim için önemli hale gelen bir soru için mükemmel bir sohbet girişi olduğunu fark ediyorum. "Aslında bu yüzden gelecekte daha fazla seyahat etmek istiyorum."

"*Yürü Timmy!*" Amelia yine bağılıyor.

Will başını sallar. "Hâlâ Timmy değil."

"Sıçanlar." Amelia oturur.

"Seyahat etmeyi sever misin Brandon?" Yanımda kesinlikle keklik üzümü sakızı çiğneyen adamı görmezden gelmek için elimden geleni yaparken soruyorum. Öpücüğünün tadı şu anda inanılmaz olurdu.

Brandon yüzünü buruşturur. "Eskiden öyleydim. Ama yirmili yaşlarımda çok seyahat ettim, açıkçası bunu çoktan aştım. Sonunda bir yere yerleşmeye ve etrafımdaki hayatı keşfetmeye hazırım."

Bir ay önce Annie sevinçten havalara uçardı. Şimdiki Annie ise sönüyor -özellikle de artık gerçekten ne istediğimden emin olmadığımı fark ettiğim için. Eskiden olduğum kişi ile şimdi olduğum kişi bir kavşakta buluşuyor ve kimin ilerlemesi gerektiğine karar veriyor. Tek bildiğim, Brandon'ın Mükemmel Ruh Eşi Listemde pek çok onay işareti almasına rağmen, onun yanında otururken hiçbir fiziksel tepki hissetmediğim.

Will'in aniden öne doğru eğilip Brandon'a doğrudan ve kulak misafiri olduğu için hiç utanmadan hitap etmesi de yardımcı olmuyor. "Ama kız arkadaşın az önce seyahat etmek istediğini söyledi. Eğer isterse, sen de onunla gider misin?"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım!

Gizlice arkama uzanıyorum ve Will'in kolunun arkasını çimdikliyorum. Çenesi titriyor ama umduğum gibi geri çekilmiyor.

Brandon da bu soru karşısında en az benim kadar irkilmiş görünüyor. Tedirginliğini örtmek için hafifçe gülüyor. "Aslında o benim kız arkadaşım değil. Bu bizim

ilk randevu. Ama sanırım gerçekten seyahat etmek istiyorsa bir yolunu bulabiliriz." "Bir yolunu buluruz" deyiş i bana sadece kibarlık yaptığını söylüyor. Seyahat etmek için hiç arzusu yok. Yine de sorun değil, değil mi? Yerimde kalmaktan memnunum.

Will yumuşak bir ses tonuyla, "Harika," diyor.

Amelia -ya da Joe mu demeliydim- öne doğru oturur. "Biliyor musunuz? Benim de seyahat ettiğim bilinir. Ve birkaç şarkı da söylerim. Bir gün büyük bir sahneye çıkmak her zaman en büyük hayalim olmuştur."

Belli ki bununla çok eğleniyor. Onu daha sonra kesinlikle öldürmek zorunda kalacağım.

"Bu... güzel. Hayallerinden vazgeçme," diyor Brandon ve bu iki serseriden hemen kaçmadığı için kesinlikle ekstra puan alıyor.

Ayağa kalktım. "Çok susadım! Kimin içkiye ihtiyacı var?"

Brandon da ayağa kalkar. "Gidip biraz şişe su getirebilirim." Çok iyi biri.

"Hayır! Sen otur. Yeğenin vuruş yapmak üzere, kaçırmak istemezsin." Sonra Will'in yanından geçerken gözlerimi büyütüyorum ve burun deliklerimi açıyorum.

"Joe, ben de bize bir şeyler alacağım. Timmy için gözlerini dört aç."

"Pekala, şimdi acele et."

Yanından geçerken Amelia'ya sessizce, "Bu sandığın kadar çekici değil," diyorum. Popomun yanağını çimdikliyor ve şimdi gerçekten Brandon'ın izlemediğini umuyorum.

Will birkaç adım arkamdan gelirken ben de büfeye doğru fırladım. Nihayet görüş alanından çıktığımızda, ona doğru döndüm. "Mary Poppins aşkına, ne yaptığını sanıyorsun sen?! Beni sabote etmeye mi çalışıyorsun? Aklıma girmeye mi? Randevumu mahvetmeye mi?"

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Bizi hiç görmemeniz gerekiyordu."

"Ah lütfen," diyorum gözlerimi devirerek. "Oradaki Joe asla radara yakalanmaz."

"Ona bıyığı kamyonda bırakmasını söyledim." "William."

"Annabell."

"Randevumu mahvediyorsun."

Alay ediyor. "O adam bunu zaten yapıyordu."

"Hayır! Yapma bunu." Parmaklarımı yüzünün önünde oynatıyorum. "Böyle şeyler söyleyip her şeyi ikinci kez düşünmeme neden olamazsın. Brandon son derece iyi bir adam. Nazik biri, bir aile kurmak istiyor, kök salmak istiyor. Benim istediğim her şeyi istiyor. Bu buluşma mükemmel gidiyordu ve o tam da aradığım kişi!"

Will'in mavi-gri gözleri beni şişliyor ve sonra başparmağını çeneme dayayıp geri çekiyor. İkimiz de bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedik. Bunların hiçbirini gerçekten kastetmediğimi kabul etmeme gerek yok - ikimiz de doğru olmadığını biliyoruz.

Will sessizce konuşabilmek için biraz daha yaklaşıyor. "Eğer evlilik, aile ve tüm bunları istiyorsan, tamam, harika. Ama kendini kandırmaya çalışıp da macerasız, vanilya bir ilişkiyle yetinmekten mutlu olacağını sanma. Hayatın boyunca bu şehirde yaşayıp aile etkinliklerine katıldın Annie. Bunun için bir kocaya ihtiyacın yok. Henüz yapmadığın şey dünyayı görmek. Yeni şeyler deneyimlemek. Kendi arzularınla yaşamak. Ve eğer bunu yapmana engel olacak birine razı olursan çok üzülürüm."

Brandon gibi biriyle evlenme ihtimalime bile kızmış gibi bir adım uzaklaşıyor. Beyzbol şapkasını eline alıyor, elini saçlarında gezdiriyor ve sonra şapkasını tekrar takıp bana doğru adım atıyor. "Ve başka ne var biliyor musun?! Sen tanıdığım en tutkulu insanlardan birisin. Burada ne işin var, Annie? İlk randevun için küçükler ligindeki bir beyzbol maçına gitmek istemezsin, ki bu adamın kanıtladığı tek şey ailesini senin önüne koyacağıdır."

Kızgınım. Burada olmamalıydı. "Madem beni bu kadar iyi tanıyorsun, o zaman ilk buluşma için nereye gitmek istiyorum, hmm?" Kollarımı iki yana açıyorum. "Brandon'ın beni götürmesi gerektiğini düşündüğün bu harika yer neresi?"

Will başını öne eğer. "Hileli soru. Çünkü ilk buluşmada nereye gitmek istediğinin sorulmasını istiyorsun." Daha da yaklaşıyor ve parmaklarını benimkilere sürüyor. Sanki vücudu bir şey için benimkine yalvarıyor. "Ve

Birkaç hafta önceki başarısız randevunun sorunu senin sıkıcı olman da değildi. Sen sıkıldığın içindi Annie. Heyecanlı ve tutkulu birini istiyorsun ve-

"Senin gibi biri mi?" Keskin ve alaycı bir tonda söyledim. Bu yorumu bilerek yapmıştım ve hedefi tam on ikiden vurdu. Will'in yüzü düştü ve ben de kısa, hüzünlü bir kahkaha attım. "Bu konuşmanın amacı aklıma girmek değilse neydi? Bu hiç adil değil Will, çünkü son baktığımda biz asla bir seçenek değildik. Daha bu sabah her şeyi masaya yatırmadık mı?"

Ensesini ovuşturuyor ve duygusal olarak geri çekiliyor. "Haklısın." "Ve son dört saat içinde senin için hiçbir şey değişmedi, değil mi? Sen düğünden sonra hala şehirden ayrılıyor musun?" Sessizce başını sallıyor.

"Benim için de değişen bir şey yok. O yüzden lütfen git. Çünkü her ne kadar iyi niyetli olduğumu bilsem de, bu hiç yardımcı olmuyor. Ve açıkçası, buraya bu şekilde gelmeniz hiç adil değildi."

Will kaçmıyor ya da bir erkek çocuk gibi surat asmıyor.

Öne doğru adım attığında nefesim kesiliyor, ellerimi sıkarken gözlerinde alev alev bir bakış var. "Özür dilerim. Tamamen haklısın. Bugün bunu senin için berbat etmek istememiştim, yemin ederim. Sadece... Bilmiyorum, güvende olduğundan emin olmak istedim. İcabına bakıldığından. Sonra o adamın bana yapmak istediğini söylediğin şeyleri kesip biçmeye başladığını duydum ve tüm bunları feda etmek zorunda kalacağını düşündüm... Dayanamadım. Amacının evlenmek olduğunu biliyorum ama..." Yüzümü avuçlamak için ellerimi bırakıyor. "Lütfen bana sadece kağıt üzerinde doğru görünen biriyle değil, seni gören, seven, seni heyecanlandıran ve mutlu eden biriyle evleneceğine söz ver."

Seni istiyorum. Seni istiyorum, Will.

"Söz veriyorum," diyorum usulca, gözyaşlarıma tüm varlığımla direnerek. "Şimdi gitmen gerekiyor. Brandon'a on dakikalık bir atıştan daha fazlasını vereceğim çünkü belki de tüm o sakal kıllarının altında bir macerası vardır."

Will karnına yumruk atmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Sakal kıllarından bahsetmek zorundaydın." Yüzünü buruşturması yavaşça kalbimi şekerlemeye çeviren bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonra uzaklaşmadan önce ağızma acı dolu bir bakış fırlatıyor. "Ben şimdi çıkıyorum."

"Teşekkür ederim. Joe'yu da yanına al."

Tribünlere geri döndüğümde Will ve Amelia gitmişti. Brandon'a büfeden aldığım sulardan birini uzatıyorum, ama küçük patlamış mısır kutusunu elimden bırakmıyorum. Nazıkçe gülümsüyor ve bana teşekkür ediyor. İrislerinin etrafında tehlikeli siyah bir çerçeve olmadığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Ee... arkadaşların sonunda gitti mi?" diyor ben yanına otururken.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bunca zamandır biliyor muydun?"

Gülüyor. "Kesinlikle. Ve o adam sana aşık, değil mi?"

Nefes alıyorum ve kendimle oyun oynamayı bırakıp dürüst olmaya karar veriyorum. "Evet, sanırım öyle olabilir."

"O zaman olay nedir?"

Patlamış mısıra bakıyorum. "İkimiz de farklı şeylerden korkuyoruz."

"Ben de yaşadım," diyor, düşünceli bir ses tonuyla.

Arkasındaki hikaye. Asla bilemeyeceğim bir hikaye çünkü Brandon bana göre biri değil.

"Brandon, sanmıyorum ki..." Doğru kelimeleri bulmak için duraksadım. Ne yazık ki ilham gelmiyor.

Gülüyor ve beni kurtarıyor. "Sorun değil Annie. Eğer söyleyeceğin buysa, ben de tam olarak bir bağ hissetmiyorum."

Omuzlarım rahatlayarak çöküyor. "Oh iyi. Duygularını inciteceğimden endişeleniyordum. Arkadaş mıyız?"

"Bence en iyisi bu. Seni eve bırakmamı ister misin?"

Önce suya ve patlamış mısıra, sonra da beyzbol maçına bakıyorum. "Aslında, eğer benden kurtulmaya hevesli değilsen, kalıp takılmanın eğlenceli olacağını düşünüyorum."

Gülümsüyor. "Kesinlikle."

İşte *bu*, kötü bir randevuyu kibarca bitirmenin yoludur.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatağında huzursuz bir şekilde uzanıyorum ve kafamda taklalar atan bitmek bilmeyen sorular yüzünden uyuyamıyorum. Bu yüzden mutlak güvenli yerim haline gelen tek kişiye mesaj attım. "Uyuyamıyorum. Bana gelir misin?"

On dakika sonra, kurallarına aykırı olmasına rağmen, Will yatağıma giriyor ve kollarını bana doluyor. Boynumu, çenemi ve şakağımlı öpüyor ve sonra kolları beni sararken, parmağımlı kelebek dövmesinin kabarık çizgilerini izlerken uykuya dalıyorum - aradığımlı ve onun çok uzakta olduğı günden korkuyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Will

| Mabel's Inn'in önündeki otları söküp atıyorum. Sabahın altısında neden burada olduğumu tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim uyandığımda Bir daha orada uyumayacağıma dair kendime söz verdikten sonra bu sabah saat dört buçukta Annie'nin yatağına girdim ve hemen kalkıp kafamı boşaltmak için koşuya çıktım. Her şeyin güvenli görüldüğünden emin olmak için kasabada koştum (görünüşe göre kendimi kasabanın kanunsuzu ilan etmişim) ve odama geri dönmeden önce Mabel'ın çiçek tarhlarının yabani otlarla dolduğunu fark ettim. İşte buradayım. Ellerim ve dizlerimle, sanki beni aldatmışlar ve intikam almam gerekiyormuş gibi bahçesindeki otları koparıyorum.

Ama gerçekten, umutsuzca zihnimi Annie'yi düşünmekten uzak tutmaya çalışıyorum. Bu duyguları nasıl bastıracağımı bulamıyorum. Daha önce hiç böyle aklıma takılan biri olmamıştı. Gözlerimi kapattığımda onun yüzünü görüyorum. Rüyalarımnda ona sarılıyorum ve uyandığımda kulağımda onun sesini duyuyorum. Düğünden sonra onu terk ettiğimi hayal ediyorum ve yumruklarım sıkılıyor.

Göğsümü ovuyorum.

Biriyle konuşma vakti geldi. Dizlerimin üzerinden kayarak çimlere oturuyorum ve bu düşünceleri de kazıyıp atabilmeyi dileyerek ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Kendimi vazgeçirmeden önce cep telefonumu çıkarıyorum. Mucizevi bir şekilde, tam burada, Mabel'in bahçesinin toprağında çekiyordu. Ekranımda açık olan kişi adına basıyorum.

İkinci zil sesinde cevap veriyor. "Will? Neyin var?"

"Neden otomatik olarak bir sorun olduğunu düşünüyorsun? Kardeşimi sebepsiz yere arayamaz mıyım?"

"Sabahın altısında olmaz. Yapamazsın. Beni haftalarca oyaladıktan sonra olmaz." Örtülerin karıştırıldığını duyuyorum ve bir kadın sesi telefonda kimin olduğunu soruyor. Hannah. Tabii ki onunla yatakta olacaktı. Onlar bir çift ve çiftler birlikte uyur. Bütün gece. Yan yana.

Aklıma bir kez daha Annie geliyor - dün sabah göğsümde uyandığında nasıl görüldüğü. Kalın koyu kirpiklerinin altından bana bakan yumuşak mavi gözlerini ve gülümsemesinin kıvrımlarını düşünüyorum. Ve birdenbire onu hayatımın geri kalanında her gün göreceğimi düşünüyorum ve göğsümdeki o acı verici çekilme yeniden gerçekleşiyor.

Ethan, Hannah'ya hemen döneceğini fısıldıyor ve sonra bir kapının usulca kapandığını duyuyorum. "Pekâlâ, neler oluyor? Haftalardır tüm aramalarımın ve mesajlarımdan kaçırıyorsun ve şimdi de sabahın köründe mi arıyorsun?" "Sabahın köründe sayılmaz. Bazılarımız bütün hayatını sabah altıdan önce yaşıyor." "Ben onlardan biri değilim. Daha kahve içmedim ve kendimi bok gibi hissediyorum.

Yedi, bu yüzden bana bu kadar erken ihtiyaç duymak için harika bir nedenin olsa iyi olur." "Özür dilerim," diyorum ve sözlerimi kalın bir duraklama takip ediyor. "Bir şey için değil.

erken aradığım için. Yani, sanırım bunun için de özür dilerim. Ya da hayır, değilim. Daha erken kalkmalısın. Senin için iyi olur." Gergin bir şekilde saçmaladığımı fark edince boğazımı temizliyorum. "Seni desteklemediğim ve nişan konusunda genel olarak bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Evlenme teklif ettiğin için sana hiçbir zaman gerçekten kızgın olmadım. Sanırım sadece ben yapamazken senin yapabilmeni kışkırdım ve acı çektim. Ve dürüst olmak gerekirse, daha önce anlamamıştım... sen ve Hannah hakkında."

"Ama şimdi biliyorsun?"

"Sizi desteklemek mi? Evet, ben-"

"Hayır," diyor hemen. "Daha önce anlamadığını söylemiştin. Ama şimdi anlıyorsun?"

Lanet olsun. Tam üstüne bastım.

Derin bir nefes çekiyorum. "Belki." Kahretsin, bu çok acı verici. Tüm cevaplara sahip olan, yolu açan ve Ethan'a bildiği her şeyi öğreten kişi olmaya o kadar alışmışım ki. Çocukluğumuzdan beri kardeşimi dünyadan koruyorum. Ve şimdi kendimi kaybolmuş ve... dehşete düşmüş hissediyorum. "Ethan, Hannah'yı sevmenin buna değeceğini nasıl anladın?"

Diğer taraftan sessizce gülüyor, sanki bir paket kahve açıyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Sanki bir seçim şansım varmış gibi konuşuyorsun. İnan bana, eğer seçebilseydim, hâlâ SoHo'daki tek odalı yalnız dairemde yaşıyor olurum. Seçme şansım yoktu Will ve bunun için minnettarım. Hannah'yla tanıştım ve tamamen yanlış bir kararla aşık oldum."

Bu sözler dramatik bir süper kahraman çizgi romanı *gümbürtüsüyle* beynime iniyor. Başka seçeneğim yok, kalbim Annie'yi istiyor.

"Tamam o zaman..." Sorumu nasıl yeniden ifade edeceğimi düşünerek söylüyorum. "Duygularının teslim olmaya değer olduğunu nasıl anladın?"

"Hmm." Bir dakika sessiz kaldı. "Sanırım hayatı onsuz yaşamamanın onunla yaşamaktan daha korkutucu olduğunu fark ettiğimde."

Bunun dışında başka bir cevap. Lütfen. Başka bir cevap olsaydı bunu halının altına itebilirdim. Ama bu... Bunu göz ardı edemem.

"Biriyle mi tanıştın Will?"

"Sayılır."

"Ve sen korktun mu?"

"Birazcık. Çocukluğumdan beri kimseye ihtiyaç duymamaya çalıştım ve insanlara ihtiyaç duymamanın genellikle acı verici bir şeyle sonuçlandığını fark ettim."

Gergin bir sessizlik var. "Hey,

Will?" "Hmm?"

"Daha önce sana gerçekten teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Bana olduğun ve büyürken benim için yaptığın her şey için." Sessizce oturuyorum, herhangi bir kelime oluşturmıyorum. Ethan devam ediyor: "Çocukluğumuzdaki farklılıkları, bunu söylediğin andaki kadar fark ettiğimden emin değilim. Çünkü insanlara ihtiyaç duymaya karşı senin verdiğin tepkiyi vermiyorum - büyük ölçüde sana ihtiyaç duyduğumda her zaman yanımda olduğun için."

"Liseden sonra ayrılıp orduya katıldığımda senin yanında değildim."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Her ay eve para gönderiyordun. Beni baloya uğurlamak için bile geri döndün. Evden ayrıldıktan sonra her gün yanımda olmayabilirdin ama yanımda olduğundan hiç şüphe etmedim."

Her zaman bir telefon uzağımdaydın ve her şeyi bırakıp yanımda olurdun. Bu yüzden... teşekkür ederim."

Yutkunuyorum ve çenemi sıkıyorum; kelimelerimi gözyaşı dökmeden zar zor çıkarabiliyorum. "Sorun değil."

Ethan hafifçe kıkırdıyor, duygularımı hissetmekten ne kadar rahatsız olduğumu anlıyor. Bana merhamet ediyor. "Pekâlâ. Şimdi bana ondan bahset," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. Kendini beğenmiş ve abartılı olduğunu hayal ediyorum. Keşke sırf onu kızdırmak için Annie hakkında bilgi saklayabilseydim ama ne yazık ki haftalardır biriyle Annie hakkında konuşmak için can atıyorum.

"O çok tatlı. Sağlıklı, göz kamaştırıcı derecede mutlu bir şekilde ama yüzeyinin altında o kadar çok cesaret var ki bu onu neredeyse tehlikeli yapıyor. Nazik ve empatik ve daha önce hiç bilmediğim bir şekilde çok tutkulu ve heyecan verici... ve benim için fazla iyi."

Gülüyor. "Yani onu seviyorsun?"

"Sizi bu yüzden aradım Bay Hannah. Bilmiyorum. Sevebileceğimi bile bilmiyorum. Yani... sen oradaydın Ethan. Annemle babamın çığlıklarını duymamak için kendimizi odama kapatıp radyomuzu açtığımızda yanımdaydın. Onunla nasıl konuştuğunu ve ona nasıl bir şeyler fırlattığını duydun. Bir gün ben de öyle olacağım ve buradan ayrılamayacağım diye çok korkuyorum. Tıpkı onlar gibi olacağım - bir çıkışı olmayan sevgisiz, zehirli bir ilişkide sıkışıp kalacağım. Sen bunu nasıl atlattın?"

"Açıkçası, terapi."

"Kahretsin."

"Evet. İşlevsiz ebeveynlerimiz vardı, Will. Tüm ergenlik dönemimizi duygusal olarak dengesiz bir ortamda geçirdik ve çoğu zaman sorun bizmişiz gibi hissettirildik. Açıkçası sen benden daha fazla, çünkü beni pek çok şeyden korudun. Bu öylece üstesinden gelebileceğiniz ya da hissetmemeyi seçebileceğiniz bir şey değil. Sanırım bunu kabul ettiğim gün gerçekten iyileşmeye başladığım gün oldu. Bunu asla el yordamıyla bastıramayacağım. Bunu açmak zaman alacak, çalışmam ve partnerimin sabır göstermesi gerekecek."

"Seni anlıyorum, ama hayatımın büyük bir bölümünü her gün kesinlikle mutsuz hissederek geçirdim. Bunun tekrar yaşanması riskini almak istemiyorum." Kalbimin derinliklerinde Annie'nin ebeveynlerimin sahip olduğu incitici özelliklere sahip olmadığını bilmeme rağmen.

"Will, biz çocuktuk. Seçme şansımız yoktu. Ama sen artık bir yetişkinsin, her zaman kötü bir durumu terk etme seçeneğin vardır."

"Ya kötü olduğunu
göremezsem?" "Sana
söyleyeceğim."

"Ya Annie için kötü olan ben olursam? Ya annem ve babam gibiysem ve Annie'yi korumanın tek yolu ona sahip olmama izin vermemekse?"

"Kahretsin, Will. Bunca zamandır bu düşünceyi mi taşıyordun? Bu yüzden mi hiç kimseyle yuva kuramadın?"

Sessizliğim bu soruya cevap veriyor.

"Bu bir yalan. Sen çok iyi bir kalbi olan iyi bir insansın. Sevgiyi ve sevgi vermeyi hak ediyorsun."

Boğazımdaki yumruyu temizlemem gerekiyor. Ve yüzümü siliyorum çünkü görünüşe göre gözlerimden ter akıyor. "Sağ ol dostum."

"Şimdi, bir boşanma avukatından diğer tarafa bakalım: Ben hala evliliğin herkese göre olduğuna inanmıyorum. Eğer siz de evliliğin uygun olmadığı insanlardan biriyseniz, Will, sorun değil. Bu seni kötü bir insan ya da mutluluğa, hatta sevgiye diğerlerinden daha az layık biri yapmaz. Bu, hayata çoğu insandan daha kötü bir başlangıç yaptığın anlamına geliyor. Ancak"-diyor vurgulayarak- "eğer her zaman nefret edeceğini söyleyen ve sonra fikrini değiştiren insanlardan biriyseniz, bu da sorun değil. Sadece neye ihtiyacınız olduğu konusunda kendinize karşı dürüst olun, yoksa aşta ya da aşk dışında mutsuz olursunuz."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Ve sen de altı yaşındayken iyi olmadığını söylemiştin.

A.M."

"Evet, ama bunu alışkanlık haline getirme."

"Ethan?"

"Hmm?"

"Onu seviyorum. Ve ölümüne korkuyorum."

Ethan'ın iç çekişi dramatik bir şekilde uzundur. "Sana terapistimin adını vereceğim. Sanal randevular da veriyor. Belki günde iki kez

bir süre için."

Gölüyorum ve keşke kardeşime sarılabilecek kadar yakın olsaydım diyorum. Onu özlüyorum ve birden kendimi çok fazla meşgul ettiğim hissine kapılıyorum. Belki de sürekli çalışmamın bana getirdiğini düşündüğüm güvenlik aslında bana zarar veriyordu.

Ethan'a misafir yatağındaki çarşafı değıştirmesini çünkü yakında ziyarete geleceğimi söyledikten bir dakika sonra telefonu kapatıyorum. Görüşme biter bitmez telefonumu yere bırakıp yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Kendimi çok daha iyi hissettiğimden emin değılim ama duygularımı kabullenmeye daha yakın hissediyorum.

Solumdan gelen bir boğaz temizliğiyle bölünüyorum. Başımı kaldırıyorum ve Mabel'i açık pembe bornozu ve altından görünen mavi-beyaz kareli pazen elbisesiyle verandada dikilirken buluyorum.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun, meraklı kadın?" Ona alaycı bir sırıtışla soruyorum.

"Annie'mi sevdiğini, korktuğunu ve annenle babanı ziyaret etmek istediğimi bilecek kadar uzun bir süre," diyor o açık sözlü üslubuyla ve bu beni güldürüyor. Gülümsüyor ve başka bir şey söylemiyor, sadece kollarını açıyor.

Ayağı kalkıp ona doğru yürüyorum ve kollarına girip beni hayatımın en rahatlatıcı sarılışıyla sarmalamasına izin veriyorum. Mabel hiçbir şey söylemiyor, sadece beni sıkıca kavlıyor. Ben de onu sıkıyor ve başımı boynuna gömüyorum, kendimi eskiden manolya ağacına tırmanan ve böyle bir sarılmayı dileyen o küçük çocuk gibi hissediyorum.

Mabel beni bırakmıyor ama şefkatle sırtımı sıvazlıyor. "Şimdi... sabahın altısında çiçek tarhımnda yattığın için endişelenmeli miyim? Yemin ederim bu kasabadaki gençler her zaman endişe verici bir şeyler yapıyorlar."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Annie

Büyükannemi ziyaret etmek için günüm değil ama yine de gidiyorum.

Mantıken, ihtiyacım olan cevapların hiçbirine sahip olmayacağını biliyorum ama

Yine de aylardır geçirdiği en harika günü geçireceğine ve bu gece yine büyükannem olacağına, bilgelik ve zarafet dolu olacağına ve bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğine dair yersiz bir umutla gidiyorum.

Will'i birkaç gündür görmedim. Tam olarak Brandon'la buluştuğum gecedan beri. Sanırım saklanıyor olabilir. Yine de sorun değil. Ben de saklanıyordum. Bu konuda iyiyizdir.

Dün markete girdi, ben de bir rafın arkasına saklandım ve arabamı bırakıp sürünerek dışarı çıktım. (Ertesi gün onu The Pie Shop'ta gördüm ve göz göze geldiğimizde gözümü kırptım ve sonra gitmişti. Büyük ihtimalle bir ara sokağa saklandı. İyi bir önlem olsun diye o gün ona mesaj attım.

Benden kaçırıyorsun, değil mi? Evet. Ve sen de benden kaçırıyorsun?

Evet. Kafam karıştı ve biraz zamana ihtiyacım var. Aynen. Yine de seni özledim.

Ben de seni özledim.

Bu konuyu hallettik ve şimdi onunla ilgili ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Çünkü artık ona karşı bir şeyler hissettiğimi kendime tamamen itiraf edebiliyorum. Gerçek duygular. Ooey-gooey olanlar iki katına çıkabilir

tereyağlı kek gibi. Ve bu çok ama çok kötü çünkü Will Griffin önceden paketlenmiş bir dilim Amerikan peyniri kadar bekar kalmak istiyor.

Peki, tıpkı anne babası ve kardeşi gibi mutlu bir evliliği her şeyden çok isteyen ama asla ilişkisi olmayacak bir adama tamamen aşık olan biri ne yapmalıdır? Hayatına devam eder ve onu unuttur. Yapılacak tek şey bu, değil mi? Başka erkeklerle çıkmaya devam eder. Kendisine Will Griffin'in asla Fred Astaire olmadığını ve kendisinin de Audrey Hepburn olmadığını ve gelecek hafta uçağa bindiğinde Fred gibi geri gelmeyeceğini hatırlatır.

Değil mi? Artık bilmiyorum. Bu yüzden buradayım.

Ama büyükannemin bakımevindeki odasına gittiğimde onu rahat koltuğunda mışıl mışıl uyurken buluyorum. Üzerinde pudra mavisi, uzun kollu, düğmeli ipek pijama takımı vardı çünkü Alzheimer olsa bile bu kadın her zaman şık giyinmekten daha azıyla yetinmeyeceğini hatırlıyordu. O hep böyleydi. Tertemiz kıyafetler. Her gün yeni ütülenmiş. Makyajını yapmadan ve saçını düzeltmeden evden çıkmayan güneyli bir kadın.

Şimdi onu gördüğümde gülümsüyorum, arkasına yaslanmış, sandalyesinde mışıl mışıl uyuyor, televizyonda Çarkıfelek oynuyor ve loş odasını hafif bir mavi tonuna büründürüyor. Ve nedense bu görüntü beni ağlatıyor. Onu uyandıramam. Bu sadece kafasını karıştırır ve geceyi hem onun hem de personel için berbat bir hale getirir. Ama ona ihtiyacım var. Bana yol gösterecek birine ihtiyacım var.

Anneme ve babama ihtiyacım var.

Çok az tanıdığım insanları, karnımı tutup kanepeye oturarak sessizce ağlamamı gerektirecek kadar şiddetli bir şekilde özlemek nasıl mümkün olabilir? Gün içinde keşke annemi arayabilsem dediğim o kadar çok an oluyor ki. Tutunacak bir şeyler bulmak için anılarımı bile karıştırıyorum. Onu hatırlamıyorum. Ve benim için hem anneanne hem de anne olan bu kadının bir ayağı dünyada, bir ayağı da cennette.

Korkuyorum.

Ama kardeşlerime bunların hiçbirini anlatamıyorum çünkü ben böyle bir şey yapmıyorum. Duygusal yüklerimi asla onlara yüklemedim. Onlar

Benimkini üstüne yığmadan da yeterince var zaten. Ve Will gidiyor, bu yüzden ona söylemenin faydası yok.

Bu yüzden bu mavi odada sessizce ağlıyorum ve omzumda bir el hissedene kadar kot pantolonumun üstünü gözyaşlarımla ıslatıyorum. Nefesimi içime çekiyorum ve Mabel'in gözlerinin içine bakıyorum. Yüzümü görünce kaşlarını çatıyor ve sonra başparmağıyla yanaklarımdaki yaşları siliyor. Beni sessizce koltuktan kaldırıyor ve sonra fısıldıyor, "Hadi hayatım, gidelim buradan."

-

Mabel masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Bana neden ağladığını söyle, Annabell."

"Tek bir nedeni olduğundan emin değilim." "Bana ilk beşini söyle o zaman."

Destekli yaşam merkezinin loş yemek salonunda oturuyoruz. Akşam yemeği yaklaşık iki saat önce bitti, bu yüzden burada sadece Mabel ve ben varız. Oda koyu bordo, altın ve lacivert renklerle dekore edilmiş ve büyükannemi buraya her getirdiğimde buranın ne kadar rüküş bir yer olduğunu söylüyor. Ona katılmak zorundayım. Çok güzel bir tesis ama cenaze evi gibi hissettiren bir yanı var ki bu kabul edilemez.

Yarın her masaya koymak üzere taze, parlak ve renkli bir buket getirmeyi ve odayı daha neşeli bir renge boyamak için tesis müdürüyle konuşmayı aklıma not ediyorum.

"Artık kim olduğumdan emin değilim Mabel ve annemin bunu çözmemeye yardım etmesini çok isterdim ama edemez çünkü o öldü. Onu hiçbir zaman kardeşlerim gibi tanıyamadım ve bazen bunun için onlara kızıyorum. Ve çocukluğumda bile onlar için ağladığımı düşünmezken, neredeyse otuz yaşına geldiğimde neden ölmüş ebeveynlerim için ağladığımı bilmiyorum." Nefesimi içime çekiyorum. "Ah, bir de aşka inanmayan bir korumaya aşık oldum ve bir daha dönmek üzere ayrılıyorum. Bu beş miydi? Bilmiyorum."

Mabel iç çeker. "Lanet olsun, hayatım. Beyninin içinde koca bir yarış koşuyorsun." Elimi sıkarak beni onun nazik gözlerine bakmaya zorluyor. "Benden ne istiyorsun, tatlım? Tavsiye mi? Ya da dinlememe mi?"

"Tavsiye. Gerçekten tavsiyeye ihtiyacım var."

"Güzel, çünkü her şekilde alacaktın." Onun sırtıtışına karşılık ben de sırtıtıyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse, bugünü bekliyordum. Ailen için iyi bir yas tutmayı geciktirdin."

Başımı salladım. "Bu öyle bir şey değil. Yas tutmuyorum." Duraklıyorum ve Mabel sadece beni izliyor. "Yas tutmuyorum. Onlar yıllar önce öldüler, Mabel. Onlar olmadan koca bir hayat yaşadım. Bana hayat veren insanlar hakkında kardeşlerimin bana anlattığı kırıntılar dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Geri kalan anıları da onları bulamayan bir kadının içinde saklı ve ben onu sonsuza dek kaybetmeye çok yakıным." Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırarak iç karartıcı derecede küçük bir ölçüyü gösteriyorum.

Tüm bunlar olurken ağladığımı fark etmiyorum, ta ki Mabel bana masanın üzerinden bir kâğıt peçete uzatana kadar. Gözlerimi kuruluyorum ve bugün rimel sürmediğim için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

"Bu keder, Annie. Ve sorun değil. Kederin -o adi orospu çocuğunun- bir zaman çizelgesi ya da kuralı yoktur. Ne zaman isterse o zaman vurur. Ben bile bazen kendimi tamamen iyileşmiş hissediyorum ve sonra rastgele kocamın kolonyası gibi kokan bir koku alıyorum ve markette bir reyonda onu kaybediyorum. Hiç mantıklı değil, keder. Seni her şeyiyle tanıyorum ama ailen için yas tuttuğunu hiç görmedim. Neden?"

Dudaklarım titriyor ve bakışlarımı kucağıma yöneltiyorum. "Buna iznim olduğunu sanmıyordum."

"Ama tatlım, neden böyle düşünüyorsun ki?" Şefkatli sesi kalbimi göğsümden söküp alıyor ve gözyaşlarımın kanamaya başladığını hissediyorum.

"Çünkü onları yas tutacak kadar tanı mıyordum. Ama Noah, Emily ve hatta Madison tanıdı. Onların benim sahip olmadığım özel anıları var. Sadece kalbimde tam olarak dolduramadığım bir boşluk var ve neden orada olduğundan emin değilim."

Bekle.

Birdenbire, bir şimşek gibi, yanlı şeylerin peşinde koştuğumu fark ettim. Bir kocaya ihtiyacım yoktu. Hatta kendimi bulmaya bile. Sanırım bu boşluk, kendimi sürekli hayatımdan soyutlamamın bir sonucuydu.

Duygular. Kim olduğumu ve hayattan ne istediğimi biliyorum, sadece bu ihtiyaçlarımı görmezden geliyordum.

"Kardeşleriniz anne babanız hakkında pek konuşmuyor mu?"

Tekrar başımı sallıyorum. "Hayır. Annem ve babam hakkında soru sormak her zaman herkesin susmasına neden olmuştur. Benimle anıları hakkında konuşmak onlar için çok acı verici görünüyordu. Bu yüzden denemekten vazgeçtim - acılarına daha fazla keder eklemek istemedim. Kendi üzüntümü kabullenmeyi bıraktım ve onun yerine herkesin üzüntüsüne odaklandım. Bu işe yaradı. Bu onların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağladı ve karşılığında ben de kendimi iyi hissettim."

"Olmayana kadar."

İç çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Ta ki öyle olmayana kadar. Ve şimdi hayatımın o kadar büyük bir kısmını onlarla kim olduğumu paylaşmadan yaşadım ki, nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Onlara uzun zamandır gördükleri bu versiyonumun artık benim için doğru olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Öyle diyorsun. Aynen öyle."

"İncinecekler, Mabel. Ailem beni o kadar çok seviyor ki, bunca yıldır onlara yalan söylediğimi öğrenirlerse-"

"Aynen öyle, tatlım. Seni çok seviyorlar. Dürüstlük bir hediyedir, Annie. Ve eğer sen de onları gerçekten seviyorsan, kim olduğun konusunda onlara karşı dürüst olacaksın. William'a gelince..." Bu konuşmada aniden onun adının geçtiğini duymak beni neredeyse yerimde zıplattı. "Ondan vazgeçme."

"Ama Mabel..."

"Bana 'ama Mabel' deme... Eğer o çocuğu seviyorsan, ondan vazgeçme Annie. Onun için savaştacak birine ihtiyacı var, tıpkı senin için savaştacak birine ihtiyacın olduğu gibi. Ve bunun geleneksel ya da her zaman hayal ettiğin gibi ya da hatta ailenin sahip olduğu gibi görüneceğini söylemiyorum..." Gülümsüyor ve bu anılarla dolu bir gülümseme. "Ama belki daha da iyi bir şey olacak."

"Ya da belki çökecek, yanacak ve acıtacak." "Ya da belki bu."

İkimiz de tekrar hüznlenene kadar gülüyorum. "Annem ne derdi?"

"Hmm," diyor Mabel dudaklarını büzerek ve gözlerini k sarak. "Charlotte tamamen anı yaşamakta ilgiliydi. Bir şeyler hakkında çok ileriye d   nd   n  hiç hatırlamıyorum ve bazen bu onun ba ını belaya sokardı." Mabel sevgiyle gülümsüyor ve ben aniden onunla ailem hakkında daha önce konuşmayı denemedi im için üzülüyorum. "Büyükannen bana gelip sürekli vahşi k zından şikayet ederdi ama büyükannenin gözlerinde her zaman güçlü iradeli k zıyla gurur duymaktan başka bir şey yapamıyormu  gibi bir p r lt  vardı. O yüzden tam olarak ne derdi bilmiyorum ama kalbinin ya da i   d n n sesini dinlemen gibi bir şey söylerdi diye düşünüyorum."

Mabel'ın bu sözlere ne kadar ba lı kalaca ımı bildiğinden   pheliyim.

"Ben senin annen ya da büyükannen değilim ama Uzun zamandır ve size tarif edemeyece im kadar derin bir a kla sevdiğim için, hiç s ylemedi im şeylerden, söylediklerimden çok daha fazla pişmanlık duydu umu söyleyebilirim. Eğer onu seviyorsanız dürüst olun. Kendinize ve ona karşı. Ve sonra oradan devam et. Kendini daha fazla ink r etme Annie."

Mabel'a sulu bir gülümsemeye bakıyorum. "Seni seviyorum, Mabel."

Böyle süslü sözlere ihtiya ı yokmuş gibi beni ba ından savıyor ama gözlerini kaçırırken gözlerinin bu ulandı ını görüyorum. "Ben de seni seviyorum, Annie- bananie."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Will

’ Bugün gözetleme görevindeyim. Normalde bu işi yapmam, çünkü bu benim varoluşumun felaketi.

Amelia'nın arazisinin etrafındaki kameraları izliyor ve bu sabah kusma nöbetleri arasında beni aradı ve onun yerine bakmamı istedi.

Bu işin nefret ettiğim tek kısmı bu - hareketsiz, eylemsiz izleme. Yalan söylemeyeceğim, anlamsız geliyor. Amelia'nın koruması olarak Roma'da geçirdiğim zaman çok olaysız geçti. Bu da onun için harika, benim için sıkıcı. Burada ona karşı bir tehdit yok denecek kadar azdı. Dürüst olmak gerekirse, bu kasaba ona göz kulak olmak için kendi başına harika bir iş çıkarıyor. Burada bir korumaya ihtiyacı olduğundan bile emin değilim. Kasabada paparazzi ya da hayranlarına benzeyen şüpheli kişiler görüldüğünde telefonlar çalmaya başlıyor. Herkes uyarılana ve Amelia güvenli bir şekilde kamyonetinin arka kapısından çıkarılıp evine götürülene kadar kasaba sakinleri birer birer kasaba meydanına akın ediyor.

Bu yüzden bana ihtiyaç yok. Amelia'nın gerçekten tehlikede olduğunu bilerek ayrılmak benim için zor olurdu, ama şu anda onun için tek tehlike evinin ön sahanlığına ayak parmağını çarpması. Gitme zamanı. Tekrar meşgul olmak ve yeni yerler keşfetmek harika olacak. Mabel'ın gece papatya çayı kontrolleriyle uğraşmak zorunda kalmamak. Ya da Phil'in sürekli satışla ilgili başının etini yemesi. Ya da Annie ve beni ayırmaya çalışan bu işgüzar kasabayla. Ya da Annie'yi kollarıma alıp vaatler ve planlarla onunla sevişmenin sürekli cazibesi. Hepsi çok fazla. Ethan'ın haklı olduğuna karar verdim ve eninde sonunda kökler ve istikrar istiyorum, ama

Bir sonraki turda Annie kadar sevmediğim biriyle yakalayacağım. Henüz hazır değilim. Bunu yapamam.

Zaman öldürmek için bir süre şınav ve mekik çekiyorum. Ondan sonra ve bacağım tekrar zıplamaya başladığında, dizüstü bilgisayarımı güvenlik ekranlarının önüne kuruyorum ve web tarayıcısını açıyorum. Nedenini bile bilmiyorum ama farkına varmadan yerel toplum üniversitesine yazıyorum. Annie bana okula gitmediğim için pişman olup olmadığını sorduğundan beri kafamın içinde sinir bozucu bir sinek gibi vızıldayıp duruyordu.

Web sitesinde gezinirken, dışarıdaki bir masada birlikte yemek yiyen, kütüphanede birlikte ders çalışan, sınıfta özenle not alan ve -tahmin ettiğiniz gibi- kocaman gülümseyen mutlu öğrencilerin fotoğraflarıyla bombardımana tutuluyorum. Bunların hiçbirisi çekici görünmüyor. Ama sayfayı biraz daha aşağı kaydırduğımda, öne çıkan programların listelendiği bir bölüm görüyorum ve koruma olmasaydım ne yapardım diye düşünmeden edemiyorum. Lisedeyken mühendis olma planlarım vardı, ama bunun gerçekten hayalim olduğunu hiç sanmıyorum. Sadece ailemi etkilemek için aklıma gelen en önemli kariyerdi.

Yine de matematiği severdim. Hem de çok. Hala da seviyorum.

İmlecim programlar listesinde Eğitim'in üzerinde geziniyor ve kendimi bir grup öğrencinin önünde durmuş, beyaz tahtadaki ismimi işaret ederken hayal ediyorum. Sonra Annie özür dileyen bir gülümsemeyle sınıf kapısından içeri giriyor ve o sabah tezgahın üzerinde bıraktığım kahve termosunu bana uzatıyor.

Dizüstü bilgisayarını hemen kapattım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ellerimi saçlarımda gezdirirken kendi kendime mırıldanıyorum.

Bundan sonra böyle mi olacak? Sürekli Annie'yi mi düşüneceğim? O gün ne renk tulum giydiğini mi? Neler yapıyor? Biriyle çıkıyor mu? Benim veremediğim her şeyi ona verebilecek mi? Bir aileleri olacak mı? Bebekleri olacak mı? Kahretsin, Annie ile yatacak. Ona sarılacak, dokunacak ve...harika, şimdi sadece kızgıyım.

Henüz var olmayan bir adama karşı mantıksızca öfkeliyim. Sadece ona mesaj atmam gerek. Nasıl olduğunu görmek için bir mesaj, ve sonra bu benim

zihin rahat.

Ancak telefonumu çıkardığımda ekranlarımdan birinde bir çevre ihlali bildirimi beliriyor. Amelia kimseyi beklemiyor çünkü günü stüdyoda geçirmeye karar vermiş. Gözlerim monitörü tararken vücudum hemen alarma geçiyor. Kahretsin. Amelia'nın yüzünün maksimum boyutta büyütüldüğü bir tişört giyen bir adam kapıya tırmandı ve şu anda elinde bir kutu ile garaj yolunda koşuyor. Bu kadar olaysızlık yeter.

Sandalyemden sıçradım ve arkamdan devrildi. İki saniye içinde kapıdan çıktım ve onun arkasından son sürat koşmaya başladım. "Dur!" Durmayacağını bile bile bağıryorum. Böyle saplantılı hayranlar asla yapmaz.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye bağıryor omzunun üstünden, kutuyu maç kazandıran bir topu son bölgeye taşır gibi kolunun altına sıkıştırıyor.

"Harika, o zaman olduğun yerde dur da konuşalım!"

"Bu kutuda onun için ne olduğunu görene kadar olmaz." *Lütfen kötü bir şey yapma.*

Koşusunu iki katına çıkarıyor ama yeterince hızlı değil. Ona tahmin ettiğinden daha çabuk yetiştim ve onu yere serdim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Annie

MKız kardeşlerim nihayet seyahatlerinden döndüler ve bu gece Amelia'nın bekarlığa veda partisi bizim evde. Dışarı çıkıp parti yapmak istemedi-

Sürpriz, sürpriz. Evde kalıp Audrey Hepburn filmi izlemek istedi. Yine de ona bir kuşak ve duvak taktırdık ve odanın her yerine baharatlı iç çamaşırları astık. Bir de hepimiz penis kolyesi takıyoruz. Eğlenceli yani.

Düğüne sadece iki gün kaldı. Tüm ayrıntılar tamamlandı ve Amelia'nın gelinliği bugün terziden geri geldi ve üzerine tam oturdu. Herkes yaklaşan düğün konusunda oldukça sakın görünüyor. Ben sakın değilim. Çünkü tüm bunların anlamı, üç gün içinde Will'in hayatımdan sonsuza dek çıkacağı.

Kız kardeşimin Meksika'da bir erkek öğretmenin nasıl zil zurna sarhoş olup sahile indiği ve ertesi günkü uçuşlarından bir saat öncesine kadar sahilde çırılçıplak, poposu gökyüzüne dönük bir şekilde bulunamadığı hakkındaki hikayesine tüm gücümle dikkatimi vermeye çalışıyorum ama zihnim yerinde duramıyor. Bunun yerine, telefonumun bir korumadan gelen mesajla aydınlanmasını istiyor.

"Ve ben göremedim ama görünüşe göre beyaz kıcı ıstakoz gibi kızarmış!" Maddie yüzünü buruşturuyor ve beklentiyle bana bakıyor. Gülümsediğimde, hikayesiyle gerçekten ilgileniyormuşum gibi davrandığımda kaşlarını çatıyor. "Çetele defterini çıkarmayacak mısın?"

"Ha? Ne için?"

"Kıç dediğin için," diyor Maddie yüzünde aptal bir ifadeyle. "Bu gece beleşe geliyorsun."

Üç kadının da nefesi kesilir.

"Sende bir sorun var. Soğuk algınlığını henüz atlatamadın. Ölüyor musun?" diyor Emily hafif bir kahkaha atarak, sadece yüzde 10 şaka yapıyor ama bizi yüzde 90 endişeli olmadığına ikna etmeye çalışıyor.

"Ben iyiyim, Em. Sadece dikkatim dağınık." Bilinçsizce telefonuma bakıyorum. Hepsi beklentiyle bana bakıyor. "Dikkatin dağıldı..."

Onlara bakıyorum. "Eşyalar."

Maddie gülüyor. Emily inliyor.

"Yemin ederim senden bilgi almak Noah'dan daha zor," diyor Amelia sevecen bir gülümsemeyle.

Omuz silkiyorum, bu dünyada her şeyi anlatmak istediğim tek bir kişi olduğunu düşünüyorum. Harika, şimdi de üzgünüm. Ben asla üzgün değilimdir. Çoğu durumda olumlu yanları görebilme gibi esrarengiz bir yeteneğim vardır ama şu anda göremiyorum. Will'in benden sonsuza kadar gittiğine dair içimde bir his var, tıpkı en başından beri bildiğim gibi. Tüm bu durum beni endişeli bir karamsara dönüştürdü! Bu ne cüret!

"Bütün gece burada oflayıp pufladın ve büyükannenini çimdiklemiş gibi telefonuna kaşlarını çatarak baktın," diyor, vücudunu kanepede bana bakacak şekilde ayarlayarak.

"Büyükanнемden bahsetmişken, bugün onu ziyarete gittiğinizde nasıldı?" Kız kardeşlerime soruyorum, bu sabah şehre döndüklerinde ilk iş olarak gittiklerini biliyorum.

Madison yüzüme bir yastık fırlatıyor. "Dikkatimizi bu kadar kolay dağıtmanın imkanı yok. Büyükanнем iyiymiş-şimdi senin neyin var, benim küçük melek çiçeğim? Yaprakların sarkıyor."

Maddie'nin genellikle uygunsuz imalarla konuştuğunu bildiğim için göğsüme bakıyorum.

"Göğüslerinden bahsetmiyorum, Annie. Will'le aranızda bir şey mi oldu?" Madison yanımdaki kanepeye atlıyor, böylece bana rahat olduğundan daha yakın bir bakış atabiliyor.

"Canını yaktı mı? O pisliği tepeden tırnağa cilalayacağım!" diyor Emily, sandalyesinden kalkarak.

"Otur, Emily. Bana zarar vermedi."

Emily kollarını kavuşturur. "Sadece sana tam olarak ne yaptığını ve bunun seni neden susuz kalmış bir ayçiçeği gibi soldurduğunu söylersen otururum."

"Bugün çok fazla çiçek benzetmesi var."

Madison beni dürttü. "Derslerinizi bir sonraki seviyeye taşımak ve seks yapmak istediği için mi? Evlenene kadar beklediğin için kendini kötü hissetme."

-Melek Annie'yle çıkmanın kurallarını herkes bilir. Kurallarınıza sadık kalın çünkü bizi cennete sokmak için Yüce Tanrı'ya iyi bir söz söylemek zorunda kalacaksınız! Cennet artı-birleri kabul ediyor, değil mi?"

Hemen sinirlendim. Bu, sayaçta yeşilden sarıya ve kırmızıya doğru yumuşak bir hareket değil. Bir saniye içinde sakinleşip öfkeleniyorum. Önce kimseyi üzmemek için duygularımı yutmaya çalışıyorum ama sonra kafamın içinde Mabel'in sesini duyuyorum: Kardeşlerine gerçeği söyle.

"Maddie, böyle şeyler söylemeyi bırakmanı istiyorum. Bu benim için çok sinir bozucu."

Madison'ın başı biraz geriye düşüyor ve gözleri açılıyor. Diğer herkes konuşamayacak kadar şaşkın görünüyor. Bu iyi çünkü şu anda söyleyecek çok şeyim var. "Ve lütfen, bana Angel Annie demeyi bırakmanız için size yalvarıyorum. Bundan nefret ediyorum. Hep nefret ettim. Bunu kötü bir şey olarak söylemediğini biliyorum ama öyle hissettiriyor. Beni içinden çıkamadığım bu boğucu küçük kutuya koyuyor."

"Annie... bu da nereden çıktı şimdi?" diye sorar Emily, irkilmiş görünerek.

İç çekiyorum ve sonra, evet, gözyaşlarım sonunda öfkeme yetişiyor. "Yıllar boyunca bastırdığım ve dile getirmekten korktuğum duygularımdan kaynaklanıyor. Ve bu benim hatam. Size karşı hiç dürüst olmadım ve şimdi beni tanıımıyormuşsunuz gibi hissediyorum."

"Bu doğru olamaz," diyor Maddie, başını iki yana sallayarak ve Yukarı.

"Öyle ve bunu kanıtlayacağım. Will aslında benim randevu koçum gibi davranıyordu."

Çünkü Ateşli Bankacı ile çıktım ve çok sıkıcı olduğum için randevunun ortasında beni ekti."

Emily'nin gözlerinin arasında kızgın kırılganlıklar oluşuyor. "O orospu çocuğu-"

Ona doğru bir el kaldırıyorum. "Ama bu onunla ilgili değil. Fark ettiğim şey şu ki, ben sıkıcıymışım. Çocukken yanlışlıkla oluşturduğum kalıba uymak için bunca zamandır kendimden çok şey saklıyormuşum. Annem ve babamın ölümünden sizin gibi etkilendiğimi hiç düşünmemiştim ama meğer mükemmeliyetçiliğim büyük bir başa çıkma mekanizmasıymış. Asla ortalığı karıştırmak ya da kimsenin hayatına daha fazla acı veya stres eklemek istemedim, bu yüzden kendimin her zaman neşeli bir versiyonu oldum, ki bu da beni öldürüyor."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlıyor ve Maddie bana kızmak yerine öne doğru eğilip elimi tutuyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece devam et der gibi sıkıyor.

"Hepiniz, Küfürsüz Defter'den nefret ediyorum. O şeyden iğreniyorum. Ama sizin için tutuyorum çünkü sizin için önemli görünüyordu." Omuzlarımı abartılı bir şekilde silkerek kaldırıp indiriyorum. "Nasıl başladığını bile hatırlamıyorum! Ama doğrusu, küfür edip etmemeniz umurumda bile değil. Ve evet, bu doğru, sıradan seksten hoşlanmıyorum. Ben duygusal bir insanım ve biriyle yatmadan önce duygusal bir bağa ihtiyacım var. Ve bunu bir espri konusu haline getirmeyi bırakmanızı istiyorum."

"Bunu bir espri konusu yapmadık! Ya da... kasıtlı olarak değil," diyor Emily savunmacı bir şekilde.

"Yine de hep öyle hissettirdi. Bana ne zaman tatlı deseniz ya da benden melek veya hiç hata yapmayan biri olarak bahsetseniz, sanki bunu küçümseyerek söylüyormuşsunuz gibi geliyor."

"Tamam, seni duyuyorum ama birbirimizi kızartmak bizim işimiz! Sevgimizi böyle gösteriyoruz."

"Bunu ben de anlıyorum. Ama benim bu yönlerime sadece şakayla atıfta bulunamazsın. Dalga geçmeyi etrafa yaymalısın. Kokan ayaklarımla, geceleri horlamamla ya da rastgele başka şeylerle dalga geçin. Her zaman kişiliğimin peşinden gitmeyin, çünkü bu bende bir kusur varmış gibi hissettirmeye başlar."

Maddie Emily'ye bakar. "Az önce bir bok mu dedi?" "Sanırım söyledi."

Yine de şu anda bir yuvarlanıştayım. Adrenalinim o kadar yüksek ki dışarı çıkıp bu evi başımın üzerinde kaldırabilirim. Onu kırabilirim

çıplak ellerimle ortasından. "Ve hepsi bu değil!" Aşırı coşkulu bir reklam sunucusu gibi söylüyorum.

Odadan fırlıyorum ve aşk romanları kutumu iterek geri dönüyorum. "Ben bir aşk romanı okuyucusuyum," diyorum kararlı bir şekilde, sanki bu her şeyin en büyük ifşasıymış gibi. "Ve seksi korsan romanları benim favorim. Geyik derisi pantolon giyen, küpe takan ve bir geminin dümeninde benimle sevişen erkek fantezilerim var! Ama daha da önemlisi, *Will Griffin'in* bunu yapacak korsan olduğu fantezilerim var! Ve kazara ona aşık oldum ve üç gün içinde ayrılıyor ve asla arkasına bakmayacak ve şimdi muhtemelen sizinle olan ilişkimi de mahvettim ve çok üzgünüm."

Şimdi yere yığılıyorum. Ellerimi yüzüme kapatıp ellerimin içine ağlıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar dramatik olmamıştım ve eminim yarın bundan utanç duyacağım. Ama bu gece için, sadece kendim olmaya ihtiyacım var. Dağınık, utanç verici duygular ve hepsi. "Size karşı dürüst olamadığım için çok özür dilerim. Sadece nasıl yapacağımı bilemedim. Ve şimdi..."

Birden yanımda bedenler ve beni saran kollar hissediyorum.

"Şşş, Annie! Her şey yolunda!" Maddie bana daha sıkı sarılabilmek için yüzünü boynuma bastırarak söylüyor.

"Seni seviyoruz," diye ekliyor Emily, şefkatli bir anne tavuk gibi saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak. "Seninle ilgili her şeyi. Bize karşı dürüst olamadığını ya da ne kadar nazik ve tatlı olduğunla dalga geçtiğimizi düşündüğün için çok üzgünüm. Bizim yanıımızdayken kendini ancak bu şekilde gösterebilirmişsin gibi hissettirdiğimiz için özür dilerim."

Amelia da burada. "Ve senin sürekli güneşli olmanı teşvik ettiğim için özür dilerim. Her zaman mükemmel olmak zorunda olduğun için yıprandığına dair işaretleri herkesten çok benim görmem gerekirdi ama göremedim."

Şu anda dördümüz de hıçkırarak ağlıyoruz. Hiçbirimizin sesi tutarlı gelmiyor ama yine de hepimiz birbirimizi çok iyi anlıyoruz.

"Hayır, sorun değil," diyorum Amelia'ya uzanıp gözüme batan penis kolyesini çıkarırken. "Bu kimsenin suçu değil."

Bir dakika sonra Maddie ayağa kalkar. "Burada hepimiz dürüst olduğumuz için benim de söyleyecek birkaç şeyim var." Bir nefes alır. "Ben hiç

Size karşı da tamamen dürüst olacağım. The Culinary Institute of America'ya başvurduğum ve kabul edildim. Önümüzdeki güz dönemi için kaydımı yaptırdım ve gidiyorum." Emily'ye sert bir bakış attı. "Bu konuda kim ne derse desin gideceğim."

Çok fazla sessizlik var. Kimsenin nefes aldığını bile sanmıyorum. Sadece özüksüyoruz.

Ve sonra.

Madison'ı yere yatırmadan önce hep bir ağızdan "*Sonunda!*" dedik.

"Maddie! Senin adına çok mutluyum!" Maddie'nin yanağını öpene kadar

ezilir.

"Bizi terk ettiğin için senden nefret ediyorum," diyor Emily, "ama sonunda hayallerinin peşinden gittiğin için çok mutluyum."

"Bu bana kızgın olmadığın anlamına mı geliyor?" Maddie kahkahaları arasında sorar.

Geri çekiliyorum ve hafifçe kaşlarımı çatıyorum. "Sana neden kızalım ki?"

Omuz silkiyor. "Sana artık Angel Annie demememi istediğin için neden sana kızayım ki?"

"Touché."

"Ama aslında bir sırrım daha var. Sanırım bu hoşuna gidecek." Maddie odasında kayboldu ve elinde bir kutuyla geri geldi. Kutuyu benimkinin yanına koyuyor ve içine bakmamı söylüyor.

Kapağı açıyorum ve bir yığın vücut parçalayan romantizm gördüğümde yüksek sesle gülüyorum.

Sırıttırıyor. "Gerçi ben korsanlardan çok dükler ve kontlarla ilgileniyorum."

Elimi kalbime bastırıyorum. "*Büyük Duke Energy*'li erkeklerden hoşlanıyorsun da mı?"

"Oh evet. Ayrıca bir Bookstagram hesabım var. *Sert brunch babası* terimini de oradan öğrendim."

Emily sonra yanımda inliyor ve ayağa kalkıyor. "Tamam. Eğer hepimiz bunu yapacaksak, dışarıda kalmak istemiyorum."

Gidip ne aldığını tahmin etmek ister misin? Kendi kutusunu. Ve hepimiz kahkahalarla dağılırken, onun küçük kitlesel pazar kitaplarını

Emily'nin İskoç romanslarına karşı büyük bir ilgisi olduğunu öğreniyoruz.

Amelia burada yaşamadığı ve bir kutu dolusu kitabı olmadığı için surat asıyor. Yine de ona grubumuzun bir parçası olabileceğini, çünkü Audrey'nin her zaman bizimle olacağını söylüyoruz. Bununla birlikte, her bir kutumuzdan bir kucak dolusu kitap alıyor ve eve götürmek üzere kapının yanına koyuyor.

Güzel bir gece ve kendimi binlerce kez hafiflemiş hissediyorum. Mabel haklıydı, dürüstlük bir armağan ve keşke kız kardeşlerimle daha önce paylaşmış olsaydım. Belki de her şey kendi mükemmel zamanlamasında gerçekleşiyordur.

Birlikte yerde oturduktan sonra, boyunlarımızda penis kolyeleri ve onlara itiraf ettiğim birçok şeyi açtıktan sonra - ebeveynlerimiz ve onların anılarından nasıl dışlanmış hissettiğim hakkında da konuştuk. Emily onlar hakkında konuşmanın kendisi için zor olduğunu ama daha iyisini yapmaya çalışacağını itiraf etti.

Ve tam da bu gecedен kimse bana kızmadan kurtulacağımı düşündüğüm anda Maddie beni kolumun altından çimdikledi.

"Ow!" Kolumu ondan ayırarak söylüyorum.

"Bu bize John'dan ve sana söylediği tüm o boktan şeylerden bahsetmediğin içindi!"

"Her şey çok utanç vericiydi," diyorum bakışlarımı yere çevirerek. "Şimdi her zamankinden daha fazla çünkü Will'e sıırılsıklam aşığım ve o daha Roma'dan ayrılmadan hayatına devam etti bile. Birkaç gündür ondan haber alamıyorum."

İşte o zaman tüm hanımların bakıştığını fark ediyorum. Anlamalı bir "Biri ona söyleyecek" bakışı.

"Ne var? Ne oldu?" Şimdi biraz çılgınca hissederek soruyorum.

Kız kardeşlerim açıklama yapması için Amelia'ya bakıyorlar. "Onun iyi olduğunu söyleyerek başlayayım."

."

Sözlerini söyler söylemez ayağa fırladım. "Ne oldu? ona ne oldu?!"

"Sana daha önce söylemedim çünkü morlukların çoğu iyileşene kadar bir şey söylememem için bana söz verdirdi, böylece seni korkutmayacaktım."

"Aman Tanrım, morarma mı?!" Yine ağlamak üzereyim. Will neredeyse ölmek üzere mi? Hastanede üzgün bir bipleme makinesine bağlanmış

görüntüsü

Aklımda.

"Geçen gün binaya girmeyi başaran bir süper hayran vardı. Kapıdan atladı ve sonra eve doğru koştu çünkü onun mavi iç çamaşırlarından bir çift alıp koridorda yanımda taşımamı çok istiyordu."

"Ne kadar düşünceli," diye araya giriyor Maddie.

"Will onu yere sermek zorunda kaldı ve adam, üzerinde yüzümün olduğu bir tişört giyen biri için gerçekten agresif çıktı." Bayılacakmışım gibi hissediyorum. "Her neyse, Will durumu çabucak kontrol altına aldı ama adam ondan önce birkaç iyi vuruş yapmayı başardı. Ama Will onu çakıllı garaj yolunda yakaladığında omzu sivri bir kayaya çarptı ve büyük bir gaz çıkardı-" Ben dönüp kapıya doğru giderken, anahtarlarımı alıp kapıyı arkamdan çarparak çıkarken sözünü kesti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Will

I duştan çıktım ve aynaya baktım. Gözümdeki şişlik inmiş, bu iyi bir şey ama omzum hala hassas. Bu yüzden beş dikiş atılacak, ki bu da büyük bir şey değil. Ağrı Tylenol ile kontrol altına alınabilir ve Amelia'nın güvende olmasına sevindim.

Adam tutuklandı ve gözaltına alındı. Bunun ötesi benim elimde değil.

Birden kapımın çarpma sesini duyuyorum ve kilitlemeyi unuttuğumu fark ediyorum. Adrenalin damarlarımda dolaşmaya başlıyor. Hızla belime bir havlu atıyorum ve banyo kapısını açıyorum, davetsiz misafiri tersine şaşırtmaya hazırım. İşte o zaman onu görüyorum, odamın ortasında duruyor.

"Annie?" Nasıl görüldüğüne bakmadan önce omuzlarım sadece bir saniyeliğine gevşiyor. "Neyin var? Neden yalınayaksın ve penis kolyesi takıyorsun?"

Gözleri bedenimi tararken ağır ağır nefes alıyor. "Bu ne cüret!" "Ben mi?" diye soruyorum, ne kadar şaşırdığımı hissederek.

"Evet, sen! Sana o kadar kızgınım ki seni lime lime edebilirim." Bana doğru ilerliyor ve içgüdüsel olarak bir adım uzaklaşıyorum. "Ne yaptın? Öyle mi?"

"Hiçbir şey, Will!" Annie'nin mavi gözleri alev alev yanıyor. "İşte sorun da bu. Saldırıya uğrayıp yaralandın ve bana söylemedin. Şu haline bir bak! Gözün morarmış ve omzunda büyük bir bandaj var ve hemen beni arayıp gelip seninle ilgilenmeme izin vermedin. Benden kaçmakla kalmıyorsun Will, beni yok sayıyorsun."

Parmağını bana doğru salladı. "İnkâr etme zahmetine girme çünkü hoşuna gitse de gitmese de William Griffin, seni tanıyorum." Nefes almak için bile durmuyor. Bu kadının akciğer kapasitesi etkileyici. "Ama beni saf dışı bırakamazsın. Sana izin vermeyeceğim! Eğer hiç romantik bir şey istemiyorsan, tamam. Ama seni tanımadan, seninle konuşmadan ve söz verdiğin için bir maceraya atıldığımda elini tutmadan hayatıma devam edemem. Çünkü seninle hissettiklerimi hiç kimseyle hissetmedim."

Göğsü kabarıyor, yüzü kızarıyor ve gözleri yaşıyor. "Bir şey söyle..." diye talepte bulunuyor, artık kabadayılığının bir kısmı işe yaramıyor. Gülüyorum. "Oh, şimdi sıra bende mi?"

"Evet, belli ki bu senin işaretindi," diye kabul ediyor ama sonra gözleri gövdemde ve belimde zar zor duran havluya kayıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ama çıplaksın. Ve sanırım çıplakken söylediğin herhangi bir şeye dikkat etmekte çok zorlanacağım."

"Çıplak değilim, havlu giyiyorum-"

Tam o anda, söz konusu havlu belimden düşüyor ve ben şimdi, aslında, cırılçıplak kalıyorum. Duştan çıktığım için çıplak ve ıslağım ve Annie'nin tam karşısında duruyorum. Annie'nin çenesi yere düşerken hemen ellerimi önümde birleştiriyorum. "*Aman Tanrım*," diyor fısıltıyla ve gördüğünden nefret ediyormuş gibi bir ses çıkarmıyor. Bu da kasıklarımın gizlenmesi sorununa yardımcı olmuyor.

"Kahretsin-Annie... Sakıncası var mı?"

Keskin bir nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor. "Neden öyle görünüyorsun Will?"

"Ne gibi?" Havluyu aldım ve tekrar yerine sabitledim. Bu sefer sıkıca.

"Sanki... çok iyi!" diyerek beni gülümsetiyor. "Will... iç çamaşırı modeli gibi görünüyorsun. Ama iç çamaşırı olmadan. Güzel sos, az önce çıplak vücudunu gördüm."

"Şunu bağırma-yı kesebilir misin?"

"Özür dilerim." Eli hâlâ sıkıca gözlerine kenetlenmiş durumda. "Ve kalçada bir dövme var!"

"İstiyorum."

"Bu bir kurt. Sen gerçekten Kurt Çocuksun."

"Başımdan beri ne kadar doğru olduğunu bilmiyordun. Tamam, tekrar bakabilirsin."

Kımıldamıyor.

"Annie, gözlerini açabilirsin."

Nefes alıyor ve tutuyor. "Daha önce hiç çıplak bir erkekle aynı odada bulunmadım Will," diyor sessizce, bir itiraf gibi.

Annie'ye doğru yürüyorum ve elini yavaşça yüzünden aşağı çekiyorum. Ama gözleri kapalıydı. Gülmekten kendimi alamıyorum. "Aç gözlerini. Sadece ben varım."

"Sadece ben, diyor. Sanki gözlerimin gördüğü en muhteşem insan o değilmiş gibi." Kirpiklerini belli belirsiz kaldırıyor, önce gözlerini kısıyor, sonra tamamen açıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca. Daha önce hiç kimsenin bana böyle iltifat ettiğinden emin değilim. Ya da belki de Annie gibi biri bana daha önce hiç iltifat etmemişti. Zaten sarsılmış olan benliğimi sarsıyor. "Sen de hayatımda gördüğüm en muhteşem insansın."

"Teşekkür ederim." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Yine de haklıydın."

"İç çamaşırı modeli gibi görünmek konusunda mı? Biliyorum, sende V var. _"

Parmaklarımla dudaklarını kapatıyorum. "Seni yok etmem hakkında."

"Oh," dedi elimin diğer tarafından. Elimini indirdim. "Çünkü sen bana karşı bir şeyler hissetmiyor musun?"

Başımı salladım. "Tam tersi. Planım senden olabildiğince hızlı kaçmaktı." Gülümsüyorum. "Peşimden geldiğin için teşekkürler."

Göz kırpıyor. "Her zaman."

Aramızdaki gerilim artıyor, çatırdıyor ve hayat buluyor. Ve şu anda her şeyden çok Annie'yi istiyorum. Annie'nin tamamını. Hepimizi.

"Muhtemelen gitmelisin," diyorum gözlerim ağzına kayarken.

"Muhtemelen, evet," diyor daha da yaklaşarak ve parmaklarını yerleştirerek

çıplak karnıma hafifçe vuruyor. Kaslarım kasılıyor ve parmakları havlulumun üst kısmına doğru inerken dişlerimi sıkıyorum. "Ama istemiyorum."

"Annie..." Kendi arzularıma engel olmak zorunda kaldığım için yalvarışlarım yırtık pırtık. Burada dürüst olmak için çok çabalıyorum, ama

o bunu öyle yapıyor ki

çok zor. "Henüz aramızdaki hiçbir şeyi çözemedik ve eğer kalırsan..."

"Kalıyorum," diyor kararlı bir şekilde, tartışmaya yer bırakmadan. Kim olduğunu ve ne istediğini biliyor ve ben de bunun önünde durmayacağımdan eminim.

Parmaklarını havlunun üstünden kaldırıyorum ve parmaklarını alıp her birini öpmek için dudaklarıma götürmeden önce gözlerinde bir anlık acı parlıyor.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Annie

Will'in elleri kalçalarımı sarmak için hareket ettiğinde nefesimi içime çekiyorum; yüzü işkence edercesine boynumun kıvrımlarında geziniyor ve Omuz.

Beni bir kez öpüyor ve gözlerimin içine bakmak için çekiliyor. O tehlikeli kenar, gözlerinin siyah merkezi tarafından aşıyor; kararıyor ve yayılıyor. Çenesi sıkılıyor ve yutkunuyor, elimi tutup aramıza kaldırıyor. Parmaklarını yavaşça benimkilerin arasında kaydırıyor ve bu küçük temastan inlemek istememin iyi bir şey olduğunu sanmıyorum.

Gülümsemesi eğik. O biliyor.

"Kendini tamamen rahat hissetmeni istiyorum. Sadece senin istediğin yere kadar ve istediğin hızda gideceğiz. Ve eğer herhangi bir noktada durmak istersen, sadece söyle ve duralım." Bunu söylerken yavaşça önce bir kayışı, sonra da diğerini çözüyor. Tatmin edici bir *gümbürtüyle* yere düşüyorlar. Muz desenli farklı bir iç çamaşırı giydiğimi fark ettiğinde (bu muzlar güneş gözlüğü takıyor) ağzını kaplayan eriyen sırtış dizlerimi jöleye çeviriyor. Will beni tutuyor -tam olarak ona karşı- ve ağzını kulağıma götürüyor.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diye fısıldıyor, kelimeleri tenime bastırıp kemirdiği için neredeyse boğuklaşıyor.

Vücudu her yerde çok sert ve inatçı, vücudumun her köşesinde ısı biriktiriyor.

"Ben... Ben neyi sevdiğimi bilmiyorum," diyorum, kelimeler zar zor çıkıyor.

"Evet, seviyorsun." Ağzını çenemde gezdiriyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

omurgam. Birbirine dolanmış ellerimizi tutup başımın üzerine bastırıyor.

Kapıya karşı. Bir noktaya değiniyor: Bunu sevdiğini biliyorsun. Antrenman yaptığımız günle aynı ama farklı. Çok farklı çünkü bu sefer Will'in ağzı boynumu öpüyor. Köprücük kemiklerimi. Kendini tutmuyor ve ben de tutmasını istemiyorum. "Bilirsin işte. Kendine güven ve sonra bana söyle, Annie. Sadece sen ve ben varız."

Ve o haklı. Neyi sevdiğimi ve istediğimi biliyorum ve bir şekilde, onun kendim hakkında buna güvenmesi ve inanması, içimde taze bir arzu dalgasının yanı sıra bir güven dalgası gönderiyor.

Cesur olmaya karar verdim.

Ellerimi Will'in boynuna dolamak için indiriyorum. Gözlerimin içine bakmak için kendini ayarlıyor -her zamanki gibi beni okumaya çalışıyor. Bir adım öne geçmeye çalışıyor. O yapamadan ayağa kalkıyorum ve ağzımı sıkıca onunkine bastırıyorum. Keskin bir nefes alıyor ve elleriyle beni daha sıkı kavırıyor.

Tüm hayatım boyunca çok ölçülü, kontrollü ve dikkatli oldum ve bu gece kendimi bu şekilde olmaya ikna edemiyorum. Bir süreliğine kaybolmak istiyorum.

Zıplıyorum ve bacaklarımı beline doladığımda Will beni yakalıyor. Ağzı benimkini derin, sıcak okşamalarla keşfediyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan sırtım hafifçe yatağa iniyor. Yastığa doğru kayıyorum, Will gibi koktuğunu fark ediyorum, keskin, temiz bir koku. Üzerime tırmanıyor ve ağzını benimkinin üzerine bastırıyor, ikna edici ve o kadar şehvetli ki sarhoş ve sersemlemiş durumdayım.

Elleri kalçalarımın ve kaburgalarımın yukarı kayarak gömleğimi çıkardıktan sonra saygıyla "Güzel," diyor. Karnımı öpüyor ve sonra dilini göbek deliğimin kenarında gezdiriyor. "Ve çok tatlısın." Ama bu sefer, tatlı dediğinde irkilmiyorum. Midem bulanıyor çünkü sadece Will bana tatlı hissettirmeyecek şekilde tatlı diyebilir.

Giysilerimizin her bir parçasını kaybetmemiz uzun sürmez. Ve ten tene olduğumuzda, korkmalıyım. Dehşete düşmeliydim. Bunun yerine, Will'in çıplak omuzlarının üst kısımları ay tarafından aydınlatılıyor ve ben de kaslarının şeklini inceliyorum. Rahat, güvende ve neşeliyim ve vücudunun kendinden emin bir rahatlıkla hareket edişine tamamen hayranım. Ellerinin üzerimde şefkatli bir özen ve uzman bir hassasiyetle süzülüşüne. Ve gecenin geri kalanında, çarşafın arasında kayboluyoruz ve Will bana öğrenmem gerektiğini hiç bilmediğim şeyler öğretiyor.

Zaman çok hızlı akıyor ve hayatımın sonuna kadar Will'le bu odada geçirdiğim bu geceyi hatırlayacağımı biliyorum. Koyu renk gözlerinin parıltısını ve yüzümün yanındaki yatağa bastırıldığı ellerini hatırlayacağım. Kollarının bükülüşünü ve bedenlerimizin birleşmesini. Terin tadını, vücut yıkamanın kokusunu ve gece iki sularında duşumuzun sıcaklığını hatırlayacağım.

Ve bir noktada, güneş ufku Will'in omzumu öptüğü kadar şefkatle öpmeye başladığında, ikimiz de bitkin ve umutsuzca uykuya ihtiyaç duyduğumuzda, Will beni göğsüne doğru geri çekiyor, kolunu vücuduma sıkıca sararak bana sarılıyor ve bundan daha mükemmel bir şey olabileceğini sanmıyorum.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Will

Ertesi sabah kasabadan lokantaya doğru yürürken Annie'nin elini tutmak. Yataktan kalkıp Annie'nin yanına gelmek için benimle birlikte o odaya yerleşmesini ve hiç ayrılmamasını istemek yerine onunla kahvaltıya gitmeyi tercih ettim. O...Annie...Öyleydi...Ve ben...Biz... Çok iyi.

Daha önce seks yaptım ve her zaman harikaydı, ama hayatımda hiç biriyle sevişmedim. Ve şimdi kesin olarak söyleyebilirim ki, böyle bir şey yok. Annie'yi kollarıma aldıktan sonra başka birini istediğimi hayal bile edemiyorum.

Annie'nin gözüne bir şey çarpana ve beni durdurana kadar arkadaşça bir sessizlik içinde yürüyoruz. "Bekle," diyor ve birkaç adım geri gidip omzunun üzerinden bakmak için bırakıyor. Nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım, biliyordum."

"Ne oldu?" Bakışlarıyla caddenin karşısındaki Comfort Quilts'i takip ederek soruyorum. Camın arkasından bir yere tıkmış çok fazla insan görebiliyorum. "Orada ne haltlar dönüyor?"

Elini tuttuğum yerden çekip sertçe kalçasına koyarken Annie'den yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Tanrım, kalçaları. Hayır, şu anda oraya gitmiyorum. "Doğaçlama bir kasaba toplantısı, işte bu." Annie'nin caddenin karşısına geçmesini izliyorum, at kuyruğu arkasında çılgınca sallanıyor. Ona ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum ama bu kadını hiç bu kadar kararlı görmemiştim. Belki dün gece hariç. (Yine, bunu düşünmüyorum.)

"Sanırım doğaçlama bir kasaba toplantısı olmasından memnun değilsiniz?" "Davet edilmediğim halde. Bunun tek bir anlamı olabilir."

"Ne?"

Dükkânın kapısının hemen dışında dönüp duruyor. "Bizim hakkımızda konuşuyorlar."

"Oh. Hepsi bu mu? Hadi, gidip kahvaltı edelim." Beni takip etmesi için elini çekmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Orada biz olmadan bizim işimizi tartışıyor olmaları sizi rahatsız etmiyor mu?"

Gülüyorum. "Hiç de bile. Her zaman onlar olmadan herkesin işini tartışıyorlar."

Kollarını kavuşturuyor. "Şey, bundan hoşlanmıyorum ve bu beni kızdırıyor." Bu haberi duyunca yapılacak tek bir şey olduğunu anladım: etraftan dolaşmak

Annie ve kapıyı aç.

Bir kez başını salladı ve içeri girmem için bana eşlik etti. Tüm yerel işletme sahipleri otomat makinesindeki ödüller gibi buraya doldurulmuş. Kumaşlarla kaplı birkaç raf, metal katlanır sandalyeleri yerleştirmek için odanın arkasına itilmiş. Ön tarafta küçük bir açık alan var ve Harriet şu anda elinde bir pano ile kalabalığa hitap ediyor. Bu gerçekten bir bütün. Bu insanlar bunun için nasıl vakit bulabiliyor? Birinin tüm bu sandalyeleri getirip kurması gerekiyordu. İnanılmaz.

Kapının üstündeki zil çaldığında, odadaki herkes kimin girdiğini görmek için başını çevirir. Annie'nin gelme ihtimalinden dolayı zaten gergin oldukları anlaşılıyor, çünkü o olduğunu anladıklarında toplu bir nefes alma ve sessiz mırıldanmalar başlıyor.

"Ah-Annie... hoş geldin... biz de tam..."

"Oh, kurtar onu!" diyor, ön tarafa geçmek için tüm sandalyelerin arasından geçerek. Metal katlanır sandalyeler onun yolundan hızla çekilmek için gıcırdayarak yere çarpıyor. "Burada ne yaptığınızı biliyorum ve kendinizden utanmalısınız."

Sonra Harriet konuşmasını engellemek için Annie'nin önüne geçti. İkili sessizce tartışmaya başladı ve ben arkada, Amelia'nın yanındaki Noah'nın, Madison'ın yanındaki Emily'nin yanındaki boş koltuğa oturdum. Onlar

Her biri öne eğilip el sallıyor ve ben otururken bana gülümsüyor. "Hepinizin gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," diyor Maddie.

"Siz neden buradasınız ki?"

Noah da dahil olmak üzere hepsi bana bunu sorduğum için aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Neden olmayalım ki?"

"Çünkü bu kız kardeşinle ilgili."

Amelia bir kakhaha atıyor. "Ve geçen ay Noah ve yerel ilkokulun bağış kampanyası için bedava turta vermeyi reddetmesi hakkındaydı - bu beni gitmekten alıkoymadı. Patlamış mısır?" Çantayı bana doğru uzatıyor.

"Saat sabahın sekizi." "Ne olmuş yani?"

"Sabahın sekizinde bir paket patlamış mısır mı patlattın?" Ben soruyorum, o sadece omuz silkiyor. Noah'a bakıyorum. "Peki neden çocuklara turta vermiyorsun?"

Noah bana ters ters baktı. "Turtaları ben sağladım. Yirmi beş turta sağladım."

Amelia tsks. "Yirmi beş ravent turtası ve herkes ravent turtalarının en kötü turtalar olduğunu bilir, bu yüzden sanki hiç bağış yapmamış gibi."

Noah kollarını göğsünde daha sıkı kavuşturuyor - açıkça tetiklenmiş. "Ne zaman herkes bedava şeyler konusunda bu kadar seçici oldu? O hafta fazla raventim vardı. Minnettar olmalılar."

Noah'ın önündeki biri arkasını dönüp ona ters ters bakıyor. "Kimse ravent turtalarını sevmiyor, Noah. Bir dahaki sefere bize bardakta toprak ver."

"Biliyor musun Jonathan, hepiniz minnettar olmayı öğrenene kadar ravent turtası dışındaki tüm turtaları menüden çıkaracağım."

Koridorun karşısında biri ayağa kalkıyor ve bize doğru bakıyor. "Sizden önce ben bir turta alabilir miyim? Bu akşam ailem gelecek ve kayıinvalidem yemek yapamadığıma yemin ediyor - ev yapımı bir tatlı servis ettiğimde ona sözlerini yedirmek istiyorum."

Noah homurdanıyor ve sonra arka cebine uzanıp bir not defteri alıyor. "Saat kaç Jane?"

"Üç gibi alabilir miyim?"

Annie ve Harriet hala ön tarafta fısıldaşarak kavga ediyorlar.

Üç sıra yukarıdaki bir adam bize doğru dönüyor. "Noah! Hazır başlamışken bana da bir vanilyalı elmalı turta ısmarlar mısınız?"

"Elmalarım bitti, James ve onun boktan çiftliği ile görüşün."

James aniden ön taraftan ayağa kalkar. "Lanet olsun sana, böcek istilasını vardı!"

"Hey!" Annie aniden odanın önünden yankılanan tek bir alkışla bağıyor. "Dinleyin! Artık turtalar hakkında konuşmak yok. Söyleyecek bir şeyim var. Harriet, otur."

Amelia'nın patlamış mısır torbası aniden önümde beliriyor. Kaşlarımı çatarak onu itiyorum ve Annie'ye odaklanıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve sonra bana bakıyor. Bir kez başımı salladım, sessizce devam etmesi için onu cesaretlendirdim.

Omuzları dikleşiyor ve kadın sert ifadesiyle bir mahkemeye yakışır görünüyor. Vay be. Çok seksi. "Beni ve Will'i ayırmanın yollarını tartışmak için bir araya gelmeniz kesinlikle kabul edilemez."

Mabel araya girmeye çalışır. "Ama tatlım-"

"Hayır!" Elini kaldırıyor. "Herkesin bunu duyması gerekiyor. Bu kasaba tarafından çocuk muamelesi görmekten bıktım. Yarınızın beni yetiştirirken parmağı olması, size dilekçe verme ve kiminle çıkıp çıkamayacağımı dikte etme hakkını vermez. Eğer Will Griffin ile bir ilişki yaşamak istiyorsam -Yapacağım, hikayenin sonu!" Bir izleyicinin elinden parlak renkli bir broşür kapıyor. "Ve dahası, sırf siz bir dilekçe verdiniz ve herkes-" Elindeki kâğıda kaşlarını çatarak bakarken sözünü kesiyor.

Şu an koltuğumun kenarındayım. O kâğıtta ne var? Ve bu nasıl oldu da haftalardır tanık olduğum en eğlenceli şey oldu?

El ilanını indiriyor ve herkese bakıyor. "Onaylıyor musunuz? Hepiniz onaylıyor musunuz?"

Ne?

Önümde oturan Phil'den bir broşür kaptım.

Todd elini Phil'in koluna koyup hafifçe sıvazlamadan önce omzunun üzerinden "Bir dahaki sefere genç adam, sadece sor!" der ve sonunda parmaklarını kenetlemeden önce Phil'in omuzlarının yumuşamasını sağlar.

"Bekle," diyorum Noah'ya sessizce. "Onlar birlikte mi?" "Tabii ki birlikteler. Sen ne düşünüyorsun?"

Evet. Eski evli çift titreşimleri şimdi daha anlamlı, bu kesin.

Dikkatimi broşüre veriyorum ve tabii ki ilişkimiz için kasabada verilen son oyları gösteriyor: Annie'yle çıkmamız lehine 250 oy, aleyhimize 0 oy. Bu doğru olamaz.

Annie'yle çıkmaktan bahsettikleri kişi benim. Ben onu hak etmiyorum. Bu saçmalık. Bu kasabadaki herkes bana karşı oy kullanmalıydı. Onu hiç umursamıyorlar mı?

Çetelenin altında toplantı gündemi yer almaktadır:

Belediye başkanının park yerini kullanarak Marvin'e hitap edin
Annie ve Will ilişkisi için resmi dilekçe sonuçlarını paylaşın:
lehte ve destek kararı.

Harriet tekrar ayağa kalkar. "Will'in medyadaki şöhreti nedeniyle ilk başta şüpheli yaklaştığımı itiraf etmeliyim. Ama ikinizi birlikte izledikçe Will'deki gerçekliği daha fazla gördük. O iyi bir adam. Dahası, birbirinize aşık olduğunuzu ve birbiriniz için doğru kişi olduğunuzu görebiliyoruz. Biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz, Annie. Ve onun seni ne kadar mutlu ettiğini görüyoruz."

Beni ve Annie'yi bu kadar rahat tanımlamak için kullanılan *aşk* kelimesinin etkisinden hala kurtulamadım. Zihinsel olarak iki büküm olmuş, nefes nefese kalmış ve tutunacak bir şey bulmaya çalışıyorum.

Mabel aniden yerinden fırlar. "Ama kayıtlara geçsin ki ben başından beri William'dan yanaydım! Harriet sadece son zamanlarda gemiye atladı."

"Oh, otur. Kimse senin kendi borunu öttürdüğünü duymak istemiyor."

"Oturmayacağım," der Mabel öfkeyle. "Aslında oturacağım ama sadece kalçam ağrıdığı ve oturmak istediğim için. Ama sen söylediğin için değil."

Annie de en az benim kadar L-kelimesi yüzünden sarsılmış görünüyor. Hafifçe göz kırpmıyor, el ilanını Harriet'e uzatıyor ve gülümsüyor. Birlikte geçirdiğimiz gecenin bir montajı kafamdan geçiyor ve onun için de aynı şeyi yaptığını varsayıyorum. Ve sonra tüm kasabayı yanlış yönlendirdiğine ve temize çıkması gerektiğine karar verdiği anı görüyorum.

Kalabalığa bakarken kaşları birbirine çarpıyor ve işte o zaman ayağa kalkıyorum. "Oylar için herkese teşekkürler. Jeanine, yakında lokantaya dönecek misin?"

Bana göz kırpmıyor. "İçeri girebilirsin tatlım. Kahve sıcak ve Greg mutfakta olmalı. On dakika içinde orada ol."

"Kulağa hoş geliyor." Ön tarafa gidiyorum, şaşkın bakışlı Annie'nin elini tutuyorum ve onu kendimle birlikte çekmeye başlıyorum. "Ve Marvin. Belediye başkanının yerine park etmeyi gerçekten bırakmalısın dostum. Hiç hoş değil," diyorum çıkarken başımı sallayarak.

Kapıdan çıkar çıkmaz durup Annie'nin yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ağzımı sıkıca Annie'nin yüzüne bastırarak söylemek üzere olduğu kelimeleri dudaklarından çalıyorum. Annie kollarını boynuma doluyor ve ikimiz de aynı anda öpüşmeyi derinleştirerek kaldırımda öpüşmeye başlıyoruz. Tuhaf kasaba toplantısı unutuldu.

Bir, iki ya da beş dakika sonra nefes nefese ayrılıyoruz. Annie parmaklarını öpücük çalınmış dudaklarına bastırıyor ve bana göz kırpmıyor. Artık ikimiz de ne olduğunu bilmiyoruz. Ve bu sorun değil.

"Gidip kahvaltı edelim, olur mu?"

Yutkunuyor. "Tamam."

Caddeyi geçerken omzumun üzerinden bakıyorum ve Gemma'nın yorgan dükkanının penceresinden dışarı bakan en az yirmi yüz görüyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Annie

A Will ve benim, o kasabadan ayrıldıktan sonra bize ne olacağını tartışmaya bile yaklaşmadığımız anormal derecede sessiz bir kahvaltıdan sonra

İki kısa gün içinde çiçekçiye gittim. Bugün kapalıydı, böylece tüm öğleden sonrayı bu akşamki prova yemeği için aranjmanlara son rötuşları yaparak geçirebilirdim.

Her nasılsa Will'le ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakıp işime odaklanmayı başardım. Şaka yapıyorum! Birlikte geçirdiğimiz geceyi tekrar hatırladığımı fark ettiğimde en az on kez kendimden geçmişim. Meğer tarihi aşk kitaplarımdaki tüm o inanılmaz ateşli sahneleri okuduktan sonra bile, gerçek anlaşmanın ne kadar inanılmaz olduğuna hiçbir şekilde hazırlıklı değilmişim. Başka bir kişi tarafından tamamen tanınmanın nasıl bir his olduğunu. Birini elle tutulur, dışa dönük bir şekilde sevmek.

Ve çok eğlenceliydi, yani o da var.

Her neyse, eve dönüp duş alacak ve akşam için hazırlanacak kadar zaman içinde düzenlemeleri bitirip kamyonuma yüklemeyi ve ardından James'in çiftliğinde tekrar boşaltmayı başardım.

Ve şimdi burada durmuş, dolabımda asılı duran düğün provası için aldığım elbiseye bakarken, gitmemeyi düşünüyorum.

Sağımda duran Madison'a "Bunu giyemem," diyorum. "Bunu kesinlikle giymek zorundasın!" diyor ısrarla.

"Gördüğüm en güzel elbise," diye ekliyor Emily solumdan.

Üçümüz de pudra pembesi, yere kadar uzanan elbiseye bakmaya ve hayret etmeye devam ediyoruz. Daha önce hiç bu kadar süslü bir şey giydiğimi sanmıyorum. Bu elbiseyi Audrey Hepburn olabileceğimi kanıtlama çabası *içindeyken* almıştım.

Face, ve elbiseyi seçtim çünkü büyük podyum gösterisinde giydiği kaplamayla aynı pembe tonundaydı. Kalabalığın gözlerini kamaştırdığı tanıtım. Ama şimdi kendime kanıtlamam gereken bir şey yokmuş gibi hissediyorum, bu yüzden onun yerine tulumumu giymeyi düşünüyorum.

"Hayır, sevmiyorsun," diyor Madison, bakışlarımın göz alıcı elbisemin arkasında asılı duran iyice yıpranmış normal kıyafetlerime düşmesini izleyerek. "Kendini sevebilir ve süslü bir elbise giymeyi sevebilirsin. Bu ikisi eş anlamlı olabilir."

Ben itiraz edemeden kollarımı kaldırıp gömleğimi çıkarıyor ve Emily pantolonumu altımdan sıyrıyor. Birkaç saniye içinde, üzerime eldiven gibi oturan bir elbisenin fermuarını çekiyorum. Basit bir elbise; kare yakalı ve kalın kolsuz askıları olan yumuşak pembe bir elbise. Emily'nin felaket randevumda giydiğim elbisesinin aksine, bu elbise kıvrımlı vücudum ve kısa bedenim için tam olarak mükemmel bir noktadan kesiliyor - dizlerimin ortasından. Ama en çılgın kısmı, yanlardan uyluğumun ortasına kadar uzanan seksi yırtmacı.

Kendimi güzel ve kadınsı hissediyorum ve aynaya baktığımda gülümsemeden edemiyorum.

Ve bir saat sonra, prova yemeğinin yapılacağı mekâna girer girmez, tabii ki John -bir daha asla görmek istemediğim tek adam- açık barın yanında beni köşeye sıkıştırıyor. Noah ve Amelia gidip kasabanın çoğunu davet etmek zorunda kaldılar. Elbette John davetli değildi ama Jeanine davetliydi ve Amelia'nın LCV'ler geldikten sonra yaptığı uyarıdan anladığım kadarıyla Jeanine onu artı bir olarak getirmişti.

"Vay canına Annie... inanılmaz görünüyorsun." Beni randevunun ortasında ektikten ve şu anda başka bir kadınla randevuda olduktan sonra bunu yaparken rahat hissetmemesi gerektiğini düşündüğüm bir şekilde tepeden tırnağa bana bakarken ıslık çalıyor.

Kendimi inanılmaz hissediyorum ama bu elbiseyi onun için almadım. Ya da herhangi biri için. Aldım ve giyiyorum çünkü beni mutlu ediyor ve k e n d i m e güveniyorum. Öyle ki bu gece biri bana Tatlı Annie dese alınmam bile. Çünkü bu sadece bir hakaret olarak kabul edersem hakaret olur. Ve Will sayesinde, artık bu sıfatı duyduğumda sonsuza kadar ve her zaman gülümseyeceğim. Will'den bahsetmişken, omzumun üzerinden baktım ve

Onu bulmak için açık hava çadırının etrafına bakıyorum ama burada değil. Baktığım her yerde güzel, sıcak ip ışıklar, büyük, muhteşem buketler (benim sayemde), beyaz çarşafli masalar ve şık giyimli insanlar var ama Will yok.

Arkamı döndüm ve neredeyse John'la konuşmanın ortasında olduğumu unutuyordum. "Oh, teşekkür ederim. Sen de çok hoş görünüyorsun. İyi geceler," diyorum ve bardan bir kadeh şarap alıp dönmeye hazırlanıyorum.

"Bekle, uh-Annie," diyor telaşla. "Bu gece Jeanine'le birlikteyim ama ciddi bir şey değil. Aslında bir ara tekrar çıkmak ister misin diye merak ediyordum? Çünkü son sefer benim acil durumum yüzünden yarıda kaldı."

Ha! Bu adam hala "acil bir durum" varmış gibi davranıyor. Ve Jeanine'le randevusu varken başka bir kadına çıkma teklif ederek onu aşağılıyor.

Bu gerçekten oluyor mu? Film anımı mı yaşıyorum? Tamamen değiştiğim, seksi elbisemi giydiğim ve beni inek pisliği gibi hissettiren ezik adama herkesin önünde defolup gitmesini söyleyeceğim an? Çok iyi hissettirecek. Monoloğum boyunca gülümseyeceğim, *"Sanmıyorum, çünkü ben senin için çok sıkıcıyım."*

Ama sonra bu galibiyete ihtiyacım olmadığını fark ettim. John'a kanıtlayacak hiçbir şeyim yok ve onun için tek bir saniye bile harcamak umurumda değil.

"Hiç sanmıyorum. İyi geceler, John." Başımı dik tutarak ve Jeanine'in onunla gerçekten ilgilenmediğini umarak yürüyüp gidiyorum.

Amelia ve Noah'nın etrafına üşüşmüş tanımadığım insan kalabalığının arasından süzülüyorum. Büyük ihtimalle müzik işinden arkadaşları. Noah ve Amelia düğünü oldukça samimi tutmak istedikleri için Rae Rose hayatından pek fazla kişiyi davet etmemiş ama yakından baktığımda Amelia'nın annesini, Claire'i (kişisel asistanı) ve Keysha'yı (menajeri) tanıyorum.

Ama sonra ordövr masasının yanında toplanan tanıdığım küçük bir grup insan görüyorum ve büyük bir etkinlikte gerçek bir içe kapanık gibi onlara çekiliyorum.

"Size söylüyorum," diyor Mabel Jeanine, Harriet ve James'e, ben toplanmış gruba doğru yürürken. "Sanırım binanın en üst katında yaşayan bir hayalet var."

han." Bunu o kadar tutkuyla söylüyor ki ben bile kaşlarımı kaldırıp hikayeyi dinlemek için eğiliyorum.

"Mabel, hayalet diye bir şey yoktur," diyor James birasından bir yudum almadan önce iyi huylu bir gülümsemeyle.

Mabel ona ördek dudaklı bir ifade verir ve kalçasını dışarı çıkarır. "O zaman bana dün gece neden o gıcırtiları duyduğumu açıkla."

Tabii ki o bunu söylerken içkimin ortasındayım, bu da ağzımdan püskürtmemi neden oluyor. Hemen ağzımı kapatıyorum ve Jeanine bana doğru bir kokteyl peçetesi fırlatıyor.

Mabel kocaman (fazlasıyla masum) gözlerle, "Tanrım, çocuğum," der. Harriet nefesinin altında terbiyesiz dinsizler hakkında bir şeyler mırıldanır.

Onda bazı şeyler hiç değişmiyor.

"Çok özür dilerim!" Ağzımı birkaç kez daha sıvazlıyorum ve aklımı başıma toplamaya çalışıyorum. "İçkimde bir böcek vardı ve zamanında göremedim."

"Tabii ki, tatlım. Her neyse... Dediğim gibi, gıcırtilı sesler ve daha da kötüsü inlemeler vardı." Başını sallıyor ve sonra sadece benim görebileceğim sinsî bir bakış atıyor. İşte o zaman dün gece Will'le olanları bildiğini ve herkesin önünde benimle alay ettiğini anlıyorum. Hain!

Yanaklarımın alev almamasını dileyerek boğazımı temizliyorum. "Evet! Bana hayalet gibi geldi. Bu konuda birini arasam iyi olacak. İzninizle, gidip Amelia'yı kontrol etmem gerekiyor. Görüşürüz!"

Oradan o kadar hızlı çıkıyorum ki neredeyse birine çarpacaktım. Neyse ki kelebek dövmeli bir el bileğimi tutuyor ve içkim ikimizin de üzerine dökülmeden beni durduruyor. Will'in gülümseyen gözlerine bakıyorum ve kalbim rahatlayarak iç çekiyor.

"Buradasın," diyorum, sesim kendi kulaklarıma bile fazla hülyalı geliyor. Ama adamı görebilseydiniz siz de böyle konuşurdunuz. Üzerine tam oturan çivit mavisi bir takım elbise giymiş. Altında da üst düğmesi açık, bembeyaz bir gömlek. Görünen tek dövmesi kelebeği, ki nedense o takım elbisenin altında benden başka kimsenin bilmediği başka nelerin yaşadığını bilmek beni çılgına çeviriyor. Partinin tam ortasında düğmelerini tek tek açmak istiyorum. Soyun

Her zaman olması gerektiği gibi çıplak. Vücudu kapalı tutulamayacak kadar iyi.

Sesini alçaltıyor, yaklaşıyor ve bana doğru eğiliyor, bunu yaparken asi bir tutam saçı neredeyse kışkırtıcı bir şekilde kaşının üzerine düşüyor. "Hayatımda gördüğüm en büyüleyici kadınsın."

Ve bir anda, bedeninin benimkine karşı hatırlanan fısıltılarıyla tenimin her yeri karıncalanıyor.

"Sen de oldukça çarpıcı görünüyorsun." Fazla çarpıcı. "Bekle, şu anda dikkatini işinden alıkoyuyor muyum?"

Başını sallıyor ve beni kendine çekmek için kolunu belime doluyor. "Bu gece mesai dışındayım. Amelia için temelli olarak. Ajanstan yerime gelen kişi bugün geldi. Danielle şurada siyah pantolonlu. Bundan sonra Amelia'ya o bakacak."

Bakışlarımı etkinliğin eteklerinde dolaşan sert görünümlü kadına çeviriyorum.

Gülümsemem tüm umutlarım ve hayallerimle birlikte düşüyor. "Yani bu demek oluyor ki... buradaki işin resmen bitti mi?"

Gözlerini kaçırıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bu, gecenin tadını senin yanında çıkarabileceğim anlamına geliyor."

"O gece..." Sessizce tekrarlıyorum, her şeyin bir anda ne kadar son olduğunu hissediyorum. Hissettiğim her şeyi söylemek için ne kadar az zamanım var.

"Will..." Kollarımı beline doladım. "Sana teşekkür etmek istiyorum."

Kaşları havaya kalkıyor ve ukala bir gülümseme ağzını eğiyor. "Dün gece için mi?"

"Her şey için. Özel dersler, arkadaşlık ve-"

Sözümü kesti, şakacılığı dağıldı. "Bekle, bekle, bekle. Bu bir veda konuşması mı?"

Omuz silkiyorum ve ağlamamak için bakışlarımı yere yöneltiyorum. "Yarın düğün var. Bütün sabah hazırlıklar için ve düğünden sonra da temizlik için çalışacağım. Ve eğer buradaki işin bittiyse, o zaman..."

Will parmağını çenemin altına sokup yukarı kaldırıyor. Başka bir şey söylemeden önce eğilip beni öpüyor. Uzun ve yavaş. Müstehcen bir öpücük değil ama o kadar hassas ki midem titriyor. Kalbim bayılıyor.

Uzaklaşıyor ve sonra parmağını kız kardeşlerimin daha önce saçına eklediği fiyonk buklelerden birinin üzerinde usulca gezdiriyor, bunu yaparken gözleri kendi hareketlerini takip ediyor. "Burada, bu kadar insanın önünde veda etmemin imkanı yok Annabell." Beni bir kez daha öpüyor. Herkes birbirine karışırken DJ hafif bir fon müziği çalmaya başladığında hızlı bir öpücük.

Will gülümsüyor. "Benimle dans eder misin?"

Etrafıma bakındım. "Bunun pek dans edilecek bir gece olduğunu sanmıyorum. Herkes sadece yemek yiyor ve konuşuyor."

"Hadi, benimle yavaş dans alıştırması yap," diyor çenesini şakacı bir şekilde kamburlaştırarak. Kimseyi umursamayan bir bakış. Onda sevdiğim şey bu.

Başımı sallıyorum ve Will avucumu avucunun içine alıyor ve diğer avucunu belime sararak beni kendine çekiyor. Burada, çadırın ortasında Will'le birlikte yavaşça dans ediyoruz. Elleri sahiplenici bir şekilde sırtımda geziniyor ve sonra birleşen ellerimizi göğüslerimizin arasına sıkıştırıyor. Gözlerimi kapatıp kokusunu ve takım elbisesinin ceketinin yanağında bıraktığı hissi hatırlıyorum. Parıldayan ışıkların altında ritmik bir şekilde sallanıyoruz ve nefes alışının sesini duyabiliyorum. Başparmağı, şimdiye kadar deneyimlediğim en şefkatli sevgiyle elimin arkasında nazıkçe kayıyor. Birden, kalması için ona yalvarmak istiyorum. *Kal! Kal! Kal! Asla gitme. D.C.'yi unut, birlikte çok iyi olabiliriz. Seni seviyorum.*

Yan tarafta Amelia ve Noah'nın törenin yapılacağı açıklığa doğru yürümeye başladıklarını görüyorum ve düğün organizatörü hepimizi takip etmemiz için el sallıyor. Provaya başlama vakti geldi.

Will eğilip yanağımdan öpüyor ve ben yine hayatımın en hüzünlü vedasını bekliyorum. "Hey, bana bir iyilik yap ve bu gece şu muzlu pijamaları giy?"

"Neden?" Ben soruyorum.

Sırıttıyor ve her haliyle çapkın bir şeytan gibi görünüyor, "Çünkü onları senden soymayı hayal edebileceğinden çok daha fazla hayal ettim. Bu gece bunu gerçeğe dönüştürmek istiyorum."

Bir yandan gülüyorum, bir yandan da beklentiyle karıncalanıyorum. "Soy onları.

Ne yaptığını anladım. Bu daha sonra geleceğin anlamına mı geliyor?"

"Pencereni açık bırak."

Yani bu henüz veda değil mi? Will Griffin'le bir gece daha geçireceğim. "Artık ön kapıyı kullanabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne eğlenceli olurdu ki?" Beni bırakıyor ve başıyla düğün grubunun geri kalanını alana kadar takip etmemi işaret ediyor. "Akşam görüşürüz, Annabell."

"Sanırım yapacaksın, William."

Uzaklaşırken omzumun üzerinden arkama bakıyorum ve Will'in telefonunu bana doğru tuttuğunu görüyorum. Sanırım az önce fotoğrafımı çekmişti.

-

Will sözünü tuttu ve bir saat önce penceremden içeri tırmandı. Şimdi yatağımda beni kendine doğru çekiyor - muzlu pijamalarım mutlu bir şekilde yere atılmış. Geç oldu ama kız kardeşlerim hâlâ evde değiller ve Will'le beni biraz yalnız bırakmak için Noah ve Amelia'nın evinde ya da belki James'in evinde kaldıklarını varsayıyorum. Buna minnettarım. Son birkaç gün içinde o kadar çok değişiklik oldu ve o kadar çok şey açığa çıktı ki kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyorum. Ya da bir demir adam. Ya da Harriet'e karşı belediye meclis üyeliğine aday olmuşum gibi.

Bu gece Will'le vedalaşmayı, o gittikten sonra ne yapacağımızı ya da yapılacak bir şey olup olmadığını hiç konuşamadık, çünkü ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam konuyu değiştiriyor. Bunun yerine sevişiyoruz, sarılıyoruz ve Will sayamayacağım kadar çok kez alnımdan öpüyor. Ve hepsi bu kadar. Ertesi sabah uyandığımda güneş ufukta belirmeye başlamıştı ve Will çoktan gitmişti. Başucumda duran ve okuduğum son korsan romanı da gitmişti.

Benden bir hatıra olarak mı aldı?

Kahve yaparken kendime endişelenmememi söyledim. Onu düğünde göreceğim. Kaçırmasına imkan yok. Ve veda etmeden gitmesine de imkan yok.

Değil mi?

Ama sonra d n geceyi ve elimden kayıp gitmemden korkuyormuş gibi bana nasıl sarıldığını düşünüyorum. Seviştikten sonra bile ağızım şişene kadar beni nasıl öptüğünü. Bu sabah onun yokluğunun ışığında, d n gecenin bana bir veda gibi geldiğini fark ediyorum.

İşte o zaman düğüne gelmeyeceğini anladım. Veda bile etmeyecekti ve en başından beri böyle olmasını istemişti.

Bu ne cüret.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie

Tören yaklaşık on dakika içinde başlayacak. Amelia'nın nedimelerimize verdiği elbiseler kadar hiçbir elbiseyi sevmemiştim. Bu bir Mint renginde, V şeklinde daldırma korsajlı ve eteklerinde birkaç kat yumuşak file kaplamalı midi, prenses kaprisine sadece bir dokunuş katıyor. Hepimiz son iki saattir James'in evindeydik ve bir tarafta Noah ve sağdıçları, diğer tarafta Amelia ve biz nedimeler hazırlandık. Ama düğünden önce yanlışlıkla birbirimize bakmayalım diye ayrı tutulduk.

Gelin odası olarak kullandığımız odadan Emily fark etmeden çıkmayı başardım ki bu gerçek bir başarı gibi geliyor. Sabahtan beri emir yağdırıyor ve herkesin hizaya girdiğinden emin oluyor. Amelia'nın bir düğün planlayıcısı var, ama o kadın bile Emily'den biraz korkuyor gibi görünüyor ve Emily'nin gösteriyi yönetmesine izin vermek için birden fazla kez geri adım attı. İnsanları düzene sokma ve bir programa bağlı tutma zamanı geldiğinde kimse bir ilkokul öğretmeninden daha sert olamaz.

Ama törenden önce Noah ile bir dakika yalnız kalmak istiyordum, bu yüzden Amelia ve kız kardeşlerimden sessizce uzaklaştıktan sonra, Noah'nın hazırlandığını bildiğim James'in yatak odasının kapısını çaldım.

"İçeri gel."

İçeride, Noah'yı pencerenin yanında smokinini giymiş ve büyümlü bir düğün mekânına dönüştürölen çiftliğe bakarken buluyorum. Bütün sabah çiçek aranjmanlarını hazırlayan birkaç adamla birlikte buradaydım, bu yüzden Noah'nın ne gördüğünü anlamak için dışarıya bakmama gerek yok. Bunun yerine, ağabeyimi izlemekle daha çok ilgileniyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum,

Çok küçük yaştan beri ailemizi taşıyan adamın hayallerindeki kadınla evlenmek üzere olduğunu görmek. Artık hayatını onunla birlikte sürdürecektir, mutluluğunu ve acılarını paylaşacak. Ve hiç kimse sonsuza dek mutlu olmayı ondan daha fazla hak etmiyor. Keşke ailem ve büyükannem onu şimdi görebilseydi. Onun dönüştüğü bu adamla inanılmaz gurur duyarlardı.

"Merhaba," diyorum, pencerenin önünde onun yanında durmak için hareket ediyorum.

"Hey, sen," diyor yumuşak bir ses tonuyla, uzanıp kolunu omzuma doluyor ve beni kucaklıyor. Noah ve ben her zaman özel bir bağ paylaştık. Belki benden birkaç yaş büyük olduğu için hiç kavga etmedik, belki de ikimiz de sessiz ruhlar olduğumuz için, ama onun yanında kendimi her zaman rahat hissederim. Ve bana hiç Angel Annie demedi, bu da bir artı.

"Nasıl oluyor da bugün evleniyorsun?" diye sordum. "Daha dün Örümcek Adam iç çamaşırlarınla şehirde koşturuyordun."

"Bunu nereden biliyorsun? Olay olduğunda henüz hayatta bile değildin. Kahretsin, Mabel bugün bu hikayeyi yayıyor mu?"

"Bütün sabah," diyorum parlak bir gülümsemeyle ona bakarak. İnliyor ve gözlerini tavana dikeyor.

Göğsünü okşadım. "Gergin misin?"

Yüzünü tekrar aşağı eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Tabii ki hayır. Bu işi bitirmeye hazırım. Anlaşmayı imzala ve o kadınla evlen."

"Güzel. Korkmadın mı? Çünkü hızlı bir kaçışa ihtiyacınız olursa kamyonu çekebilirim."

"Sadece Amelia benimle kaçacaksa."

Gülümseyorum, kardeşimi böyle gördüğüm için çok mutluyum. Bugün kayıp olan adamı düşündüğümde kalbim sıkışmaya çalışıyor ama buna izin vermiyorum.

Beklendiği gibi, bugün Will'den hiçbir işaret yok. Ne bir mesaj, ne bir mektup, ne de kumda bir işaret. Öylece ortadan kayboldu ve büyük bir parçam hayal kırıklığına uğradı. Burada kalmasını falan beklemiyordum ama en azından bana sarılıp veda etmesini bekliyordum. Sadece arkadaşlık bile olsa onun için bir şey ifade ettiğimi söylemesini. O uzaklaştığında bir kez peşinden gittim, iki kez umutsuz görünecektim. Eğer bu onun seçimiye, gitmesine izin vermemeliyim.

Noah aniden, "Gittiği için üzgünüm," diyor - belli ki yanlışlıkla çok nötr tuttuğumu düşündüğüm ifadeyi okuyor. "Bu sabah Mabel'in evinden ayrıldığını duydum."

Oh.

Bunu duymamıştım. Sanırım resmileşti. Gerçekten gitmiş.

El sallıyorum, eh, önemli değil! "Her zaman gitmesi gerekiyordu." Kocaman sahte bir gülümseme veriyorum. "Yuva kurmak için yaratılmamış. Ama o buradayken çok eğlendik." Bu acıtıyor. Sahte mutlu olmak. Sahte pozitif olmak.

Noah kıkırdar. "Saçmalık, Annie. Bana bu saçmalıkları anlatmaya çalışma. Onu çok özölüyorsun ve gittiği için çok kırgınsın."

"Kızmaya hakkım yok. Başından beri nasıl hissettiğini açıkça söyledi." Ancak veda etmeden gittiği için kızabilirim.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sorun şu ki, duygularını rasyonalize etmeye çalışıyorsun. Sana kötü haberlerim var, kalp ne isterse onu ister ve onu bundan vazgeçirmek mümkün değildir."

"Şans kurabiyesi gibi konuşuyorsun."

Yine de Noah bu konuşmanın dışında kalmayacak. "Ondan kalmasını istedin mi?"

"Gitmeye kararlı olsaydı Amelia'dan kalmasını ister miydin?" Başını iki yana sallıyor. "İyi bir noktaya değindin."

"Bunu yapamazdım, Noah. Ondan benim için hayatını değiştirmesini isteyemezdim.

Sonunda bana kızacaktı."

Yüzünü bana döndü. "İnan bana, nereden geldiğini anlıyorum. Ama beni dinle. Ya kalmak için bir davet bekliyorsa?"

Hayır... Bu olamaz... Eminim biliyordu... Oh hayır.

Kapıya küçük bir vuruş ve ardından kapının gıcırdayarak açılmasıyla bölünüyoruz. Amelia kafasını içeri uzatıyor. "Noah, içeri girebilir miyim? Annie! Üzgünüm, burada olduğunu bilmiyordum!"

Gülüyorum ve Noah'dan bir adım geri çekiliyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Bugün senin düğün günün. Ne istersen yapabilirsin!"

Kapıyı açıyor ve sanki dışarıda onu yutmak üzere olan bir canavar varmış gibi hızla içeri süzülüyor. "Emily buraya geldiğimi görürse çılgına döner," diyor ve kapıyı sessizce arkasından kapatıyor. Tekrar öne döndüğünde, kardeşimin yüzünün kalbimi sıkmak isteyeceğim kadar yumuşak bir ifadeye bürünmesini izliyorum.

Gözleri vintage esintili gelinliğe kayarken aceleyle nefes alıyor. Narin beyaz dantelden yapılmış ve her kıvrımına oturtulmuş. İnce, şeffaf dantelden yapılmış bol kolları omuzlarını örtüyor ve yakası dik bir V şeklinde aşağıya doğru iniyor. Amelia'nın koyu renk gözleri ve gevşek dalgalı saçlarıyla mükemmel bir kontrast oluşturan sade ama çarpıcı bir elbise, inci işlemeli bir saç tokasıyla bir tarafta geriye doğru süpürüldü.

"Amelia," diye fısıldıyor kardeşim ona doğru gelirken saygıyla. "Çok, çok güzelsin."

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Törenden önce birbirimizi görmememiz gerektiğini biliyorum ama..." Noah'ya yaklaştığında elini tutuyor ve başının üzerine kaldırarak onu döndürüyor ve her açıdan hayranlıkla izliyor. Sonra onu göğsüne çekip kollarının arasına alıyor. "Önce seni görmem gerekiyordu. Düğün organizatörüm bana sürekli görevler veriyor ve kız kardeşini seviyorum ama Emily'yi öldürmeme ramak kaldı çünkü düğün organizatörünü patronluk taslama konusunda geçmeye çalışıyor gibi görünüyor ve-"

Noah, Amelia'nın dudaklarını yakalıyor ve makyajına hiç saygı göstermiyor. İşte o zaman arkamı dönüp sessizce odadan çıkıyorum ve onlara ihtiyaçları olan yalnız anı veriyorum.

Ne yazık ki onları öyle görmek kalbimdeki acıyı hafifletmiyor. Will'den nasıl kurtulacağım? Nasıl başka bir adam tarafından kucaklanacağım ve tüm bu süre boyunca bunun Will olmasını dilemeyeceğim?

İşin garip tarafı, evliliğin hala harika bir fikir olduğunu ve bir gün sahip olmak istediğim bir şey olduğunu düşünüyorum - ama şimdi bunun nihai mutluluk kaidesine yerleştirmek için yanlış bir şey olduğunu görüyorum. Mükemmel özelliklere ve mükemmel zamanlamaya sahip mükemmel kişiyi arıyordum, oysa kalbimin aslında tek istediği tam olarak bilinmek ve sevimlekti. Birisi

Sessiz anları paylaşabileceğim, her şey iyi ya da kötü olduğunda başvurabileceğim biri. Düğünden önce gizlice onu görmeye gidip gelenekleri mahvettiğimde bana kızmayacak ama benim onunla olduğum kadar benimle olmaya da hevesli olacak biri. Will gibi biri.

Detaylar hiçbir zaman düşündüğüm kadar önemli olmadı.

Koridorda yürürken önüme bakmıyorum ve bir adama çarpıyorum. "Oof! Özür dilerim."

"Oh, üzgünüm Annie. Vay canına, çok güzel görünüyorsun," diyor James, açık mavi ipek nedime elbiseme hayranlıkla bakarak.

"Ve çok şık görünüyorsun." Kalbimden cam kırıkları geçiyormuş gibi hissetmeme rağmen iltifatına kolaylıkla karşılık veriyorum. Sadece bugünü atlatmak ve yoluma devam etmek istiyorum.

"Hey," diyor aniden, yüzündeki ifade değişiyor. Herkes gibi Will'le ilgili sorularla beni dürteceğinden korkuyorum ama hiç beklemediğim bir yöne giderek beni şok ediyor. "Maddie hakkında söylenenler doğru mu? Aşçılık okulu için New York'a mı taşıyor?"

"Evet, bu doğru. Buna inanabiliyor musunuz? İki yıl boyunca onsuz olmak zorunda kalacağız." Hafifçe gülüyorum. "Yine de bu senin için bir mola gibi olacak çünkü artık onun sürekli rahatsız etmesiyle uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Benimle birlikte gülmesini bekliyorum. Ama gülmedi. Gelin odasına çıkan merdivenlere boş gözlerle bakarken garip bir şekilde sıkıntılı görünüyor.

"Evet. Güzel olacak." Boğazını temizler. "Her neyse. Dışarıda görüşürüz." Göz kırıyor ve geçerken dirseğimi hafifçe sıkıyor. James'in de bir sırrı olup olmadığını merak ederek gidişini izliyorum. Belki de onu sandığım kadar iyi tanımıyorumdur.

-

Az önce koridorda yürüdükten sonra hepimiz yerimize dizildik ve Noah Mabel'a koltuğuna kadar eşlik ederken umutsuzca gözyaşlarımızı tutmaya çalışıyoruz. Genellikle damadın ailesinin oturduğu şeref koltuğuna. Mabel'ın yanağını öperken tüm seyircilerden burnunu çekme sesleri geliyor ve

Koridorun önündeki yerini almadan önce kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Noah biz kız kardeşlerin her birine anlamlı bir bakış atıyor ve sessizce bizi ne kadar çok sevdiğini söylüyor. Berbat durumdayım. Hıçkırıklarımı tutmak hiç bu kadar acı verici olmamıştı. Sonra müzik değişiyor, seyirciler omuzlarının üzerinden bakmak için dönüyor ve Noah'nın ifadesi beni dehşete düşürüyor. Gözleri, elinde beyaz, yeşil ve pembe çiçeklerden oluşan buketiyle koridorda yürüyen Amelia'ya kilitleniyor, uzun duvağı zarifçe arkasından süzülüyor. Amelia onu görüyor ve usulca gülümsüyor, gözleri buğulanıyor ve göğsü derin bir nefesle genişliyor. Nuh'a ulaştığında, elini tutmak için iki adım öne çıkar, sanki ona dokunmak için o kadar bile bekleyememiştir. Ancak o zaman aldığı nefesi bırakıyor.

Nikâh memuru töreni başlatırken birlikte durup birbirlerinin gözlerinin içine dikkatle bakıyorlar ve sanki cennetlerini bulmuş gibi görünüyorlar.

Gözlerim kardeşim ve Amelia'dan onların ötesindeki manzaraya kayıyor. James, Noah'nın arkasında duruyor, acı dolu bakışları omzumun hemen üzerindeki bir yere sabitlenmiş. Maddie'ye. Dikkatli bir bakış atıyorum ve onu Noah ve Amelia'ya sevgiyle gülümserken buluyorum, bir adamın kollarında olmadığı her saniye işkenceymiş gibi ona baktığını fark etmiyorum.

O bakışı bilirim.

Ve gözlerim seyircileri tararken, bu dünyada her şeyden çok sevdiğim tek kişinin kaybını keskin bir şekilde hissederken onu yansıtmaktan kendimi alamıyorum.

-

Düğün nefes kesiciydi. Romantik ve şefkatli; ve kendi adıma söylemem gerekirse, çiçekler muhteşemdi. Evet, Amelia, sen bir tanrıçaydın, ama kabul edelim ki herkes yıllarca çiçeklerden bahsedecek.

Ve şimdi Noah ve Amelia dans pistinin ortasında "The Way You Look Tonight" eşliğinde yavaşça dans ediyorlar, ay ve parıldayan ip ışıkları

Başlarının üzerinde, vücutları birbirine o kadar yakın sallanıyolar ki izlemek neredeyse uygunsuz geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, izlemek de biraz acı verici çünkü bana ... ile dans etmeyi hatırlatıyor, onu bir daha düşünmüyorum.

Resepsiyon masasındaki yerimden kalkıyorum ve iki saat önce kız kardeşlerim beni dans pistine çekerken attığım yüksek topuklu ayakkabılarımı yerden alıyorum. Her şey sona ermeye başlıyor ve Amelia ile Noah yakında balayı için ayrılacaklar. Genel atmosfer rahatlama yönünde. Her şey bitti. Düğün tamamlandı, Amelia ve Noah mutlu bir şekilde evlendiler ve her şey yavaşlamaya ve normale dönmeye başlayabilir.

Emily ve Maddie'ye içkilerimi tazeleyip hemen döneceğimi söylüyorum ama bara yaklaştığımda Amelia'nın yeni korumasının resepsiyonun yan tarafında hazır olda beklediğini görünce yeni bir hüznün dalgasına kapılıyorum. Birdenbire daha fazla etrafta kalmak istemedim ve Amelia ile Noah bütün gece birbirlerine o kadar dalmışlardı ki benim onları uğurlamak için burada olup olmadığımı fark etmediler bile. Bu yüzden kadehimi yere bırakıp Frank Sinatra'nın sesini ve sessiz mırıltıları arkamda bırakarak otoparka doğru ilerliyorum.

Eski kamyonuma bu kadar şık giyinerek binmek neredeyse yanlış geliyor. Ve yine de bir şekilde tam olarak doğru. Benimle ilgili değiştiğini fark ettiğim pek çok şey var ama bu şehri ve bu kamyoneti sevmek bunların arasında değil.

Ama elimi kamyonun kapı koluna koyduğumda, kulağıma tanıdık, şakacı ve çapkın bir ses geliyor ve kelebek dövmeli bir el omzumun üzerinden uzanıp kapımı tekrar kapatıyor. "Benim ve güvendesin. Şimdi gözlerini bağlayacağım." İnce siyah bir kumaş şeridi gözlerimi örtüyor.

Nefesim kesildi. "Will?! Ne yapıyorsun?"

"Evet, benim, Will," diyor sessizce ve sonra boğazını temizleyip daha sert, daha tiyatral ve kesinlikle daha bariton bir sesle konuşuyor. "Ama aynı zamanda -hayır, ben Will değilim."

Kalbim neşeyle çarpıyor. Şarkı söylüyor, koşuyor, zıplıyor ve ben ne olduğunu bile bilmiyorum. Gittiğini sanmıştım!

"Benim adım Kaptan Kara Yürek," diyor beni omzunun üzerinden kaldırmadan önce ve ciyaklamama neden oluyor. "Ve siz, leydim, kaçırılıyorsunuz."

KIRKINCI BÖLÜM

Annie

' Şu anda kesinlikle garip bir araçta, Will'in yanında oturuyorum, o kadarını biliyorum. Ve bu bir kamyonet. eski benzin kokusu, yani hayatımın kokusu. Ama asıl soru, bu kimin kamyoneti? Çünkü Will genelde şirketinin SUV'sini kullanır.

Hiçbir şey mantıklı değil.

Ve bu göz bağı çok seksi.

Ve sanırım hiperventilasyon geçireceğim.

"Tamam, bekle. Biraz ara verebilir miyiz?" Soruyorum, bu her neyse ona uymayı çok istiyorum, ama gerçekten uzun ve duygusal bir hafta geçirdiğim için, rastgele eğlenceye karşı doğal toleransımın çok düşük olduğunu fark ediyorum.

Will sesimdeki paniği duymuş olmalı. "Elbette."

"Yani göz bağımlı çıkarabilir miyim?"

"Evet, kesinlikle," diyor nazıkçe, bu da sınırlarıma merhem gibi geliyor.

Siyah kumaşı indirdiğimde, Will'in siyah bir tişört ve kot pantolon giymiş, karanlık bir arka yolda ilerlerken elini eski bir kamyonetin direksiyonuna rahatça atmış bulanık resmiyle gözlerim kırışıyor.

Her şey sırayla. "Bu kamyon kimin?"

"Benim."

"Ama senin kamyonun yok."

Ağzının kenarını tıklıyor ve göz kırıyor. "Ah, ama ben biliyorum. Aslında bu eski bir Bronco. Ucuza aldım, çünkü bu şehirde olup da kamyon kullanmadan duramam. Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın."

Başım dönüyor. Kusacağım. "Neler oluyor Will? Gittiğini sanıyordum. Bu sabah kasabadan ayrıldığını, bir daha görülmeyeceğini sanıyordum."

Ve işte buradasın... Sanki bütün gün dünyam başıma yıkılmamış gibi kamyon sürüyorsun." Sesim bir merdivenin basamaklarından histerik bir diyara tırmanıyor.

Kısa bir süre bana ve sonra tekrar yola bakıyor. "Dünyan parçalanıyor muydu?"

"Şey..." Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. "Sayılır. İçsel olarak. Evet."

Belki de bunu itiraf etmemeliydim. Belki de kartlarımı çok erken gösteriyorum. Ama hangi oyunu oynadığımızı bile bilmiyorum çünkü beş dakika önce *gittiğini* sanıyordum. Ve şimdi Bronco'sunda erkek erkeğe oynuyor ve rahat görünme cüretini gösteriyor.

Başını sallıyor. "Neden şehri terk ettiğimi düşündün? Ya da sana veda etmeden gideceğimi?"

Bodur bir kahkaha attım. "Bir bakalım. Belki de bu sabah uyandığımda orada olmadığın içindir, sonra hiç mesaj atmadın, aramadın ya da not bırakmadın ve sonra Mabel bu sabah da odandan ayrıldığını söyledi. Başka ne düşünebilirim ki?"

Yine çatık kaşlarla bana bakıyor. "Ama sana mesaj attım... bu sabah. Sana düğüne gelemeyeceğimi ama bu gece görüşeceğimizi söyledim."

Ağzım açık kaldı. "Hayır. Yapmadın."

"Ben yaptım." Cebinden telefonunu çıkarıp kucağıma fırlatıyor. "Bak."

Telefonunun ekranına dokunuyorum, yeni duvar kağıdı fotoğrafına hayranlıkla bakmak için kısa bir süre duraklıyorum: ilk öpüştüğümüz gece çiçekçide duran ben. Telefonunu kaydırarak açıp mesaj dizimize bakarken kalbim titriyor ve ellerim de titriyor. Elbette, bana gönderdiği mesajda tam da bu sözler yazıyordu. Ama üstünde küçük kırmızı bir ünlem işareti var.

"Hiç geçmedi."

"Ne?" Gözlerini telefon ekranından ayırıp tekrar yola çevirdi ve yüzünü buruşturdu. "Lanet servis. Özür dilerim, Annie." Ve sonra sanki kendimin dışındaymışım gibi, elinin -dünyada en sevdiğim elinin- uzanıp kalçamın üzerine uzanışını izliyorum. "Sana söylemeden asla gitmezdim. Asla."

Göğsümdeki ağır bir düğüm çözülüyor. Normal nefes almaya başlıyorum. "Güzel."

Bana gülümsüyor. "Güzel. Şimdi... adam kaçırma işimi bitirebilir miyim, lütfen?"

Baş dönmem mideme yayılıyor ve kelebeklere dönüşüyor. Şu anda bir şeyler oluyor. Düşüncelerim, tüm korku duygusu uzaklaştığı için yakalamaca oynamak için koşuyor. Will beni eğlenmek için kaçırdı. Bir kamyonet aldı. Kasabadan ayrılmadı. Eli kalçamda.

Göz bağıını tekrar gözlerimin üzerine kaldırırken bir sırtışı bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Birkaç dakika sonra Will kamyonu park edip motoru durduruyor. Kamyondan inmeden önce, "Gelip seni alacağım," diyor.

Taksinin etrafındaki kısa yürüyüşü sırasında, tüm bunların ne hakkında olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum - ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ya da belki de buna cesaret edemeyecek kadar korkuyorum. Her iki durumda da, Will kamyonetimin kapısını açıp kalçalarımı koltuğun kenarına doğru kaydırduğunda, eğilip ağzımı hafifçe öptüğünde düşüncelerim kayboluyor. "Benimle gelir misin?"

Başımı salladım. "Herhangi bir yer."

Ağır bir sessizlik var ve bu sessizlikte elimi kaldırıp gülümseyen ağzını parmak uçlarımda hissediyorum. Sonra beni omzuna alıyor ve yine en sevdiğim korsan romanslarından birkaçından tanıdığım inanılmaz derecede sevimsiz replikler söylüyor. Hepsi de kadın kahramanın haydut bir korsan tarafından kaçırıldığı romanlardı. Brandon'ın bununla ne kadar alay edeceğini düşünüp gülümsemeden edemiyorum. Kız kardeşlerimin benimle ne kadar dalga geçeceğini. Ama Will benim tarihi kurgu sevgimi desteklemekle kalmıyor, onları yeniden canlandırıyor.

Ayak seslerinin tahtaya çarptığını ve ardından bir kapının açılıp tekrar kapandığını duyuyorum. Göz bağımın kumaşından hafif bir ılık ışık sızıyor. Will beni omzundan yere doğru kaydırıyor ve başımdan akan kan yüzünden hafifçe sallanırken belimden tutuyor. Beni kendisine doğru çeviriyor ve sonra göz bağıını indirirken parmaklarının şefkatle yüzüme dokunduğunu hissediyorum.

Yine göz kırparak dünyayı netleştiriyorum. Nefesim kesiliyor.

Will'in açıkça eklediği şeyler dışında çoğunlukla boş bir evdeyiz. Odanın her yerinde sıcak pırıltılı ışıklar. İçeride mumlar yanıyor.

boş şömine. Ve en harika kısmı, yere serpilmiş çeşit çeşit çiçekler. Yapraklardan bir halı. Yeşillik bulutu. Ve hepsini çevreleyen, odanın ortasında rahat görünümlü bir palet.

Will elimi tutuyor ve ben tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek ona baktığımda, kulağındaki bir gümüş parçası parlıyor. Nefesim kesildi. "Küpe takıyorsun!"

Kıkırdıyor. "Sadece bu gece için. Ve sadece senin için. Senin korsanın olacağım, Annie." Gülümsüyor ve bu o kadar sinsi ve seksi ki midem sallanan bir gemi gibi sallanıyor. Ellerimi tutuyor. "Bugün düğüne geledim çünkü her iyi aşk romanının alametifarikası büyük bir jesttir. Ben de sana bir tane vermek istedim." Odaya doğru eliyle işaret ederken biraz utangaç ve kararsız görünüyor.

"Will..." Başlıyorum ama sözümü kesiyor, yaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Annabell, bilmeni isterim ki sana deliler gibi aşık oldum."

Kıpırdamadan duruyorum. "Ama sen aşka inanmıyorsun."

Parmaklarının arkasını şefkatle çenemde ve boğazımda gezdiriyor. "Aşka inanmadığımı söylemek, bana karşılık verilmeyeceğinden korktuğumu kendime itiraf etmekten daha kolaydı."

Elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "Yürek parçalayıcı, Will. Seni sevmemek mümkün değil."

Gülümsüyor ve bir parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. "Sonra kardeşimi aradım ve konuşurken, bu şehri sensiz terk etmenin şimdiye kadar aklıma gelen en korkutucu düşünce olduğunu fark ettim. Hayatımda sana havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var, Annie. Beni hayal edebileceğim en iyi şekilde mahvettin ve asla eskisi gibi olamayacağım. Asla aynı olmak istemiyorum." Alnımdan öpüyor. "Seni seviyorum. Evliliğin senin için çok önemli olduğunu biliyorum ve senin istediğin şey de benim için çok önemli, o yüzden... benimle evlen Annie. Başka kimseyle değil."

Gözyaşlarımla yanaklarımdan süzülürken gülüyorum. Bu gerçek mi? Bu bir rüya olmalı.

Başımı sallarken kocaman bir gülümsemeyle "Hayır," diyorum. "Seninle evlenmeyeceğim."

Bir an bana bakıyor, acaba beni yanlış mı duydu diye düşünüyor çünkü yüz ifademle sözlerim çelişiyor. "Sen... yapmayacak mısın?"

İçimden neşe fişkirirken yine gülmekten kendimi alamıyorum. Will'e yaklaşıyorum ve kollarımı ortasına dolayarak yüzümü yukarı kaldırıyorum. İrislerinin etrafındaki koyu renkli çerçeve hiç bu kadar tehlikeli görünmemişti. Daha zorlayıcı. Daha sevimli.

"Ben de seni seviyorum Will. Seni birini sevebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum. İşte bu yüzden seninle evlenmeyeceğim."

"Kafa karıştırıcı."

"Öyle değil mi?" Gülümsüyorum. "Öncelikle, evlenme konusunda neden tereddüt ettiğini açıkladığın o gece seni dinlediğimi bilmeni istiyorum ve şu anda senin hakkında bildiğim her şeyi bildiğim için, senden asla bir şeye balıklama atlamayı ve sadece bana güvenmeni istemem. Bunun gerçek aşk olduğunu sanmıyorum. Aslında, benim mutluluğum için tüm bu korkuları bir kenara bırakmayı istemek benim için saçmalık olurdu. İkincisi," sırf ihtiyacım olduğu için ayağa kalkıp onu dudaklarından usulca bir kez öpüyorum. "Kim olduğumu ve yaptığım şeyleri neden sevdiğimi yeniden öğreniyorum. Bu yüzden evlenmeye karar vermeden önce bunu yapmak için biraz zaman istiyorum." Onu tekrar öpüyorum. "Ama istediğim şey seninle bir ilişki kurmak; her gün senin güvenini kazanırken benimkini de kazanmak ve bu dağınık hayatta kim olduğumuzu birlikte bulmak. Eğer buna hazırsan?"

Sırıtırıyor. "Kamyonu çoktan satın aldım." "Harika bir kamyon."

"Yine de emin misin? Çünkü Annie, eğer içten içe istediğin şey gerçekten evlilikse..."

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Ayrıca, Will..." Gülüyorum. "Seninle daha bir ay önce tanıştım! Evlenmek istesem bile bu kadar hızlı bir teklif istemezdim!"

Omuz silkiyor. "Şey, sen güneylisin."

"O kadar da güneyli değil." Sonra onun özenle çiçeklerle, ışıklarla ve sıcacık battaniyelerle donattığı odaya bakarken bir şey fark ediyorum. "Bir dakika. Kimin evindeyiz?"

"Benim."

"Ama senin bir evin yok."

"Artık biliyorum," diyor kesin bir ifadeyle. Ve dönen çay fincanına geri dönüyorum. "Aman Tanrım. Seni çimdikleyeceğim, Kurt Çocuk!" "Kaptan Blackheart."

Onu göğsünden dürttüm. "Bana neler olduğunu anlat! Başından sonuna kadar."

Kolay bir gülümsemeyeyle rahatlıyor. "Aslında teknik olarak ev otuz gün içinde resmi olarak kapandığında benim olacak ama Mary taşınmamın sorun olmayacağını söylediği için zaten benim sayılır. Uzun zamandır satılık ve bir sürü tadilata ihtiyacı var. Hiçbir şeye çok yakından bakma."

"Willmont. Bir ev almışsın," diyorum ve yeni bir anlayışla evi hayranlıkla seyretmek için ondan uzaklaşıyorum.

Gülüyor. "Evet. Bir ev aldım, işimden ayrıldım ve Washington'a gitmiyorum çünkü gidemezdim. Artık gitmek istemiyordum. Bu inanılmaz sinir bozucu kasabada köklerimi buldum ve buradan ayrılmak istemiyorum. Burayı seviyorum. Ben de seni seviyorum. Ve bir yerde kalmak harika bir yeni macera gibi geliyor

-En azından birlikte nereye seyahat edeceğimize karar verene kadar. Çünkü seni kesinlikle dünyanın her yerine götüreceğim."

"Artık koruma değil misin?" "Yönetici koruma ajanı."

"Will!"

Ağzının etrafındaki o mükemmel parantezlerle kocaman bir gülümsüyor. "Hayır, artık EPA değilim. Ama Roma'nın en iyi devlet üniversitesinde güz dönemi için resmi kaydımı yaptırdım," diyor sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi. Sanki bu hayat değiştirecek bir şey değilmiş gibi. "Kanepende konuştuğumuz o gece söylediklerini aklımdan çıkaramadım. Okula geri dönmenin ve diplomamı almanın kulağa harika geldiğini fark ettim - mezun olduğumda öğretmen olma planlarıyla birlikte..."

Tamam, ama birdenbire utanmış gibi görünmesi çok sevimli. Önünde küçük bir taş olsa tekmeleyecek.

Şimdiye kadar sahip olduğum en sulu gülümsemeye elimi usulca yüzüne dokunduruyorum. "Mantıklı. Sen iyi bir öğretmensin."

Gülüyor. "Ama sanırım bundan sonra matematik ya da fen öğretmeye devam edeceğim."

"Muhtemelen akıllıca."

"Annie?"

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Çiçeklerin ve Will Griffin'in kokusunu içime çekiyorum. Tüm dünyada en sevdiğim iki koku. "Ben de seni seviyorum Will."

"Eğer benimle evlenmeyeceksen, kız arkadaşım olur musun?" diyor ve boynumun kıvrımına bir öpücük bırakıyor. "Cevap vermeden önce John'un seninle ilgilendiğini bilmelisin. Hank'te öpüştüğümüz gece ciddi olup olmadığımızı sordu, ben de ona hayır dedim ve o günden beri her gün pişmanlık duyuyorum."

Kafamda havai fişekler patlıyor. Kalpler gözlerimi dolduruyor. Tenim tepeden tırnağa kıvılcımlar saçıyor. "John kim?"

"İyi cevap." Will beni kollarına alıp palete taşıyor ve orada beni yere bırakıp yanıma uzanıyor. Acele etmeden parmağını köprücük kemiklerimin üzerinde gezdiriyor çünkü... zamanımız var. Sonsuza kadar.

"O gün ara sokakta seninle neden hiç konuşmadığımı sana söylemiş miydim?"

"Hayır," diyorum, sıcak ışıklarla yıkanan ve mutluluğunun sırrı kemiklerimin içinde yaşıyormuş gibi bana gülümseyen Will'e bakarken kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyorum.

"Çünkü bir kez yaptığımda benim için her şeyin biteceğini biliyordum. Bir parçam her zaman seni seveceğimi biliyordu."

"Dur," diyorum, acı çekiyormuşum ve kalbimi tutuyormuşum gibi kelimeyi uzatarak. "Daha fazla duygusal açıklamayı kaldıramam, yoksa mutluluktan öleceğim."

Gülümsüyor, parmağını dudaklarıyla değiştirmek için başını eğiyor ve tenime karşı mırıldanıyor. "Gitmek için daha kötü yollar da var. Ama ben burada kalmanı tercih ederim. Ve zamanımızı nasıl doldurabileceğimize dair birkaç fikrim var."

Will'in eli başımdaki yastığın altına uzanıyor ve bir şey çıkarıyor. Aşağı baktığımda gülüyorum. Bu sabah odamdan çaldığı kitabı karnımın üzerine koyuyor ve bana sinsice sırtıyor. "Yeniden canlandırmak isteyebileceğin bölümlerin altını çizdim. Tabii ki güzel elbiseni çıkarman gerekecek. Dur, yardım edeyim."

Onun ağzı benimkini kaplayana kadar gülüyorum. Ve hiçbir öpücüğün tadı bu kadar tatlı olmamıştı.

EPILOG

The Rome Gazette

Dün gece, Şerif Tony'nin gecenin köründe Will Griffin ve Annie Walker'ın evindeki bir hırsızlık olayını araştırmak üzere gönderilmesiyle Roma halkı büyük bir macera yaşadı. İkilinin tatil için Paris'te bulundukları sırada iki haftadır Kentucky, Rome'da olmadıkları ve ertesi güne kadar eve dönmelerinin beklenmediği bildirildi.

Saat iki sularında Bud Appleton (komşu), biri erkek diğeri kadın iki kişinin Griffin Walker'ların evine yan pencereden girmeye çalıştığını fark etmiştir. Şerif Tony, olay yerine vardığında, bir metre boyundaki dövmele erkeğe saldırmış ve onu yere yatırmıştır. Şerif Tony'nin polis aracından yükselen yüksek sesli sirenler ve parlak ışıklar nedeniyle geldiğini fark eden izleyiciler daha iyi görebilmek için olay yerine akın etti.

Bud Appleton şu yorumu yaptı: "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu! Büyük bir kargaşa. Şerif adama saldırdı ve onu hızla yere serdi ama zavallı Tony hemen yüzüstü yatırıldı ve elleri arkadan bağlandı."

Görgü tanıkları, tehlikeli hırsızın daha sonra Tony'nin bağırması üzerine dikkat çekici bir merhamet gösterisiyle Şerif Tony'yi serbest bıraktığını bildirdi,

"Tamam, tamam, pes ediyorum! Bırak beni."

Daha sonra sorgulandığında, erkek hırsız şu yorumu yaptı: "Burası benim evim Terry. Neden benden hırsız olarak bahsedip duruyorsun? Beni ve Annie'yi tanıyorsun; uzun bir seyahat günü geçirdik, evimizin anahtarını kaybettik ve sadece içeri girip yatmak istiyoruz. Lütfen gidin."

Olayların heyecan verici bir şekilde gelişmesiyle birlikte, gece yarısı haydutlarının ev sakinlerinden başkası olmadığı ortaya çıktı: Will Griffin ve Annie Walker, geçtiğimiz yıl boyunca mutlu bir şekilde evin sahibi oldular.

Bay Griffin konuşmak zorunda olmasa da, Bayan Walker her zamanki nazik tavrıyla muhabirin sorularını yanıtlamak üzere dışarıda kaldı. "Paris gezimiz mi? Terry, inanılmazdı! İstedğin gibi sana küçük bir Eyfel Kulesi getirdim. Çok romantikti ve olmasını umduğum her şey vardı ama çiçekçiye dönmek ve evdeki tadilatı bitirmek için sabırsızlanıyorum. Sadece verandamız kaldı."

Ne yazık ki, Bay Griffin'in hışımla dışarı çıkması, Bayan Walker'ı yakalayıp omzunda evin içine taşınması, kapıyı kapatması ve tüm izleyicileri dışarı çıkarmasıyla röportajımız aniden yarıda kesildi ve böylece Rome, Kentucky'deki bir başka olaylı gün sona erdi.

Bu, yumuşak kalpliler için.
Yufka yürekli tatlılar.
Parlamaktan korkan ie dnkler.

TEŞEKKÜRLER

Evet, arkadaşlar, başardık. Bir kitabım daha dünyada (ve şu anda sizin elinizde) ve ben daha fazla minnettar olamazdım. Bu bir mucize gibi hissettirmeyi asla bırakmıyor.

Bu kitabı yazmaya başlarken, bu kitabı yazmanın *When in Rome'dan* çok daha kolay olacağını düşündüğümü hatırlıyorum! HA! Bu şimdiye kadar yazdığım en zor kitap oldu. Bitirdiğimde, bu hikayenin neredeyse bitmiş yedi (evet, yedi) taslağı vardı çünkü Annie ve Will benden hikayelerini doğru yazmamı talep ediyorlardı. Elinizdeki son taslakta her şey bir araya geldi ve ben hikâyeye ve bu çifte aşık oldum.

Şimdi, bunu mümkün kılmama yardımcı olan insanlara sonsuz sevgimi sunuyorum.

Her zaman olduğu gibi, her şeyden önce kendi güvenli insanıma teşekkür etmek istiyorum: Chris'e. Kocam, aşkım, mutlak şapşallığım, seni seviyorum. Beni her gün risk almaya ve kalbimin sesini dinlemeye teşvik ettiğin için teşekkür ederim. Sen benim kalbimsin, bu yüzden hayatımın geri kalanında seni takip ederken yakala beni.

Harika edebiyat menajerim Kim Lionetti'ye, beni ve kitaplarımı pek çok şekilde savunduğu için çok teşekkür ederim. Ayrıca başka kimse gelmediğinde on beş dakika boyunca konferans görüşmesinde birlikte oturup *The Office* ve *Friends* hakkında sohbet edebilmemizi de seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlığınız benim için dünyalara bedel ve bu işteki becerilerinizin eşi benzeri yok. Sana sahip olduğum için şanslıyım!

İnanılmaz editörüm Shauna Summers'a, seninle çalışmaktan gurur ve onur duyuyorum. Sadece benim gibi karakterlerime aşık olmakla kalmıyor, aynı zamanda sesimi her zaman cesaretlendiriyor ve kendime güvenmem için bana ilham veriyorsun.

ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Editörüm (ve arkadaşım) olman büyük bir keyif ve ayrıcalık!

Dell'deki zeki, çarpıcı ve yaratıcı kız arkadaşlarıma: Taylor, Corina, Mae ve Jordan, sıkı çalışmanız, desteğiniz ve kahkahalarınız için çok teşekkür ederim! En iyi arkadaş olabilmemiz için hepimizin aynı şehirde yaşamasını istiyorum.

Aileme, kitaplarım, stresim ve neşem hakkında durmadan konuşmamı dinlediğiniz ve beni birinin arabasının bagajına koyup gitmelerini söylemediğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum!

Ve yıldız tozunu paylaştığım, benimle 400 makarayı ileri geri gönderen, çok fazla köpüklü şaraptan sonra marco polo yaptığım, Nashville'e kadar uçup bana pizookie yapmayı öğretene, benimle Taylor Swift'e kesinlikle inek olan ve tüm sırlarımı bilen ve ayrıca tüm gün bana Nick Miller memleri gönderen arkadaşlarıma, sevginiz ve desteğiniz için hepinize teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, bu iş ve bu hayat çok sıkıcı olurdu.

Okurlarıma gelince, sizi çok seviyorum. Bağımsız kitaplarım krize girdiğinde benimle birlikte hareket ettiniz, tüm arkadaşlarınızı ve ailenizi istemeseler bile kitaplarımı almaya zorladınız ve en sevdiğiniz arkadaşlarınızdan biriymişim gibi bir moral desteğine ihtiyacım olduğunu bildiğinizde bana cesaret verici sözler ve hatta tatlı küçük hediyeler gönderdiniz ve bunun için her zaman minnettar olacağım!

Tamam, sanırım bunu bitirmeli ve Roma, Kentucky'de geçen bir sonraki kitabı yazmalıyım! :)

Aşk, aşk, aşk,
Sarah

SARAH ADAMS TARAFINDAN

Roma'dayken Pratik
Yapmak Mükemmelleştirir
Hile Sayfası
Geçici Ev Arkadaşı
Sınırların Dışında Kuralı
Düşman Maç

YAZAR HAKKINDA

SARAH ADAMS *When in Rome* ve *The Cheat Sheet* kitaplarının yazarıdır. Nashville, Tennessee'de doğup büyüyen Sarah, ailesini ve sıcak günleri çok seviyor. Küçüklüğünden beri yazar olmayı hayal eden Sarah, ilk romanını kızları uyuduğunda ve artık ertelemek için bahanesi kalmadığında yazdı. Kahve bağımlısı, İngiliz tarihi ineği, iki kız çocuğu annesi, en yakın arkadaşıyla evli ve kararsız bir içe kapanık. Umudu, okuyucuları güldüren, hatta belki ağlatan ama her zaman okumaya başladıklarından daha mutlu bırakan hikâyeler yazmak.

www.authorsarahadams.com

Instagram: [@authorsarahadams](https://www.instagram.com/authorsarahadams)

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**